สยาม อินเตอร์ คอมิกส์

พฤติการณ์ตอนใหม่ของปิงจิ้นไบ๊

ฮอตยศ

เล่ม 1

น.นพรัตน์

แปลใหม่เอี่ยมถอดด้าม
ไม่เคยตีพิมพ์มาก่อน

90 บาท

ยอดนักฟุตบอล

เล่ม 1

ประเภทนวนิยายกำลังภายใน

ยอดยุทรผู้ฮึกเหิม (เล่ม 1)

ผู้ประพันธ์ อุนสุยอัน
ผู้แปล น.นพรัตน์
ภาพปก ริ้ม
พิมพ์ครั้งแรก 2541

จัดจำหน่ายโดย บริษัท สยามอินเตอร์คอมิกส์ จำกัด
255/212 ถ.ลาดพร้าว 80 แยกจันทิมา 11 แขวงวังทองหลาง
เขตบางกะปิ กทม. 10310
โทร. 9327083-6
โทรสาร 9327081

พิมพ์ที่ บริษัทกิเลนการพิมพ์
1776-1788 ถนนพระราม 4 แยกเกษมราษฎร์
คลองเตย พระโขนง กทม. 10110
โทร. 2490447, 2490428

ราคา 90 บาท

คำนำ

ยอดยุทธ์ผู้ฮึกเหิมเป็นพฤติการณ์ตอนใหม่ของอริยชน ภูษาขาวปึงจิ้นไบ๊ ซึ่งดำเนินสืบต่อจากผู้หาญกล้าภูษาขาว ที่ผ่านสายตาท่านไปแล้ว

ยอดยุทธ์ผู้ฮึกเหิม ยังคงประกอบด้วยเรื่องราวที่จบในตอน รวมสองตอน ตอนแรกได้แก่ **ธวัชใหญ่เลือดเหล็ก** เป็นเรื่องราวอิงประวัติศาสตร์สมัยราชวงศ์ซ้อง ซึ่งประเทศชาติอ่อนแอ ถูกข้าศึกภายนอกรุกราน ในฐานะชาวยุทธจักร ซึ่งสืบสายเลือดชาวฮั่น ภูษาขาวปึงจิ้นไบ๊กับจอมยุทธ์อั้วสีซุ้ย ตลอดจนเหล่านักสู้ผู้กล้าจะมีบทบาทอย่างไร

ตอนที่สองคือ **หิมะน้อยชายแดนใต้** อุนสุยอันชักนำท่านเข้าสู่ดินแดนฮุ้นหนำ ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศ ภูษาขาวปึงจิ้นไบ๊ จอมยุทธ์อั้วสีซุ้ยและคันเบ็ดวิเศษไท้โอ้วซิมไท่กงถูกม้วนเข้าสู่มรสุมการช่วงชิงอำนาจระหว่างหนึ่งมังกรกับสามหนอน ท่ามกลาง

การประหัตประหารฆ่าฟัน ยังแฝงความรักความอ่อนโยน

ทั้งสองเรื่องสองรส ให้อารมณ์ความรู้สึกที่แตกต่าง สม

กับเป็นผลงานของอุนสุยอันอย่างแท้จริง

น.นพรัตน์

ตอนวัชใหญ่เลือดเหล็ก

อุนสุยอันต้องการปลุกจิตสำนึกประชาชาติ อาศัยเหตุการณ์เปิดเวทีลุยไถ จัดการประลองฝีมือระหว่างตัวแทนฝ่ายซ้องกับฝ่ายกิมสะท้อนเห็นถึงการสัประยุทธ์ของทั้งสองประเทศ

นำเรื่อง

กองทัพไต้กิมอันเกรียงไกร เคลื่อนพลจากภาคตะวันออก-เฉียงเหนือของประเทศ รุกรานต่อแผ่นดินซ้อง ตอนแรกแม่ทัพงักฮุยนำทัพต่อต้านด้วยสามารถ ทำศึกเอาชัยแม่ทัพใหญ่ไต้กิมนามกิม-อุกตุ๊ก จากนั้นรวบรวมกำลังฝ่ายพลเรือน เตรียมยกพลบุกเมืองหลวงไต้กิม

แต่แล้วมหาเสนาบดีฉิ้งไกว่ ยุยงซ้องเกาจงฮ่องเต้จัดส่งสิบสองป้ายทอง เรียกตัวงักฮุยกลับจากสมรภูมิ ฉิ้งไกว่ยังใส่ความป้ายผิดงักฮุย จับกุมคุมขังไว้ สุดท้ายงักฮุยถูกวางยาพิษเสียชีวิต

หลังจากนั้นราชวงศ์ซ้อง ขอประนีประนอมกับข้าศึก จวบกระทั่งปีที่สิบเอ็ดในรัชกาลซ้องเกาจงฮ่องเต้ ทั้งสองประเทศค่อยบรรลข้อตกลง จัดทำสนธิสัญญาสงบศึกขึ้น

สำหรับกับราชวงศ์ซ้อง สนธิสัญญาฉบับนี้ มิเพียงต้องสูญเสียดินแดนมากมาย และต้องจัดส่งเครื่องราชบรรณาการให้แก่ไต้กิมทุกปี ทั้งยังเป็นการทำลายขวัญและกำลังใจของทหารพลเรือนชาวฮั่น เป็นเหตุให้ผลที่สุดต้องสิ้นชาติ

สนธิสัญญาระหว่างราชวงศ์ซ้องกับไต้กิมดำรงอยู่เพียงยี่สิบปี เมื่อถึงปลายราชวงศ์ซ้องเกาจงฮ่องเต้ แม่ทัพใหญ่กิมอุกตุ๊กแห่งไต้กิม เสียชีวิต ฮ่องเต้ไต้กิมซึ่งทรงพระนามกิมฮีจงนิยมฆ่าฟัน ใช้อำนาจบาตรใหญ่ จึงถูกพระอนุชาปลงพระชนม์ แล้วขึ้นครองราชย์สืบแทน ทรงพระนามไฮ้เล่งอ๋อง

ต่อมาไฮ้เล่งอ๋องรวบรวมกำลังเผ่านีเจิน เคียกตังและเผ่าเล็กเผ่าน้อยยี่สิบสี่หมื่น รวมกับทหารไต้กิมมีกำลังทั้งสิ้นหกสิบหมื่น ข้ามแม่น้ำไฮว้ฮ้อ รุกรานแผ่นดินซ้องอีกครั้ง

ตอนนั้นขุนนางจงรักและแม่ทัพหาญกล้าของราชวงศ์ซ้อง ถูกมหาเสนาบดีฉิ้งไกว่กำจัดลิดรอนแทบหมดสิ้น ทหารชายแดนพอเห็นกองกำลังไต้กิม ก็แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ต่อสู้พลางถอยร่นพลางชงราชันแห่งราชวงศ์ซ้องถูกทหารไต้กิมช่วงชิงไปครอบครอง

ไฟสงครามประชิดใกล้แดนไฮว้ปัก ปรากฏแม่ทัพซ้องนามง้อ-หยุ่นบุ้น มาถึงฐานที่มั่นไซ่เจี๊ยะ (ปัจจุบันอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเมืองเจ็งทู้มณฑลอานฮุย) รวบรวมไพร่พลที่แตกทัพ จัดกระบวนทัพใหม่ เตรียมทำศึกขั้นแตกหักกับกองทัพไต้กิม

1
เจ็ดประหลาดผู้รุกราน

เมืองไฮ้ว้อันเขตอำเภอไฮ้ว้อิม

ปีที่สามสิบเอ็ดในรัชกาลเสียวเฮงราชวงศ์ซ้อง วสันตฤดู

สำนักคุ้มกันภัยไฮ้ว้เอี้ยง

ธงของสำนักคุ้มกันภัยไฮ้ว้เอี้ยงเปียเก๊กโบกสะบัด เหล่าผู้คุ้มกันภัยของสำนักคุ้มกันภัยปั้นหน้าเคร่งเครียด ไม่ปริปากกล่าววาจา

หัวหน้าสำนักคนที่สามของสำนักคุ้มกันภัยไฮ้ว้เอี้ยง มีอายุสี่สิบเศษ แซ่ฉั่วนามปุกเพ้ง ฝึกปรือสามสิบหกท่าทวนร้อยสายโซ่ ในละแวกแถบถิ่นนี้ ไม่มีผู้ใดใช้ทวนร้อยสายโซ่ได้เก่งกาจกว่าเขาอีก

หัวหน้าสำนักคนที่สองก็มีอายุสี่สิบเศษ แซ่โง้วนามติ้มเจี๊ยะ มีนิสัยสุขุมหนักแน่น ฝึกปรือเพลงไม้เท้ามารวิปลาสและเพลงกระบองตักม้อ นับเป็นมันสมองของสำนักคุ้มกันภัยไฮ้ว้เอี้ยง

ยามนี้บุคคลสำคัญของสำนักคุ้มกันภัยไฮ้ว้เอี้ยงทั้งสอง นั่งอยู่

ข้างโต๊ะโป๊ยเซียน (โต๊ะแปดเหลี่ยม) ในห้องโถง ฉั่วปุกเพ้งพลันยกมือตบโต๊ะ ร้องว่า

"มารดามันเถอะ โจรไต้กิมคุกคามคนเกินไป บีบคั้นพวกเราชาวต้าซ้องจนไม่มีหนทางเลือกอีก"

โง้วติ้มเจี๊ยะยกนิ้วแตะริมฝีปาก ส่งเสียงดังซู่กล่าวว่า

"เล่าซา (อันดับสาม) อย่าได้วู่วามไป พวกเราเป็นคนมีครอบครัวต้องคำนึงถึงคนรอบข้าง"

ซึ่งความจริง ทั้งสองล้วนมิใช่ปีศาจขวัญอ่อน เพียงสัพยอกกันเอง ฉั่วปุกเพ้งกล่าวว่า

"ยี่กอ (พี่รอง) โจรไต้กิมบุกตีฐานที่มั่นไซ่เจี๊ยะ ฟังว่าหลายวันนี้มีบุคคลน่าสงสัยไม่น้อยเพ่นพ่านอยู่ภายในเมือง สมควรไปเชือดสุนัขไต้กิมสักหลายตัวจึงถูกต้อง"

โง้วติ้มเจี๊ยะกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"เพียงฆ่าไม่กี่คน ไม่มีส่วนแก้ไขเรื่องราว เมื่อวานตั่วกอ (พี่ใหญ่) พบกับไฮว้ปักไต้เฮียบ (ผู้กล้าหาญแดนไฮว้ปัก) เล้งต่อฉั้งเล้ง-ตั่วเอี้ย (นายใหญ่แซ่เล้ง) ตกลงว่าเมื่อถึงคราจำเป็น จะสลายสำนักคุ้มกันภัย ติดตามเล้งตั่วเอียสมัครเข้ากองทัพของง้อเจียงกุน (แม่ทัพแซ่ง้อ) ร่วมเข่นฆ่าสุนัขไต้กิม"

ฉั่วปุกเพ้งปรบมือโห่ร้องว่า

"เช่นนี้ประเสริฐสุด"

พลันได้ยินเสียงโครมใหญ่ ผสานกับเสียงตวาดด่าทอดังมาจากนอกประตู จากนั้นพนักงานแซ่เตี่ยผู้หนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามา

ฉั่วปุกเพ้งพุ่งขวับไป ยื่นมือคว้าจับพนักงานแช่เตี่ยนั้นไว้ ร้องถามว่า

"เกิดเรื่องใด? รีบบอก"

พนักงานแช่เตี่ยนั้นหน้าผากแตกโลหิตหลั่งไหล กระดูกไหล่ซ้ายหลุดจากข้อ ปากหอบหายใจกล่าวว่า

"ที่เบื้องนอกมีคนขายชาติและโจรไต้กิมหลายคนรุดมา ประกาศว่าต้องการพบจงเปียเท้า (หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัย) สุดท้ายทั้งหมดเกิดการทุ่มเถียงกัน ในผู้มาทั้งเจ็ด เพียงปรากฏคนตัวสูงใหญ่สองคนถลันออกมา ก็ทุบตีพี่น้องในสำนักคุ้มกันภัยจน..."

ไม่ทันขาดคำ ปรากฏผู้คุ้มกันภัยสามคนลอยลิ่วเข้ามา พอร่วงฟาดลงกับพื้น ก็ชักกระตุกหลายครา จากนั้นนิ่งเงียบงันไป

ผู้คุ้มกันภัยเหล่านี้ล้วนมีฝีมือมิใช่ชั่ว กลับถูกทำร้ายเสียชีวิต โง้วติ้มเจี๊ยะถึงกับชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ฉั่วปุกเพ้งชิงกระโดดปราดออกไป ปากด่าทอว่า

"เจ้าลูกเต่ากลับกล้ามาอาละวาดถึงสำนักคุ้มกันภัยไฮ้วเอี๊ยง.."

ยามนั้น หน้าประตูใหญ่พลันปรากฏผู้คนเจ็ดคนขึ้น ยืนเรียงรายอยู่หน้าธรณีประตู

โง้วติ้มเจี๊ยะใจหายวูบ ร้องทัดทานว่า

"เล่าซา อย่าได้วู่วาม"

แต่ฉั่วปุกเพ้งโถมออกไปแล้ว ในผู้มาทั้งเจ็ด ปรากฏชายฉกรรจ์ร่างกำยำผู้หนึ่งพุ่งตัวมาสกัดขวางหน้าฉั่วปุกเพ้ง พร้อมกับพกพาพลังอันหนักหน่วงดุจขุนเขาถล่มลงโถมทับใส่

ฉั่วปุกเพ้งใจหายวาบ แต่เขาก็มิใช่ชนชั้นไร้นาม ในมือพลันเพิ่มทวนร้อยสายโซ่เล่มหนึ่ง คนไม่ทันปะทะชนถูก ทวนร้อยสายโซ่ก็จู่โจมใส่จุดเทียนตี้ แป๊ะหวยและไบ๊ซิมของฝ่ายตรงข้ามสามแห่ง

กระบวนท่านี้เรียกว่าฮั่งโอวซาเตี้ยม (อีกาสามจิกจู่โจม) ฉั่วปุก-เพ้งพอเห็นท่วงท่าถาโถมของฝ่ายตรงข้าม ก็ทราบว่าผู้มายากตอแยได้จึงใช้ออกด้วยท่าไม้ตาย

สามทวนนี้ล้วนทิ่มสกัดถูก แต่คนผู้นั้นแทนที่จะสะดุดหยุดลงกลับโถมจู่โจมอย่างเร่งร้อนกว่าเดิม

ทวนร้อยสายโซ่พอทิ่มสกัดถูกร่างฝ่ายตรงข้าม ต้องกระเด็นกระดอนไป

ฉั่วปุกเพ้งใจหายวาบ คิดถอยปราดกลับไป กลับปรากฏชายฉกรรจ์ร่างกำยำอีกผู้หนึ่งพุ่งชนใส่ ด้วยสภาวะเร่งร้อนกว่าคนแรกอีก

ฉั่วปุกเพ้งฉุกคิดว่าผิดท่า คิดกระโดดหลบไปด้านข้าง แต่คนทั้งสองพุ่งชนด้วยระดับความเร็วสุดเปรียบปาน เสียงโครมโครมเมื่อหนีบประกบฉั่วปุกเพ้งไว้กึ่งกลาง

โง้วติ้มเจี๊ยะเห็นภายในวงปรากฏเงาคนเพิ่มขึ้นอีกคนหนึ่ง ก็ร้องอทานออกมา ยืดกายพ่งปราดเข้ามาสมทบ แต่ฝ่ายตรงข้ามทั้งสองพอชนถูกเป้าหมาย ก็แยกย้ายไปทางซ้ายขวา ยืนนิ่งไม่เคลื่อนไหว

โง้วติ้มเจี๊ยะพอพุ่งปราดถึง พอดีรับร่างที่ล้มลงของฉั่วปุกเพ้งเอาไว้

เห็นกระดูกทั่วร่างฉั่วปุกเพ้งถูกกดกระแทกหัก เศษกระดูกแทงทะลุไปในเลือดเนื้อ โลหิตฉีดพุ่งออกมาจากทุกส่วนของร่างกาย คน

ขาดใจตายไปแล้ว

โง้วติ้มเจี๊ยะทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล คิดโถมออกไปเสี่ยงชีวิต แต่เห็นผู้มาใช้ยุทธวิธีที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน ทราบว่าไม่อาจลงมือโดยวู่วาม ดังนั้นสูดลมหายใจคำหนึ่ง ยืดกายขึ้นช้าๆ

สายตายามกวาดมอง เห็นผู้มามีทั้งสิ้นเจ็ดคน คนกึ่งกลางเป็นชาวไต้กิมอายุประมาณสี่สิบปี เค้าใบหน้าโอ่อ่ามีราศี เป็นที่น่าเกรงขาม สวมชุดยาวสีดำ สอดมือไปในแขนเสื้อ กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คล้ายมองไม่เห็นก็มิปาน

คนทางซ้ายมือของเขา สวมชุดประจำชาติเคียกตัง มีรูปกายสูงใหญ่ ไม่ว่าผู้ใดยืนเทียบกับเขา ล้วนสูงเพียงหัวไหล่ของเขา

(เคียกตังอ่านออกเสียงเป็นภาษาจีนกลางว่าคีตัน เป็นชนชาติสมัยโบราณ บรรพชนชื่อเยลูอาเป่าจีข่าน สถาปนาขึ้นทางภาคเหนือของจีน ต่อมาขยับขยายเป็นประเทศ มีชื่อว่าเลี่ยวก๊ก)

คนทางขวามือของคนชุดดำ เป็นลามะครองผ้ากาสาวพัสตร์สีแดงเพลิง คลุมจีวรสีทองทับอยู่บนไหล่บ่าด้านขวา มือถือพลั่วรูปวงเดือนอย่างน้อยหนักยี่สิบสามสิบชั่ง ลำคอคล้องลูกประคำที่ทำจากไม้แดงพวงหนึ่ง ทั้งใหญ่ทั้งแวววาว ดวงตาทั้งคู่ก็คล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา

ด้านขวามือของลามะนั้น ยืนไว้ด้วยคนสวมชุดประจำเผ่านีเจิน รูปกายทั้งผอมทั้งสูง เล็บนิ้วทั้งสิบทั้งยาวทั้งแหลม ใช้สายตาที่เยือกเย็นจับจ้องมองมายังโง้วติ้มเจี๊ยะ

(นีเจินเป็นชนชาติสมัยโบราณ ต้นบรรพบุรุษมีนามอ้วงง้วนอา-

กุกตะ ถือเป็นต้นตระกูลของชาวแมนจู เมื่อสมัยราชวงศ์ซ้อง สถาปนาเป็นประเทศไต้กิมขึ้น)

ด้านซ้ายมือของชาวเคียกตัง ยังมีชาวฮั่นผู้หนึ่ง มีอายุห้าสิบเศษ สายตาหลุกหลิก ไว้หนวดแมวหร็อมแหร็ม แต่สวมเสื้อขาวราวหิมะทอจากเนื้อแพรอย่างดี

คนผู้นี้มือซ้ายถือธงผืนหนึ่ง ปักอักษร “ซ้อง” มือขวาถือธงปักอักษร “กิม” บนสายรัดเอวเสียบลูกคิดเหล็กรางหนึ่ง

ยังมีชายฉกรรจ์ชาวมองโกลอีกสองคน รูปกายกำยำกว่าชาวเคียกตังนั้น กล้ามเนื้อตลอดทั้งร่างเบ่งพองขึ้น ฉั่วปุกเพ้งถูกคนทั้งสอง “หนีบประกบ” เสียชีวิตเอง

ชาวมองโกลทั้งสองมีใบหน้าคลับคล้าย แทบเป็นพิมพ์เดียวกัน แยกย้ายยืนอยู่สองฟากข้าง ด้วยท่วงท่าหยิ่งยโส แต่ให้ความเคารพต่อผู้คนอีกห้าคนยิ่ง

โง้วติ้มเจี๊ยะข่มความเจ็บช้ำรันทด ร้องว่า

“พวกท่านอยู่ดีๆบุกรุกสำนักคุ้มกันภัยเรา ทุบตีคนในสำนักเราและทำร้ายซาตี่ (น้องสาม) เราถึงแก่ชีวิต ที่แท้คิดทำอะไร?

ชาวฮั่นนั่นส่งเสียงดังอ้อ กล่าวอย่างยิ่มแย้มว่า

“เลือดเนื้อเลอะเลือนบนพื้นนั้นคือฉั่วซาเฮียบ (ผู้กล้าที่สามเซ่ฉั่ว) หรือ? เสียคารวะแล้ว”

คนของสำนักคุ้มกันภัยไฮ่วเอี้ยงพอฟัง ยิ่งเดือดดาลกว่าเดิม ด่าทอเป็นการใหญ่ โง้วติ้มเจี๊ยะจะอย่างไรมีภูมิรอบรู้กว้างขวาง ร้องโพล่งว่า

"ท่านที่นับถือคือเจาะเมี่ยซึ่งปั้ว (ลูกคิดปลิดชีวิต) เชียะบ้อโหว จากมณฑลโอ้วน้ำ?"

ชาวฮั่นนั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"มิกล้ารับ เรายังมีฉายานามอันชั่วร้ายว่า ขายสิ้นทุกสิ่งอันตายแล้วไร้ทายาท โง้วยี่เฮียบ (ผู้กล้าที่สองแซ่โง้ว) ไม่บ่งบอก เราขอบอกออกมาเอง"

ที่แท้เชียะบ้อโหวมีชื่อระบือนามกว่าหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยโฮ้วเอี้ยงทั้งสาม ได้ชื่อว่า "ขายสิ้นทุกสิ่งอัน" ไม่ว่ามโนธรรม หนังใบหน้าประเทศชาติ แม้กระทั่งบุตรภรรยาล้วนขายออกไป เพื่อแลกมาซึ่งยศถาบรรดาศักดิ์ อำนาจและเงินตรา เขาเรียกว่าเชียะบ้อโหว ชาวยุทธจักรกลับเรียกเป็นชี้บ้อเอ๋า (ตายแล้วไร้ทายาท)

โง้วติ้มเจี๊ยะที่คาดเดาออกว่าเขาคือเชียะบ้อโหว เป็นเพราะชาวยุทธชาวยุทธจักรที่ใช้ลูกคิดเป็นอาวุธ สร้างชื่อเสียงให้แก่ตัวเองมีทั้งสิ้นสามคน

คนทั้งสามนี้หนึ่งเรียกว่ากิมซึ่งปั้ว (ลูกคิดทอง) ซิ่งบ้อยี่ ฟังว่ามีหน้าตางามสง่า อีกคนหนึ่งเรียกว่าซึ่งปั้วชิงแซ (ท่านลูกคิด) เปาโซยเตี่ย รับทราบมาว่ามีรูปกายอ้วนฉุ ลักษณะคล้ายพ่อค้าวาณิช คนทั้งสองล้วนประพฤติเที่ยงธรรม มีแต่ขายสิ้นทุกสิ่งอันเชียะบ้อโหวที่ชั่วช้าสามานย์ ขายชาติหวังลาภยศ

แต่เชียะบ้อโหวบ่งบอกฉายานามอันชั่วร้ายของเขาออกมาเอง เหล่าผู้คุ้มกันภัยก็ไม่สามารถด่าทอออกมาได้

โง้วติ้มเจี๊ยะใช้ความคิดคำนึง ทราบว่าในผู้มาทั้งเจ็ด เชียะ-

บ้อโหวและชาวมองโกลทั้งสองมีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าเขา ผู้คนที่หลงเหลืออีกสี่คนไม่ทราบมีพลังฝีมือถึงขั้นใด ต้องลอบร้อนรุ่มใจ

เชียะบ้อโหวยิ้มอย่างชั่วร้าย กล่าวว่า

"ท่านดูนี่เป็นอะไร?"

พลางชูธงในมือทั้งสองผืนขึ้น โง้วติ้มเจี๊ยะกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"เป็นธงราชันของต้าซ้องเรา กับผ้าขาดของโจรไต้กิม"

เชียะบ้อโหวทวนคำ "ธงราชัน" พลันเหวี่ยงธงของราชวงศ์ซ้องลงกับพื้น ยกเท้าเหยียบซ้ำ

เหล่าผู้คุ้มกันภัยไหนเลยทนดูได้ พากันร่ำร้องด่าทอ ถาโถมออกไป พลันปรากฏมือใหญ่คู่หนึ่งยื่นปราดมา แยกย้ายบีบคอผู้คุ้มกันภัยที่โถมออกมาสองคน

ผู้คุ้มกันภัยทั้งสองถูกบีบเค้นจนตาเหลือกถลน ลิ้นปลิ้นจากปาก ล้วนขาดใจตาย กลับเป็นการลงมือของนักบู๊มองโกลนั้น

คนของสำนักคุ้มกันภัยไฮ้วเอี้ยงตวาดก้องชักดาบกระบี่จู่โจมใส่นักบู๊มองโกลทั้งสอง พลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังปานฟ้าร้องว่า

"หยุดมือให้แก่เรา"

เหล่าผู้คุ้มกันภัยหยุดยั้งชะงักมือไว้ โง้วติ้มเจี๊ยะร้องเรียกด้วยความยินดีว่า

"ตั่วกอ (พี่ใหญ่)"

เหล่าผู้คุ้มกันภัยก็เรียกหาว่า

"จงเปียเท้า (หัวหน้าใหญ่)"

คนตวาดห้ามผมขาวคิ้วเงินยวง ใบหน้าซูบสดใส เป็นหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยงนามลี้เล้งไต้ ยามนั้นหัวหน้าสำนักคุมกันภัยไฮว้เอี้ยงประสานมือกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายทำร้ายคนของสำนักเราหลายคน ไม่ทราบสืบเนื่องจากสาเหตุใด หากแม้นสำนักเราเคยล่วงเกินพวกท่าน โปรดบ่งบอกให้กระจ่างชัด"

ซุ่มเสียงของเขาดังปานฟ้าร้อง สะท้อนสะท้านแก้วหูทุกผู้คน เซียะบ้อโหวยังกล่าวด้วยเสียงเล็กเสียงน้อย แต่กระทบโสตผู้คนอย่างชัดเจนว่า

"ลี้จงเปียเท้ามิต้องร้อนรุ่ม เราขอแนะนำให้ทั้งหมดรู้จักกันก่อน"

พลางชี้มือไปยังชาวไต้กิมชุดดำนั้นกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ท่านนี้คือราชนัดดา (หลาน) ของฮ่องเต้ไต้กิมองค์ปัจจุบัน ฉายาซิ้งกีไทจือ (ราชบุตรเทพปัญญา) กิมไทจือ (ราชบุตรไต้กิม) รักชอบศิลปะวัฒนธรรมของชาวฮั่น จึงมีชื่อชาวฮั่นว่ากิมติ้มเอ็ง กิมเป็นแซ่ประจำประเทศ เอ็ง (เหยี่ยว) เป็นสัญลักษณ์ราชัน การเดินทางลงใต้มาของกิมไทจือครั้งนี้คือ..."

ผู้คุ้มกันภัยคนหนึ่งไม่อาจทนฟังคำเยินยอของเซียะบ้อโหว ดังนั้นสอดคำขึ้น

"ติ้มแปลว่า ร่วงลับ เหยี่ยวที่ร่วงลับเป็นนกตาย ชาวซ้องสามารถจับมาปรุงเป็นอาหาร"

ชาวไต้กิมชุดดำนั้นพลันตวาดเบาๆว่า

"เขาว่าอะไร?"

ชาวเคียกตังนั้นพลันขยับกายวูบหนึ่ง ซุ่มเสียงของผู้คุ้มกันภัยนั้นพลันชะงักขาดหาย ที่แท้ศีรษะของเขาถูกสันมือของชาวเคียกตังนั้นฟันหลุดจากบ่า ร่างยังยืนหยัดไม่ล้มลง โลหิตฉีดพุ่งจากคอขาดดุจน้ำพุ

ชาวเคียกตังนั้นหิ้วศีรษะของผู้คุ้มกันภัยนั้นกลับมายังที่เดิม น้อมกายคารวะต่อกิมไทจือ กล่าวว่า

"คนผู้นั้นไม่สามารถกล่าววาจาอีกแล้ว"

กิมไทจือผงกศีรษะด้วยความพึงพอใจ คนของสำนักคุ้มกันภัยไฮ้วเอี้ยงกลับหน้าซีดสลดลง

แม้แต่หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮ้วเอี้ยงยังไม่อาจเห็นชัดตาว่าชาวเคียกตังนั้นลงมืออย่างไร ผู้คุ้มกันภัยนั้นเสียชีวิตเยี่ยงไร

เชียะบ้อโหวมีสีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่อง ชี้มือไปยังชาวเคียกตังนั้นแนะนำว่า

"ท่านนี้เป็นแม่ทัพนามกระเดื่องแห่งไต้กิม ท่านแม่ทัพแฮ่โฮ้ว-เลียก ฝีมือเมื่อครู่นับว่าให้พวกท่านเหล่าผู้สิ้นชาติได้เปิดหูเปิดตา"

คนของสำนักคุ้มกันภัยไฮ้วเอี้ยงเดือดดาลเป็นการใหญ่ คิดด่าประณามเชียะบ้อโหวกำเนิดเป็นชาวซ้อง กลับเป็นสุนัขรับใช้ให้แก่แว่นแคว้นอื่น แต่ในใจครั่นคร้ามต่อฝีมือของแฮ่โฮ้วเลียก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเอ่ยปาก

เชียะบ้อโหวชี้มือไปยังลามะนั้น กล่าวอีกว่า

"ท่านนี้เป็นลามะวิเศษแห่งธิเบต เป็นยอดฝีมือนิกายมิกจง มี

สมญานามว่าเคอลาถู"

จากนั้นชี้มือไปยังชาวนีเจินนั้น แนะนำอีกว่า

"ท่านนี้เป็นยอดฝีมือชาวนีเจิน เรียกว่าอ้วงง้วนจ๊วกอ้วงง้วน-ชิงแซ (ท่านผู้แซ่อ้วงง้วน)"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮ้วเอี้ยงอุทานคำหนึ่ง ที่แท้อ้วงง้วนจ๊วกผู้นี้ประกาศตนเป็นเจ้าสำนักเอ็งเยี้ยวฉ่อกุกมึ้ง (สำนักกรงเล็บเหยี่ยว-บิดกระดูก) เคยเดินทางเข้าสู่แผ่นดินตงง้วน ทำร้ายยอดฝีมือหกสำนักใหญ่ ภายหลังพบพานภูษาขาวปึงจิ้นไป๊ ต่อสู้สามครั้งพ่ายแพ้สามครา ค่อยหลบหนีกลับเผ่านีเจิน

สุดท้ายเชียะบ้อโหวชี้มือไปยังนักบู๊มองโกลทั้งสอง กล่าวว่า

"นักรบมองโกลทั้งสองนี้เป็นข้าทาสรับใช้ประเทศไต้กิม ผู้นี้เรียกว่าฮูซึงโคก ผู้นี้เรียกว่าฮูซึงกัก กิมไทจือรับไว้เป็นองครักษ์พิทักษ์ประทานฉายาว่า ซิ้งย่งน่อไต้เจี่ยง (สองนักรบอาจหาญ) ราชวงศ์ซ้องพวกท่านจึงไม่มีนักรบอาจหาญเช่นนี้"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮ้วเอี้ยงข่มเพลิงโทสะกล่าวว่า

"ท่านทั้งเจ็ดรุดมาด้วยเรื่องใด ยังหวังให้บอกกล่าว"

เชียะบ้อโหวยิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวว่า

"รวบรัดยิ่ง กิมไทจือมีกองทัพใหญ่หนุนหลัง แต่ไม่ยกทัพมาขู่ขวัญพวกท่าน ตอนนี้เราเหยียบย่ำธงของราชวงศ์ซ้อง หากพวกท่านไม่ยอมรับนับถือ ก็เข้ามาต่อยตีได้อย่างเต็มที่"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮ้วเอี้ยงกระซากเสียงว่า

"ที่แท้พวกท่านมาท้าสู้กับยอดฝีมือชาวตงง้วน"

อ้วงง้วนจ๊วกพลันกล่าวว่า

"ในความเห็นเรา วิชาฝีมือของตงง้วนไม่นับเป็นอย่างไรได้"

โง้วติ้มเจี๊ยะสอดคำขึ้น

"แต่คราก่อนผู้ที่ขับไล่ท่านออกนอกกำแพงใหญ่ กลับเป็นชาวตงง้วน"

อ้วงง้วนจ๊วกหน้าแปรเปลี่ยนไป คราก่อนเขาพ่ายแพ้ใต้เงื้อมมือปิงจิ้นไบ๊ ถือเป็นความอัปยศอันยิ่งใหญ่ ยามนี้โง้วติ้มเจี๊ยะรื้อฟื้นต่อหน้ากิมไทจือ ไหนเลยทนทานรับได้ ส่งเสียงร้องปานนกราตรีร่ำร้อง คนบรรลุถึงเบื้องหน้าโง้วติ้มเจี๊ยะในบัดดล

โง้วติ้มเจี๊ยะระวังป้องกันแต่แรก ยื่นมือไปด้านหลัง เด็กรับใช้ที่ด้านหลังผู้หนึ่งก็โยนกระบองยาวมาด้ามหนึ่ง โง้วติ้มเจี๊ยะรับกระบองยาว ควงเป็นเงากระบองดุจขุนเขาครอบคลุมใส่อ้วงง้วนจ๊วก

อ้วงง้วนจ๊วกแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา พอลงมือก็คว้าจับตัวกระบองไว้

โง้วติ้มเจี๊ยะร่ายรำใช้ออกด้วยเพลงไม้เท้ามารวิปลาส เพลงไม้-เท้าชุดนี้มีปมเด่นที่พลิกแพลงรวดเร็ว คราครั้งนี้กลับถูกผู้อื่นคว้าจับไว้อดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้ กระชากดึงกระบองโดยแรง

อ้วงง้วนจ๊วกพลันคลายมือออก โง้วติ้มเจี๊ยะยามกะทันหันไม่อาจทรงกายมั่น ต้องเซถอยไปเจ็ดแปดก้าว

อ้วงง้วนจ๊วกพลันโถมเข้าประชิดใกล้โง้วติ้มเจี๊ยะ โง้วติ้มเจี๊ยะตวัดมือวูบ หวดกระบองลงหา นับเป็นการพลิกสถานะจากรับเป็นรุก

แต่กระบองหวดลงถึงกลางคัน พลันหักออกเป็นสามท่อน

พร้อมกันนั้นอ้วงง้วนจ๊วกตะกุยกรงเล็บออกไป

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยงเห็นผิดท่า รีบกระโดดปราดออกไป แต่ก็สายเกินการณ์

เห็นอ้วงง้วนจ๊วกถอยปราดกลับไป โง้วติ้มเจี๊ยะกลับล้มหงายลงที่ทรวงอกถูกทะลวงเป็นโพรงโลหิตโพรงหนึ่ง หัวใจดวงนั้นถูกอ้วงง้วน-จ๊วกควักล้วงออกมา

ที่แท้ตอนอ้วงง้วนจ๊วกคว้าจับกระบองไว้ ตัวกระบองก็ถูกกดกระแทกหัก โง้วติ้มเจี๊ยะพอหวดกระแทกลง จึงหักหลุดจากกัน อ้วง-ง้วนจ๊วกฉวยโอกาสนั้นปลิดชีวิตโง้วติ้มเจี๊ยะ

ซาเปียเท้า (หัวหน้าที่สาม) ของสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยงถูกนัก-รบมองโกลสองคนหนีบกระแทกเสียชีวิต ยี่เปียเท้า (หัวหน้าที่สอง) ก็ตายใต้เงื้อมมืออ้วงง้วนจ๊วก ฝีมือสังหารสิ้นเช่นนี้ เป็นเหตุการณ์ที่คนของสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยงไม่เคยพบเห็นมาก่อน

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยงไม่อาจทนดูสืบไป ร้องว่า

"ธงราชันนี้เป็นของราชวงศ์ซ้องเรา ผืนดินนี้เป็นของชาวฮั่นเรา สำนักคุ้มกันภัยนี้เป็นของเรา เราขอเสี่ยงกับท่านแล้ว"

พลางยกมือด้วยท่วงท่ากั่งเทียนเจี๊ย (ฝ่ามือกำราบฟ้า) ลอยตัวพุ่งโถมออกไป

สองพี่น้องฮูซึงดาหน้าเข้ามา หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยงพลันขยับสองมือ ยื่นออกจากทิศทางที่ไม่คาดหมาย เสียงฉาดฉาดเมื่อฟาดใส่ร่างฮูซึงโคกกับฮูซึงกัก

ฮูซึงโคกกับฮูซึงกักงงงันวูบ พากันถอยกายไปสองก้าว จากนั้น

ขู่คำรามพลางโถมเข้ามาใหม่

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยงลงมือประสบผล เข้าใจว่าอย่างน้อยสามารถกระแทกฮูซึงโคกกับฮูซึงกักล้มลง มิคาดคนทั้งสองเพียงถอยกายไปสองก้าว จากนั้นโถมเข้ามาอีกครา

ซึ่งความจริง ฮูซึงโคกกับฮูซึงกักเคยต่อกรกับสัตว์ร้าย มีพละกำลังมหาศาล มิหนำซ้ำผิวกายแข็งแกร่ง ดาบกระบี่ไม่ระคาย นับแต่พวกเขาเข้าสู่แผ่นดินตงง้วน นี่เป็นครั้งแรกที่ถูกกระแทกถอยไปสองก้าว ดังนั้นสะกิดสันดานดุร้ายกำเริบขึ้น โถมจู่โจมใส่หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยง

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยง จะอย่างไรมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าฉั่วปุกเพ้งและโง้วติ้มเจี๊ยะ ยามนั้นหลบหลีกจากท่าโถมจู่โจมของทั้งสอง ฉกฉวยช่องว่างยื่นมือซ้ายคว้าจับข้อมือซ้ายของฮูซึงโคก มือขวากดใส่ข้อศอกของฝ่ายตรงข้าม คิดใช้ท่วงท่าคว้าจับในฝ่ามือกำราบ-ฟ้า บิดเอ็นกระดูกมือซ้ายของฮูซึงโคกหักไป

มิคาดมือซ้ายฮูซึงโคกไม่ถูกบิดหัก กลับกระแทกสองมือของเขาชาด้าน ต้องใจหายวาบ ฮูซึงกักพลันต่อยหมัดมาถึง หัวหน้าสำนักคุ้ม-กันภัยไฮว้เอี้ยงไม่ทันหลบหลีก จำต้องใช้ฝ่ามือกำราบฟ้าต้านรับไว้

เสียงโครมคราหนึ่ง หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยงลอยลิ่วไปวาเศษ ถูกกระแทกเลือดลมพลุ่งพล่าน ทรวงอกอึดอัด ฮูซึงโคกกับฮูซึงกักโอบกระหนาบเข้ามาอีก ต่อยหมัดเข้าใส่

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยงค่อยทราบว่า ฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถใช้พลกำลังเข้าพิชิตศัตรู ดังนั้นใช้ท่าร่างกั่งเทียนอิ้วเล้งชิงฮวบ

(ท่าร่างกำราบฟ้ามังกรท่อง) สู้วนอย่างฉาบฉวย ตกเป็นเบี้ยล่างรองรับแต่ฮูซึงโคกและฮูซึงกักยามกะทันหันก็ไม่อาจทำอย่างไรเขาได้

แฮ่โฮ้วเลียกเห็นฮูซึงโคกกับฮูซึงกักเผด็จศึกไม่สำเร็จ มีสีหน้าไม่พอใจเล็กน้อย เซียะบ้อโหวเห็นเช่นนั้น พลันร้องเสียงพิกล กล่าวภาษาที่ทุกผู้คนฟังไม่เข้าใจหลายประโยค

ฮูซึงโคกกับฮูซึงกักพากันถอยปราดจากวง เซียะบ้อโหวลอยตัวเข้ามา กล่าวกับหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยงว่า

"ลี้จงเปียเท้ายอดเยี่ยมจริงๆ ให้เราที่เป็นคนไร้ทายาทรุ่นหลังรับทราบกระบวนท่าของท่านสักหลายท่า"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยงเบิกตาโปนโต กล่าวว่า

"คนขายชาติ ท่านคิดหาที่ตายก็ประเสริฐ"

พลางร่ายรำฝ่ามือกำราบฟ้า ชิงกราดฟาดออก คุกคามเซียะ-บ้อโหวลอยตัวขึ้น

กิมไทจือพลันเอ่ยปากแล้ว เขากล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เราเหนื่อยแล้ว"

กล่าวพลางทอดตามองแสงสีสนธยาที่ขอบฟ้าประจิม

แฮ่โฮ้วเลียกรับคำคราหนึ่ง พ่งโถมเข้าส่วงต่อสั้ ฟาดฝ่ามือคุกคามเซียะบ้อโหวพันห่าง อีกมือหนึ่งกางนิ้วสองนิ้ว ทิ่มสกัดใส่สองตาของหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยง

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยงก้มศีรษะหลบเลี่ยง แฮ่โฮ้ว-เลียกก็เปลี่ยนจากดรรชนีเป็นฝ่ามือตบฟาดลง

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยงใจหายวาบ รีบยกสองมือขึ้น

ปิดป้อง แฮ่โฮ้วเลียกพลันรั้งมือกลับ ฉวยโอกาสที่อีกฝ่ายหนึ่งยกชูสองมือขึ้น ปักฝ่ามือใส่ใต้ซอกแขนขวาของหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮว้-เอี้ยง

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยงยืนตัวแข็งทื่อกับที่ แฮ่โฮ้วเลียกพลันถอนดึงมือออก กลับมายังข้างกายกิมไทจือ กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"บริวารจัดการเรียบร้อยแล้ว"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยงเบิกตาโปนโต ล้มตัวลงอย่างแช่มช้า

คนของสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยงล้วนแตกตื่นตะลึงลาน ไม่สามารถกล่าววาจาแม้สักคำเดียว

ได้ยินกิมไทจือกล่าวว่า

"พวกเราไปกันเถอะ..."

ดังนั้นกิมไทจือเดินนำหน้า ฮูชึงโคกกับฮูชึงกักอารักขาอยู่ทางซ้ายขวา ผู้คนอีกเจ็ดคนติดตามหลัง ออกจากสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยงไป

ซากศพบนพื้นทั้งสามซาก ประกอบด้วยหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮว้เอี้ยง โง้วติ้มเจี๊ยะ ฉั่วปกเพ้งล้วนลืมตาค้าง ไม่อาจตายตาหลับได้

2
สังหารให้สิ้นซาก

ตระกูลไฮว้ปักตั้งอยู่ในเมืองบู่โอ้ว

ในดินแดนไฮว้ปัก ผู้ที่กล้าแขวนป้ายขวางอักษรทอง “ตระกูลไฮว้ปัก” อยู่เหนือประตูตึก นับว่ายโสเชื่องโขนัก หากแม้นไม่มีความสามารถที่แท้จริง เกรงว่าแขวนขึ้นไปไม่ถึงสองชั่วยาม ก็ถูกผู้คนปลดลงมาแล้ว

แต่ว่าป้ายขวางอักษรทองนี้แขวนเป็นเวลายี่สิบปี ยังไม่มีผู้ใดปลดมันลงมา

มิหนำซ้ำยังมีคนร่วมใจกัน จัดทำป้ายขวางอีกป้ายหนึ่ง จารึกข้อความ “ตระกูลที่หนึ่งแห่งไฮว้ปัก” แขวนอยู่ข้างป้ายตระกูลไฮว้ปัก

ตระกูลไฮว้ปักเป็นผลพวงจากการท่องยุทธจักรมาสี่สิบปี ของผู้กล้าหาญเฒ่าแดนไฮว้ปักนามเต็งตังเท้ง ตอนนี้เขาชราแล้ว เมื่อมองดูป้ายขวางทั้งสองป้าย อดปลาบปลื้มประโลมใจมิได้

เขาแขวนดาบถอนตัว แต่บุตรชายทั้งสองรับช่วงของตระกูล-ไฮว้ปัก รักษาชื่อเสียงเก่าก่อน และเสริมเพิ่มพูนให้แกร่งกล้ากว่าเดิม

บุตรชายคนโตของเขาฉายาฮ้วยเล้งกิมตอ (ดาบทองมังกรหวน) เต็งจุ่งเหี่ย รับสืบทอดวิชาฝีมือจากเขาเจ็ดแปดส่วน บุตรชายคนเล็กฉายาตู้เล้งซังตอ (ดาบคู่พิฆาตมังกร) เต็งจุ่งเจ็ง มาตรว่าพลังฝีมือยังไม่เทียบเท่ากอกอ (พี่ชาย) แต่บนเส้นทางไฮว้ปัก น้อยคนจะมีเพลงดาบเสมอเหมือน

ทันใด แสงสีสนธยาสะท้อนเงาร่างลี้ลับเจ็ดสาย เต็งตังเท้งเหลียวหน้าไป ก็เห็นบุคคลที่ได้รับการโจษขานบนเส้นทางไฮว้ปักในหลายวันนี้จำนวนเจ็ดคน

บ่าวไพร่ที่อยู่ข้างกายเต็งตังเท้งสองคน รีบหมุนตัววิ่งตะบึงเข้าไปคนหนึ่งไปตามตัวสองพี่น้องตระกูลเต็ง คนหนึ่งนำดาบทองที่สร้างชื่อให้แก่เล่าเอี้ย (นายผู้เฒ่า) ออกมา

เห็นชาวฮั่นแวววาวหลุกหลิกที่ถือธงใหญ่ผู้หนึ่งเดินออกมา ถามว่า

"ท่านคือเต็งเลาเอ็งฮ้ง (ผู้กล้าหาญสูงอายุแซ่เต็ง) ?"

เต็งตังเท้งผงกศีรษะรับ ในใจปกคลุมด้วยเงาทะมึนชั้นหนึ่ง

ชาวฮั่นนั้นคือเซียะบ้อโหว เซียะบ้อโหวกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก นี่เป็นธงราชันของราชวงศ์ซ้อง ใช่หรือไม่?"

เต็งตังเท้งไม่ตอบคำ เซียะบ้อโหวจึงกล่าว

"วันนี้คนของประเทศไต้กิมมาคารวะยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มตงง้วน หากพวกท่านคิดช่วงชิงธงผืนนี้กลับไป ต้องประลองฝีมือกับพวกเรา

แต่หากเกิดการบาดเจ็บล้มตาย อภัยที่ไม่ขอรับผิดชอบ หากแม้นพวกท่านไม่กล้าประลอง ก็โขกศีรษะยอมจำนน กิมไทจือพวกเราถือเมตตากรุณา จะละเว้นชีวิตสุนัขของพวกท่าน"

ไม่ทันกล่าวจบ พลันบังเกิดเสียงขู่คำรามก้อง คนผู้หนึ่งโถมออกจากหลังประตูตึก ปากตวาดว่า

"ชนชั้นมุสิกบังอาจนัก กลับกล้ามาอาละวาดถึงตระกูลที่หนึ่งแห่งไฮ้ปัก"

ผู้คนอีกคนหนึ่งก็โถมตามติดออกมา ตวาดสำทับว่า

"วางธงลง เราเสียวเอี้ย (เจ้านายน้อย) จะทุบตีพวกท่านเหล่าสุนัขไต้กิม จนคุกเข่าขอความกรุณา"

คนทั้งสองคือสองพี่น้องตระกูลเต็ง นามเต็งจุ่งเหียกับเต็งจุ่งเจ็งเอง

เต็งตังเท้งขณะจะตวาดห้าม แต่เต็งจุ่งเจ็งอายุเยาว์เลือดลมร้อนแรง ชิงร่ายรำดาบคู่จู่โจมใส่เซียะบ้อโหว

เซียะบ้อโหวยิ้มอย่างปลอดโปร่ง ถือธงด้วยมือซ้าย ใช้มือขวาต่อกรกับเต็งจุ่งเจ็ง เต็งจุ่งเจ็งร่ายรำดาบเป็นแผ่นผืน ยังไม่อาจเล็ดลอดผ่านมือเดียวของเซียะบ้อโหวเข้าไป

เต็งตังเท้งเห็นบุตรชายคนเล็กมิใช่คู่มือเซียะบ้อโหว ดังนั้นตวาดว่า

"เสนอดาบ"

บ่าวไพร่ผู้หนึ่งประคองดาบทองส่งมอบต่อเต็งตังเท้ง เต็งตังเท้งถือดาบก้าวยาวๆออกไป พลันปรากฏเงาคนถลันวูบ สองพี่น้องฮูซึงพุ่ง

ตัวออกมา

เต็งตังเท้งตวาดก้อง ฟาดฟันดาบทองใส่คนทั้งสอง

เต็งจุ่งเหี่ยก็ดูออกว่าตี่ตี๋ (น้องชาย) อยู่ในห้วงอันตราย ดังนั้นชักดาบฟันใส่เซียะบ้อโหว

ผู้มาที่หลงเหลืออีกสี่คนไม่ลงมือขัดขวาง เซียะบ้อโหวใช้มือเดียวต่อสู้กับสองพี่น้องตระกูลเต็ง ยามกะทันหันไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ

พอเหลียวหน้ามอง เห็นแฮ่โฮ้วเลียกขมวดคิ้ว คล้ายไม่พอใจเซียะบ้อโหวใจสั่นสะท้าน เตะกราดออกสองเท้า คุกคามสองพี่น้องตระกูลเต็งล่าถอย จากนั้นดึงลูกคิดเหล็กออกมา

นี่เป็นอาวุธที่สร้างชื่อให้แก่เซียะบ้อโหว เซียะบ้อโหวขยับลูกคิดเหล็กเป็นประกายสีดำเลื่อมพราย คลี่คลายเพลงดาบของสองพี่น้องตระกูลเต็ง ลูกคิดเหล็กพอสะบัดกวัดแกว่ง บังเกิดเสียงดังปึงปังสร้างความว้าวุ่นสับสนแก่สองพี่น้องตระกูลเต็งขึ้นมา

เต็งจุ่งเหี่ยจะอย่างไรมีประสบการณ์กว้างขวางกว่า พลันพบว่าผิดท่า ควงดาบถอยห่างจากวง ทางหนึ่งร้องบอกต่อเต็งจุ่งเจ็งว่า

“อย่าได้รับฟังเสียงลูกคิด”

แต่เต็งจุ่งเจ็งถูกเสียงขยับเม็ดลูกคิด ก่อกวนจนสมองเลอะเลือน เห็นประกายสีดำเคลื่อนวาบมาถึง ก็เสือกแทงดาบคู่ออก เสียงกริ๊ก-กริ๊กสองครา กลับถูกรางลูกคิดหนีบไว้

เซียะบ้อโหวบิดมือคราหนึ่ง ก็บิดคมดาบทั้งคู่หักสะบั้น จากนั้นตบฟาดออกตามสภาวะ ลูกคิดเหล็กที่หลอมสร้างจากเหล็ก

กระแทกศีรษะของเต็งจุ่งเจ็งจนแหลกเละ

เต็งจุ่งเหี่ยเห็นตี่ตี๋เสี่ยชีวิต ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ส่งเสียงตวาดก้อง ฟาดฟันดาบด้วยท่าตั๊กเพ็กฮั้วซัว (ฟันภูเขาฮั้วซัว) ใส่ศีรษะของเชียะบ้อโหว

เชียะบ้อโหวพลันขยับข้อมือ ประกายสีดำขยับเคลื่อนไหว ปรากฏเม็ดลูกคิดสิบเม็ดซัดพุ่งออกจากลูกคิดเหล็ก

เต็งจุ่งเหี่ยเงื้อดาบฟันลง เผยช่องโหว่ที่ทรวงอก เห็นอาวุธลับซัดจู่โจมมา เพียงใช้มือซ้ายปัดป่ายเม็ดลูกคิดสามเม็ด ที่หลงเหลืออีกเจ็ดเม็ดล้วนซัดใส่จุดชีวิต ล้มลงสิ้นใจตาย

เต็งตังเท้งเห็นบุตรชายทั้งสองตกตายติดต่อกัน สร้างความคับแค้นแน่นอก ใช้ดาบทองประหนึ่งกระแสน้ำกลางแม่น้ำใหญ่ โหมฟาดฟันใส่สองพี่น้องฮูชึง

สองพี่น้องฮูชึงถือดีที่มีผิวหนังหนา ไม่เกรงกลัวดาบกระบี่ แต่ยังถูกดาบทองฟันจนผิวหนังปริแตก โลหิตไหลหลั่งออกมา ทางหนึ่งร้องเสียงพิกล ทางหนึ่งคุ้มครองจุดสำคัญไว้

กิมไทจือชมดูจนขมวดคิ้ว แฮ่โฮ้วเลียกเห็นเช่นนั้น จึงผงกศีรษะเป็นสัญญาณ

ลามะเคอลาถูแห่งธิเบตพลันพุ่งตัวออกไป ร่างคล้ายกลับกลายเป็นธงแดงผืนหนึ่ง ม้วนใส่เต็งตังเท้ง

เต็งตังเท้งเพียงเห็นเงาสีแดงเคลื่อนไหววูบหนึ่ง ไม่ทันเห็นชัดตาว่าผู้มาเป็นชนชั้นเยี่ยงไร ดังนั้นควงดาบเป็นกำแพงดาบชั้นหนึ่ง ฟันย้อนกลับไป

ลามะเคอลาถูยื่นสองมือออก ก็คว้าจับสองมือของสองพี่น้องฮูชึงไว้ ตวัดเท้าซ้ายและขวาเตะคนทั้งสองพ้นห่างไป

ยามนั้นดาบทองของเต็งตังเท้งบรรลุถึงเบื้องหน้าทรวงอกลามะ-เคอลาถู ลามะเคอลาถูพลันหมุนคว้างรอบหนึ่ง ใช้จีวรที่ครองร่างห่อหุ้มดาบทองไว้ พอหมุนคว้างโดยรอบ ก็กระชากดึงดาบทองหลุดจากมือเต็งตังเท้ง

เต็งตังเท้งตื่นตระหนกยิ่ง เขาท่องยุทธจักรมาหลายสิบปี ยังไม่เคยพบเห็นวิชาฝีมือแปลกประหลาดถึงเพียงนี้

แต่เต็งตังเท้งจะอย่างไรเป็นนักเลงเก่าอันช่ำชอง พอทรงกายมั่นก็ไม่ถูกฉุดลากไป ชิงถอยร่นอย่างเร่งร้อน

การล่าถอยของเต็งตังเท้งครั้งนี้ ช่วยให้รอดพ้นจากท่าไม้ตายที่ยากหลบรอดได้ของลามะเคอลาถู นามโฮ้วบ๊วยคา (เท้าหางเสือ)

ลามะเคอลาถูจู่โจมประสบผลเพียงครึ่งหนึ่ง ต้องเบิกตาโปนโตกลาวกับพยัคฆ์พิโรธ พลันบังเกิดเสียงขวับขวับ เม็ดประคำไม้แดงที่คล้องคอแหวกพุ่งออกไปสองเม็ด

เต็งตังเท้งพอล่าถอย ความจริงตั้งใจหยิบฉวยดาบจากบ่าวไพร่ทางด้านหลัง แต่พอสบสายตากับลามะเคอลาถู ก็ถูกวิชาเนียบฮุ้นไต้-ฮวบ (วิชาสะกดวิญญาณ) ของนิกายมิกจงสยบไว้ อากัปกิริยาเชื่องช้าไปวูบหนึ่ง

เสียงทึบทึบสองครา เม็ดประคำไม้แดงทั้งสองลูกซัดเข้าเบ้าตาของเต็งตังเท้ง ฝังไปในสมอง ต้องแผดร้องออกมา ยกมือปิดหน้าล้มลงเกลือกกลิ้งตามพื้นดิน

กิมไทจือยิ้มด้วยความพึงพอใจ ลามะเคอลาถูค่อยก้าวยาวๆ กลับมา

เชียะบ้อโหวขยับหนวดมุสิก กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"วันนี้พวกเราติดตามกิมไทจือมายังแดนไฮว้ปัก เพื่อรับทราบฝีมือของยอดฝีมือชาวซ้อง มิคาดไม่อาจทนรับการจู่โจ่มแม้สักคราเดียว ฟังว่าพวกท่านยังมีผู้กล้าหาญแดนไฮว้ปักเล้งต่อฉั้ง พวกเราจะเดินทางไปพบ หากพวกท่านคิดล้างแค้น ให้ไปรอคอยพวกเราในที่นั้น"

ป้ายขวางของตระกูลที่หนึ่งแห่งไฮว้ปักถูกทุบทำลาย ประมุขตระกูลที่หนึ่งแห่งไฮว้ปักหลงเหลือลมหายใจอันรวยริน

อาคันตุกะไม่รับเชิญทั้งเจ็ดจากไปแล้ว เต็งตังเท้งเห็นแน่ชัดว่าไม่อาจมีชีวิตรอดสืบไป บรรดาบ่าวไพร่ตระกูลเต็งกำลังประหวั่นลนลาน ไม่ทราบทำอย่างไรดี พลันปรากฏบุคคลสองคนมาถึง

คนทั้งสองหนึ่งเป็นบุรุษหนุ่มสวมชุดดำรัดกุม ท่าทางองอาจหาญกล้า หนึ่งเป็นชายชราอายุสูงวัย แต่ใบหน้ายังแดงเปล่งปลั่ง ทั้งสองความจริงทุ่มเถียงกันมาตลอดทาง พอเห็นคนที่นอนอยู่บนพื้นทั้งสาม คอยชะงักเท้าลง

คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ไฉนมีคนตายอีก วีรบุรุษผู้กล้าดินแดนไฮว้ปัก เหตุใดถูกทำร้ายหมดสิ้น?"

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"ที่นี้เป็น 'ตระกูลที่หนึ่งแห่งไฮว้ปัก' มิใช่ 'วีรบุรุษที่หนึ่งแห่ง

แผ่นดิน' ท่านทราบได้อย่างไรว่าเขาเป็นวีรบุรุษหรือไม่?"

"ตระกูลที่หนึ่งแห่งไฮว้ปัก เป็นบ้านของดาบทองเต็งตังเท้ง เต็ง-ตังเท้งมิใช่วีรบุรุษ ผู้ใดเป็นวีรบุรุษ?"

"ตระกูลที่หนึ่งแห่งไฮว้ปัก มิใช่ตระกูลบู๊ลิ้มที่หนึ่งแห่งไฮว้ปัก ท่านแน่ใจได้อย่างไรว่า เต็งตังเท้งเป็นวีรบุรุษยุทธจักร?"

"ผายลมของท่าน"

"ช่างเหม็นคลุ้งนัก"

"วิเศษแท้ พวกเราไม่ได้ต่อยตีมานาน อั้วสีซุ้ยคันไม้คันมือขึ้นมาแล้ว"

"ประเสริฐมาก เราชิมไท่กงจะสั่งสอนท่านสักครา"

เต็งตังเท้งนอนรอความตายบนพื้น พลันได้ยินคนผู้หนึ่งเรียกตัวเองเป็นอั้วสีซุ้ย อีกคนหนึ่งประกาศนามว่าชิมไท่กง พลันสะท้านขึ้นครู่หนึ่ง ฝืนใจเรียกหาว่า

"ท่านทั้งสอง..."

บุรุษหนุ่มชุดคำกล่าวว่า

"คนผู้นี้ยังไม่ตาย"

ชายชรานนกล่าวว่า

"พวกเราช่วยเหลือเขาอีกแรงหนึ่ง"

คนทั้งสองขยับกายวูบหนึ่ง ประคองเต็งตังเท้งขึ้น เต็งตังเท้งรู้สึกมีพลังลมปราณอันแกร่งกร้าวและกำลังภายในที่รุนแรงรวมสองสายถ่ายเทเข้าสู่ร่างโดยพร้อมเพรียง อาการเจ็บปวดก็บรรเทาเบาบางลง

แต่เต็งตังเท้งสำนึกตัวว่าไม่มีชีวิตรอดสืบไป จึงกล่าว

"ท่านทั้งสองคือ...คันเบ็ดวิเศษไท้โอ้วผู้อาวุโส แซ่ซิม...กับจอมยุทธ์...อั้วสีซุ้ยกระมัง?"

บุรุษหนุ่มชุดดำนั้นตอบว่า

"ข้าพเจ้าคืออั้วสีซุ้ย"

ชายชรานันอุทานว่า

"ใช่แล้ว ท่านคือเล่าเต็ง (คนแซ่เต็ง) เราเคยพบหน้าท่านครั้งหนึ่ง ท่านถูกผู้ใดทำร้าย? ให้รีบบอกมา เราจะล้างแค้นให้แก่ท่าน"

เต็งตังเท้งกล่าวว่า

"ท่านทั้งสอง...ช่วยล้างแค้นให้แก่เรา...และบุตรชาย ทั้งกอบกู้ศักดิ์ศรี...ให้แก่ราชวงศ์ซ้อง...พร้อมกับรักษา...รากฐานของ...บู๊ลิ้มตงง้วนเอาไว้"

เอ่ยถึงตอนนี้ มือที่ยึดกุมมือของซิมไท่กงพลันคลายออก ลาโลกนี้ไป

อั้วสีซุ้ยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"เล่าซิม มีงานสำคัญแล้ว ท่านกระทำหรือไม่?"

ซิมไท่กงร้องว่า

"กระทำ ก่อนที่พวกเขาจะไปเสาะหาเล้งไต้เฮียบ พวกเราจัดการกับพวกเขาก่อน"

อั้วสีซุ้ยหันไปถามบ่าวไพร่ผู้หนึ่งว่า

"พวกเขาไปทางทิศใด?"

บ่าวไพร่นั้นกลับมีไหวพริบปราดเปรียว รีบกล่าวว่า

"พวกเขาไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ฟังว่าพวกเขาจะไปหาเล้ง-

ต่อฉั้งเล้งไต้เฮียบ”

บ่าวไพร่สูงอายุอีกผู้หนึ่งกล่าวเสริมว่า

“หากท่านทั้งสองคิดล้างแค้นให้แก่เล่าเอี้ย (นายผู้เฒ่า) พวกเราให้ไปยังเมืองเหียกวน เข้าพบเล่งตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่เล่ง) ก่อน...”

อัวสีซุ้ยแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

“ตอนนี้พวกเราไหนเลยมีกะใจไปเยี่ยมคำนับตีฮู้ตั่วนั้ง (ใต้เท้านายอำเภอ) อันใด?”

บ่าวไพร่สูงอายุนั้นรีบกล่าวว่า

“ท่านผู้กล้ายังไม่ทราบ เล่งใจชิวเล่งตั่วนั้งมีการคบหากับเล่าเอี้ยพวกเรา และสาบานเป็นพี่น้องกับเล้งไต้เฮียบ ท่านผู้เฒ่ารับราชการแต่มีนิสัยเปิดเผยห้าวหาญ ชมชอบคบหากับชาวยุทธจักร คราครั้งนี้สุนัขไต้กิมข้ามเขตแดนมา ไม่ทราบเล่งตั่วนั้งได้รับรายงานหรือไม่...”

อั้วสีซุ้ยมองดูชิมไท่กง ชิมไท่กงมองดูอั้วสีซุ้ย ทั้งสองพากันทุ่มเททำร่างออกเดินทาง

นายอำเภอเมืองเหียกวนนามเล่งใจชิว นำผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งสี่ แต่งกายชุดลำลอง ตรวจตราความสงบเรียบร้อยในท้องที่ที่รับผิดชอบเที่ยวหนึ่ง

พวกเขาตัดผ่านตรอกซอย วกเข้าถนนยาว ขณะจะกลับถึงบ้านพัก พลันเห็นผู้คนหลายคนยืนรอคอยอยู่

เล่งใจชิวเงยหน้าขึ้น พอเห็นผู้มามีทั้งสิ้นเจ็ดคน ก็เข้าใจเรื่องราวได้กว่าครึ่ง

ดาวมฤตยูทั้งเจ็ดนี้มีความเคลื่อนไหวที่รวดเร็วนัก

ก่อนหน้านี้เล่งใจชิวพบกับสายสืบบนท้องถนน รับทราบข่าวความเคลื่อนไหวของคนทั้งเจ็ดนี้ กำลังคิดกลับมาเรียกระดมผู้คน รุดไปหารือกับผู้กล้าหาญแดนไฮว้ปักเล้งต่อฉั้ง มิคาดคนทั้งเจ็ดนี้ล่วงหน้ามาดักรอคอย

กิมไทจือที่เป็นหัวหน้าของคนทั้งเจ็ด ผงกศีรษะเป็นสัญญาณ เชียะบ้อโหวก็หยีตาลงถามว่า

"ท่านที่นับถือคือนายอำเภอยอดฝีมือ ฉายาเล้งงิ้มเกี่ยม (กระบี่มังกรคำราม) เล่งตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่เล่ง)?"

เล่งใจชิวผงกศีรษะรับ เชียะบ้อโหวหน้าเคร่งเครียดลง แสดงธงใหญ่ของราชวงศ์ซ้อง เหวี่ยงทิ้งลงกับพื้น ยกเท้าซ้ายเหยียบย่ำ

เล่งใจชิวยังไม่มีปฏิกิริยาใด แต่ผู้ใต้บังคับบัญชาของเขา ซึ่งเป็นมือกระบี่ทั้งสี่พากันชักกระบี่

เสียงชักกระบี่มีเพียงเสียงเดียว

พร้อมกับเสียงชักกระบี่ คนล้วนโถมออกไป

เล่งใจชิวตวาดห้ามปรามว่า

"อย่าได้วู่วาม"

พลางยื่นมือขวางกันมือกระบี่ไว้สองคน แต่อีกสองคนล้วนโถมออกไปแล้ว

มือกระบี่ที่โถมออกไปทั้งสอง พอได้ยินเสียงตวาดห้ามของเล่งใจชิว ต้องงงงันวูบ พริบตาที่งงงัน ฮูซึงกับฮูซึงโคกสองพี่น้องพากันพุ่งตัวชนใส่ ชนมือกระบี่ทั้งสองกระดูกหักสลาย

เล่งใจชิวรีบกระซิบบอกต่อมือกระบี่ที่หลงเหลือทั้งสองว่า

“เชิญซิ่งซิงแซ (ท่านผู้แซ่ซิ่ง) มาช่วยเหลือ”

ไม่ทันขาดคำ ชิงชักกระบี่ลอยตัว คุมกระบี่สาดพุ่งใส่ฮูซึงกัก ฮูซึงกักยังบังเกิดความกริ่งเกรงต่อวิชางื่อเกี่ยมซุก (วิชาคุมกระบี่) นี้ พลันคำรามก้อง กวาดฝ่ามือที่โตเท่าพัดใบลานออก คิดกวาดร่างเล่งใจชิวปลิวลิ่วไป

มือกระบี่ทั้งสองพอได้รับคำสั่งจากเล่งใจชิว ก็พุ่งถอยไปด้านหลัง มิคาดเซียะบ้อโหวชิงสกัดขวางทางทั้งสองไว้

มือกระบี่ผู้หนึ่งเห็นเช่นนั้น ร้องบอกว่า

“เล่าฉิก (อันดับเจ็ด) ท่านรีบไป”

พลางขยับกระบี่จู่โจมใส่เซียะบ้อโหว เซียะบ้อโหวยกมือปิดป้องแผ่พุ่งพลังกระแทกกระบี่ปลิวกระเด็น หมุนตัวไล่ตามมือกระบี่ที่วิ่งหลบหนีไป

มือกระบี่ที่สูญเสียกระบี่พานยื่นมือโอบเอวเซียะบ้อโหวไว้ มิให้อีกฝ่ายหนึ่งไล่ติดตามได้

เซียะบ้อโหวเดือดดาลเป็นการใหญ่ กระแทกฝ่ามือใส่กลางหลังมือกระบี่นั้น มือกระบี่นั้นถูกกระแทกอวัยวะภายในแหลกลาญ อ้าปากกระอักโลหิตออกมา แต่แม้ตายยังกอดรัดไม่ปล่อย

ทางด้านเล่งใจชิวคุมกระบี่ลอยตัวอยู่เหนือศีรษะฮูซึงกัก ขณะจะทิ่มแทงลง มิคาดปรากฏฝ่ามือข้างหนึ่งยื่นปราดมา คว้าจับตัวกระบี่ไว้ กลับเป็นฮูซึงโคก

ฮูซึงโคกกระชากดึงกระบี่ เล่งใจชิวตัดสินใจในฉับพลัน คลาย

มือจากการถือกระบี่ ดีดนิ้วออกตามสภาวะ

ขณะเดียวกัน ฮูซึงกักต่อยหมัดมาถึง เล่งใจชิวพลันสูดลมหายใจ หลบรอดจากหมัดนี้ เตะเท้ากลางอากาศ เตะใส่จุดชื่อคีของฮูซึงกัก

ฮูซึงกักส่งเสียงคำรามด้วยความเจ็บปวด ถูกเตะใส่เจ็ดแปดเท้าจำต้องถอยร่นไปด้านหลัง

ฮูซึงโคกช่วงชิงกระบี่มา บังเกิดความยินดี มิคาดฝ่ายตรงข้ามคลายมือออก ทำให้เสียหลักการทรงตัว ถอยกายไปเจ็ดแปดก้าว ตัวกระบี่ก็ดีดย้อนกลับมาตามพลังดรรชนีของเล่งใจชิว แทงใส่ท้องน้อยของเขา ดีที่ฮูซึงโคกมีผิวหนังแข็งแกร่ง ปลายกระบี่แทงเข้ามาสามหุนก็แทงไม่เข้า

เล่งใจชิวใช้แผนเสี่ยงอันตราย ทำร้ายศัตรูทั้งสอง พอทิ้งตัวลงก็พุ่งย้อนกลับเข้าหาเซียะบ้อโหว

เซียะบ้อโหวไม่อาจดิ้นหลุดจากการรัดพันของมือกระบี่ผู้ตาย เห็นมือกระบี่อีกคนหนึ่งใกล้หนีรอดได้ กริ่งเกรงถูกกิมไทจือตำหนิติเตียน พานกวาดลูกคิดเหล็กออก ตัดมือทั้งสองของมือกระบี่ที่กอดรัดเขาไว้ พร้อมกับซัดเม็ดลูกคิดออกสองเม็ด

ยามนั้นเล่งใจชิวพอดีโถมถึง ยื่นนิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือ คีบจับเม็ดลูกคิดเม็ดหนึ่งไว้ แต่เม็ดลูกคิดอีกเม็ดหนึ่งซัดต้องกลางหลังของมือกระบี่นั้น

มือกระบี่นั้นแผดร้องคำหนึ่ง แต่ยังกัดฟันโถมจากไป

เซียะบ้อโหวขณะจะไล่ติดตาม เล่งใจชิวชิงดีดเม็ดลูกคิดกลับ

คืน พุ่งใส่เซียะบ้อโหว

เซียะบ้อโหวตวัดลูกคิดเหล็กขึ้น เม็ดลูกคิดก็กลับคืนมาในรางลูกคิด หวนนึกถึงหากจู่โจมสังหารเล่งใจชิวได้ คงได้รับคำชมเชยจากกิมไทจือ ดังนั้นชิงจู่โจมใส่เล่งใจชิวสิบสามกระบวนท่า

เห็นประกายสีดำของลูกคิดเหล็กแฉลบแปลบปลาบ ชวนให้ผู้คนตาลายพร่าพราย เสียงลูกคิดดังเกรียวกราว เป็นที่สั่นขวัญวิญญาณ

เล่งใจชิวรับท่าจู่โจมทั้งสิบสามท่าไว้ จากนั้นตอบโต้กลับไปยี่สิบสามกระบวนท่า

กิมไทจือแหงนมองฟ้า ชมดูพื้นพสุธา จนบัดนี้ค่อยกวาดมองคู่ต่อสู้ทั้งสองแวบหนึ่ง สีหน้าปราศจากความรู้สึกใด

ระหว่างการต่อสู้ เซียะบ้อโหวแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ท่านไม่ยอมจำนนต้องตาย”

เล่งใจชิวแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

“ชาวฮั่นไม่เคยมีคนที่ยอมจำนนมาก่อน”

เซียะบ้อโหวโถมจู่โจมเข้ามาใหม่ พลันเห็นประกายสีทองแผ่กระจาย เงาร่างสายหนึ่งโลดละลิ่วมา บังคับประกายสีทองอันแรงกล้าแหวกจู่โจมใส่เซียะบ้อโหว

ใต้อาทิตย์แผดแสงจ้า เซียะบ้อโหวไม่อาจเห็นชัดตาว่าผู้มาเป็นใคร เพียงทราบว่าฝ่ายตรงข้ามถือวัตถุสี่เหลี่ยมผืนผ้าชิ้นหนึ่ง แผ่พุ่งเป็นประกายสีทองจับตา รีบต้านรับไว้อย่างสุดกำลัง

เสียงปังคราหนึ่ง เซียะบ้อโหวถอยปราดไปด้านหลัง พบว่าลูก

คิดเหล็กในมือบิ่นไปมุมหนึ่ง ง่ามมือก็ถูกกระแทกจนชาด้าน

ผู้มาหยุดยั้งยืนหยัดมั่น เห็นเป็นชายกลางคนไร้หนวดเครา ใบหน้าหมดจดคมคาย มือถือลูกคิดสีทองรางหนึ่ง ยืนอยู่ข้างกายเล่งใจชิวถามว่า

"ท่านไม่เป็นอะไรกระมัง?"

เล่งใจชิวยืดกายขึ้นกล่าวว่า

"ซากอ (พี่สาม) มาได้พอดี"

ชายกลางคนนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"เล่าฉิก (คนที่เจ็ด) เข้าตึกไปรายงานว่าท่านถูกทำร้าย จากนั้นก็สิ้นใจตาย"

เล่งใจชิวหน้าเคร่งเครียดลง ได้ยินเซียะบ้อโหวร้องโพล่งว่า

"กิมซึ่งปั้ว (ลูกคิดทอง)"

ชายกลางคนนั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราซิ่งบ้อยี่ ถือสัจจะไม่กล่าวคำสอง"

เซียะบ้อโหวขบกรามกรอดกล่าวว่า

"ดูว่าท่านจะถือลูกคิดทองได้นานเท่าใด?"

เสียงดังร่างถึง แว่วเสียงเม็ดลูกคิดสั่นไหวกราวใหญ่ เมื่อจู่โจมลูกคิดเหล็กออกสามสิบสองกระบวนท่า

ซิ่งบ้อยี่ถือลูกคิดทองโถมเข้าปะทะ แต่ปราศจากเสียงลูกคิดแม้แต่น้อย ลงมือคล่องแคล่วลายท่าจู่โจม สามสิบสองกระบวนท่าพอผ่านพ้น ก็เปิดฉากตีโต้กลับไป

เขาลงมือด้วยความรวดเร็ว รวดเร็วจนลูกคิดปราศจากเสียงดัง

เพียงเห็นประกายสีทองแลบอยู่แปลบปลาบ

เชียะบ้อโหวพลันถอยปราดจากวง ปรากฏเศษผมหลายกระจุกปลิวกระจายออกไป ลมหายใจก็กระชั้นเร่งร้อนขึ้น

ดวงตากิมไทจือทอแววชื่นชมวูบหนึ่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

“ฝีมือไม่เลว”

แฮ่โฮ้วเลียกพลันหันไปยังอ้วงง้วนจ๊วกแห่งเผ่านีเจิน กล่าวว่า

“ท่านลงมือ”

อ้วงง้วนจ๊วกรับคำคราหนึ่ง กระโดดปราดไปเบื้องหน้า สอดแทรกอยู่ระหว่างซิ่งบ้อยี่กับเชียะบ้อโหวยื่นมือตะปบใส่ซิ่งบ้อยี่

ซิ่งบ้อยี่หวดลูกคิดสีทองใส่ชีพจรข้อมือของอ้วงง้วนจ๊วก อ้วงง้วน-จ๊วกพานพลิกมือวูบ คว้าจับลูกคิดสีทองไว้

ซิ่งบ้อยี่เห็นฝ่ายตรงข้ามยึดจับลูกคิดสีทองไว้ในท่าเดียว กลับไม่กล้าชะล่าใจ สูดลมปราณยึดจับลูกคิดสีทองแนบแน่น

เบื้องบนศีรษะอ้วงง้วนจ๊วกปรากฏควันขาวพวยพุ่ง กลายเป็นหักล้างกำลังภายในกัน

เห็นเท้าของคนทั้งสองจมลึกไปในดิน ลูกคิดที่หล่อหลอมจากทองคำ กลับถูกลากดึงยืดยาวออกไปทีละน้อย

เล่งใจชิวพลันโถมออกไป ต่อยหมัดใส่ฮูซึงโคก ฮูซึงโคกยกมือปิดป้อง เล่งใจชิวพลันรั้งกระบวนท่าหมุนตัว ช่วงชิงกระบี่จากมือฮูซึง-โคกกลับคืนมา

เป้าหมายของเล่งใจชิวอยู่ที่คนขายชาติเชียะบ้อโหว แต่ไม่ทันจู่โจมลงมือ พลันปรากฏเงาร่างสีแดงถลันวูบหนึ่ง ลามะครองจีวร

สีแดงฉานรูปหนึ่งสกัดขวางหน้าไว้

เป็นลามะเคอลาถูแห่งธิเบต

ลามะเคอลาถูถลึงตาใส่เล่งใจชิว เล่งใจชิวพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ฝีมือชะงักงันไปเล็กน้อย

พริบตานั้น ลามะเคอลาถูหวดพวงประคำสีแดงมาถึง เล่งใจชิวขยับกระบี่ปัดป่ายพวงประคำ พวงประคำกลับคล้องรัดกระบี่เอาไว้

เล่งใจชิวรู้สึกมีพลังกระชากดึงแล่นจากมือฝ่ายตรงข้าม พานยึดจับกระบี่แนบแน่น ลามะเคอลาถูกระชากดึงไม่สำเร็จ ก็ถลึงมองเล่งใจชิวอย่างโกรธแค้น

เล่งใจชิวหาทราบไม่ว่า ฝ่ายตรงข้ามใช้ออกด้วยวิชาสะกดวิญญาณ เพียงสบสายตาด้วย ก็ไม่สามารถเบือนหน้าพ้นห่าง พลังต้านทานเสื่อมถอยทีละน้อย ถูกลามะเคอลาถูกระชากดึงเข้าใกล้อย่างช้าๆ

ชิ่งบ้อยี่หักล้างกำลังภายในกับอ้วงง้วนจ๊วก สายตายังสอดส่องทั้งแปดทิศ เห็นเล่งใจชิวตกเป็นเบี้ยล่าง จนใจที่ไม่อาจช่วยเหลือได้

เชียะบ้อโหวพลันสะอึกถึงด้านหลังชิ่งบ้อยี่ ตวัดลูกคิดเหล็กในมือขึ้น หวดลงยังจุดแป๊ะหวยบนขม่อมของชิ่งบ้อยี่

3
หมัดฝ่ามือปะทะแตกหัก

มิคาดยามนั้น ที่ห่างไปบังเกิดซุ่มเสียงชราภาพเสียงหนึ่งดังว่า

“ทางด้านนี้มีคนต่อยตีกันอีก”

ซุ่มเสียงหนุ่มแน่นมีพลังเสียงหนึ่งดังว่า

“ต่อยตีแล้วค่อยคิดอ่านกัน”

เห็นเงาร่างหนึ่งดำหนึ่งเทาจำนวนสองสายสาดพุ่งมาถึง คนสวมชุดดำเป็นบุรุษหนุ่มคิ้วดกหนาตาโต คนสวมชุดเทาเป็นชายชรามือถือคันเบ็ด หว่างเอวแขวนข้องใส่ปลา

ผู้มาย่อมเป็นอั้วสีซุ้ยกับชิมไท่กง

ชิมไท่กงถามว่า

“ช่วยเหลือผู้ใดดี?”

อั้วสีซุ้ยร้องว่า

“ผู้ใดเห็นเป็นที่ขัดตา ก็ต่อยตีใส่ผู้นั้น”

พลันโถมเข้าไป ยื่นมือคว้าใส่ลูกคิดเหล็กของเชียะบ้อโหว ตวัดเท้าเตะออก

เท้านี้แฝงความเปลี่ยนแปลงเจ็ดประการ เชียะบ้อโหวไม่ทันระวังถูกคุกคามถอยไปเจ็ดแปดก้าว

ที่แท้อั้วสีซุ้ยชิงชัยความชั่วร้าย ราวกับเป็นความแค้นส่วนตัว เห็นเชียะบ้อโหวลอบทำร้ายต่อซิ่งบ้อยี่ จึงสอดแทรกเข้าขัดขวาง

อั้วสีซุ้ยสะอึกเข้ามา คว้าจับตรงกลางของลูกคิดสีทองไว้ ปากถามว่า

"นี่เป็นลูกคิดของผู้ใด?"

ซิ่งบ้อยี่ทราบว่าผู้มามีฝีมือสูงเยี่ยม จึงสูดลมหายใจคำหนึ่ง ตอบว่า

"เป็นของเรา"

อั้วสีซุ้ยกล่าวว่า

"ประเสริฐ คืนให้แก่ท่าน"

พลางใช้กำลังฉุดกระชาก กระชากดึงอ้วงง้วนจั๊วกเข้ามาสี่ก้าว แต่อ้วงง้วนจั๊วกยังยึดจับลูกคิดสีทองไม่ปล่อย

พลันเห็นลูกคิดอีกรางหนึ่งยื่นปราดมา อ้วงง้วนจั๊วกไม่มีเวลาแยกแยะ ใช้มือซ้ายคว้าจับลูกคิดรางนั้นไว้ พอแบ่งแยกสมาธิไป พลังที่มือขวาก็เสื่อมคลาย ลูกคิดสีทองถูกช่วงชิงไป ซิ่งบ้อยี่ถือลูกคิดคู่มือพุ่งถอยไปวาเศษ

อ้วงง้วนจั๊วกงงงันวูบ เห็นสิ่งที่ถืออยู่ในมือเป็นลูกคิดเหล็กของเชียะบ้อโหว ส่วนลูกคิดสีทองของซิ่งบ้อยี่ ถูกอั้วสีซุ้ยช่วงชิงไปตั้งแต่ตอนประกระบวนท่ากัน

อั้วสีซุ้ยมองดูอ้วงง้วนจ๊วกอย่างยิ้มแย้ม กล่าวด้วยความชื่นชมว่า

"ท่านตอนมีโทสะน่าดูยิ่ง คิดไม่ถึงใบหน้าฝาโลงของท่านก็มีความรู้สึกด้วย"

อ้วงง้วนจ๊วกขุ่นแค้นจนกระดูกทั่วร่างลั่นเกรียวกราว อั้วสีซุ้ยทราบว่า ฝ่ายตรงข้ามฝึกปรือวิชาสำนักเอ้งเยี้ยวมึง (สำนักกรงเล็บ-เหยี่ยว) มีพลังการฝึกปรืออย่างน้อยสามสิบปี

แต่อั้วสีซุ้ยหากลัวไม่

เขาชมชอบเผชิญศัตรู ศัตรูยิ่งเข้มแข็ง เขายิ่งลิงโลดยินดี

ชิมไท่กงกลับตรงกันข้าม ศัตรูยิ่งร้ายกาจ ลวดลายของเขายิ่งมาก

สองพี่น้องฮูซึงแยกย้ายกันพุ่งโถมใส่เขา เขากลับพุ่งตัวเข้ารับหน้า

เห็นแน่ชัดว่าคนทั้งสามจะปะทะชนกัน ชิมไท่กงต้องถูกหนีบอยู่กึ่งกลาง ตายในสภาพดุจเดียวกับฉั่วปุกเพ้ง แต่แล้วชิมไท่กงชิงอ้อมปราดถึงด้านหลังคนทั้งสอง

ได้ยินเสียงขวับ สายเบ็ดเส้นหนึ่งยืดเกี่ยวกับเป้ากางเกงของฮูซึงโคก จากนั้นชิมไท่กงถือคันเบ็ดวิ่งตะบึงไป ทางหนึ่งร้องว่า

"ตกปลาใหญ่ได้แล้ว ตกปลาใหญ่ได้แล้ว"

เขามีรูปร่างผอมเล็ก แต่ฝีเท้ารวดเร็วดุจเหินบิน ฉุดลากมนุษย์มหึมาเช่นฮูซึงโคกไปได้โดยไม่ลำบากยากเย็น

ฮูซึงกักเห็นพี่น้องถูกลากดึงไป จึงไล่ติดตามมาหมายช่วยเหลือ

ซิมไท่กงพานวิ่งอ้อมเป็นวง ก่อกวนจนฮูซึงกักหลั่งเหงื่อโซมหน้า ยังไม่อาจแก้ไขวิกฤตการณ์ให้แก่ฮูซึงโคก

ฮูซึงกักด่าทอเป็นภาษามองโกล ยื่นมือตะปบปราด คว้าถูกเท้าข้างหนึ่ง มิคาดคนผู้นั้นหดเท้ากลับ เตะใส่หัวไหล่ของเขา ร่างของฮูซึงกักก็ลอยลิ่วออกไป

ผู้ที่เขาตะปบคว้ามิใช่ใครอื่น หากแต่เป็นลามะเคอลาถู

ลามะเคอลาถูกำลังใช้วิชาสะกดวิญญาณต่อเล่งใจชิว เห็นแน่ชัดว่าลงมือประสบผล กลับถูกฮูซึงกักคว้าจับเท้าไว้ มาตรว่าเตะคนปลิวลิ่วไป แต่ก็เสียสมาธิวูบหนึ่ง เล่งใจชิวพลันมีสติแจ่มใส พุ่งถอยห่างไป

ฮูซึงโคกยังถูกซิมไท่กงฉุดลากไปตามพื้นดิน ประจวบกับพุ่งผ่านข้างกายลามะเคอลาถู เคอลาถูพานระบายโทสะใส่ซิมไท่กง ซัดเม็ดประคำไม้แดงเม็ดหนึ่ง พุ่งใส่สายเบ็ดเส้นนั้น

เสียงปังคราหนึ่ง สายเบ็ดหาขาดสะบั้นไม่ เม็ดประคำกลับพุ่งกระดอนกลับเข้าหาเคอลาถู

เคอลาถูส่งเสียงร้องเป็นภาษาธิเบต ซัดเม็ดประคำไม้แดงออกอีกเม็ดหนึ่ง พุ่งเข้าปะทะกับเม็ดประคำเม็ดแรก จากนั้นเม็ดประคำทั้งสองเม็ดแยกย้ายสาดพุ่งออก จู่โจมใส่กลางหลังซิมไท่กงกับขอเกี่ยวที่เกาะเกี่ยวเป้ากางเกงของฮูซึงโคก

ซิมไท่กงได้ยินเสียงลมเร่งร้อนแหวกจู่โจมมาถึง พลันหมุนตัวกลับ เปิดฝาข้องใส่ปลา รับเม็ดประคำเอาไว้

แต่เม็ดประคำอีกเม็ดหนึ่งซัดใส่ขอเกี่ยวเป้ากางเกงของฮูซึงโคก เสียงดังเมื่อเม็ดประคำไม้แดงแตกกระจาย แต่ก็กระแทกขอเกี่ยว

หลวมคลาย ฮูซึงโคกกลิ้งตัวทอดหนึ่ง ได้รับอิสระดังเดิม เพียงแต่หว่างขาถูกขอเกี่ยวเกาะเกี่ยวจนเลือดเนื้อเหวอะหวะ

ฮูซึงโคกพอผุดลุกขึ้น ฮูซึงกักก็เร่งรุดมาถึง ทั้งสองแค้นชิมไท่-กงจับใจ ขณะจะลงมือพลันรู้สึกหัวไหล่ทั้งสองตึงวูบ ร่างคล้ายถูกตอกตรึงกับพื้น ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวอีก

พอเหลียวหน้ามอง ค่อยพบว่ากิมไทจือวางมือลงบนหัวไหล่ทั้งสอง ส่วนสายตาจับจ้องมองไปยังอั้วสีซุ้ยกับชิมไท่กง

สองพี่น้องฮูซึงเห็นเช่นนั้น ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยวู่วาม ก้มศีรษะยืนสำรวมแน่วนิ่ง

ชิมไท่กงใช้ข้องใส่ปลารับเม็ดประคำไว้ ยิ้มพลางกล่าวกับเคอ-ลาถูว่า

"ท่านมอบเม็ดประคำให้แก่เราทำอะไร? เราไม่คิดปลงผมเป็นหลวงจีน คืนให้ท่าน"

พลางล้วงมือไปในข้องใส่ปลา จากนั้นสะบัดชัดออกไป

เคอลาถูเข้าใจว่าอีกฝ่ายหนึ่งชัดเม็ดประคำกลับมา จึงยื่นมือรับไว้ กลับสัมผัสถูกเมือกลื่น ทั้งดิ้นกระตุกได้ ยังเข้าใจว่าเป็นสัตว์พิษรีบโยนทิ้งไว้

แต่วัตถุนั้นมิใช่สัตว์พิษใด หากแต่เป็นปลาหลีฮื้อตัวหนึ่ง

ชิมไท่กงส่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ลามะท่านกลับกลัวปลา ช่างน่าหัวร่อนัก"

ปากกล่าววาจา ชิงจู่โจมลงมือ รอจนกล่าวจบ ก็จู่โจมสามสิบ-เจ็ดกระบวนท่า

เคอลาถูตวัดมือขึ้น ใจกลางฝ่ามือกลับกลายเป็นสีแดงฉาน จีวรที่ครองร่างพลิ้วไสว กลับรับท่าจู่โจมทั้งหมดของซิมไท่กงไว้

ขณะจะตีโต้กลับไป ซิมไท่กงชิงถอยปราดจากวง เคอลาถูไหนเลยยอมปล่อยให้อีกฝ่ายหนึ่งหนีหน้าไปได้ ร้องคำ “เจ้า...” พลันเห็นประกายสีเงินวูบขึ้นแวบหนึ่ง

ที่แท้ซิมไท่กงไม่ได้หลบหนี เพียงแต่ถอยห่างออกมา พุ่งคันเบ็ดออก เกี่ยวใส่ปากกว้างใหญ่ของเคอลาถู เคอลาถูไม่ทันระวัง คิดหลบหลีกก็ไม่ทันการณ์ รีบย่อกายต่ำลง

เสียงขวับเมื่อสายเบ็ดพุ่งย้อนกลับไป เคอลาถูรู้สึกในปากตึงวูบ มีรสชาติเค็มกร่อย ต้องร้องเพ้ยออกมา บ้วนเอาโลหิตจากปาก ค่อยพบว่าฟันกรามถูกขอเกี่ยวของคันเบ็ดเกี่ยวหลุดไปซี่หนึ่ง

เคอลาถูขุ่นแค้นจนกระโดดโลดเต้น ล้วงพวงประคำออกมากวัดแกว่งเป็นประกายสีแดงกลุ่มหนึ่ง ครอบคลุมใส่ซิมไท่กง

แฮ่โฮ้วเลียกพลันขยับกายวูบหนึ่ง กิมไทจือจึงกล่าว

“เจ้าคิดช่วยเหลือผู้ใด?”

แฮ่โฮ้วเลียกน้อมกายกล่าวว่า

“เคอลาถูใจร้อนวู่วาม ถูกศัตรูฉวยโอกาสได้โดยง่าย บริวารคิดจู่โจมสังหารเฒ่าโสโครกนั้น”

กิมไทจือเผยอยิ้มกล่าวว่า

“พลังฝีมือเคอลาถูหาเป็นรองเฒ่าผู้นั้นไม่ ต่อให้อารมณ์ร้อนภายในร้อยกระบวนท่ายังไม่เพลี่ยงพล้ำ ชายหนุ่มชุดดำทางด้านนั้นมีเพลงหมัดดุดัน แฝงพลังฆ่าฟัน อ้วงง้วนจ๊วกไม่พ่ายแพ้ก็แล้วกันไป

พอพ่ายแพ้ต้องล้มตาย”

แฮ่โฮ้วเลียกรับคำว่า

“ไทจือชี้แนะถูกต้อง”

พลางถลันวูบออกไป

อ้วสีซุ้ยกับอ้วงง้วนจ๊วกเปิดฉากต่อสู้กันตังแต่แรก

อ้วงง้วนจ๊วกพอลงมือ กระดูกแขนและตลอดทั้งร่างลั่นเกรียวกราว นิ้วทั้งสิบเคลื่อนไหวไม่หยุดนิ่ง ทั้งรวดเร็ว เร่งร้อน หวาดเสียวและพิสดาร

กระบวนท่าหมัดของอ้วสีซุ้ย กลับเป็นท่าเฮ็กโฮ้วเทาซิม (เสือดำขโมยหัวใจ) เทียนอ้วงเทาะถะ (โลกบาลค้ำเจดีย์) ถังเปียล้วแขะ (ทหารถังเหนียวรังแขก) ป่าอ้วงเก่งจิว (จอมพลังคารวะสุรา) และลักเพ็กฮั้วซัว (ฟาดภูเขาฮั้วซัวด้วยพลัง) อันพื้นเพธรรมดา

แต่ทุกหมัดที่เขาต่อยออก ทั้งรวดเร็ว ทั้งดุร้าย ทั้งแม่นยำ ทั้งมีพลังกว่าผู้ใด

แม้แต่ท่าฮ้วยเซ่าโซยกุน (กวาดล้างทั้งกองทัพ) ก็ใช้ออกด้วยความสันทัด จัดเจน แฝงพลังสภาวะ กวาดล้างทั้งกองทัพ” จริงๆ

ทุกกระบวนท่วงท่าของเขา แสดงออกถึงบุคลิกภาพ พลังอำนาจและความหนุ่มแน่นของเขา ทุกกระบวนท่วงท่าล้วนมีท่าตามหลัง แต่เขายังไม่พลิกแพลงใช้ออก ทั้งนี้เพราะยังไม่ถึงเวลา

อ้วงง้วนจ๊วกจะอย่างไรเป็นยอดฝีมือที่ยากพบพาน อ้วสีซุ้ยยังไม่เร่งรีบเผด็จศึก

จากนั้นเพลงหมัดของเขาเริ่มพลิกแพลงเปลี่ยนแปลง

ทั้งนี้เพราะถึงเวลาแล้ว

อ้วงง้วนจ๊วกถูกพลังฆ่าฟัน แรงกดดันและท่วงท่าสภาวะของเขาสะกดไว้จนกระบวนท่าเริ่มสับสน เรี่ยวแรงไม่ปะติดปะต่อ เพลงหมัดของอั้วสีซุ้ยจึงเปลี่ยนไป

เปลี่ยนเป็นรวดเร็วกว่า เร่งร้อนกว่า หวาดเสียวกว่า พิสดารกว่ากระบวนท่าของอ้วงง้วนจ๊วก

ทุกท่วงท่าที่อั้วสีซุ้ยต่อยออกปราศจากกระบวนท่า เป็นการพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงตามจิตสำนึกทั้งสิ้น

ลมหายใจอ้วงง้วนจ๊วกหนักหน่วงกว่าเดิม มองไม่เห็นอั้วสีซุ้ยเพียงเห็นแต่หมัดของอั้วสีซุ้ย

ในชีวิตของเขา เคยมีประสบการณ์เช่นนี้ครั้งหนึ่ง เป็นตอนที่เขาไม่ยอมรับนับถือแฮ่โฮ้วเลียก ทำการประลองฝีมือกับแฮ่โฮ้วเลียก

ความรู้สึกเช่นนั้นพอบังเกิด เขาก็ถูกแฮ่โฮ้วเลียกโค่นล้มลง

ยามนี้เล่า?

ทันใด เงาหมัดพลันสลายหายวับ อ้วงง้วนจ๊วกคล้ายตกอยู่ท่ามกลางหมอกหนาทึบ พอเพ่งตามอง พบว่าแฮ่โฮ้วเลียกยืนขวางอยู่เบื้องหน้า รับมืออั้วสีซุ้ยแทน

ทั้งสองแทนที่จะเร่งจู่โจมโหมรุก กลับลงมืออย่างเชื่องช้า คล้ายมีเจตนาทดสอบพลังการฝึกปรือของฝ่ายตรงข้าม

อ้วงง้วนจ๊วกค่อยระบายลมจากปาก กระแทกนั่งกับพื้นอย่างอ่อนล้า จนบัดนี้ค่อยหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

วันนี้เขาค่อยรับรู้ถึงความหมายของคำกล่าวที่ว่า “เหนือฟ้ามีฟ้า

เหนือคนมีคน" อย่างแท้จริง

เขาหอบหายใจชั่วขณะ ค่อยกวาดตาไปยังวงต่อสู้ของอั้วสีซุ้ยกับแฮ่โฮ้วเลียก

เห็นทั้งสองหลั่งเหงื่อโซมกาย แต่ความเคลื่อนไหวเชื่องช้าดุจหอยทาก กรีดมือวาดเท้าแต่ไกล คล้ายยังไม่ได้ประมือกันมาก่อน

อ้วงง้วนจ๊วกลอบตื่นตระหนก ทั้งนี้เพราะเขาเพิ่งรับทราบวิชาฝีมือที่เร่งร้อนรวดเร็วของอั้วสีซุ้ย ยามนี้พอเห็นวิธีการต่อสู้ของอั้วสีซุ้ยกับแฮ่โฮ้วเลียก ยิ่งทำให้เขาบังเกิดความรู้สึกลึกล้ำสุดหยั่งคาด มีแรงกดดันเพิ่มพูนขึ้น

ยามนั้น สถานการณ์พลันเปลี่ยนแปร แฮ่โฮ้วเลียกโถมเข้าใกล้มือขวางอนิ้วดุจตาขอ พุ่งใส่ลำคออั้วสีซุ้ย

ฝีมือครั้งนี้รวดเร็วยิ่ง คล้ายกับแฮ่โฮ้วเลียกยืนประชิดใกล้กับอั้วสีซุ้ยอยู่แล้ว พอยกมือก็บีบเค้นใส่ลำคออั้วสีซุ้ย

ตลอดทั้งร่างอั้วสีซุ้ยล้วนปราศจากช่องว่างรอยโหว่ หากบอกว่ามี ก็มีแต่บริเวณลำคอ แฮ่โฮ้วเลียกก็ฉกฉวยช่องโหว่นี้ ลงมือจู่โจมใส่

แต่พริบตานั้น ช่องโหว่ของอั้วสีซุ้ยพลันปลาสนาการ

ตลอดทั้งร่างของอั้วสีซุ้ยอาจเปิดช่องโหว่ แต่ต้องมิใช่บริเวณลำคอ

ทั้งนี้เพราะเขาฟันมือซ้ายใส่ข้อมือขวาของแฮ่โฮ้วเลียกอย่างดุดัน

แฮ่โฮ้วเลียกหดมือขวา มือซ้ายกระแทกใส่ท้องน้อยของอั้วสีซุ้ย

การพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่าครั้งนี้ ยังรวดเร็วกว่าจู่โจมด้วยมือขวา คล้ายกับว่าเขาความจริงใช้มือซ้ายจู่โจม หาใช่มือขวาไม่

แต่มือขวาของอั้วสีซุ้ยคล้ายคมมีด ฟันใส่ข้อมือซ้ายของแฮ่โฮ้ว-เลียก

แฮ่โฮ้วเลียกพลันยืดกายขึ้น ลอยตัวโดยไร้เสียงตบฟาดฝ่ามือกลางอากาศ ใส่จุดเทียนเล้งบนขม่อมของอั้วสีซุ้ย

กระบวนท่านี้เป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง เมื่อแฮ่โฮ้วเลียกใช้ออกมา คล้ายกับเขาความจริงคิดจู่โจมเช่นนี้ ส่วนท่ามือซ้ายขวาเพียงเป็นท่าหลอกล่อเท่านั้น

แฮ่โฮ้วเลียกแม้พลิกแพลงกระบวนท่ารวดเร็ว แต่มือของอั้วสี-ซุ้ยดกรอเขาอยู่ก่อน

แฮ่โฮ้วเลียกส่งเสียงตวาดที่กลางอากาศ รั้งกระบวนท่ากลับ ตี-ลังกาสิบแปดทอด ยื่นเท้าเตะใส่เล่งใจชิว

เมื่อครู่เล่งใจชิวแทบเสียชีวิตภายใต้วิชาสะกดวิญญาณของเคอ-ลาถู ดีที่ได้รับการช่วยเหลือจากซิมไท่กง ขณะชมดูการต่อสู้ระหว่างเคอลาถูกับซิมไท่กง คิดไม่ถึงแฮ่โฮ้วเลียกกลับเหินหาวจู่โจมมาถึง

ท่าจู่โจมของแฮ่โฮ้วเลียกนี้ คล้ายเกร็งกำลังตั้งท่ามานาน ราวกับว่าเป้าหมายของเขามิใช่อั้วสีซุ้ย หากแต่เป็นเล่งใจชิว

เล่งใจชิวยกมือซ้ายเกาะเกี่ยว ใช้มือขวาปิดป้อง ล้วนไม่ได้ผล เห็นแน่ชัดว่าไม่อาจรอดพ้นจากเงื้อมมือแฮ่โฮ้วเลียกแล้ว

อั้วสีซุ้ยพลันขวางบดบังอยู่เบื้องหน้าเล่งใจชิว

แฮ่โฮ้วเลียกเคลื่อนไหวดุจวิญญาณภูตพราย ไม่ว่าศัตรูอยู่ที่ใด

มือของเขาล้วนยื่นถึงที่นั้น

อั้วสีซุ้ยกลับคล้ายขวานเล่มหนึ่ง มือภูตพรายไปถึงที่ใด เขาล้วนฟันใส่ที่นั้น

อั้วสีซุ้ยฟันมือขวาลง

แฮ่โฮ้วเลียกยังสามารถพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า หดเท้ากลับฟาดฝ่ามือออก

เสียงฉาดเมื่อฝ่ามือของแฮ่โฮ้วเลียกประทับใส่ทรวงอกของอั้ว-สีซุ้ย

เขาคาดคำนวณว่าอั้วสีซุ้ยต้องปลิวลิ่วไปดุจท่อนไม้ท่อนหนึ่ง มิคาดอั้วสีซุ้ยกลับยืนหยัดด้วยพฤกษาที่หยั่งรากฝังลึกต้นหนึ่ง

แฮ่โฮ้วเลียกใจหายวูบ หมัดของอั้วสีซุ้ยก็ต่อยใส่ทรวงอกของเขาร่างของแฮ่โฮ้วเลียกพลันลอยลิ่วออกไป

พร้อมกันนั้นแฮ่โฮ้วเลียกทราบว่า อั้วสีซุ้ยจงใจรับท่าฝ่ามือของเขา เพื่อต่อยหมัดกลับคืนหมัดหนึ่ง

ต่อให้แฮ่โฮ้วเลียกมีกำลังขวัญเทียมฟ้า เมื่อเผชิญกับยุทธวิธีอันกึกก้องเช่นนี้ ยังอดตื่นตระหนกมิได้

แฮ่โฮ้วเลียกปลิวลิ่วไปปะทะชนถูกกำแพงบ้านข้างเคียง ค่อยตกวูบลง จากนั้นเขาทรงกายมั่น เดินกลับเข้าหาอั้วสีซุ้ย

เมื่อเดินถึงเบื้องหน้าอั้วสีซุ้ย ค่อยเห็นชัดตาว่ามุมปากอั้วสีซุ้ยประดับด้วยคราบโลหิตสายหนึ่ง

อั้วสีซุ้ยถลึงตามองแฮ่โฮ้วเลียก พลันอ้าปากกระอักโลหิตเป็นลำยาว

โลหิตฉีดพุ่งใส่แฮ่โฮ้วเลียก อั้วสีซุ้ยกลับจู่โจมใส่ร่างท่อนล่างของแฮ่โฮ้วเลียก ด้วยระดับความเร็วกว่าลำโลหิตอีก

ขณะเดียวกัน กำแพงบ้านที่ร่างของแฮ่โฮ้วเลียกปะทะชนใส่พลันพังครืนลง ก่อกวนจนผงคลีปลิวคละคลุ้ง

ที่แท้อั้วสีซุ้ยกับแฮ่โฮ้วเลียกแลกกันคนละหนึ่งหมัดหนึ่งฝ่ามือ คนทั้งสองหนึ่งมีพลังฝีมือแกร่งกร้าว หนึ่งมีพลังลมปราณลึกล้ำ จนใจที่แฮ่โฮ้วเลียกกระแทกถูกอั้วสีซุ้ยก่อน เมื่ออั้วสีซุ้ยต่อยหมัดออก พลังฝีมือก็ลดทอนลง บวกกับแฮ่โฮ้วเลียกถูกหมัดต่อยใส่ ชิงพุ่งถอยไปตามสภาวะ ย้ายพลังใส่ผนัง อั้วสีซุ้ยกลับรับพลังฝ่ามืออย่างหักโหม เป็นเหตุให้รับบาดเจ็บบอบช้ำสาหัสมากกว่า

แฮ่โฮ้วเลียกย้ายพลังจู่โจมใส่ผนัง ผนังกำแพงชั้นนั้นไหนเลยทนทานรับพลังหมัดของอั้วสีซุ้ยได้ พลันพังครืนลงมา

ชิมไท่กงที่ต่อสู้กับเคอลาถู พลันหงายร่างกลิ้งตัวออกไป เคอ-ลาถูเอาแต่ต่อยตี ไม่ทันหลบหลีกเลี่ยงหนี ถูกเศษหินพุ่งใส่ร่าง ฝุ่นละอองโชยพัดเข้าตา ต้องส่งเสียงร้องออกมา

พลันปรากฏปลาเป็นตัวหนึ่งพุ่งเข้าปากของเคอลาถู เคอลาถูลืมตาไม่ขึ้น ยังเข้าใจว่าชิมไท่กงซัดสัตว์พิษอันใดใส่ ในใจทั้งร้อนร่มทั้งเดือดดาลจนใจที่อาเจียนไม่ออก

ชิมไท่กงฉวยโอกาสตวัดคันเบ็ดออก ใช้ขอเกี่ยวยึดเกี่ยวชายจีวรล่างของเคอลาถู คิดกระตุกคนล้มลง

แต่เคอลาถูปรับพื้นฐานร่างท่อนล่างอย่างมั่นคง ยังปักหลักยืนหยัด จากนั้นสูดลมปราณทิ้งเท้าทั้งสองจมลึกไปในดิน หมุนตัวรอบ

หนึ่ง กลับใช้เท้าม้วนพันสายเบ็ดไว้

ซิมไท่กงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"วิเศษแท้ เราไม่เชื่อว่าฉุดลูกเต่าท่านล้มลงไม่ได้"

พลางออกกำลังฉุดดึง จนสายเบ็ดจมลึกไปในเลือดเนื้อที่เท้าของเคอลาถู

เคอลาถูขบกรามกลั้นกลืนความเจ็บปวด ทราบว่าหากลากดึงต่อไป เท้าซ้ายข้างนี้ต้องพิการ พลันได้ยินอ้วงง้วนจ๊วก กล่าวเป็นภาษาธิเบตว่า

"รับไว้"

จากนั้นเป็นเสียงหวีด พลั่วรูปวงเดือนเล่มหนึ่งซัดพุ่งมาถึง เคอ-ลาถูยื่นมือรับไว้ ปักพลั่วเหล็กลง เสียงติงเมื่อสะกดสายเบ็ดฝังใส่พื้นดิน

เคอลาถูฉวยโอกาสถอนเท้าซ้ายจากสายเบ็ด สายเบ็ดของซิมไท่กงจัดทำจากใยไหมฟ้า อาวุธทั่วไปตัดไม่ขาด ซิมไท่กงไม่อาจตัดใจทิ้งขว้าง พานไม่สามารถดึงหลุดได้

เคอลาถูสามารถเห็นภาพอีกครั้ง พลันตวาดด้วยโทสะ ควงพลั่วรปวงเดือน กระแทกลงยังศีรษะซิมไท่กง

ขณะที่ผนังกำแพงพังทลายลง กิมไทจือพลันหันกายกลับไป

ทั้งนี้เพราะเขาเห็นชายชราคิ้วขาวเคราขาว สองตาเป็นประกายเค้าใบหน้าน่าเกรงขาม สวมอาภรณ์ชุดเหลืองผู้หนึ่ง สาวเท้าเข้ามาทีละก้าว

ทุกฝีเท้าก้าวย่างของชายชรา กอปรด้วยท่วงท่าสภาวะอันเข้ม-

แข็งรัดกุม รุกรับได้ตามใจปรารถนา

กิมไทจือตากระจ่างจ้า จับจ้องมองชายชราเขม็งนิ่ง

ชายชรานั้นเดินถึงข้างผนังกำแพงที่พังทลาย กล่าวถามว่า

“ผู้ใดทำลายกำแพงเรา?”

กิมไทจือตอบรับว่า

“เป็นบริวารเรา”

ชายชรานั้นเงยหน้าขึ้น สายตาทอประกายดุจสายฟ้า ปากกล่าวว่า

“ยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งไต้กิม...กิมไทจือ?”

กิมไทจือก็กล่าวว่า

“ผู้กล้าหาญอันดับหนึ่งแดนไฮ่ว้ปัก...เล้งต่อฉั้ง?”

ทั้งสองสบสายตากัน คล้ายปรากฏดาบกระบี่กระทบกันกลางอากาศ

ขณะเดียวกัน อั้วสีซุ้ยกระอักโลหิตพลางโถมใส่แฮ่โฮ้วเลียกเคอลาถูกลับควงพลั่วเหล็กจู่โจมใส่ชิมไท่กง

แฮ่โฮ้วเลียกเห็นโลหิตฉีดพุ่งใส่หน้า คิดหลบเลี่ยงก็ไม่ทันการณ์จำต้องยกแขนเสื้อปิดบัง อั้วสีซุ้ยกลับโถมถึง ต่อยออกสิบสองหมัด

แฮ่โฮ้วเลียกค่อยทราบว่า อั้วสีซุ้ยรับฝ่ามือแลกกับการต่อยออกหนึ่งหมัด ยังนับรวมทั้งท่าจู่โจมนี้

หากไม่นับท่าจู่โจมนี้ แฮ่โฮ้วเลียกกำชัยเป็นมั่นเหมาะ เมื่อนับท่าจู่โจมนี้ แฮ่โฮ้วเลียกต้องแพ้พ่ายแล้ว

แฮ่โฮ้วเลียกอันร้ายกาจ เตะออกสิบสองเท้าอย่างทันการณ์ ใช้

สภาวะเท้าเตะหมัดของอั้วสีซุ้ยพ้นห่างไป

อั้วสีซุ้ยกลับพุ่งศีรษะชนใส่ ชนถูกท้องน้อยของแฮ่โฮ้วเลียกอย่างถนัดถนี่

แฮ่โฮ้วเลียกรู้สึกท้องน้อยอืดอัดขัดข้องอย่างบอกไม่ถูก รีบพุ่งถอยไปด้านหลัง คิดสลายพลังจู่โจม แต่ยังอดกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่งมิได้

แฮ่โฮ้วเลียกพุ่งถอย อั้วสีซุ้ยยังโถมตามติด เขายอมรับท่าฝ่ามือของแฮ่โฮ้วเลียก เพื่อแลกกับโอกาสรุก ไม่ยอมปล่อยให้ผ่านเลยไป

อีกด้านหนึ่ง ซิ่งบ้อยี่ต่อสู้กับเซียะบ้อโหว สองพี่น้องฮูซึงพัวพันกับเล่งใจชิว ซิมไท่กงคอยหลบหลีกเพลงพลั่วของเคอลาถู พลันรู้สึกมีพลังลมแหวกจู่โจมถึงด้านหลัง ที่แท้เป็นอ้วงง้วนจ๊วกลอบทำร้าย

ซิมไท่กงพลิกตัวหลบเลี่ยง เคอลาถูตวาดก้อง ฉวยโอกาสกระ-หน่ำพลั่วลง

ขณะที่แฮ่โฮ้วเลียกตกอยู่ในสภาพคับขัน ทางด้านซิมไท่กงก็รอแรจวนเจียน

กิมไทจือพอทักทายกับชายชราขัน ก็หงายร่างพุ่งตัวถึงเบื้องหน้าอั้วสีซุ้ย ซึ่งรุกไล่ใส่แฮ่โฮ้วเลียก

อั้วสีซุ้ยเห็นคนผู้หนึ่งขวางอยู่เบื้องหน้า กระทั่งเหลือบแลยังไม่เหลือบแล ชิงต่อยหมัดออกไป

มิคาดกิมไทจือที่เบื้องหน้าพลันหายวับ กลับปรากฏเงาร่างของ

กิมไทจือขึ้นที่ซ้ายขวาและด้านหลัง โถมปราดเข้ามาจากสามทิศทาง

อ้วสีซุ้ยรีบรั้งหมัดกลับ กู่ร้องดังยาวนาน โผพุ่งร่างขึ้นฟ้า ทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปหนึ่งวา พอเพ่งตามอง กิมไทจือยังคงอยู่ที่เบื้องหน้า กระทั่งชายเสื้อยังไม่กระพือพลิ้วแม้แต่น้อย

ตอนที่กิมไทจือหงายร่างพุ่งตัว ชายชราที่ยืนประจันหน้ากับกิมไทจือ ก็เคลื่อนไหวเช่นกัน

ชายชรานั้นเคลื่อนไหวราวสายลม ลอยตัวถึงข้างวงต่อสู้ของซิมไท่กงกับชายชราทั้งสอง

ชายชรานั้นลงมือดุจมังกรพิโรธ ยื่นมือคว้าจับพลั่วเหล็กของเคอ-ลาถู ผลักแล้วเสือกวูบ เคอลาถูก็เซตึงตึงถอยไปเจ็ดแปดก้าว

จากนั้นชายชรานั้นหมุนตัว ชักกระบี่ดังเช้ง ประกายกระบี่เจิด-จ้าจับตา อ้วงง้วนเลียกไม่กล้าต้านปะทะ ยกมือปิดตาถอยปราดไป

ซิมไท่กงร้องโพล่งว่า

"เล้งไต้เฮียบ (ผู้กล้าหาญแซ่เล้ง)"

ชายชรานั้นผงกศีรษะรับ ไม่ได้มองดูซิมไท่กง เพียงจับจ้องมองกิมไทจือ

ทั้งนี้เพราะกิมไทจือกำลังมองดูเขา ด้วยสายตาราวกับสนัขป่าตัวหนึ่ง

แฮ่โฮ้วเลียกกับซิมไท่กงไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่นลง อ้วสีซุ้ยเคอลาถูกับอ้วงง้วนจ๊วกพากันหอบหายใจ

พวกเขาก็มองดูกิมไทซือกับชายชรานั้นเป็นจุดเดียว

ชิ่งบ้อยี่ เชียะบ้อโหวกับเล่งใจชิว สองพี่น้องฮูซึงพากันหยุดมือ

ซิ่งบ้อยี่กับเล่งใจชิวประสานมือต่อชายชรานั้น กล่าวว่า

"เล้งตั่วกอ (พี่ใหญ่แซ่เล้ง) มาได้พอดี"

ชายชรานั้นคือเล้งต่อฉั้ง ยามนั้นเล้งต่อฉั้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"น้องทั้งสองได้รับความตระหนกแล้ว"

เล่งใจชิวกล่าวว่า

"หากมิใช่ซิ่งซากอ (พี่ที่สามแซ่ซิ่ง) มาได้รวดเร็ว เกรงว่าผู้น้องคงจบชีวิตใต้เงื้อมมือโจรกบฏขบวนนี้"

ซิ่งบ้อยี่กล่าวเสริมว่า

"ดีที่ไต้เฮียบทั้งสองนี้รุดมาทันเวลา เรากับเล่าสี่ (อันดับสี่) ค่อยรักษาชีวิตไว้ได้"

เล้งต่อฉั้งประสานมือคารวะอั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กง กล่าวว่า

"ท่านทั้งสองคงเป็นจอมยุทธ์อั้วสีซุ้ย กับคันเบ็ดวิเศษไท้โอ้วซิม-ไท่กงแล้ว"

ซิมไท่กงยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิกล้ารับ กระบี่ของท่านเมื่อครู่ยอดเยี่ยมสมคำร่ำลือจริงๆ"

อั้วสีซุ้ยกล่าวถามว่า

"ท่านคือเล้งต่อฉั้งเล้งไต้เฮียบ?"

เล้งต่อฉั้งรับคำ อั้วสีซุ้ยถามอีกว่า

"ท่านใช่พบเห็นปิงตั่วกอหรือไม่?"

เล้งต่อฉั้งงงงันวูบจึงกล่าว

"ปิงจิ้นไบ๊ปิงกงจื้อหรือ? เล่าฮูส่งสารเชื้อเชิญไปแต่แรก จนบัดนี้ยังไม่มาถึง"

อั้วสีซุ้ยกล่าวว่า

“เขากับพวกเราเดินทางจากแดนกังหนำ เขาล่วงหน้ามาก่อนสามวัน ตามเหตุผลสมควรมาถึงแล้ว”

เล้งต่อฉั้งฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“น่าเสียดายเล่าฮูยังไม่ได้ให้การต้อนรับปึงกงจื้อ ท่านทั้งสามเดินทางมาครั้งนี้ ไม่ทราบมีคำแนะนำสั่งสอนใด?”

อั้วสีซุ้ยกล่าวว่า

“ฟังว่าแม่ทัพง้อนำทัพต่อต้านการรุกรานของสุนัขไต้กิม ดังนั้นพวกเราตั้งใจมาสมทบกับผู้อาวุโส สมัครเข้ากองทัพแม่ทัพง้อ ขับไล่สนัขไต้กิมออกจากแดนไฮ้ปัก”

คำพูดพอกล่าว เล้งต่อฉั้งและพวกล้วนตะลึงลาน กิมไทจือและเหล่าผู้ใต้บังคับบัญชากลับหน้าแปรเปลี่ยนไป

อั้วสีซุ้ยกลับบอกเรื่องสำคัญเช่นนี้ออกมา โดยไม่ยั้งคิดแต่อย่างไร

อั้วสีซุ้ยเป็นบุคคลเช่นนี้เอง

กิมไทจือกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“พวกเจ้าคิดทำตัวเป็นไข่กระทบหิน ขาตั๊กแตนต้านล้อรถ?”

เล้งต่อฉั้งชิงกล่าวว่า

“ราชวงศ์ซ้องมีหลักการว่า คนไม่รุกรานเรา เราไม่รุกรานคน หากไต้กิมยินยอมล่าถอยออกจากอาณาเขตเรา ก็จะไร้เรื่องราว ขอไทจือโปรดกลับไปบอกกล่าวสักคำ”

กิมไทจือแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ราชวงศ์ซ้องยอมสวามิภักดิ์ มิใช่ไร้เรื่องราวหรอกหรือ?"

เล้งต่อฉั้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไต้กิมยอมสวามิภักดิ์ยิ่งเหมาะสมกว่า"

กิมไทจือหน้าแปรเปลี่ยนไป กวักมือคราหนึ่ง เชียะบ้อโหวสะอึกปราดเข้ามา ส่งมอบธงราชวงศ์ซ้องออกไป กิมไทจือรับธงแล้วเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้า กล่าวว่า

"ธงผืนนี้เป็นเราหยิบฉวยมา เมื่อตอนสังหารทหารซ้องที่เมืองไช่เจี๋ยะ ปฏิบัติการครั้งนั้น เล้งเอ่งเชี่ยมผู้เป็นตี่ตี๋ (น้องชาย) ท่านก็เสียชีวิต ท่านกล้าช่วงชิงธงกลับไปหรือไม่?"

เล็งต่อฉั้งหัวร่อดังกังวาน กล่าวว่า

"มีอันใดมิกล้า?"

พลางคุมกระบี่คู่มือ กลับกลายเป็นมังกรเหินหาว มุ่งใส่กิมไทจือ

เล้งต่อฉั้งพอโถมจู่โจม อั้วสีซุ้ยก็กล่าวกับซิมไท่กงว่า

"หากปิงจิ้นไป๊อยู่ด้วยก็ประเสริฐ พวกเราจะได้ลงไม้ลงมืออย่างเต็มที่"

ซิมไท่กงไม่เคยประมือกับกิมไทจือมาก่อน จึงกล่าว

"ท่านเอาชนะสุนัขไต้กิมนี้ไม่ได้หรือ?"

อั้วสีซุ้ยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ข้าพเจ้าลงมือเพียงท่าเดียว"

"เป็นไรหรือ?"

"ข้าพเจ้าไม่มีวันเอาชนะเขาได้"

ซิมไท่กงอึ้งไปวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ใช่แล้ว หากปิงจิ้นไป๊อยู่ด้วยก็ประเสริฐ เขาไฉนยังไม่มาถึง?"

4
ล้มพับไต้บุปผามามาย

ซึ่งความจริง ปิงจิ้นไบ๊เดินทางมาถึงตั้งแต่ครึ่งวันก่อนแล้ว

เหมันตฤดูเพิ่งพ้นผ่าน บุปผาวสันตฤดูเพิ่งผลิดอกตูม ใบเขียวสดใหม่ กิ่งก้านที่แตกขยาย อากาศเย็นสบาย ลมโชยพัดเบาบาง โชยพัดจนปิงจิ้นไบ๊สดชื่นรื่นใจ

มีคำกล่าวไว้ “ดั่งลมวสันต์พร่างพรม” นับว่าลมเย็นเช่นสายน้ำจริงๆ

บุปผาวสันต์บานอยู่ปลายกิ่ง บุปผาวสันต์ก็บานที่มุมถนน

บุปผาปลายกิ่งเป็นบุปผา บุปผามุมถนนเป็นคน

ปิงจิ้นไบ๊นั่งบนหลังม้า ควบเหยาะย่างอย่างเชื่องช้า มุ่งสู่ตึกตระกูลเล่ง พลันเห็นหญิงสาวถักเปียทั้งดำขลับทั้งเป็นประกาย สวมใส่เสื้อนวมสีแดง ในดวงตาประดับด้วยรอยยิ้ม หิ้วตะกร้าดอกไม้นางหนึ่งเดินสวนมา

ปิงจิ้นไป๊ลอบทอดถอนใจ หญิงสาวที่งามหมดจดเช่นนี้ เหตุใดไม่สามารถชมบุปผาในสวนหลังบ้าน กลับต้องบากหน้าออกมาเร่ขายดอกไม้กลางถนน?

ปิงจิ้นไป๊ยังนึกถึงเหล่าชายชราที่เร่ขายของตรงมุมถนน ร้องขายน้ำเต้าน้ำตาล ขายเข็มด้ายห้าสี รับจ้างลับมีด เสียงร้องที่แหบแห้ง ใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยย่น บ่งบอกถึงชีวิตอันลำเค็ญ

ในใจปิงจิ้นไป๊บังเกิดความหดหู่วูบหนึ่ง คล้ายกับวสันตฤดู มีเหมันตฤดูที่ไม่สิ้นสุด

แต่นี่จะอย่างไรเป็นวสันตฤดู

หญิงสาวนั้นแม้ไม่ยิ้ม ก็แฝงสำนึกรอยยิ้ม ยามแย้มยิ้มตาเล็กหยีลง คล้ายผิวน้ำวสันต์อันเลื่อมพราย จากนั้นกล่าวเสียงสดใสว่า

"กงจื้อซื้อดอกไม้ ซื้อไปประดับเสียวเจี้ยะ เสียวเจี้ยะเบิกบานใจ"

ปิงจิ้นไป๊ยิ้มออกมา หญิงสาวนี้มิเพียงมีใบหน้างามงด ยังมีคารมโน้มน้าวใจ ผู้อื่นไม่ซื้อดอกไม้ของนางได้อย่างไร?

ปิงจิ้นไป๊ล้วงเศษเงินสองเหรียญ ทิ้งลงในตะกร้าของนาง หญิงสาวนั้นยิ้มด้วยความเบิกบานใจกว่าเดิม เผยเห็นฟันเล็กๆขาวสะอาด กล่าวว่า

"ขอบคุณกงจื้อ ดอกไม้อยู่ที่นี้ กงจื้อเลือกได้อย่างเต็มที่"

ปิงจิ้นไป๊ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารีบร้อนเดินทาง ไหนเลยมีกะใจชมดอกไม้ ท่านเก็บไว้ขายให้แก่ผู้อื่นเถอะ ข้าพเจ้าชมดูก็พอ"

หญิงสาวนั้นสลัดเปียยาว เอียงหน้ามากล่าวว่า

"อากาศดีถึงเพียงนี้ กงจื้อไยต้องรีบร้อนเดินทาง มิสู้หยุดแวะชมดู ละแวกแดนไฮว้ปักมีทิวทัศน์สวยงามอยู่มากหลาย"

ปิงจิ้นไบ๊แหงนหน้ามองท้องฟ้า ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ทิวทัศน์แม้ตระการ หากไม่หาทางกอบกู้ จะตกไปในเงื้อมมือผู้อื่นแล้ว"

พลางกล่าวคำอำลา หญิงสาวนั้นยังขวางอยู่เบื้องหน้าม้าพ่วงพีเชิดปากน้อยๆกล่าวว่า

"ท่านไม่นำดอกไม้ไปจริงๆ?"

ปิงจิ้นไบ๊ฝืนยิ้ม ทำท่าว่าจะออกเดินทาง หญิงสาวนั้นกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ข้าพเจ้ามอบดอกไม้ช่อนี้ให้แก่ท่าน กงจื้อคงไม่ทิ้งขว้างไปกระมัง?"

กล่าวจบคำ หน้าแดงซ่านขึ้นมา ใต้อาทิตย์วสันต์ ยิ่งแดงเปล่งปลั่งน่ารัก ปิงจิ้นไบ๊ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

"ไม่หรอก"

หญิงสาวนั้นยื่นส่งดอกไม้เล็กๆกลีบสีขาว เกสรสีแดงมาช่อหนึ่ง เห็นบนข้อมือขาวผ่องราวหิมะ สวมกำไลหยกมรกต และห่วงรัดอันเล็กๆที่ทำจากโมราสีแดง ปิงจิ้นไบ๊ยิ้มพลางยื่นมือรับมา ขณะจะออกเดินทาง หญิงสาวนั้นต้องกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ข้าพเจ้ามอบดอกไม้ให้ กงจื้อไม่ชมดูแม้สักแวบเดียว สูดดมสักคราเดียวก็จากไปแล้ว?"

ปิงจิ้นไป๊มองดูสีหน้าอันมุ่งหวังของนาง เค้าอันเอียงอายและไม่สบายใจ ยิ่งขับเน้นเห็นถึงเสน่ห์ความงามของหญิงสาวแรกรุ่น ต้องยิ้มอย่างเสียใจ สูดดมกลีบดอกไม้ รู้สึกมีกลิ่นหอมจรุงใจ คล้ายไม่มีสิ่งใดกำซาบซ่านกว่านี้อีก จึงกล่าว

"หอมยิงนัก..."

แต่แล้วสีหน้าแปรเปลี่ยนไป คล้ายกับกลิ่นหอมไม่ได้มาจากกลีบดอกไม้ หากแต่กลิ่นหอมอบอวลอยู่รอบกาย เสียงโครมเมื่อร่างพลิกร่วงลงจากหลังม้า

ปิงจิ้นไป๊พอร่วงหล่นลงจากหลังม้า ที่มุมถนนกับท้ายตรอกพลันปรากฏคนชุดเทาสี่คนพุ่งปราดออกมาดุจสายฟ้า ชิงรับร่างปิง-จิ้นไป๊ไว้ก่อนที่จะตกถึงพื้น จากนั้นถลันวูบเข้ารถปิดประทุนคันหนึ่ง

หญิงสาวนั้นก็พุ่งตามติดเข้าไป ม้าเทียมรถทั้งสี่ตัวลากดึงรถปิดประทุน ออกจากเมืองเหี่ยกวนในบัดดล

ผู้คนบนท้องถนนพลันพบว่าปิงจิ้นไป๊ไม่อยู่บนหลังม้า ทิ้งไว้แต่ม้าที่ว่างเปล่า ดอกไม้ตะกร้าหนึ่ง และดอกไม้ขาวเกสรแดง ซึ่งส่งกลิ่นหอมฉุนเฉียวช่อหนึ่ง

จูอางู้ที่ตรอกตะวันตก กับเชียวเล้งเจ็ง (กลอกกลิงน้อย) ที่ดูแลศาลเจ้า ลองหยิบดอกไม้ขาวเกสรแดงขึ้นมาสูดดม ก็สลบไสลไปห้าวันห้าคืน เมื่อฟื้นคืนสติมา ค่อยทราบจากหมอแซ่เนียบว่า ดอกไม้พันธุ์นี้เรียกว่าแป๊ะยิกจุ่ย (เมามายร้อยวัน) เป็นดอกไม้ประหลาดจากชายแดนตะวันตก พอสูดดมเข้าไป ต้องหลับใหลหลายวัน ไม่มียาขจัดใดแก้ไขได้

อย่างนั้นปิงจิ้นไป๊จะหลับใหลถึงเวลาใด?

ปิงจิ้นไป๊อยู่ในรถม้า

รถม้าควบขับออกจากเมืองเหียเซี้ย

คนขับรถเป็นชายชราชุดเทา ตาคมวาวประดุจเหยี่ยวผู้หนึ่ง ภายในรถมีผู้คนสี่คน นอกจากหญิงสาวชุดแดงนั้นแล้ว ยังมีคนชุดเทาอีกสามคน

คนชุดเทาคนแรกอายุเยาว์ เงียบขรึมไม่เอ่ยปาก คนชุดเทาคนที่สองอยู่ในวัยฉกรรจ์ หน้าตาโอ่อ่าอาจหาญ คนชุดเทาคนที่สามมีอายุสี่สิบเศษ ใต้คางไว้เคราสามแฉก

คนชุดเทาคนที่สามชูนิ้วหัวแม่มือ ชมเชยว่า

"เซี่ยวซือม่วย (ศิษย์ผู้น้องคนเล็กที่เป็นหญิง) ร้ายกาจยิ่งจอมยุทธ์แดนกังหนำผู้นี้พอเผชิญท่าน ก็ถูกโค่นล้มลง..."

คนชุดเทาคนที่สอง ก็กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี่ไหนเลยเคยเห็นเซียวกุ่งจู้ (องค์หญิงน้อย)"

คนชุดเทาที่อายุเยาว์ส่งเสียงกระแอมคำหนึ่ง คนชุดเทาวัยกลางคนหน้าซีดสลดลง กมศรษะกล่าวว่า

"สี่ตี๋ (น้องที่สี่) สมควรตาย กลับเรียกเซี่ยวซือม่วยเป็น..."

คนชุดเทาอายุเยาว์ถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"ท่านลองเรียกหาอีก"

คนชุดเทาวัยกลางคนรีบกล่าวว่า

"ไม่กล้าแล้ว"

คนชุดเทาอายุเยาว์กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ก่อนออกเดินทาง ซือแป๋กำชับพวกเราอย่างไร? หากทั้งหมดไม่ระมัดระวังอีก ข้าพเจ้าได้แต่ลงโทษตามกฎแล้ว"

คนชุดเทาวัยกลางคนกับคนชุดเทาอีกคนหนึ่งพากันก้มศีรษะรับคำ คนชุดเทาอายุเยาว์เพ่งตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า จับจ้องมองปึงจิ้นไบ๊ที่นอนฟุบบนพื้นรถ กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"เพื่อป้องกันวิกาลยาวนานฝันยุ่งเหยิง มิสู้ลงมือฆ่าทิ้ง...ซาซือตี่ (ศิษย์ผู้น้องอันดับสามที่เป็นบุรุษ)"

คนชุดเทาวัยกลางคนนั้นรับคำคราหนึ่ง ตวัดฝ่ามือขึ้น หมายฟาดลงยังศีรษะของปึงจิ้นไบ๊ หญิงสาวชุดแดงพลันตวาดเสียงเจื้อย-แจ้วว่า

"ช้าก่อน"

คนชุดเทาวัยกลางคนคล้ายกริ่งเกรงต่อ "เชี่ยวซือม่วย" ยิ่งรีบหยุดมือไว้ เหลียวหน้าไปยังคนชุดเทาอายุเยาว์ คนชุดเทาอายุเยาว์ยิ้มพลางถามว่า

"เชี่ยวซือม่วยเป็นไรหรือ?"

หญิงสาวชุดแดงกล่าวด้วยความระมัดระวังว่า

"ตั่วซือเฮีย ซือแป๋เพียงสั่งพวกเราจับเป็นคนผู้นี้ ไม่แน่ว่าต้องปลิดชีวิตเขา อย่าว่าแต่ผู้น้องเห็นว่า..."

ตั่วซือเฮียนั้นกล่าวเสริมว่า

"เห็นว่าได้ชัยโดยไม่น่าภาคภูมิใจ ใช่หรือไม่?"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งมองดูเชี่ยวซือม่วยอย่างยิ้มแย้ม หญิง

สาวชุดแดงไม่ทราบตอบอย่างไรดี เพียงรู้สึกเย็นเยียบจับใจ

สีหน้าตั่วซือเฮียเยียบเย็นลงทีละน้อย กล่าวว่า

“เซี่ยวซือม่วย การเดินทางของพวกเราครั้งนี้ ซือแป๋มอบหมายให้ท่านดำเนินการ หรือรับฟังคำสั่งข้าพเจ้า?”

หญิงสาวชุดแดงแบะปาก ไม่สามารถตอบคำ ตั่วซือเฮียกล่าวสำทับว่า

“เมื่อออกท่องยุทธจักร ถือสามีออ่อนใจอ่อน เซี่ยวซือม่วยมีศักดิ์ศรีใด อย่าปล่อยให้เด็กหน้าขาวที่ไม่มีเรี่ยวแรงฆ่าไก่ผู้นี้...”

ไม่ทันกล่าวจบ รถม้าที่แล่นตะบึงพลันหยุดชะงักลง ตั่วซือเฮียเบือนหน้าไปตวาด ถามว่า

“ยี่ซือตี๋ เกิดเรื่องใด?”

ที่เบื้องนอกบังเกิดซุ่มเสียงชราภาพเสียงหนึ่งดังว่า

“มีศัตรูรุกราน”

จากนั้นเป็นเสียงดาบกระบี่กระทบกันดังขึ้น

ขณะเดียวกันปรากฏเงาร่างสามสาย พุ่งปราดขึ้นรถปิดประทุนคิดช่วยเหลือปิงจิ้นไป๋ ตั่วซือเฮียควงสองมือเป็นวง กระแทกคนทั้งสองปลิวกระเด็นออกนอกรถไป

คนชุดเทาอีกสองคนพากันชักดาบกระบี่ ถลันออกนอกรถ เห็นบนท้องถนนชุมนุมด้วยชายฉกรรจ์ท่วงท่าเข้มแข็งยี่สิบกว่าคน คนชุดเทาผู้หนึ่งจึงตวาดถามว่า

“ผู้ใด?”

ชายฉกรรจ์เคราครึ้มผู้หนึ่งควงดาบใหญ่ ตวาดว่า

"ขุนพลใต้ร่มธงของแม่ทัพง้อ นามเตียติ่งข่วย สุนัขไต้กิม รีบส่งมอบตัวปึงกงจื้อออกมา"

คนชุดเทาทั้งสองเลิกผ้าม่านประทุนรถขึ้น ตั่วซือเฮียนั้นก้าวลงจากรถอย่างแช่มช้า ยิ้มพลางกล่าวว่า

"อาศัยพวกเจ้าไม่กี่คน คิดจับปลาตอนน้ำขุ่น ช่วงชิงคนไปหรือ? ยี่ซือตี๋ ท่านฆ่าปึงจิ้นไบ๊ ให้บริวารของแม่ทัพง้อชมดู"

คนชุดเทาที่เป็นยี่ซือตี๋รับคำคราหนึ่ง หมุนตัวไปรวบคว้าคอเสื้อของปึงจิ้นไบ๊ ตวัดดาบฟันลง

เห็นแน่ชัดว่าปึงจิ้นไบ๊ต้องจบชีวิตใต้คมดาบ พลันบังเกิดเสียงติง ประกายไฟแลบกระจาย กระบี่สั้นเล่มหนึ่งสอดเข้ามาต้านทานรับดาบเอาไว้

คนชุดเทาที่เป็นยี่ซือเฮียงงงันวูบ จากนั้นเห็นเจ้าของกระบี่สั้นคือหญิงสาวชุดแดงนั้น จึงกล่าว

"เซี่ยว...เซี่ยวซือม่วย ท่าน..."

หญิงสาวชุดแดงนั้นรั้งกระบี่สั้นกลับ หันไปกล่าวกับตั่วซือเฮียว่า

"ตั่วซือเฮีย ข้าพเจ้ามีข้อขอร้องประการหนึ่ง ไม่ทราบท่านยอมส่งเสริมหรือไม่?"

ตั่วซือเฮียแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าปลดปล่อยเขาหรือไม่?"

หญิงสาวชุดแดงนั้นกล่าวว่า

"มิกล้า ผู้น้องได้ยินมาว่า คนผู้นี้มีชื่อเสียงดีงาม เมื่อพวกเรา

ดำเนินแผนการคร่ากุมเขาไว้ ไม่สมควรฆ่าเขาในสภาพที่ไม่อาจต่อสู้ขัดขืน ขอให้ตั่วซือเฮียคุมตัวเขากลับไปมอบต่อซือแป๋ ให้ท่านผู้เฒ่าตัดสินโทษเอง”

ตั่วซือเฮียแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

“หรือท่านไม่เคยได้ยินเรื่องราวที่ซ่งเซียงกงพ่ายศึกบริเวณลำน้ำ-ฮั้งจุ้ยมาก่อน?”

ซ่งเซียงกงเป็นเจ้าผู้ครองแคว้นในสมัยเลียดก๊ก กอปรด้วยเมตตาธรรม กองทัพของพระองค์เคยเผชิญกับทัพแคว้นช่อที่ลำน้ำฮั้ง-จุ้ย ตอนนั้นทหารแคว้นช่อยังขึ้นฝั่งไม่เรียบร้อย ขุนนางแคว้นซ่งเสนอให้ฉวยโอกาสบุกจู่โจม ซ่งเซียงกงไม่เห็นด้วย รอจนทหารแคว้นช่อจัดทัพเสร็จ กลับโจมตีทหารแคว้นซ่งแตกพ่าย แม้แต่ซ่งเซียงกงก็รับบาดเจ็บ ผลสุดท้ายสวรรคต

ความหมายของตั่วซือเฮีย ย่อมตำหนิเซี่ยวซือม่วยมีจิตเมตตาเช่นอิสตรี

เซี่ยวซือม่วยทอดถอนใจ กล่าวว่า

“ตั่วซือเฮีย ผู้น้อยยกย่องท่านเป็นวีรบุรุษ แต่หากแม้น...”

ตั่วซือเฮียพลันล้วงป้ายสีทองดำเข้มออกมาป้ายหนึ่ง กล่าวว่า

“ป้ายเจ้าสำนักอยู่ที่นี้ ท่านกล้าขัดคำสั่ง?”

หญิงสาวชุดแดงนั้นก้มศีรษะกล่าวคำ “ศิษย์มิกล้า” จากนั้นพุ่งตัวไปในดงไม้ข้างทาง แว่วเสียงสะอึกสะอื้นให้ดังลอดออกมา

คนชุดเทาที่เป็นยี่ซือตี๋ร้องเรียกว่า

“เซี่ยวซือม่วย ท่านคิดไปที่ใด?”

ตั่วซือเฮียสอดคำขึ้น

"นางคงไปสมทบกับโหงวซือตี่ (ศิษย์ผู้น้องที่ห้า) พวกเราไม่ต้องสนใจนาง ท่านจัดการกับปิงจิ้นไป๊ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

คนชุดเทาที่เป็นยี่ซือตี่รับคำ สะบัดดาบฟันใส่ลำคอปิงจิ้นไป๊

เตียติ่งช่วยชมดูจนทั้งร้อนรุ่มทั้งเดือดดาล นำเหล่าชายฉกรรจ์โถมเข้ามาหมายช่วยเหลือ แต่ไหนเลยทันท่วงที

มิคาดดาบของยี่ซือตี่นั้นพอฟันลง แทนที่จะฟันใส่ลำคอปิงจิ้นไป๊กลับตกไปในซอกนิ้วสองนิ้ว

เป็นนิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือสองนิ้ว

ยี่ซือตี่นั้นตื่นตระหนกยิ่ง ไม่อาจถอนดึงดาบกลับคืน ทั้งนี้เพราะนิ้วทั้งสองนิ้วหนีบแน่น คีบจับตัวดาบไว้ คล้ายขุนเขาคีรีกดทับร่างของเห้งเจีย ต่อให้สามารถแปลงร่างเจ็ดสิบสองประการก็ไม่อาจแปลงตัวหนีรอดได้

จากนั้นนิ้วมือทั้งสองหนีบตัดคราหนึ่ง คมดาบก็หักเป็นสองท่อน

ยี่ซือตี่นั้นปากอ้าตาค้าง เหม่อมองดาบหักในมืออย่างตะลึงลาน

เจ้าของนิ้วมือทั้งสองนิ้วกลับเป็นปิงจิ้นไป๊

ปิงจิ้นไป๊บิดกายคราหนึ่ง ลุกขึ้นมาอย่างแช่มช้า กล่าวกับยี่ซือตี่นั้นว่า

"ขออภัย กลับบิดดาบของท่านหักไป"

ยี่ซือตี่นั้นเบิกตาค้าง คล้ายมองเห็นผีสางกลางวันแสกๆก็

มิปาน

ปึงจิ้นไบ๊ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านมองข้าพเจ้าเช่นนี้ไยกัน? ข้าพเจ้าหาใช่ผีสางไม่”

เตียติ่งข่วยที่ห่างไปส่งเสียงด้วยความยินดีว่า

“ปึงกงจื้อ คนของง้อเจียงกุน (แม่ทัพแซ่ง้อ) ได้ยินว่าท่านถูกมอมทำร้ายที่เมืองเหียกวน ง้อเจียงกุนพอทราบข่าว รีบส่งพวกเรามาดักสกัดรถ มิคาดท่านปลอดภัยไร้เรื่องราว”

คนชุดเทาที่เป็นซาซือตี๋กับสี่ซือตี๋เหลียวหน้าไปยังตั่วซือเฮีย กล่าวว่า

“ตั่วซือเฮีย...”

ตั่วซือเฮียโบกมือวูบ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ปึงจิ้นไบ๊ ท่านอย่าได้ลำพอง หากมิใช่เชี่ยวชือม่วยปกป้องท่านสามารถรอดพ้นจากดอกไม้ร้อยวันเมามายหรือ?”

ปึงจิ้นไบ๊ยิ้มพลางกล่าวว่า

“พี่ท่านนี้เข้าใจผิดแล้ว ชือม่วยท่านหาได้ช่วยเหลือข้าพเจ้าไม่ เพียงแต่ข้าพเจ้าเห็นนางสวมกำไลโมราหยกมรกต ไม่คล้ายเป็นสตรียากไร้ที่ออกมาขายดอกไม้ ดังนั้นไม่ได้สดดมดอกไม้แต่อย่างไร”

เตียติ่งข่วยพอฟัง ต้องกล่าวอย่างงุนงงว่า

“อย่างนั้นกงจื้อไฉนปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามคร่ากุมตัวขึ้นรถ?”

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเห็นว่า เมื่อมีคนมาดักซุ่มจู่โจมข้าพเจ้า ทั้งวางแผนอย่างลำบากยากเย็น คงต้องมีจิตเจตนาเคลือบแฝง จึงแสร้งเป็นถูก

มอมทำร้าย ดูว่าพวกเขาจะบรรทุกข้าพเจ้าไปยังสถานที่ใด..."

เตียติ่งข่วยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"คิดไม่ถึงพวกเรารุดมาช่วยเหลือกงจื้อ กลับก่อกวนแผนการของท่าน..."

ตั่วซือเฮียใบหน้าบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีด ขุ่นแค้นจนร่างสั่นระริก พลันตวาดว่า

"ฆ่า"

คำสั่งฆ่าพอหลุดจากปาก คนชุดเทาที่เป็นสี่ซือตี๋พลันเสือกกระบี่ดุจอสรพิษร้าย แทงปราดใส่ทรวงอกปึงจิ้นไป๋

อั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงไม่สนทนาถึงปึงจิ้นไป๋อีก พวกเขาวุ่นวายกับการดู จนไม่มีเวลากล่าววาจา

เล่งใจชิวมีฉายาเล้งงิ้มเกี่ยม (กระบี่มังกรคำราม) สภาวะกระบี่เป็นที่น่าตระหนกอยู่แล้ว แต่หากเปรียบกับเล้งต่อฉั้ง แทบไม่คล้ายเป็นคนใช้กระบี่

กระบี่ของเล้งต่อฉั้งคล้ายมังกรท่องเก้าฟ้า

ซิมไท่กงค่อยเข้าใจว่า เล้งต่อฉั้งไฉนได้รับการขนานนามเป็นบุคคลอันดับหนึ่งแห่งแดนไฮ้ปัก

ที่แท้เพลงกระบี่ของเล้งต่อฉั้ง สูงล้ำจนผู้คนต้องยอมรับนับถือ

ซิมไท่กงเห็นว่า หากตัวเองต่อสู้กับเล้งต่อฉั้ง เกรงว่าไม่อาจรับมือครบสามสิบกระบวนท่า

อั้วสีซุ้ยกลับลอบประหวั่นพรั่นใจ

ทั้งนี้เพราะเขาทราบว่า เล้งต่อฉั้งแม้มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ประสบการณ์ต่อสู้ช่ำชองชำนาญ แต่กิมไทจือไม่เห็นกระบี่ของเล้งต่อ-ฉั้งอยู่ในสายตา

มาตรว่าประกระบวนท่ากับยอดฝีมือเช่นเล้งต่อฉั้ง ในสายตาของกิมไทจือ ยังไม่เหลือบแลกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม อั้วสีซุ้ยอดวิตกกังวลแทนเล้งต่อฉั้งมิได้

อั้วสีซุ้ยกริ่งเกรงเล้งต่อฉั้งต้องพ่ายแพ้ภายในร้อยกระบวนท่า อย่างนั้นการศึกระหว่างปิงจิ้นไป๊กับกิมไทจือเล่า? ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะกันแน่?

เล้งต่อฉั้งทุ่มเทใช้ออกด้วยท่าปวยเล้งต่อเทียน (มังกรเหินหาว) เล้งอิ้วเก้าเทียน (มังกรท่องเก้านภา) ขั่งเล้งอู่อ่วย (มังกรได้สำนึก) ทุกกระบวนท่าต่อเนื่องตามกัน สภาวะกระบี่เที่ยงธรรม แม้แต่อั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงยังยอมรับนับถือ

แต่สภาวะกระบี่ของเล้งต่อฉั้ง ไม่เกิดผลคุกคามต่อกิมไทจือ ร้อยกระบวนท่าพอผ่านพ้น ยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ

แต่อั้วสีซุ้ยยิ่งมายิ่งวิกตกกังวล ทั้งนี้เพราะด้วยวัยของเล้งต่อฉั้งหากการต่อสู้ดำเนินต่อไป กิมไทจือต้องชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบแน่นอน

ที่กลางอากาศบังเกิดเสียงตวาดก้อง เงาร่างสองสายแยกย้ายผละจากกัน โซซัดโซเซถึงข้างวงค่อยยืนหยัดมั่น

กิมไทจือยกมือลูบไล้ทรวงอกเบาๆ เห็นปกเสื้อของเขาถูกกระบี่กรีดขาดเป็นทางยาวสามนิ้ว แต่ยังใช้สายตาที่เย็นชาจับจ้องมองเล้งต่อ-ฉั้ง

เล้งต่อฉั้งยังมีสายตาเจิดจ้าวาววับ ตลอดทั้งร่างปราศจากริ้วรอยเสียหายอันใด แต่ผมเผ้าคิ้วเคราสั่นพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย

กิมไทจือจ้องมองเล้งต่อฉั้งชั่วขณะ จึงผงกศีรษะกล่าวว่า

“เพลงกระบี่อันยอดเยี่ยม”

เล้งต่อฉั้งขยับเขยื้อนริมฝีปากคราหนึ่ง หาได้ตอบคำไม่

กิมไทจือกวาดมองรอบข้างเที่ยวหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ยามเที่ยงวันพรุ่งนี้ พวกเราทั้งเจ็ดที่เป็นตัวแทนไต้กิม จะจัดเวทีลุยไถที่เมืองเหียกวน ประลองยุทธ์กับยอดฝีมือชาวซ้อง นี่เป็นการประลองฝีมือในยุทธจักร ทั้งสองฝ่ายล้วนไม่พึ่งพาขุมกำลังของทางการ หากเก่งกล้าสามารถ พวกท่านก็ช่วงชิงธงของราชวงศ์ซ้องจากมือพวกเราในวันพรุ่งนี้”

เล้งต่อฉั้งเงียบงันชั่วขณะ พลันเปล่งเสียงออกมาว่า

“ตกลง”

ซุ่มเสียงดังปานฟ้าร้อง ผู้คนในบริเวณล้วนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

กิมไทจือผงกศีรษะอีกครา กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

“ประเสริฐ ประเสริฐมาก”

พลางหันกายไป อั้วสีซุ้ยตวาดว่า

“ท่านรับบาดเจ็บแล้ว ยังคิดจากไป?”

กิมไทจือหันกายมาช้าๆ แฮ่โฮ้วเลียกคิดเคลื่อนไหว กิมไทจือกลับส่ายหน้าคราหนึ่ง แฮ่โฮ้วเลียกจึงไม่เคลื่อนไหว กิมไทจือจับจ้องมองอั้วสีซุ้ยอย่างเย็นชากล่าวว่า

“ท่านคิดทำอย่างไร?”

อั้วสีซุ้ยขณะจะกล่าวอะไร ชิมไท่กงชิงฉุดดึงมือของเขา กระซิบที่ข้างหูว่า

"ทำตามคำพูดเล้งไต้เฮียบ"

จากนั้นชิมไท่กงร้องบอกแทนอั้วสีซุ้ยว่า

"ตกลง ยามเที่ยงวันพรุ่งนี้ พบกันบนเวทีลุยไถเมืองเหียกวน ผู้ใดไม่ไปเป็นเต่า"

กิมไทจือกล่าวคำเดิมว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก"

จากนั้นหันกายจากไป

เล่งใจชิวสูญเสียองครักษ์คู่ใจสองคน ไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้นกิมไทจือ ดังนั้นสะอึกกายออกไป เล้งต่อฉั้งยื่นมือขวางกันไว้ เล่งใจชิวกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ตั่วกอ กิมไทจือนั้นถูกท่านทำร้ายบาดเจ็บแล้ว ไม่อาจปล่อยเสือคืนป่า..."

เล้งต่อฉั้งหน้าเขียวคล้ำ สั่นศีรษะคราหนึ่ง เห็นกิมไทจือและพวกทั้งเจ็ดจากไปแล้ว เล้งต่อฉั้งค่อยเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"พวกท่านยังไม่ทราบ..."

ไม่ทันกล่าวกระไร พลันกระอักโลหิตจากปาก ร่างล้มระทวยลง

เล่งใจชิวกับซิ่งบ้อยี่ยื่นมือประคองไว้ทันท่วงที อั้วสีซุ้ยกับชิมไท่กงอดหน้าเปลี่ยนสีมิได้

เล้งต่อฉั้งกล่าวด้วยใบหน้าขาวซีดว่า

"พวกเรากลับไปหาเปายี่ตี๋ (น้องรองแซ่เปา) ก่อน..."

คนชุดเทาที่เป็นสี่ซือตี๋ แทงกระบี่ใส่ทรวงอกปึงจิ้นไบ๊ดุจอสรพิษร้าย

แต่แล้วยามนั้น ปึงจิ้นไบ๊ขยับมือวูบหนึ่ง คล้ายจู่โจมถูกตำแหน่งใต้ลำคอเจ็ดนิ้วของอสรพิษ ได้ยินเสียงติง กระบี่ของสี่ซือตี๋นั่นหักสะบั้น

กระบี่พอหักสะบั้น สี่ซือตี๋ยังหักศอกกลับ กระแทกใส่ปึงจิ้นไบ๊

ปึงจิ้นไบ๊สลับเท้าปราด ก็วกอ้อมถึงด้านหลังของสี่ซือตี๋นั่น

ขณะเดียวกัน ซาซือตี๋ฟาดฟันดาบจากบนลงล่าง ฟันใส่ศีรษะปึงจิ้นไบ๊

แต่มือของปึงจิ้นไบ๊พานคล้ายลูกเกาทัณฑ์ พุ่งใส่ด้ามดาบ ดาบก็หลุดจากมือซาซือตีนั่น

ซาซือตี๋พลันหมุนคว้างราวจานบินร่อนใบหนึ่ง ฟันมือใส่จุดชีวิตบนต้นคอปึงจิ้นไบ๊

ปึงจิ้นไบ๊ถลันวูบถึงด้านหลังซาซือตี๋นั่น สะบัดมือราวกับเหวี่ยงจานใบหนึ่ง ซาซือตี๋ก็พุ่งตัวชนใส่สี่ซือตี๋อย่างเสียหลัก

ยี่ซือตี๋ที่ฟันดาบใส่ปึงจิ้นไบ๊ในตอนแรก ถือดาบหักอยู่ในมือกลับซัดประกายดาวสิบกว่าจุดออก จู่โจมใส่ปึงจิ้นไบ๊ ราวกับฝูงตั๊กแตนโฉบใส่

แต่ว่ามือของปึงจิ้นไบ๊คล้ายแหฟ้าตาข่ายดิน เพียงซ้อนมือวูบก็ซ้อนรับประกายดาวทั้งสิบกว่าจุดไว้

ยามนั้นยี่ซือตี๋ค่อยใช้ดาบหัก จู่โจมในอึดใจเดียวแปดดาบปากกล่าวว่า

"เจ้าหลงกลแล้ว เจ้าใช้มือรับอาวุธลับของเรา ต้องถูกพิษแทรกซึมภายในครึ่งชั่วยาม..."

ไม่ทันขาดคำ ประกายดาวในมือปิงจิ้นไป๊พุ่งย้อนกลับมา ประกายดาวแต่ละจุดกระทบใส่ดาบของยี่ซือตี๋นั้น พอกระทบถึงครั้งที่แปดแปดดาบของยี่ซือตี๋ล้วนจู่โจมพลาดผิด

แต่ประกายดาวในมือปิงจิ้นไป๊ยังพุ่งตามติดออกมาอีกห้าหกจุด พุ่งย้อนใส่เจ้าของ ยี่ซือตี๋นั้นคล้ายกริ่งเกรงต่ออาวุธลับเหล่านี้ ใช้วิธีถลันหลบหลีกประกายดาวเหล่านั้น จนถอยห่างจากวง

พริบตานั้น สี่ซือตี๋กระบี่หัก ซาซือตี๋ดาบหัก ส่วนยี่ซือตี๋ถูกคุกคามถอยห่าง คงเหลือแต่ตั๋วซือเฮียเผชิญหน้ากับปิงจิ้นไป๊

ปิงจิ้นไป๊ยิ้มให้แก่ตั๋วซือเฮีย กล่าวว่า

"ท่านที่ใช้กระบี่ลงมือเผ็ดร้อน ใช้ท่าเชี่ยงจั้วยิบตั่ง (งูยาวเข้าสู่ถ้ำ) อย่างลี้ลับเร่งร้อนถึงเพียงนี้ คาดว่าคงเป็นศิษย์คนที่สี่ของไซฮกซังเซียน (สองเซียนชายแดนตะวันตก) นามแซซังจื้อ ท่านที่ใช้ดาบใช้ท่าลักเพ็กฮั้วซัว (ฟันภูเขาฮั้วซัวด้วยพลัง) แต่แฝงกลิ่นอายของวิชากุ่งตี๋งตอ (ดาบเลียดพสุธา) คาดว่าเป็นศิษย์คนที่สามของสองเซียนตะวันตกนามแซเฮียะจื้อ ท่านที่ใช้อาวุธลับคงเป็นศิษย์ที่สองนามแซฮงจื้อ ส่วนท่านที่นับถือคือ..."

ตั๋วซือเฮียนั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"แซอิงจื้อ"

เตียติ่งข่วยที่ด้านข้างทราบว่า สองเซียนชายแดนตะวันตกหมายถึงไซฮกซิ้งเอ็ง (เหยี่ยววิเศษชายแดนตะวันตก) ก๊วยแจ๋ฮง กับ

ไซฮกกิมอี่ (นางแอ่นทองชายแดนตะวันตก) เตี้ยงปวยซึง จึงกล่าว

"พวกเขาเป็นศิษย์ของก๊วยแจ่ฮงกับเตี้ยงปวยซึงสองตัวประ-หลาดเฒ่า"

ตั๋วซือเฮียซึ่งมีนามแซ่อิงจื้อหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"นามของซือแป่เรา ไหนเลยอนุญาตคนต่ำต้อยเช่นเจ้าเรียกหาได้?"

ปึงจิ้นไบ๊รีบกล่าวว่า

"แซ่อิงจื้อเฮีย เตียเฮียท่านนี้มิใช่ชาวยุทธจักร หากแต่เป็นขุนพลในสังกัดง้อเจียงกุน ไม่ล่วงรู้ข้อห้ามของบู๊ลิ้ม สิ่งที่ล่วงเกินซือแป่ทั้งสองของท่าน โปรดเห็นแก่หน้าข้าพเจ้า อภัยละเว้นเขาสักครั้ง"

แซ่อิงจื้อไม่รอให้ปึงจิ้นไบ๊กล่าวจบ พลันชักกระบี่ลงมือ

เขาซัดฝักกระบี่ใส่ปึงจิ้นไบ๊ก่อน จากนั้นเสือกกระบี่ปราด แทงใส่ปึงจิ้นไบ๊สิบกว่ากระบี่

นี่เป็นเพลงกระบี่ดิงอิงเกี่ยมฮวบ (เพลงกระบี่ควันเบาบาง) กระบี่ปราศจากเสียงลม คล้ายควันเบาบางสายหนึ่ง รวดเร็วไร้ร่องรอย

แซ่อิงจื้อลงมือลอบทำร้าย จู่โจมโดยที่ฝ่ายตรงข้ามไม่ทันระวังป้องกัน แต่ปึงจิ้นไบ๊คล้ายคาดการณ์ได้แต่แรก กลับยื่นมือคว้าจับฝักกระบี่ไว้ ใช้ฝักกระบี่รับท่ากระบี่

อึดใจเดียวแซ่อิงจื้อจู่โจมสิบกว่ากระบี่ ยังไม่อาจรุกล้ำเข้าไปหน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา

เขาพลันพบว่าตัวเขาไม่อาจรั้งกระบวนท่ากลับ หากรั้งกระบวนท่ากลับ ฝ่ายตรงข้ามจะฉวยโอกาสตอบโต้กลับมา ทุกกระบวนท่าล้วนสามารถปลิดชีวิตเขา

เขาได้แต่เร่งมือจู่โจม กระบวนท่าหลังเร่งเร็วกว่ากระบวนท่าแรก จู่โจมลงมือไม่หยุดยั้ง

ปิงจิ้นไบ๊ยิ้มอย่างอ่อนโยน พลันรั้งฝักกระบี่กลับ ยืดกายถอยปราดไป

แซอิงจื้อไม่อาจยั้งสภาวะไว้ ถลาไปเบื้องหน้าหลายก้าว แทบสะดุดล้มลง ต้องปักกระบี่ใส่พื้น หยุดร่างเอาไว้ ปากส่งเสียงหอบหายใจออกมา

แซซุ้งจื้อ แซเฮียะจื้อและแซฮงจื้อทั้งสามพากันสะอึกถึงข้างกาย แซอิงจื้อ คิดผนึกกำลังกลุ้มจู่โจมใส่ปิงจิ้นไบ๊ แซอิงจื้อชิงกล่าวว่า

“พวกเราทั้งสี่ผนึกกำลัง ก็มิใช่คู่มือของเขา”

แซฮงจื้อและพวกมองดูปิงจิ้นไบ๊ด้วยความแตกตื่นตะลึงลาน ปิงจิ้นไบ๊ยิ้มพลางกล่าวว่า

“โอกาสหน้าพบกันใหม่”

ขณะจะเดินเขาหาเตียตงขวย แซองจอพลันตวาดว่า

“ช้าก่อน”

ปิงจิ้นไบ๊ชะงักเท้าลง ถามว่า

“เรื่องอันใด?”

แซอิงจื้อกล่าวว่า

“ท่านทิ้งพวกเราไว้ที่นี้ มีจิตเจตนาใด?”

ปึงจิ้นไป๊ย้อนถามว่า

“เป็นไร หรือพวกท่านคิดร่วมทางกับข้าพเจ้าไปพบกับง้อเจียง-กุน?”

แซอิงจื้อสบสายตากับซือตี่ทั้งสามแวบหนึ่ง แซฮงจื้อถามว่า

“ท่านคิดปลดปล่อยพวกเราหรือ?”

ปึงจิ้นไป๊ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าคร่ากุมพวกท่านไว้ตั้งแต่เมื่อใด?”

ดวงตาแซฮงจื้อทอประกายสำนึกตื้นตันแวบหนึ่ง แซเฮียะจื้อกล่าวว่า

“พวกเราคุมตัวท่านมาถึงที่นี้ ท่านไม่คิดล้างแค้นหรือ?”

ปึงจิ้นไป๊ยิ้มพลางทวนคำว่า

“คุมตัว? หากมิใช่ข้าพเจ้าคิดมาเอง พวกท่านสามารถคุมตัวข้าพเจ้ามาหรือ?”

แซเฮียะจื้อกล่าวอย่างร้อนรนว่า

“อย่างนั้นท่านไม่คิดคาดคั้นถามว่า เป็นผู้ใดบงการพวกเรามา?”

ปึงจิ้นไป๊ยิ้มพลางกล่าวว่า

“หากข้าพเจ้าถามพวกท่าน พวกท่านยินยอมบอกต่อข้าพเจ้าหรือ? ในเมื่อไม่ยอมบอก ไยต้องบังคับแข็งขืน ข้าพเจ้ามิสู้ติดตามเตียเฮียไปคำนับง้อเจียงกุนประเสริฐกว่า”

เปาย่ีตี่ (น้องรองแซ่เปา) ที่เล้งต่อฉั้งเอ่ยถึง คือซึ่งปั้วซิงแซ

(ท่านลูกคิด) เปาโซยเตี่ย

ชนชั้นผู้นำบู๊ลิ้มแดนไฮ้ว้ปัก ประกอบด้วยไฮ้ว้ปักสี่หงี (สี่คุณ-ธรรมแดนไฮ้ว้ปัก) ซึ่งได้แก่เล้งต่อฉั้ง ลูกคิดทองซิ่งบ้อยี่และเล่งใจชิว แต่ยอดฝีมือที่ใช้ลูกคิด มีทั้งสิ้นสามท่าน ประกอบด้วยเชียะบ้อ ซิ่งบ้อยี่ และท่านลูกคิดเปาโซยเตี่ย ในจำนวนนี้นับเปาโซยเตี่ยมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมที่สุด อัธยาศัยใจคอดีที่สุด และมีภูมิรอบรู้กว้างขวางที่สุด

แต่ตอนนี้เปาโซยเตี่ยหน้าเคร่งขรึมจริงจัง หน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อเม็ดโป้งๆไหลซึมออกมา

เปาโซยเตี่ยป้อนตัวยาให้เล้งต่อฉั้ง ซึ่งรับบาดเจ็บบอบช้ำรับประทานลงไป จากนั้นถ่ายทอดพลังลมปราณ กรุยโลหิตที่คั่งอยู่ในอกของเล้งต่อฉั้ง

อั้วสีซุ้ย ซิมไท่กง ซิ่งบ้อยี่ เล่งใจชิ่วและพวกชุมนุมอยู่ในห้องโถงเฝ้ารอด้วยความร้อนรุ่มกระวนกระวาย

ชั่วครู่ให้หลัง เปาโซยเตี่ยค่อยรั้งมือกลับจากร่างเล้งต่อชั้ง โค-จรพลังฟื้นคืนเรี่ยวแรง ผ่านไปอีกชั่วขณะ เปาโซยเตี่ย เล้งต่อชั้งค่อยทยอยลืมตาขึ้น

เปาโซยเตี่ยรีบกล่าวว่า

"เล้งตั่วกอ (พี่ใหญ่แซ่เล้ง) ท่านถูกคิงอิงเจี้ย (ฝ่ามือควันเบาบาง) ทำร้าย อาการบาดเจ็บแผ่ลุกลาม ผู้น้องใช้ตัวยาสะกดมันเอาไว้แต่ภายในสามเดือนไม่ควรลงมือหาญหัก..."

เล้งต่อฉั้งส่ายหน้ากล่าวว่า

"ไหนเลยมีเวลาพักรักษาตัว พรุ่งนี้จะเป็นการศึกที่ชี้ชะตาราชวงศ์ซ้อง พวกเราไหนเลยครุ่นคิดถึงความเป็นตายส่วนตัว?"

เล่งใจชิ่วกล่าวว่า

"กิมไทจือก็รับบาดเจ็บ พรุ่งนี้คงไม่ลงมือ การศึกในวันพรุ่งนี้อ้วสีซุ้ยไต้เฮียบสามารถจัดการกับแฮ่โฮ้วเลียก ผู้อาวุโสแซ่ซิมก็เหนือล้ำกว่าลามะธิเบต เปายี่กอเอาชัยผีดิบเผ่านีเจินนั้นได้ ซิงซากอต้องปลิดปลงเซียะบ้อโหวแน่นอน ส่วนนักรบมองโกลทั้งสอง ปล่อยให้ผู้น้องจัดการเอง"

เล้งต่อฉั้งฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"สี่ตี๋ (น้องที่สี่) ยังไม่ทราบ เราผู้พี่ใช้ท่าเชี่ยงฮั้งก่วงยิก (รุ้งยาวพุ่งหาอาทิตย์) คิดเร่งเผด็จศึก มิคาดกิมไทจือมีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด กลับฝึกปรือยอดวิชาคิงอิงชิ้งเจี้ย (ฝ่ามือควันเบาบาง) ของสองเซียนชายแดนตะวันตกได้ โดยใช้นิ้วมือคีบสะกดคมกระบี่เราผู้พี่ไว้และประทับใส่เราหนึ่งฝ่ามือ เพียงแต่กระบี่เล้งจั้วเกี่ยม (กระบี่ธารมังกร) ของเราผู้พี่ก็คมกล้ายิ่ง ทำให้เขาต้องคลายมือออก เห็นแน่ชัดว่าต้องแทงใส่ทรวงอกของเขา แต่ยังถูกเขาถลันหลบได้ โอ เราผู้พี่คิดใช้คราบสังขารแลกกับชีวิตศัตรู ยังไม่บรรลุสมความปรารถนา"

เปาโซยเตี่ยกล่าวว่า

"แต่กิมไทจือไฉนไม่ฉวยโอกาสตะลุยไล่ ปล่อยให้พวกท่านจากมาโดยปลอดภัย?"

เล้งต่อฉั้งกล่าวว่า

"ตอนนั้นเราผู้พี่อาศัยลมปราณอึดหนึ่ง สะกดอาการบาดเจ็บไว้

กิมไทจือเห็นเรายืนหยัดไม่ล้มลง ก็ไม่แน่ใจว่าลงมือประสบผลหรือไม่ จึงเปลี่ยนการต่อสู้ไปเป็นวันพรุ่งนี้"

อ้วสีซุ้ยร้องว่า

"มารดามันเถอะ วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะต่อสู้พิสูจน์ความเป็นตายกับเขาเอง"

ซิมไท่กงกล่าวว่า

"ด้วยสติปัญญาของกิมไทจือ การศึกในวันพรุ่งนี้ หากไม่มีความมั่นใจเอาชัย คงไม่เป็นฝ่ายนัดหมายแล้ว"

เล้งต่อฉั้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"เล่าฮูก็ได้แต่ยืดเวลาไปหนึ่งวัน หวังว่าปิงจิ้นไป๊ปิงกงจื้อจักรถรุดมาทันการณ์ พวกเราอาจมีโอกาสเอาชัย"

เปาโซยเตี่ยกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"การศึกในวันพรุ่งนี้ นัดต่อสู้ในเวลาและสถานที่ใด?"

ซิ่งบ้อยี่ตอบแทนว่า

"ยามเที่ยงวันพรุ่งนี้ จัดเวทีลุยไฉที่เมืองเหียกวน"

เปาโซยเตี่ยลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"ยามเที่ยงวันพรุ่งนี้ ง้อเจียงกุนมิใช่นัดหารือเรื่องการทหารกับพวกเรา ที่ศาลเจ้าป่าภูเขาโหงวเล้งซัวหรอกหรือ?"

เล้งต่อชั้งพลันได้คิด กล่าวว่า

"ยี่ตี่เตือนสติได้ประเสริฐ การศึกในวันพรุ่งนี้ แม้ตายก็ไม่อาจแพ้ได้ แต่ตอนนี้ยอดฝีมือฝ่ายไต้กิมประชิดเมืองเหียกวน ง้อเจียงกุนมีหน้าที่ปกป้องกันประเทศ สมควรถอยห่างออกจากเมืองเหียกวน

เตรียมการตั้งรับอริราชศัตรูจึงถูกต้อง ปัญหาอยู่ที่สมควรส่งผู้ใดไปแจ้งต้องอ้อเจียงกุน?"

เปาโซยเตี่ยกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"อั้วสีซุ้ยไต้เฮียบ ผู้อาวุโสแซ่ซิมและซิ่งซาตี๋ล้วนต้องรับศึกในวันพรุ่งนี้ เล่งสี่ตี๋มีฝีมืออ่อนด้อยกว่า บวกกับมีครอบครัวแล้ว ไม่ควรเสียสละโดยใช่เหตุสมควรให้เขาไปแจ้งต่ออ้อเจียงกุน"

เล่งใจชิวร้องสอดขึ้น

"ไม่ ขอให้ตั๋วกอจัดส่งผู้อื่นไปแทน เรารอรั้งอยู่ต่อสู้กับสุนัขไต้-กิม"

เล้งต่อชั้งกล่าวว่า

"เรื่องแจ้งต่ออ้อเจียงกุนเป็นความลับสุดยอด ตอนนี้โจรขายชาติกระจายอยู่ทุกแห่งหน ท่านให้เราจัดส่งผู้ใดไป?"

เล่งใจชิ่วกล่าวว่า

"ตั๋วกอไยไม่มอบหมายให้ยี่กอหรือซากอรุดไป?"

ซิ่งบ้อเอ่งยกมือตบไหล่เล่งใจชิ่ว กล่าวว่า

"พวกเราต้องออกศึกในวันพรุ่งนี้ ไม่อาจปลีกตัวไป"

เล่งใจชิ่วกล่าวด้วยความละอายว่า

"เราสำนึกตัวว่า พลังฝีมือสู้ยี่กอกับซากอไม่ได้ แต่ว่า..."

เปาเตี่ยโซยกล่าวอย่างจริงจังว่า

"สี่ตี๋ ท่านไม่ถูกต้องแล้ว การแจ้งข่าวต่ออ้อเจียงกุน มีความสำคัญต่อชาติบ้านเมือง ท่านนับเป็นบุคคลที่เหมาะสม อย่าว่าแต่ท่านมีครอบครัวแล้ว เรากับซากอท่านยังครองตัวเป็นโสด ไม่มีเรื่องห่วงพะวง

แต่ท่านมิอาจไม่ครุ่นคิดถึงบุตรภรรยา”

เล่งใจชิ่วตะลึงลานชั่วขณะ ในที่สุดรวบมือกำเป็นหมัด กล่าว

ว่า

“ตกลง เราจะไปส่งข่าวต่องั้อเจียงกุน”

ม้าเร็วยี่สิบกว่าตัวควบขับออกจากซานเมืองเหียกวน มุ่งหน้าสู่ฐานที่มั่นไช่เจี๋ยะ

เป็นเตียติ่งข่วยนำปึงจิ้นไบ๊ไปพบกับแม่ทัพใหญ่งั้อหยุ่นบุ้น

เวลาใกล้สนธยา ขบวนม้าลดเลี้ยวเข้าช่องเขาแห่งหนึ่ง บนช่องเขายืนรักษาการณ์ด้วยทหารซ้อง พอเลี้ยวเข้าช่องแคบอีกสายหนึ่ง ก็ต้องข้างทางปรากฏหญ้าแฝกท่วมรกร้าง ในพงหญ้าหมอบซุ่มด้วยทหารซ้องเช่นกัน

ตลอดรายทาง เตียติ่งข่วยถ่ายทอดบอกวิธีการฝึกอบรมไพร่พลทหาร ตลอดจนการจัดวางกำลังพลของท่านแม่ทัพใหญ่ให้ทราบ ปึงจิ้นไบ๊ก็เงี่ยหูฟังอย่างจดจ่อ

เมื่อถึงเวลาพลบค่ำ ทั้งหมดเดินทางถึงค่ายใหญ่ของแม่ทัพใหญ่งั้อหยุ่นบุ้น ขุนพลอกผู้หนึ่งของงั้อหยุ่นบุ้นนามจาเล็กก็ออกจากค่ายมาต้อนรับ

จาเล็กพอเหลือบแลเห็นปึงจิ้นไบ๊ รีบแสดงความเคารพ ปึง-จิ้นไบ๊ชิงลงจากหลังม้า ยื่นมือประคองไว้ มิให้อีกฝ่ายหนึ่งแสดงความคารวะ

เมื่อสามปีก่อน ปึงจิ้นไบ๊เคยช่วยเหลือแม่ทัพใหญ่งั้อหยุ่นบุ้น

รอดพ้นจากวิกฤตการณ์ ง้อหยุ่นบุ้นหนึ่งนั้นสำนึกในบุญคุณช่วยชีวิตสอง นิยมชมชื่นต่อบุคลิกพลังฝีมือปึงจิ้นไบ๊ เสนอตำแหน่งราชการให้แต่ปึงจิ้นไบ๊ไม่คิดเข้ารับราชการ จึงตอบปฏิเสธ

คราครั้งนี้ทหารไต้กิมรุกรานแดนไฮ้ปัก ปึงจิ้นไบ๊จึงเดินทางขึ้นเหนือมา เพื่อสมทบกับเล้งต่อชัง ชักชวนกันมาเยียมคำนับง้อหยุ่นบุ้นหารือแผนรับมือข้าศึก มิคาดแซอิงจื้อและพวกวางแผนคร่ากุมปึงจิ้นไบ๊ ง้อหยุ่นบุ้นพอทราบข่าว รีบจัดส่งกำลังมาช่วยเหลือ กลับก่อกวนทำลายแผนปะปนเข้ารังโจรของปึงจิ้นไบ๊ เพราะเหตุนี้ปึงจิ้นไบ๊ไม่ทันพบกับเล้งต่อฉั้ง ได้พบง้อหยุ่นบุ้นก่อน

แม่ทัพใหญ่ง้อหยุ่นบุ้นรออยู่ในค่ายทหารเป็นเวลานาน พอเห็นปึงจิ้นไบ๊มาถึง สร้างความยินดียิ่ง ชิงกล่าวว่า

“น้องเรา เราผู้พี่คิดถึงท่านนัก”

ปึงจิ้นไบ๊คิดคุกเข่ากราบกราน ง้อหยุ่นบุ้นชิงประคองเอาไว้กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“พวกเราสนิทสนมกันฉันพี่น้อง ยังมีมารยาทถึงเพียงนี้ ไยมิใช่ดูแคลนเราไป?”

ปึงจิ้นไบ๊ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเพิ่งมาถึงแดนไฮ้ปัก ก็รบกวนท่านเจียงกุนส่งคนไปช่วยเหลือ ย่อมสมควรกราบขอบคุณ”

ง้อหยุ่นบุ้นหัวร่อดังๆกล่าวว่า

“น้องเราไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้ยังพอทำเนา หากเอ่ยถึงข้อนี้ กลับเป็นเราผู้พี่ก่อกวนทำลายเรื่องสำคัญของท่าน”

ที่แท้เตียติ่งช่วยทราบว่า ท่านแม่ทัพใหญ่เป็นห่วงความปลอดภัยของปึงจิ้นไบ๊ จึงใช้ม้าเร็วล่วงหน้ามารายงานก่อน

ยามนั้นง้อหยุ่นบุ้นกุมมือปึงจิ้นไบ๊เข้ากระโจม เห็นภายในกระโจมจุดเทียนไขโชติช่วง ม่านกระโจมถูกลมพัดจนตึง ภายในจัดเตรียมสุราสรุนแรงและอาหารป่าไว้คอยท่าอยู่ก่อน

เตียติ่งช่วยและจาลกติดตามเข้ามาดื่มกินเป็นเพื่อน ปึงจิ้นไบ๊กับง้อหยุ่นบุ้นจากกันมานาน ค่อยได้พบกัน ความจริงสมควรดื่มจนเมามาย แต่ข้าศึกคุกคามอยู่เบื้องหน้า แผ่นดินยังไม่กอบกู้กลับคืนมา ดังนั้นเพียงดื่มจนมึนเมาอยู่สามส่วน

จากนั้นง้อหยุ่นบุ้นชักชวนปึงจิ้นไบ๊ขึ้นเนินเขาโฮ้วเนี่ย ชมดูทิวทัศน์ราตรี รู้สึกลมรุนแรงเมฆคล้อยต่ำ เดือนซีดจางประดับนภา แต่ที่เชิงเขาก่อกระโจมตั้งค่าย จุดโคมไฟวับแวม ทอดยาวเป็นระยะทางหลายลี้

ง้อหยุ่นบุ้นชี้มือไปที่ไกลตา กล่าวว่า

"นี่เป็นผืนปฐพีพวกเรา ยามนี้ถูกทหารไต้กิมยึดครอง พวกเราแม้ต้องทุ่มเททุกสิ่ง ก็จะกอบกู้แผ่นดินกลับคืน"

ปึงจิ้นไบ๊แหงนหน้ามองท้องฟ้า ปล่อยให้ชุดขาวถูกลมโชยพัดพลิ้ว เห็นทหารไต้บังคับบัญชาของง้อหยุ่นบุ้นจัดเวรยามเข้มงวด อยู่ในวินัยอย่างเคร่งครัด แต่ทุกคนกรำศึกมานาน มิหนำซ้ำอาจสิ้นชาติได้ทุกเมื่อ ต่างฝ่ายต่างมีจิตใจหนักอึ้งเคร่งเครียด

ที่ห่างไปไม่ทราบมีผู้ใดเป่าขลุ่ย เสียงขลุ่ยคล้ายสายใย เป็นเหตุให้บรรยากาศวิเวกหดหู่

ปิงจิ้นไบ๊พอฟัง ต้องเอื้อนเอ่ยว่า

"ไม่ทราบเป่าขลุ่ยแคนอยู่หนใด

ผู้ออกศึกเหม่อมองมาตุภูมิไกล"

ทั้งสองหวนนึกถึงยามสงครามกลียุค ไม่ทราบมีผู้คนมากน้อยเท่าใดพลัดที่นาคาที่อยู่ และไม่ทราบมีทหารหาญมากมายเพียงไหนหลั่งเลือดชโลมดิน กลับกลายเป็นกระดูกขาวทับถมพสุธา เพียงแค้นทหารไต้กิมรุกรานแดนดิน สร้างความทุกข์ยากแก่ราษฎรอย่างแสนสาหัส

นึกถึงตอนนี้ ทั้งสองอดร้องเอื้อนลำนำมั่งกังอั้ง (แดงทั่วธาร) ของยอดขุนพลงักฮุยออกมามิได้ว่า

"ความอัปยศแห่งเจ๋งคัง ยังไม่ชำระสะสาง

แค้นของข้าราชบริพาร เมื่อใดจะลบล้างสิ้น

ควบขับขี่รถศึก ฮึกเหยียบย่ำช่องเขาฮ่อลั้ง..."

(นี่เป็นข้อความหนึ่งในลำนำแดงทั่วธาร ซึ่งงักฮุยร้อยกรองขึ้น เจ๋งคังหมายถึงเหตุการณ์ในปีที่สองของเจ๋งคัง ซึ่งเป็นชื่อรัชกาลของคิมจงฮ่องเต้ นครหลวงของราชวงศ์ซ้องถูกทหารไต้กิมตีแตก ฮุยจงกับคิมจงฮ่องเต้ถูกจับกุมไปเป็นตัวประกัน ส่วนฮ่อลั้งซัวเป็นสถานที่ซึ่งถูกทหารไต้กิมยึดครอง ปัจจุบันเป็นเขตแดนต่อแดนระหว่างมณฑลเล้งแฮ่กับมองโกเลีย)

ขณะที่ทั้งสองร้องเอื้อนด้วยความฮึกหาญ พลันเห็นระหว่างสน-เขียวกับขุนเขาใต้แสงจันทร์ มีคนชุดดำผู้หนึ่งถลันวูบแล้วหายวับ

บุคคลเคลื่อนไหวยามราตรีนั้นพอแสดงตน ปิงจิ้นไบ๊ที่ข้างกาย

ง้อหยุ่นบุ้นพลันหายลับสาบสูญ เพียงทิ้งคำพูดไว้ว่า

"คุ้มครองง้อเจียงกุนกลับค่ายใหญ่"

เมื่อเงยหน้าขึ้น เห็นด้านหลังคนชุดดำ เพิ่มเงาร่างสีขาวสายหนึ่งไล่ติดตามไปดุจกระเรียนขาวเหินหาว

ง้อหยุ่นบุ้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"ปึงจิ้นไป๊อันยอดเยี่ยม เมื่อมีสหายเช่นปึงจิ้นไป๊ ยังมุ่งมาดปรารถนาอันใด?"

ยามนั้น เตียติ่งข่วยและจาลกพากันร้องเรียกทหารขึ้นมาอารักขาง้อหยุ่นบุ้นกลับค่ายใหญ่ ง้อหยุ่นบุ้นได้แต่หันกายกลับไป

กิมไทจือและพวกทั้งเจ็ดผละจากเล้งต่อฉั้งและเหล่ายอดฝีมือลดเลี้ยวมุมถนนมา เซียะบ้อโหวถามประจบขึ้นว่า

"อาการบาดเจ็บท่านอ๋องน้อยเป็นอย่างไร?"

แฮ่โฮ้วเลียกแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"เพลงกระบี่ของสุนัขซ้อง ไหนเลยทำร้ายไทจือได้?"

เซียะบ้อโหวมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย ปากยังขานรับว่า

"ถูกแล้ว"

กิมไทจือหันกายมาช้าๆ กล่าวว่า

"เราจงใจให้เล้งต่อฉั้งกรีดใส่กระบี่หนึ่ง"

เซียะบ้อโหวกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ผู้ต่ำต้อยโง่เขลา ไม่เข้าใจความนัย..."

กิมไทจือแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เรายอมมีจิตเจตนาเคลือบแฝง แฮ่โฮ้วเลียกล่วงรู้หรือไม่?"

แฮ่โฮ้วเลียกน้อมกายกล่าวว่า

"เท่าที่บริวารทราบ ไทจือทำเช่นนี้ เพื่อให้ชาวบู๊ลิ้มแดนไฮ่วัปักประมาทศัตรู เข้าร่วมประลองยุทธ์ในวันพรุ่งนี้ จะได้กำจัดให้สิ้นซากในคราเดียว แต่นี่อาจยังมีเจตนาลึกล้ำกว่านี้ ขอไทจือโปรดชี้แนะ"

กิมไทจือกวาดมองแฮ่โฮ้วเลียกอย่างชื่นชมแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"หลังจากกลับไป ให้พักรักษาตัวอย่างเต็มที่"

แฮ่โฮ้วเลียกน้อมกายคารวะกล่าวว่า

"ขอบพระคุณไทจือห่วงใย แต่อาการบาดเจ็บเล็กน้อยเพียงนี้ไม่นับเป็นอย่างไรได้"

ควรทราบว่ากิมไทจือเมื่อออกปากเช่นนี้ แฮ่โฮ้วเลียกพอกลับถึงแดนไต้กิม จะมีค่าตัวเพิ่มสูงขึ้นเป็นทวีคูณ แม้แต่อ้วงง้วนจ๊วกและเคอลาถูล้วนมีสีหน้าอิจฉาเลื่อมใส

กิมไทจือยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เล้งต่อฉั้งมีเพลงกระบี่ไม่เลว แต่ถูกฝ่ามือควันเบาบางของเราฟาดใส่ หากพรุ่งนี้ออกมารับศึก จะมีสภาพเฉกเช่นเกาทัณฑ์ยิงจนสุดล้า"

แฮ่โฮ้วเลียกก้มศีรษะกล่าวว่า

"เพียงแต่บริวารยังไม่เข้าใจ ไยไม่ฆ่าเล้งต่อฉั้งก่อน แล้วค่อยไปตามนัดหมายในวันพรุ่งนี้?"

กิมไทจือกล่าวว่า

"เล้งต่อฉั้งพอเสียชีวิต ข่าวบู๊ลิ้มแดนไฮ่วัปักสำนึกตัวว่ายากเอาชัย อาจหลีกเลี่ยงไม่ต่อสู้ แผนการของพวกเราก็ไม่สามารถดำเนินการ

ได้ อย่าว่าแต่จนบัดนี้ปึงจิ้นไบ๊ยังไม่ปรากฏกาย ดังนั้นเราแสร้งเป็นใช้ฝ่ามือแลกกระบี่ ให้เล้งต่อฉั้งเข้าใจว่า เราก็รับบาดเจ็บ เมื่อถึงวันพรุ่งนี้เขาต้องนำขบวนยอดฝีมือแดนไฮว้ปักออกรับศึก พวกเราจะได้ดำเนินแผนบุกจู่โจมทั้งสองทาง ให้แซอิงจื้อซือตี่ปลิดชีวิตสุนัขของง้อหยุ่นบุ้น ส่วนฝ่ายเราปลิดชีวิตยอดฝีมือแดนไฮว้ปัก พร้อมกับกำจัดปึงจิ้นไบ๊ให้พ้นทาง ประกาศศักดาทั่วแดนตงง้วน"

เคอลาถู อ้วงง้วนจ๊วก เซียะบ้อโหวรับฟังจนลิงโลดยินดียิ่ง ส่งเสียงหัวร่อฮาฮาออกมา

แฮ่โฮ้วเลียกก็มีสีหน้ายินดี แต่ยังถามว่า

"เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง แซอิงจื้อและพวกสามารถปฏิบัติหน้าที่ลุล่วงหรือไม่?"

กิมไทจือแหงนหน้าครุ่นคิด เนิ่นนานให้หลังจึงกล่าว

"พลังฝีมือของแซอิงจื้อซือตี่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงล้ำ แต่กอปรด้วยไหวพริบปัญญา หากพบพานปึงจิ้นไบ๊ คงพัวพันคนเอาไว้ได้ ขอเพียงเขาชักนำปึงจิ้นไบ๊มาถึงเมืองเหียกวน เรามีความมั่นใจปลิดปลงสังหารปึงจิ้นไบ๊ แซอิงจื้อและพวกก็สามารถตัดศีรษะของง้อหยุ่นบุ้น"

แฮ่โฮ้วเลียกกล่าวเสริมว่า

"ดูท่าที พรุ่งนี้จะเป็นวันชาวซ้องแดนไฮว้ปักขวัญโบยบินชีวิตจบสิ้นแล้ว"

กิมไทจือกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"การศึกในวันพรุ่งนี้ เราหาหวั่นวิตกไม่ เพียงแต่ระหว่างนี้เราศึกษาทหารและพลเรือนชาวซ้อง หาได้ขลาดเขลากลัวตายดังที่ได้ยิน

มาไม่ เพียงไม่ทราบแผ่นดินซ้องยังมีลูกผู้ชายหาญกล้าอีกมากน้อยเท่าใด?”

ลมราตรีโชยพัด สนโบราณไหวโอนเอน

เงาดำนั้นเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วดุจสายลม แต่ไม่อาจหลุดพ้นจากการติดตามของปิงจิ้นไป๊

เงาดำนั้นพลันหยุดชะงัก หันกายกลับมากล่าวว่า

“ท่านมาแล้ว”

ปิงจิ้นไป๊งงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าว

“เป็นท่าน”

เงาดำนี้มิใช่ใครอื่น คือตั่วซือเฮียของหญิงสาวชุดแดงและพวกนามแซอิงจื้อ

ปิงจิ้นไป๊ถามว่า

“ท่านบุกค่ายทหารยามวิกาล ไม่ทราบมีจุดมุ่งหมายใด?”

แซอิงจื้อตอบว่า

“เพื่อชักนำท่านออกมา”

“อ้อ?”

แซอิงจื้อพลันสะอึกเข้าประชิดใกล้ พลันชักดาบลงมือ

เห็นประกายสีทองวูบขึ้น สภาวะดาบรวดเร็วน่าตระหนกนัก

น่าเสียดายเขาเผชิญกับปิงจิ้นไป๊

ปิงจิ้นไป๊พอยกมือขึ้น ก็ตะปบคว้าตัวดาบไว้

แซอิงจื้อพานละทิ้งดาบ ถอยปราดไปด้านหลัง

ปึงจิ้นไบ๊รู้สึกเหนือความคาดหมาย ดังนั้นถือดาบค้างไว้แ.ซอิงจื้อกล่าวว่า

"คือดาบเล่มนี้"

ปึงจิ้นไบ๊มองดูดาบทองในมือ กล่าวว่า

"นี่เป็นดาบทองของตระกูลเต็งแห่งไฮว้ปัก?"

"มิผิด เต็งตังเท้งตายแล้ว"

ปึงจิ้นไบ๊หน้าเคร่งเครียดลง ถามว่า

"ท่านเป็นคนฆ่า?"

"หากข้าพเจ้าเป็นคนฆ่า ข้าพเจ้ายังกล้ามาหรือ?"

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวว่า

"อย่างนั้นขอเรียนถามเจตนาการมา"

"กล่าวประเสริฐ เต็งตังเท้งตายใต้เงื้อมมือลามะเคอลาถู จบชีวิตที่เมืองบูโอ้ว"

ปึงจิ้นไบ๊ย่อมเคยได้ยินชื่อลามะเคอลาถูมา ดังนั้นกล่าวว่า

"เคอลาถูไฉนมาถึงแดนไฮว้ปัก?"

"มิเพียงแต่เคอลาถู แม้แต่อ้วงง้วนจ๊วกและเซียะบ้อโหวก็มาแล้ว"

ปึงจิ้นไบ๊บังเกิดความตื่นตระหนก ถามว่า

"มารร้ายเหล่านี้สุมหัวรวมกันทำอะไร?"

แซอิงจื้อไม่ตอบคำ กล่าวว่า

"ยังมีแฮ่โฮ้วเลียกก็มาแล้ว"

ปึงจิ้นไบ๊อดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้ กล่าวว่า

"ฟังว่าคนผู้นี้มีฝีมือเกรี้ยวกราดดุร้าย คลับคล้ายกับอั้วสีซุ้ย มิหนำซ้ำเป็นยอดฝีมือฝ่ายไต้กิม หากเขามาด้วยหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับการรุกรานของทหารไต้กิม?"

"มิผิด ผู้นำพวกเขาทั้งสี่คือกิมไทจือ ซึ่งมีชื่อจริงว่ากิมติ้มเอ็ง"

ปึงจิ้นไบ๊สะท้านขึ้นอย่างไม่อาจข่มกลั้น ถามย้ำว่า

"ใช่เป็นศิษย์รับสืบทอดฝีมือของสองเซียนชายแดนตะวันตกกิมติ้มเอ็งหรือไม่?"

"ถูกต้อง"

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ"

"ท่านบอก"

"ท่านบอกเรื่องนี้ต่อข้าพเจ้าด้วยเจตนาใด?"

แซอิงจื้อกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ทั้งนี้เพราะบุคคลที่ข้าพเจ้าเอ่ยถึงเหล่านั้น วันนี้ได้ทำร้ายเล้ง-ต่อฉั้งเล้งเล่าเอ็งฮ้ง (ผู้กล้าหาญเฒ่าแซ่เล้ง) วันพรุ่งนี้พวกเขานัดต่อสู้กับยอดฝีมือแดนไฮว้ปักบนเวทีลุยไถเมืองเหียกวน"

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"ท่านล่วงรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร?"

"กิมไทจือความจริงเป็นบุตรบุญธรรมของซือแป๋เรา การมายังแดนไฮว้ปักของพวกเรา จุดประสงค์เพื่อโค่นยอดฝีมือชาวตงง้วนเสริมศักดานุภาพของไต้กิม"

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวถามว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนเสี่ยงอันตรายมาส่งข่าวต่อข้าพเจ้า?"

แซอิงจื้อพลันทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็เป็นชาวซ้อง"

ปิงจิ้นไป๊รู้สึกมีเลือดลมพลุ่งขึ้น ต้องสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าว

"ขอบคุณ"

แซอิงจื้อกล่าวว่า

ในชีวิตข้าพเจ้าไม่ชมชอบติดค้างชีวิตผู้คน วันนี้ได้รับการละเว้น ถือว่าตอบแทนแล้ว ไม่ติดค้างกันและกันอีก"

ปิงจิ้นไป๊ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง เราท่านไม่ได้ประมือกันโดยตรง ไหนเลยมีการละเว้นชีวิตอันใด?"

แซอิงจื้อนิ่งเงียบงันไปครู่หนึ่ง จึงกล่าว

"การศึกในวันพรุ่งนี้ ท่านคิดทำอย่างไร?"

ปิงจิ้นไป๊แหงนหน้ากู่ร้องคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสาบานว่าจะขอต่อต้านฝ่ายไต้กิม จวบจนชีวิตสูญสิ้น"

ลมพัดแรงกว่าเดิม ใบสนร่วงพรูดุจห่าฝน เสียงกู่ของปิงจิ้นไป๊ ก็แสะท้านจิตใจแซอิงจื้อ จนร่างสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

ในที่สุดแซอิงจื้อหันกายไป ก่อนไปกล่าวอีกว่า

"ซือแป๋เราคือสองเซียนชายแดนตะวันตก แต่พวกเราฝึกปรือก็เพียงฝีมือจากท่านผู้เฒ่าทั้งสองไม่ถึงครึ่งส่วน ซิมติ้มเอ็งกลับเรียนรู้ถึงเก้าส่วน ข้าพเจ้าหวังให้ท่านโค่นเขาพ่ายแพ้"

กล่าวจบ ทุ่มเททำร่างโลดแล่นจากไป

ปิงจิ้นไป๊ก้มศีรษะมองดูค่ายทหารที่เชิงเขา บังเกิดความร้อนรุ่มดุจกองเพลิงเผาผลาญ ส่งเสียงกู่ร้องอีกครา ลอยตัวลงจากเขา

เชาตกลงใจเร่งรุดกลับเมืองเหียกวนทั้งยามราตรี ได้แต่แยกจากง้อหยุ่นบุ้นโดยไม่ร่ำลา

5
ชักนำไปติดกับ

อรุณราง เมืองเหียกวน

รัตติกาลเพิ่งพ้นผ่าน ขอบฟ้าเป็นสีขาวโพลนรำไร พอสังเกตออกว่าฟ้าสีครามเมฆสีขาว คาดว่าวันนี้มีอากาศแจ่มใส

อรุโณทัยยังไม่ลอยขึ้น ลมยามเช้ายังเยือกเย็น พลันปรากฏม้าเร็วตัวหนึ่งควบขับมา

ในหมอกอรุณเลือนราง ดูออกว่าเป็นม้าพ่วงพีสีดำ นั่งไว้ด้วยบุรุษหนุ่มชุดขาวผู้หนึ่ง

ลมอรุณโชยพัดเสื้อสีขาวของบุรุษหนุ่มพัดพลิ้วขนคอม้าลุกตั้งชัน ม้าสีดำตะกุยเท้าทั้งสี่ บ่ายหน้ามายังเมืองเหียกวน

ยามนั้น ทหารยามเปิดประตูเมืองออก ภายในเมืองปรากฏม้าพ่วงพีตัวหนึ่งควบขับออกมา

เป็นม้าพ่วงพีสีขาว คนบนหลังม้าสวมชุดยาวสีดำ กลับเป็น

นายอำเภอเมืองเหียกวน...เล่งใจชิว

ในหมอกอรุณ กลางสายลมยามเช้า ม้าสองตัวพุ่งสวนกันไป

ได้ยินเสียงม้าร้องสองครา คนบนหลังม้าพากันหยุดม้า บังคับม้าหันหัวกลับมา เล่งใจชิวชิงกล่าวว่า

"ท่านที่นับถือเป็นใคร? ห้อม้ายามเช้ามีเรื่องใด?"

บุรุษหนุ่มชุดขาวย้อนถามว่า

"แล้วท่านเป็นใคร? ไฉนจึงสอบถาม?"

"เราเล่งใจชิว มีหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อยภายในเมืองเหียกวน"

บุรุษหนุ่มชุดขาวยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเล่งตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่เล่ง) ไม่ทราบว่าเล้งไต้เฮียบและพวกอยู่ที่ใด?"

เล่งใจชิวตาทอประกายวูบ กล่าวว่า

"ดูจากบุคลิกท่วงท่าของท่าน หรือว่าเป็น..."

บุรุษหนุ่มชุดขาวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่ปึงนามจิ้นไบ๊"

เล่งใจชิวกล่าวด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า

"เป็นปึงไต่เฮียบจริงๆ..."

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวว่า

"คำ 'ไต้เฮียบ' (วีรบุรุษผู้กล้า) ผู้น้อยไม่กล้ารับไว้"

เล่งใจชิวรีบกล่าวว่า

"ปึงกงจื้ออย่าได้กล่าวเช่นนี้ ตำแหน่งของเราไม่ใหญ่ไม่เล็ก

หากมิใช่บ้านเมืองคับขัน คงลาออกจากราชการ ออกท่องยุทธจักรแทนแล้ว”

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าได้ยินนามผู้กล้าของเล่งตั่วนั้งมานาน เพียงแต่ขุนนางกังฉินครองเมือง ขอตั่วนั้งอย่าได้ละทิ้งบ้านเมือง”

“ปึงกงจื้อไม่สมควรเรียกตั่วนั้งอันใด เราละอายไม่กล้ารับไว้”

ปึงจิ้นไบ๊รับคำว่า

“เคารพมิสู้ทำตามคำสั่ง เล่งเฮียออกจากเมืองตั้งแต่เช้า ไม่ทราบมีเรื่องรีบด่วนอันใด?”

“เราคิดเร่งรุดไปยังฐานที่มั่นไซ่เจี๊ยะ ยกเลิกกำหนดนัดกับง้อ-เจียงกุน”

ปึงจิ้นไบ๊ถามว่า

“ง้อเจียงกุนมีกำหนดนัดหมายกับผู้ใด?”

“กับเล้งตั่วกอ พวกเราความจริงนัดหารือเรื่องชาวยุทธจักรผนึกกำลังกับทหารทางการ ต่อต้านทหารไต้กิม แต่ตอนนี้เล้งตั่วกอนัดต่อสู้กับสุนัขไต้กิม ไม่อาจปลีกตัวไป ดังนั้นเราต้องรีบรุดไปส่งข่าวปึงจื้อท่านรีบไปยังตึกของเปายี่กอ (พี่รองแซ่เปา) จอมยุทธ์อั้วสีซุ้ยกับซ้มไท่กง ผู้อาวุโส ล้วนรอคอยท่านอยู่”

ปึงจิ้นไบ๊ประสานมือบนหลังม้า กล่าวว่า

“ตกลง ข้าพเจ้าจะรุดไปในบัดดล”

เล่งใจชิวก็ประสานมือกล่าวว่า

“รอจนพิชิตอริราชศัตรู พวกเราค่อยจุดเทียนสนทนาให้

สมใจ”

ทั้งสองแยกทางกัน ควบม้าไปคนละทิศละทางอย่างรวดเร็ว

เล้งต่อฉั้งยืนอยู่หน้าห้องโถงใหญ่ สองมือไพล่หลัง ทอดตามองแสงอุทัยทางบูรพทิศ สายลมยามเช้าโชยพัดคิ้วเคราของเขาสั่นไหว

นี่เป็นครั้งแรกที่เล้งต่อฉั้งมีความรู้สึกว่าตัวเองชราแล้ว

คำ “ชรา” คล้ายเชื้อโรคแล่นจู่โจมจิตใจของเขา

เขาออกท่องเที่ยวมาสี่สิบปี นี่เป็นครั้งแรกที่รู้สึกพลังอิทธิพลของสองคำนี้

การต่อสู้ดิ้นรนทั้งปวง คล้ายไม่อาจหลุดพ้นจากสองคำนี้

จำได้ว่าเมื่อสิบสองปีก่อน เคยประลองยุทธ์กับเทียนลุ้ยชิ่ว (มืออสนีบาตฟ้า) ลุ้ยเท้งเทียน บนหน้าผาม่อเทียนไง้ (ผาเทียมฟ้า) รับหมัดติดต่อกันสามหมัด แลกกับหนึ่งกระบี่ ตอนนั้นแม้แต่เปาโซย-เตี่ยยังเข้าใจว่าเขาต้องตายแน่นอน มิคาดวันที่สองเขายังอาศัยกระบี่เล่มเดียว พิชิตเพลงกระบี่เลี่ยงงี่เกี่ยมฮวบ (เพลงกระบี่สองสัณฐาน) ของสำนักบู๊ตึ๊ง

ยังจำได้ว่าเมื่อเจ็ดปีก่อน ชิ้งคุ้ง (หมัดเทพยดา) อูเอี่ยมฮั้ว แห่งภูเขากัวะชังชัว ต่อยหมัดใส่ทรวงอกเขา เขายังไม่ล้มลง สะบัดกระบี่ฟันแขนขวาของอูเอี่ยมฮั้วออกมา เพียงนอนพักผ่อนบนเตียงสามวัน พอถึงวันที่สี่ ก็หาญสู้จับซ่าไท้เป้า (สิบสามทมิฬ) แห่งแดนเลี่ยวตังขับไล่พวกเขาออกจากดินแดนไฮว้ปัก

แม้กระทั่งเมื่อสองปีก่อน เขาต่อสู้กับเชี่ยงเช็งเกี่ยม (กระบี่พิ-สุทธิ์ยืนยาว) ปุกท้งเต้าหยิน กับเชี่ยงลักเกี่ยม (กระบี่สุขสันต์นิรันดร์) ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงติดต่อกัน เขาถูกทำร้ายสิบเอ็ดกระบี่ ยังอาศัยเพลงกระบี่เทียนเล้งเกี่ยมฮวบ (เพลงกระบี่มังกรฟ้า) เอาชัยทั้งสองรอบพละกำลังหาอ่อนด้อยลงไม่

แต่เที่ยงวันนี้ กิมไทจือสะบัดฝ่ามือเบาๆ ก็ฟาดเขาลมปราณติดขัด มิหนำซ้ำแม้แต่เวลาสูดลมหายใจ อวัยวะภายในยังปวดแปลบปลาบ จับใจ นี่เป็นเหตุผลอันใด?

หรือว่า "ชรา" แล้วจริงๆ?

โอ ชาติบ้านเมืองมีภัย ตอนนี้ไหนเลยชราได้?

เล้งต่อฉั้งหวนนึกถึงเก้าไต้กวนตอ (เก้าดาบง้าวใหญ่) เล้งปั่งเซ่าก้าบฮ้วยฮ้อชิ่งเกี่ยม (เทพกระบี่ธารเลือด) ซีทู้จับยี่ แม้มีอายุเจ็ดสิบปียังมีพลังอันเข้มแข็ง แต่ตัวเขายังไม่ถึงวัยหกสิบปี

นึกไปนึกไป ท้องฟ้าขาวโพลนกว่าเดิม ความหนาวเย็นลดทอนลง ทรวงอกของเขากลับปวดแปลบขึ้นมา

พลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลังว่า

"ตั่วกอ เมื่อวานท่านรับบาดเจ็บ วันนี้ยังต้องรับศึก ไฉนไม่พักผ่อนสักครู่?"

เล้งต่อฉั้งเหลียวหน้าไป เห็นเป็นท่านลูกคิดเปาโซยเตี่ย จึงกล่าวกลบเกลื่อนว่า

"เราพอจัดการเรื่องของตั่วซ้อ (พี่สะใภ้) กับหลานชายท่าน ก็แทนไม่หลับ จึงออกมาชมดู"

เปาโซยเตี่ยกล่าวถามว่า

"ตั่วกอนอนไม่หลับ ใช่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บหรือไม่?"

เล้งต่อฉั้งสะท้านขึ้นคราหนึ่ง หันกายกลับมา เห็นเปาโซยเตี่ยใช้สายตาของผู้รู้ใจมองดูเขา จึงกล่าว

"ยี่ตี๋ (น้องรอง) ท่านติดตามเรานานเท่าใดแล้ว?"

"สิบเก้าปี สักสามวันจะครบยี่สิบปีแล้ว เมื่อยี่สิบปีก่อน ท่านช่วยเหลือเราจากใต้กระบี่ของเทียนไง้ซาเจาะชิ่ว (สามมือพิฆาตสุดหล้า) นับแต่นั้นเราก็ติดสอยห้อยตามท่านตลอดมา"

เล้งต่อฉั้งฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หวังว่าพวกเราสามารถผ่านพ้นวันนี้ อยู่ด้วยกันอีกยี่สิบปี"

เปาโซยเตี่ยกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ตั่วกอ ผู้น้องขอบอกเรื่องหนึ่ง หวังท่านอย่าได้ตำหนิ"

"ท่านบอก"

"สีหน้าอันวิตกกังวลของตั่วกอ ไม่อาจตบตาผู้น้องได้ ตั่วกอเห็นว่าการศึกในวันนี้ โอกาสได้ชัยใช่เลือนรางหรือไม่?"

เล้งต่อฉั้งทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"หากปึงจิ้นไป๊ไม่มา แทบไม่มีโอกาสได้ชัย อาการบาดเจ็บของเราเริ่มเลวร้ายลง ดูท่าทุกประการเป็นหลุมพรางของกิมไทจือ ให้พวกเรามิอาจไม่สู้ศึก เขาจะได้กวาดล้างให้สิ้นซากในคราเดียว"

เปาโซยเตี่ยกล่าวถามว่า

"หากปึงจิ้นไป๊รุดมาเล่า?"

"อาจบางทีมีความหวังได้ชัยสามสี่ส่วน"

"หมายความว่าไม่ว่าปึงจิ้นไป๊รุดมาหรือไม่ พวกเรามีโอกาสพ่ายแพ้มากกว่าได้ชัย?"

"มิผิด"

เปาโซยเตี่ยกล่าวอีกว่า

"พวกเรามิอาจไม่สู้ศึก ใช่หรือไม่?"

"ลูกผู้ชายมีบ้างพึงกระทำ และไม่พึงกระทำ แม้ทราบว่าต้องตายยังต้องกระทำ พวกเรายินยอมพ่ายศึกเสียชีวิต ไม่อาจให้สุนัขไต้-ก๋ามหัวร่อเยาะ"

เปาโซยเตี่ยทอดตาไปยังที่ไกลตา กล่าวว่า

"ตกลง พวกเราจะกระทำทั้งที่ทราบว่าไม่พึงกระทำ"

เล้งต่อฉั้งก็มองดูแสงอรุโณทัย กล่าวว่า

"หากปึงจิ้นไป๊ไม่มา การประลองบนเวทีลุยไฉทั้งเจ็ดรอบ ให้เราท่าน ชิงซาตี๋ (น้องที่สามแซ่ชิง) อั้วสีซุ้ย ชิมไท่กง ปุกท้งเต้าหยินและฮ่วยฮวยฮ่อเสียงเข้ารับศึกเถอะ"

กระบี่พิสุทธิ์ยืนยาวปุกท้งเต้าหยิน กับกระบี่สุขสันต์นิรันดร์ฮ่วยฮวยฮ่อเสียง หลังจากประลองฝีมือกับแล้งต่อฉั้ง คนทั้งสามนิยมเลื่อมใสกันและกัน คบหาเป็นสหาย ปุกท้งเต้าหยินกับฮ่วยฮวยฮ่อ-เสียงล้วนรั้งอยู่แดนไฮ้วปัก ช่วยเหลือกองทัพซ้องต่อต้านการรุกรานของทหารไต้กิม

เปาโซยเตี่ยมองดูอาทิตย์อุทัย ซึ่งลอยขึ้นมาทีละน้อย กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"วันนี้อาทิตย์ลอยขึ้นช้าไปบ้าง แต่ยังลอยขึ้นมา ใช่หรือไม่?"

อาทิตย์ลอยขึ้นแล้ว แสงอุทัยสาดส่องขอบฟ้าจนแดงฉาน ให้ความรู้สึกอบอุ่นแก่ผู้คน

ม้าเร็ว ลมรุนแรง ปิงจิ้นไป๋ในชุดขาวเดินทางเข้าเมืองเหีย-กวน

ปิงจิ้นไป๋เดินทางอย่างรีบร้อน มุ่งสู่ตึกตระกูลเปา ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของเมืองเหียกวน

เพิ่งบรรลุถึงหน้าตึกตระกูลเปา ภายในตรอกด้านทิศตะวันตก-เฉียงใต้ พลันปรากฏม้าสี่ตัว บรรทุกผู้คนห้าคน ควบขับสู่ถนนใหญ่ใจกลางเมือง

ปิงจิ้นไป๋เหลียวมองแวบหนึ่ง การมองครั้งนี้ ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง

ทั้งนี้เพราะปิงจิ้นไป๋เหลือบเห็นคนผู้หนึ่ง สะกิดความสงสัยของเขาขึ้น หันหัวม้าไล่ติดตามไป

คนบนหลังม้าทั้งสี่ตัว ล้วนเป็นชายฉกรรจ์ท่วงท่าปราดเปรียว หว่างเอวสะพายกระบี่ยาว แดนไฮว้ปักเป็นสถานที่ซ่อนมังกรซุมนุมพยัคฆ์ นี่ความจริงไม่มีใดน่าแปลกใจ

ที่น่าแปลกใจคือ บนหลังม้าตัวแรกยังนั่งไว้ด้วยสตรีนางหนึ่ง

สตรีนางนี้กลับเป็นหญิงสาวขายดอกไม้ เป็นเชี่ยวชือม่วยของแชอิงจื้อและพวก

ยามเช้าตรู่ม้าเร็วควบเร่งร้อน คนทั้งห้านี้ย่อมมีเรื่องรีบด่วนต้องกระทำ พวกเขาเป็นพวกเดียวกับแชอิงจื้อ ต้องรู้เห็นร่องรอยของ

กิมไทจือ

ปึงจิ้นไบ๊ตกลงใจสืบดูให้รู้แน่ ค่อยมาสมทบกับเล้งต่อฉั้งและพวก หลังจากศึกษาอย่างถ่องแท้ ค่อยกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ

ดังนั้นปึงจิ้นไบ๊ติดตามไปในบัดดล

การติดตามครั้งนี้ กลับพบเห็นแผนอุบายอันยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง

ปึงจิ้นไบ๊เพิ่งหันหัวม้าไล่ติดตามเชี่ยวชือม่วยของแซอิงจื้อและพวกไป ประตูใหญ่ของตึกตระกูลเปาก็เปิดอ้าออก หนึ่งชราหนึ่งฉกรรจ์สนทนาพลางเดินออกมาพลาง

คนชรากล่าวว่า

“ปึงจิ้นไบ๊ไฉนยังไม่มา? หากชักช้าคงไม่มีส่วนร่วมกับความครึกครื้นในวันนี้”

คนหนุ่มฉกรรจ์กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามีความคิดประการหนึ่ง”

“ท่านบอกมาฟังดู”

คนหนุ่มฉกรรจ์กล่าวว่า

“การต่อสู้เมื่อวาน เล้งเล่าเอี๋ยจื้อ (นายผู้เฒ่าแซ่เล้ง) คล้ายรับบาดเจ็บไม่เบา การศึกในวันนี้ เกรงว่ากิมไทจือช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ”

“แล้วท่านมีแผนอุบายใด?”

คนหนุ่มฉกรรจ์กล่าวว่า

"พวกเราชักนำบริวารไม่คล้ายผู้คนไม่คล้ายภูตผีของกิมไทจือทั้งหกออกมา กำจัดฆ่าให้สิ้นซาก พอถึงยามเที่ยง ดูว่ากิมไทจือจะรับศึกเพียงลำพังอย่างไร?"

คนชราโห่ร้องว่า

"วิเศษแท้ พวกเราแม้มิใช่คู่มือของกิมไทจือ แต่คิดจัดการกับเหล่าผู้กระพือความชั่วร้าย ยังไม่ยากนัก"

ดังนั้นหนึ่งชราหนึ่งฉกรรจ์ก้าวยาวๆออกไปหาแฮ่โฮ้วเลียก เคอ-ลาถู อ้วงง้วนจ๊วก เชียะบ้อโหวและพวก ตระเตรียมชิงลงมือ

ไม่ต้องบอกก็ทราบได้ หนึ่งชราหนึ่งฉกรรจ์คู่นี้คืออ้วสีซุ้ยกับซิมไท่กง

แต่ว่าจะเสาะหาคนของกิมไทจือจากที่ใด?

ยามนั้น ประตูข้างของตึกตระกูลเปา ปรากฏคนสวมชุดกันน้ำสีเทา หว่างเอวเสียบฉมวกแหวกน้ำคู่หนึ่งเดินช้าๆ ออกมา

เพียงดูจากลักษณะการแต่งกายของเขา ก็ทราบว่าเขาเป็นใคร

ยอดฝีมือบนเส้นทางน้ำคือฉิกไฮ้เล้งอ้วง (พญามังกรเจ็ดสมุทร) เจี๊ยะเก่งตึ้ง ถัดมาคือจี้ตึ้งเกาเล้ง (มังกรสมุทรลำน้ำจี้ตึ้ง) ซือเสียว-กวง

มังกรสมุทรลำน้ำจี้ตึ้งมีหลายชายคนหนึ่ง เรียกว่าป่าไฮ้ซังเจาะ (สองพิฆาตทะเลใหญ่) ซีเก่งถัง ที่ว่าสองพิฆาตคือ เขาสามารถใช้ฉมวกแหวก น้ำทั้งที่อยู่บนบกและในน้ำ

สองพิฆาตทะเลใหญ่เดินออกมา คำพูดประโยคแรกที่กล่าวคือ

"พวกเราไปจัดการกับสุนัขรับใช้เหล่านั้นก่อน ดีหรือไม่?"

ซิมไท่กงงงงันวูบจึงกล่าว

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า พวกเราคิดกำจัดฆ่าพวกเขา?"

สองพิฆาตทะเลใหญ่พอฟังโห่ร้องว่า

"วิเศษแท้ พวกท่านก็คิดจัดการกับพวกเขา"

อวสซุยถามว่า

"ท่านล่วงรู้ร่องรอยของพวกเขาหรือไม่?"

สองพิฆาตทะเลใหญ่ยื่นหน้าเข้ามา กระซิบบอกว่า

"เมื่อวานเล่งตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่เล่ง) ใช้ให้เราสะกดรอยตามพวกเขา ค่อยทราบว่าพวกเขาพักอยู่ที่หอพังเตียบแล้ว (หอภมรผีเสื้อ) ที่ตรอกโป่วซิมฮั่ง"

ซิมไท่กงกล่าวว่า

"พวกเราคิดกำจัดสมุนบริวารของกิมไทจือสักหลายคนไปก่อน เพียงแต่กิมไทจือมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม พวกเราไม่คิดตอแยเขา"

สองพิฆาตทะเลใหญ่ขบคิดแล้วกล่าว

"เรามีวิธีชักนำแฮ่โฮ้วเลียกกับเคอลาถูออกมา โดยที่ไม่ล่วงรู้ถึงหูกิมไทจือ"

อวสซุยกลาวเสียงทุ้มหนักวา

"วิธีใด ท่านลองบอกมา"

สองพิฆาตทะเลใหญ่กล่าวว่า

"กิมไทจือมีพลังขันติหนักแน่น ไม่ใกล้ชิดกับเพศตรงกันข้าม แฮ่โฮ้วเลียกกับเคอลาถูกลับลุ่มหลงต่อความงามของนางคณิกาหอภมร-ผีเสื้อนามหลีชุ้น สามารถใช้เป็นเหยื่อล่อพวกเขาทั้งสอง"

อั้วสีซุ้ยส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า

"ท่านไฉนทราบกระจ่างถึงเพียงนี้?"

สองพิฆาตทะเลใหญ่ยิ้มอย่างกระดาก กล่าวว่า

"เจ้าของหอภมรผีเสื้อเป็นสหายกับเรา พวกเขาประกอบการค้าย่อมต้องผูกสัมพันธ์กับเรา ดังนั้นถ่ายทอดบอกเรื่องราวต่อเรา"

อั้วสีซุ้ยมีนิสัยชิงชังความชั่วร้ายประดุจความแค้นส่วนตัว พอฟังต้องแค่นเสียงอย่างเย็นชาออกมา

ชิมไท่กงต้องการให้กิมไทจือเห็นดี กลับไม่ถือสาหาความ ดังนั้นถามว่า

"หลีชุนนั้นไว้วางใจได้หรือ?"

สองพิฆาตทะเลใหญ่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หลีชุนเป็นนางคณิกาที่มีชื่อเสียงของหอภมรผีเสื้อ ผู้คนทั่วไปยากจะพบหน้าสักครั้ง นางความจริงแซ่ซี..."

เอ่ยถึงตอนนี้ สีหน้าของเขาปรากฏแววกระดากกระเดื่องอยู่บ้าง กล่าวว่า

"นางเป็นเปียม่วย (ลูกพี่ลูกน้องที่เป็นหญิงและอายุอ่อนกว่า) ของเรา"

ริมแม่น้ำไฮว้ฮ้อ ถนนเต้าหู้

ถนนเต้าหู้เป็นถนนที่มีชื่อเสียงอย่างยิ่ง อยู่ตรงข้ามกับแม่น้ำไฮว้ฮ้อ ถนนมีความยาวยิ่ง สองฟากข้างทางล้วนเป็นแผงลอย จำหน่ายอาหารที่ทำจากถั่วเหลือง

อาหารที่ว่ามีทั้งเต้าหู้ เต้าฮวยและขนมถั่ว เพียงขนมถั่วก็มีหลายสิบชนิด ที่มีกลิ่นรสฉุนเฉียวที่สุดคือเต้าหู้เหม็น

ส่วนของที่ขึ้นชื่อลือชาที่สุดของถนนสายนี้ ยังคงเป็นน้ำเต้าหู้ น้ำเต้าหู้ก็ปรุงได้สารพัด ทั้งเต้าหู้หวาน เต้าหู้เค็ม เต้าหู้ยี้ เต้าหู้ขนมเปียะ เต้าหู้เห็งยิ้น เต้าหู้ปาท่องโก๋

เมื่อท่านเหน็ดเหนื่อยมาครึ่งค่อนวัน สามารถนั่งไขว่ห้างบนม้านั่งยาว ดื่มน้ำเต้าหู้สักชาม นับเป็นเรื่องราวรื่นรมย์สมใจนัก

ยามนี้ล่วงเลยเวลาเข้าสู่ไร่นา แต่ยังไม่ถึงช่วงพักผ่อนกลางวัน กิจการค้าเงียบเหงาที่สุด พ่อค้าตามแผงลอยหันไปสนทนาปราศรัยกันด้วยเสียงอันดัง

แต่แล้วปรากฏคนขมับนูนสูงเด่น สายตาเจิดจ้าวาววับสามคนมาถึงถนนเต้าหู้

เหล่าพ่อค้าตามแผงลอยรีบเข้ามาฉุดไม้ฉุดมือ ชักชวนอย่างยิ้มแย้มว่า

"นายท่าน เชิญนั่งทางด้านนี้..."

"ท่านทั้งสาม ดื่มน้ำเต้าหู้สักชาม..."

"ตั่วเอี้ย (นายใหญ่) ทั้งสาม ขนมถั่วไส้เค็มและหวานของร้านเราเอร็ดอร่อยที่สุด..."

ผู้มาทั้งสามมีวัยแตกต่างกัน คนหนึ่งคิ้วเคราขาวโพลน คนหนึ่งย่างเข้าวัยกลางคน คนหนึ่งอยู่ในวัยฉกรรจ์ ส่วนที่เหมือนกันคือมีฝีเท้าคล่องแคล่วประเปรียวราวเหินบิน

ชายกลางคนนั้นชี้มือไปยังแผงลอย ซึ่งเขียนป้ายว่า "น้ำเต้าหู้-

ข่วยยื่อตั้ง" (ตั้งหูแหว่ง) กล่าวว่า

"น้ำเต้าหู้นี้รสชาติดี เราเคยรับประทาน"

คนทั้งสามเดินเข้าไป คนขายน้ำเต้าหู้หูแหว่งข้างหนึ่งจริงๆ พอเห็นลูกค้ามาอุดหนุน รีบเช็ดโต๊ะขยับม้านั่ง ต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี

คนทั้งสามสั่งน้ำเต้าหู้มาโถหนึ่ง ขนมถั่วถาดหนึ่ง รับประทานอย่างเงียบงัน ไม่ปริปากสนทนากันอีก

ประมาณครึ่งชั่วยามให้หลัง บนถนนเต้าหู้ปรากฏผู้คนอีกสามคนมาถึง

เป็นคนสะดุดตาอย่างยิ่งสามคน

คนทางซ้ายเป็นชาวเคียกตัง สวมหมวกใส่ชุดหนังขนแกะ คนทางขวาเป็นลามะธิเบตหน้าตาดุร้าย คนกึ่งกลางกลับเป็นโกวเนี้ยใหญ่งามหยดย้อยนางหนึ่ง

โกวเนี้ยใหญ่ร่ำร้องบอกว่าเมื่อยล้า แวะเข้าแผงลอยซึ่งแขวนป้าย "ถั่วผัดไต้แก่กง" (ผู้เฒ่าคอใหญ่) ชาวเคียกตังและลามะธิเบตได้แต่ติดตามเข้าไป

แผงลอยของผู้เฒ่าคอใหญ่พอดีอยู่ติดกับแผงของตั้งหูแหว่ง

คนชรา ชายกลางคนและคนหนุ่มฉกรรจ์แผงลอยของตงหูแหว่งจับจ้องมองคนทั้งสามตาไม่กะพริบ

คนชราคือคันเบ็ดวิเศษไท้โอ้วซิมไท่กง

ชายกลางคนคือสองพิฆาตทะเลใหญ่ ซีเก่งถัง

คนหนุ่มฉกรรจ์คือจอมยุทธ์อั้วสีซุ้ย

อั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงสบตากันวูบหนึ่ง อั้วสีซุ้ยผลักโต๊ะผุดลุกขึ้น

ร้องดังๆว่า

"สุนัขรับใช้ เราตั่วเอี้ยอยู่ที่นี้"

เขาต้องการให้ฝ่ายตรงข้ามตายอย่างกระจ่างแจ่มแจ้ง

เขาไม่เคยลอบทำร้ายศัตรูมาก่อน

ลามะธิเบต ชาวเคียกตังและหญิงงามหยดย้อยนั่นเหลียวหน้ามา คล้ายไม่ตื่นตระหนกเท่าใด

ลามะธิเบตนั้นคือเคอลาถู

ชาวเคียกตังคือแฮ่โฮ้วเลียก

หญิงงามหยดย้อยย่อมเป็นเปียม่วยของสองพิฆาตทะเลใหญ่นามซีหลีชุน

เคอลาถูเบิกตาโปนโต ตวาดว่า

"วิเศษแท้ โจรน้อยกลับเสนอตัวมา"

แฮ่โฮ้วเลียกกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"พวกท่านกล้าสะกดรอยตามพวกเรา?"

ซีหลีชุนพลันลอยตัวกระโดดปราด ทิ้งตัวลงยังหว่างกลางของสองพิฆาตทะเลใหญ่กับอั้วสีซุ้ย กล่าวว่า

"เป็นข้าพเจ้าชักนำพวกเขามาเอง"

เคอลาถูขุ่นแค้นถึงขีดสุด ร้องว่า

"เจ้า...เจ้า..."

ชิมไท่กองตัดบทว่า

"ร่ำร้องอันใด? ต่อยตีกันแล้วค่อยว่ากล่าว"

กล่าวจบลอยตัวข้ามโต๊ะ ทิ้งร่างลงในบริเวณแผงลอยของผู้เฒ่า-

คอใหญ่

ผู้เฒ่าคอใหญ่กับตั้งหูแหว่งเห็นเหตุแปรเปลี่ยนเช่นนี้ ล้วนแตกตื่นจนมือไม้ปั่นป่วนขึ้นมา

แฮ่โฮ้วเลียกพลันกระโดดปราด ทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้าอั้วสีซุ้ย

อั้วสีซุ้ยตวาดก้อง รวบมือกำเป็นหมัด ขณะจะต่อยออก สองพิฆาตลำน้ำใหญ่ชิงตวัดฉมวกแหวกน้ำทั้งคู่ ถาโถมออกไป

อั้วสีซุ้ยขมวดคิ้ว หากแม้นเขาต่อยหมัดนี้ออกไป เท่ากับต่อยศีรษะสองพิฆาตลำน้ำใหญ่จนแหลกเละ ได้แต่รั้งสภาวะหมัดกลับมา

ทันใด ฉมวกแหวกน้ำของสองพิฆาตทะเลใหญ่พลันเปลี่ยนทิศทาง หนึ่งแทงใส่ลำคออั้วสีซุ้ย หนึ่งปักใส่ท้องน้อยอั้วสีซุ้ย

สองพิฆาตทะเลใหญ่ชักนำอั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงมาซุ่มสังหารแฮ่โฮ้วเลียกกับเคอลาถู ยามนี้กลับลงมือต่ออั้วสีซุ้ย

อั้วสีซุ้ยตวาดด้วยโทสะ ยื่นสองมือปราดออก คว้าจับฉมวกแหวกน้ำทั้งคู่ไว้

แต่แล้วที่ด้านหลังบังเกิดเสียงลมดังเร่งร้อน ซีหลีชุนชักดาบเหล็กพม่าที่อ่อนพลิ้วออกมาเล่มหนึ่ง ฟันใส่อั้วสีซุ้ย จากทางด้านหลัง

อั้วสีซุ้ยโผพุ่งกายขึ้น รู้สึกเย็นวาบที่หัวไหล่ เมื่อถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง

เขาสูดลมหายใจทิ้งร่างลง แฮ่โฮ้วเลียกก็ฟาดฝ่ามือใส่ทรวงอกของเขา

อั้วสีซุ้ยอ้าปากเปล่งเสียงตวาดอีกคำหนึ่ง โลหิตก็ฉีดพุ่งจากปากมา

ครานี้แฮ่โฮ้วเลียกมีการระวังป้องกันอยู่ก่อน พอลงมือประ-สบผล ก็พลิกตัวออกจากพื้นที่แผงลอย

แต่แล้วยามนั้น ผ้าม่านบังแดดลมพลันคลี่คลุมลงมา

เสียงตวาดของอั้วสีซุ้ย กลับกระแทกไม้ไผ่ที่ค้ำยันผ้าม่านปริแตกออก ผ้าม่านบังแดดลมไม่มีสิ่งยึดเหนี่ยว จึงหลุดลุ่ยลงมา

สองพิฆาตทะเลใหญ่ ซีหลีชุน ตั้งหูแหว่งยังคิดจู่โจมลงมือเห็นผ้าม่านบังแดงลมหลุดลุ่ยลง รีบกระโดดปราดออกไป

อั้วสีซุ้ยก็กระโดดโลดลิ่วออกไป

รู้สึกมีคนผู้หนึ่งปะทะชนใส่ด้านหลังของเขา กลับเป็นซิมไท่กง

ที่แท้ซิมไท่กงพอลอยตัวมายังแผงลอยของผู้เฒ่าคอใหญ่ ขณะจะลงมือต่อเคอลาถู พลันรู้สึกหว่างเอวตึงวูบ ถูกแขนคู่หนึ่งโอบรัดไว้

ซิมไท่กงขยับดิ้นรน แต่สองแขนนั้นคล้ายปลอกเหล็ก ไม่อาจดิ้นหลุดได้

ซิมไท่กงมิใช่ตัวโง่งม นึกออกว่าด้านหลังเขามีเพียงคนผู้หนึ่ง... เจ้าของแผงลอยผู้เฒ่าคอใหญ่

ทอดตาทั่วบู๊ลิ้มแดนไฮ่วักก ผู้ที่มีกำลังแขนเช่นนี้มีเพียงคนเดียวนั่นคือทิปี่อ้วง (ค่างแขนเหล็ก) เที้ยโชยกึง

ซิมไท่กงพอดิ้นไม่หลุด พลันใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว ก้มเอวโน้มตัวไปเบื้องหน้า จนศีรษะกระทบกับนิ้วเท้า คิดสลัดเหวี่ยงเฒ่า-แขนเหล็กออกไป

ค่างแขนเหล็กยังกอดรัดซิมไท่กงไว้ไม่ปล่อย มิหนำซ้ำแนบร่างกับแผ่นหลังซิมไท่กง

แทบเป็นเวลาเดียวกัน เคอลาถูก็ลงมือ ซัดเม็ดประคำไม้แดงออกสองเม็ด เม็ดประคำจึงจู่โจมใส่ค่างแขนเหล็กแทน

เม็ดประคำเม็ดหนึ่งจมลึกกับศีรษะด้านหลังของเขา อีกเม็ดหนึ่งซัดใส่กลางหลังของเขา ค่างแขนเหล็กแผดร้องคำหนึ่ง จบชีวิตอย่างเลอะเลือนงมงาย

ชิมไท่กงฉวยโอกาสดิ้นหลุด ในที่สุดสลัดเหวี่ยงร่างค่างแขน-เหล็กออกไป

ได้ยินเคอลาถูขู่คำรามด้วยโทสะ ซัดเม็ดประคำไม้อีกสามเม็ดแยกย้ายเป็นบนกลางล่าง จู่โจมใส่ชิมไท่กง

ชิมไท่กงตะบปมือซ้ายกวักมือขวา รับเม็ดประคำไม้เม็ดหนึ่งกระแทกอีกเม็ดหนึ่งร่วงหล่น แต่เม็ดประคำไม้เม็ดที่สามซัดใส่ใต้ซอกแขนซ้ายของชิมไท่กง

เม็ดประคำไม้ซึ่งดูไปมีขนาดเล็ก กลับกระแทกกระดูกซี่โครงชิมไท่กงหักไปซี่หนึ่ง

หากมิใช่ชิมไท่กงมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ เม็ดประคำไม้นี้คงซัดเข้าสู่ร่าง ถึงกับทะลุร่างออกไป

ชิมไท่กงถูกอาวุธลับซัดทำร้าย รีบถอยปราดออกไป กลับปะทะชนถูกอั้วสีซุ้ย

ทั้งสองหันหลังชนกัน สนทนากันอย่างรีบร้อนหลายคำ

ชิมไท่กงถามว่า

“ท่านรับบาดเจ็บแล้ว?”

อั้วสีซุ้ยกล่าวว่า

“ท่านก็เช่นกัน”

ซิมไท่กงกล่าวว่า

“ฝ่าวงล้อม”

คำสนทนาเหล่านี้ทั้งร้อนรนทั้งแผ่วเบา แม้แต่แฮ่โฮ้วเลียกกับเคอลาถูยังไม่ได้ยิน

นอกจากค่างแขนเหล็กที่ตายแล้ว เคอลาถู แฮ่โฮ้วเลียก รวมทั้งสองพิฆาตทะเลใหญ่ ซีหลีชุนและตั้งหูแหว่ง พากันหัวร่อฮาฮาออกมา

หากแม้นอั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงไม่ได้รับบาดเจ็บ สู้กันตัวต่อตัว อั้วสีซุ้ยเหนือล้ำกว่าแฮ่โฮ้วเลียกครึ่งขั้น ซิมไท่กงก็มีไหวพริบปัญญาเหนือกว่าเคอลาถู แต่ตอนนี้คนทั้งสองล้วนรับบาดเจ็บไม่เบา อย่าว่าแต่ยังมีสองพิฆาตทะเลใหญ่ ซีหลีชุนและตั้งหูแหว่ง

แฮ่โฮ้วเลียก เคอลาถู สองพิฆาตทะเลใหญ่และตั้งหูแหว่งกระจายกำลังเป็นรูปครึ่งวงโค้ง รายล้อมเข้าหาอั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กง

ด้านหลังอั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงเป็นลำน้ำไฮว้จุ้ย ย่อมไม่อาจหลบหนีไป

แฮ่โฮ้วเลียกเท่ากับจับตะพาบในไห

ที่หลังเขื่อนกั้น พลันปรากฏคนผู้หนึ่งเดินช้าๆ ออกมา

อั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงพอเห็นคนผู้นี้ แก้วตาก็หดเล็กลง

คนผู้นี้กลับเป็นกิมไทจือ

สองพิฆาตทะเลใหญ่พอเห็นกิมไทจือปรากฏกาย ยิ่งคลายใจลง

กิมพลางกล่าวว่า

“พวกท่านพาตัวเองมาติดกับ ไม่อาจโทษว่าผู้ใดได้”

ซิมไท่กงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

“ศิษย์สตรีของตงง้วนอวงง้วยตอ (ดาบเดือนเสี้ยวแห่งตงง้วน) โซ้ยจุ้ยเซ็ง ฉายาละเจียอั้ง (พริกขี้หนูแดง) เคียวลี้ฮวย มีพลังฝีมือไม่เป็นรองท่าน กลับลดตัวลงเป็นเปียม่วยของท่าน?”

“ซีหลีชุน” นั้นแย้มยิ้มหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

“สายตาอันยอดเยี่ยม เพื่อนบรรลุแผนการใหญ่ของไต้กิม เรา เคียวลี้ฮวยสวมรอยสักครั้งจะเป็นไร?”

อ้วสีซุ้ยถลึงตามอง “ตั้งหูแหว่ง” นั้น กล่าวย้ำทีละคำว่า

“ข่วยยื่อโชยชิ่วปวยเปีย (ลูกดอกพันมือหูแหว่ง) ตั้งแน?”

“ตังหูแหว่ง” นั้นตอบว่า

“เป็นเราเอง”

ลูกดอกพันมือหูแหว่งตั้งแน เป็นมหาโจรเส้นทางมิจฉาชีพ คดีที่ก่อหาได้น้อยกว่าสองพิฆาตทะเลใหญ่และเคียวลี้ฮวยไม่

ซิมไท่กงพลันกล่าวว่า

“เรามีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ”

คำพูดของเขานี้กล่าวกับกิมไทจือ กิมไทจือจึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“นี่เป็นคำถามสุดท้ายของท่าน ถามมาเถอะ”

ซิมไท่กงกล่าวว่า

“เหตุใดบิดาของแฮ่โฮ้วเลียกเป็นบิดาของหลานชายของกงกง (ปู่) เขา ส่วนบิดาของแฮ่โฮ้วเลียก กลับเป็นหลานชายของบิดาของตี่ตี่ (น้องชาย)

ปึงจิ้นไบ๊?"

คำถามนี้ดังระรัวถี่ยิบ เริ่มที่แฮ่โฮ้วเลียก จบลงที่ปึงจิ้นไบ๊ ทุกผู้คนล้วนงงงันวูบ ซิมไท่กงพลันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง หมุนตัววิ่งตะบึงไปพร้อมกับอั้วสีซุ้ย

ต่อให้กิมไทจือหนักแน่นเยือกเย็นกว่านี้ ยังถูกซิมไท่กงถามจนอึ้งไปวูบหนึ่ง

หากเป็นชนชั้นยอดฝีมือ มาตรว่าชะล่าเลินเล่อวูบหนึ่ง ศัตรูฉวยโอกาสจู่โจม ยังปิดป้องไว้ทันท่วงที ไม่ถึงกับผิดพลาดอันใด

แต่ซิมไท่กงไม่ได้จู่โจม หากแต่หลบหนี

หนีเร็วแตกต่างกับหนีช้า อย่าว่าแต่ซิมไท่กงกับอั้วสีซุ้ยล้วนมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม

ทั้งสองกระโดดขึ้นลงคราเดียว ก็ล่วงหน้าไปไกลสิบกว่าวา

กิมไทจือกลับคืนสู่ความแจ่มใสโดยเร็ว แต่ยังชักช้าวูบหนึ่ง

ทั้งนี้เพราะเขาฉุกคิดว่า ด้านหลังของซิมไท่กงกับอั้วสีซุ้ยเป็นลำน้ำไฮ้วั้จุ้ย ตามเหตุผลไม่มีหนทางหลบหนี

จากนั้นเขาค่อยฉุกคิดว่า ซิมไท่กงกับอั้วสีซุ้ยคิดอาศัยกระแสน้ำหลบหนีไป

ดังนั้นกิมไท่จือโผพุ่งกายขึ้น ถลันวูบแล้วถลันเล่า ไล่ล่าตามซิมไท่กงกับอั้วสีซุ้ยไป

แต่ซิมไท่กงกับอั้วสีซุ้ยฉวยโอกาสที่กิมไทจือเสียสมาธิครุ่นคิดพุ่งปราดไปยี่สิบกว่าวา จวบจนถึงเขื่อนกั้น

กิมไทจือติดตามมาโดยกระชั้นชิด

ทางด้านแฮโฮ้วเลียกมีปฏิกิริยารวดเร็วที่สุด เกร็งลมปราณไล่ติดตามไปเป็นบุคคลที่สอง

ถัดจากนั้นจึงเป็นสองพิฆาตทะเลใหญ่ เคียวลี้ฮวยและตั้งแน

กิมไทจือพอติดตามเข้าใกล้ ก็ประกบนิ้วมือทั้งสองข้างปักใส่

ปักใส่กลางหลังอั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กง

อั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ วิ่งตะบึงไปเบื้องหน้าอย่างสุดกำลัง

ขอเพียงเหลียวหน้ากลับไป เกรงว่าไม่มีโอกาสหลบหนีอีกตลอดกาล

เห็นปลายนิ้วของกิมไทจือ กระทบถูกเสื้อผ้ากลางหลังอั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กง จนใจที่คลาดกันหนึ่งหุน ไม่อาจปักถูก

กิมไทจือหน้าเคร่งเครียดลง สูดลมหายใจคำหนึ่ง ร่างประชิดใกล้ศัตรูกว่าเดิม ยังคงปักสองมือออก

คราครั้งนี้กิมไทจือคำนวณแน่ว่า อั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงไม่อาจหลบรอดได้อีก

ต่อให้อั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงหันกายกลับมารับศึก ยังคงไม่มีชีวิตรอดสืบไป

แต่ว่าเขาร้อยคำนวณพันคำนวณ ยังตกหล่นไปประการหนึ่ง ...พวกเขามาถึงเขื่อนกั้นแล้ว

อั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงพลันหายวับกับตา

ทั้งสองกลับกระโดดลงจากเขื่อนกั้น เสียงตูมเมื่อสะเก็ดน้ำสาดกระจาย

กิมไทจือถือดีในศักดิ์ศรี รีบหยุดเท้าลง พุ่งถอยหลบเลี่ยงจากสะเก็ดน้ำ

แฮ่โฮ้วเลียกก็ติดตามมาถึง เขามีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม ก่อนหลังคลาดกันเพียงชั่วพริบตา

แต่แฮ่โฮ้วเลียกไม่รู้จักวิชาทางน้ำ ได้แต่ชะงักร่างอยู่บนเขื่อนกั้นอีกผู้หนึ่ง

พลันปรากฏคนผู้หนึ่งลอยตัวดุจวิหคเหิน ลอยข้ามเขื่อนกั้นทิ้งตัวลงในน้ำ โดยไม่ก่อกวนเป็นระลอก กลับเป็นสองพิฆาตทะเลใหญ่

จากนั้นเคียวลี้ฮวยกับตั้งแนมาถึงเป็นขบวนสุดท้าย แต่ทั้งสองมาถึงเป็นขบวนสุดท้าย ไม่กล้ากระโดดลงน้ำไป

กิมไทจือหน้าเขียวคล้ำ จับจ้องมองผิวน้ำชั่วขณะจึงกล่าว

"ไม่เป็นไร จะอย่างไรพวกเขารับบาดเจ็บแล้ว รอสักครู่ขึ้นสู่เวทีลุยไถ ไม่อาจลงมือได้ สุดท้ายยังคงต้องตาย"

แฮ่โฮ้วเลียกก็มองดูผิวหน้า กล่าวว่า

"ไทจือเห็นว่า สองพิฆาตทะเลใหญ่จัดการกับซิมไท่กงและอั้วสี-ซุ้ย ซึ่งรับบาดเจ็บได้หรือไม่?"

กิมไทจือสั่นศีรษะ ไม่คิดกล่าววาจา

อั้วสีซุ้ยพอกระโดดลงน้ำ ความรู้สึกที่เย็นเยียบชนิดหนึ่ง ก็พลุ่งเข้ามาทางจมูกปาก

ปากแผลของเขาปวดแปลบอย่างรุนแรง เสียดแทงประสาทความรู้สึกของเขา จนแทบทนทานไม่ได้

แต่อั้วสีซุ้ยต้องทานทน

ชาวยุทธจักรไม่ว่าเป็นศัตรูหรือสหาย ขอเพียงเอ่ยถึงอั้วสีซุ้ย ต้องชูนิ้วหัวแม่มือ ชมเชยว่าเป็นลูกผู้ชายชาตรี

ชื่อเสียงเกียรติยศนี้ มิใช่ได้มาโดยง่าย

การพลาดพลั้งติดกับ ถูกลอบทำร้ายบาดเจ็บ เพียงสร้างความเจ็บปวดทางร่างกายแก่อั้วสีซุ้ย หาได้สร้างความท้อแท้ทอดอาลัยแก่เขาไม่

แม้แต่อาการบาดเจ็บ เขายังทนทานได้ จนใจที่วิชาทางน้ำของเขาย่ำแย่ยิ่ง

ดีที่ซิมไท่กงยื่นมือโอบประคองเขาทันเวลา

อั้วสีซุ้ยฝืนใจอั้นลมปราณอึดหนึ่ง ซิมไท่กงก็ผลักดันเขาดำลงใต้น้ำ...ใต้รัศมีฝ่ามือของกิมไทจือ หากทะลึ่งกายขึ้นไปต้องตายแน่นอน

ฟังว่าต่อให้จับตัวซิมไท่กงมัดมือไพล่หลัง ยังสามารถพาตัวข้ามแม่น้ำแยงซีเกียง ยามนี้โอบประคองคนผู้หนึ่ง ย่อมไม่เป็นอุปสรรคต่อเขา

แต่แล้วยามนั้น ปรากฏคนผู้หนึ่งมุดลงน้ำมา โดยไม่เกิดฟองน้ำแม้แต่นิดเดียว

คนผู้นี้ดำดิ่งลงมาถึงด้านหลังซิมไท่กงกับอั้วสีซุ้ย

ซิมไท่กงกับอั้วสีซุ้ยพลันตื่นตัว หมุนตัวกลับไป พบว่าผู้มาคือสองพิฆาตทะเลใหญ่

สองพิฆาตทะเลใหญ่กระโดดลงน้ำ ดำลงใต้น้ำ สองมือแยกย้ายยึดถือฉมวกแหวกน้ำคู่หนึ่ง

ชิมไท่กงกำกระชับคันเบ็ดด้วยมือขวา แต่รีรอลังเลไม่ลงมือ เขาหาเกรงกลัวฉมวกแหวกน้ำของสองพิฆาตทะเลใหญ่ไม่ แต่เขาดูออกว่า ฉมวกแหวกน้ำคู่นี้สามารถพุ่งออกจากส่วนด้าม ฉมวกแหวกนำคู่นียากจะทำร้ายเขา เพียงกริงเกรงทำร้ายถูกอัว-สีซุ้ย

ชิมไท่กงล่วงรู้ขีดความสามารถของวิชาทางน้ำอั้วสีซุ้ยเป็นอย่างดี เขาไม่มีความมั่นใจจู่โจมสังหารสองพิฆาตทะเลใหญ่ในคราเดียว

ดังนั้นเขาได้แต่รอคอย...รอคอยโอกาส

อั้วสีซุ้ยไม่เคลื่อนไหว เขาไม่กล้าแบ่งแยกสมาธิของชิมไท่กง

เขาทราบว่าการต่อสู้ในน้ำ เคลื่อนไหวหยิบยืมกำลังลำบาก ยังน่ากลัวกว่าการพันตูบนบก ทุกนาทีจะตัดสินความเป็นความตาย

เพียงแต่วิชาทางน้ำของเขาย่ำแย่ยิ่ง มิหนำซ้ำแทบไม่อาจอั้นลมปราณอีกต่อไป

เขาสัตย์สาบานว่า ขอเพียงมีชีวิตรอดกลับไป ครั้งหน้าเขาต้องหัดว่ายน้ำให้จงได้

แต่เขาลืมเลือนว่า ตัวเองไม่ทราบสัตย์สาบานเช่นนี้กี่ครั้ง สุดท้ายยังลืมโดยสนิทใจ

ตอนนี้เขาอั้นลมปราณต่อไปไม่ได้จริงๆ ถึงกับคิดโถมออกไปรับท่าจู่โจมจากสองพิฆาตทะเลใหญ่ ใช้โลหิตตัวเองแลกกับการลงมือของชิมไท่กง

ซึ่งความจริง สองพิฆาตทะเลใหญ่พอกระโดดลงน้ำ ก็นึกสำนึกเสียใจ

ที่แท้ผู้อื่นไม่ได้ลงน้ำ

เขาค่อยได้คิดว่า ผู้อื่นไม่รู้จักวิชาทางน้ำ

เขาแค้นตัวเองคิดประกอบความดีความชอบ กลับลืมนึกถึงข้อนี้

แต่ซิมไท่กงพบเห็นเขาแล้ว หากเขาลอยตัวกลับขึ้นไป ร่างท่อนล่างต้องเผยช่องโหว่ขึ้น ยากจะหลบรอดจากท่าจู่โจมของฝ่ายตรงข้าม

ดังนั้นเขาได้แต่สู้ศึก

เขาไม่เกรงกลัวอั้วสีซุ้ย ทั้งนี้เพราะเขาดูออกว่า อั้วสีซุ้ยไม่อาจกลั้นลมหายใจอีกต่อไป

หากไม่สามารถเปลี่ยนลมหายใจในน้ำ ต่อให้มีพลังฝีมือสูงล้ำกว่านี้ก็ไม่มีประโยชน์

ผู้ที่เขากลัวเกรงคือซิมไท่กง

เขาทราบว่าซิมไท่กงต้องคอยดูแลอั้วสีซุ้ย

เขาพบเห็นข้อนี้ เท่ากับเกาะกุมจุดอ่อนของซิมไท่กงไว้

ดังนั้นเขายังมีความมั่นใจอย่างเปี่ยมล้น หากเขาสามารถจู่โจมสังหารอั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กง กิมไทจือต้องให้ความสำคัญแก่เขากว่าเดิม

นึกถึงตอนนี้ บังเกิดความกระเหี้ยนกระหือคิดลงมือ

แต่แล้วยามนั้น เท้าขวาของเขาพลันปวดแปลบราวถูกฉีกกระชากคราหนึ่ง

สองพิฆาตทะเลใหญ่ก้มศีรษะมองดู เห็นปลาสีเทาปากยาวราว

หนามแหลมตัวหนึ่ง ใช้ปากหนามแหลมแทงใส่เท้าขวาของเขา

สองพิฆาตทะเลใหญ่แผดร้องคำหนึ่ง น้ำก็ทะลักเข้าปาก ไม่อาจร้องออกมา จากนั้นปรากฏเส้นสายสีเงินตวัดวูบ สายเบ็ดเส้นหนึ่งม้วนพันลำคอของเขาไว้ แล้วรัดแน่นเข้า

สองพิฆาตทะเลใหญ่อ้าปากค้าง ราวกับปลาที่เกยตื้นตัวหนึ่ง ที่แตกต่างคือ ปลาอ้าปากเพราะขาดน้ำ ส่วนสองพิฆาตทะเลใหญ่ถูกน้ำในแม่น้ำท่วมทะลักเข้าปาก

สองพิฆาตทะเลใหญ่ทะลึ่งตัวในน้ำ ตลอดทั้งร่างชักกระตุกอย่างรุนแรง จากนั้นกลับกลายเป็นแข็งทื่อ

ชิมไท่กงกระตุกสายเบ็ดกลับคืน ปลาสีเทาปากแหลมราวกระบี่ตัวนั้น ก็แหวกว่ายกลับเข้าข้องปลาของชิมไท่กงอย่างแช่มช้า

อั้วสีชุ้ยคิดร้องโพล่งว่า มิน่าเล่าชิมไท่กงได้รับขนานนามเป็นยอดฝีมือทางน้ำ ที่แท้เพราะเลี้ยงปลาประหลาดเล็กๆ ตัวหนึ่ง แต่เพิ่งอ้าปากขึ้น น้ำของแม่น้ำก็ทะลักเข้าปากมา

6
เริ่มการประลองยุทธ์

ปิงจิ้นไป๋ควบขับม้าติดตามสี่ม้าห้าคนนั้น เนื่องด้วยเวลาเช้าตรู่บนท้องถนนมีคนสัญจรบางตา ดังนั้นคนทั้งห้าควบม้าอย่างเต็มที่

คนทั้งห้ามีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม แต่หนึ่งนั้นรีบร้อนเดินทาง สองเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อน ดังนั้นหาล่วงรู้ไม่ว่าปิงจิ้นไป๋ควบม้าตามหลัง

แต่พวกเขาบ่ายหน้าออกนอกเมือง มุ่งสู่ทิศทางของฐานที่มั่นไช่เจี๋ยะ สร้างความสงสัยให้แก่ปิงจิ้นไป๋ยิ่ง เห็นฟ้าสางสว่างแล้ว ยากจะติดตามต่อไปโดยไม่ถูกพบเห็นได้ ดังนั้นยื่นมือกดอานม้าลอยตัวขึ้นทิ้งร่างลงบนหลังม้าตัวสุดท้ายในขบวนม้าทั้งสี่

ปิงจิ้นไป๋มีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม ตัวเบาราวนางแอ่น ดังนั้นคนบนหลังม้าตัวที่สี่หาล่วงรู้ไม่ว่า บนหลังม้าเพิ่มคนอีกคนหนึ่ง

ผ่านไปอีกครึ่งชั่วยาม หนึ่งในสองบุรุษที่นำหน้าร้องดังๆ ว่า

“พวกเรารุดไปเช่นนี้ ไม่ทราบตั่วซือเฮียและพวกลงมือต่อ

ง้อหยุ่นบุ้นแล้วหรือไม่?"

เซี่ยวซือม่วยซึ่งอยู่บนหลังม้าอีกตัวหนึ่ง กล่าวว่า

"โหงวซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่ที่ห้า) สองประเทศทำสงคราม สัประยุทธ์ชิงชัย พวกเรากลับหลอกลวงง้อเจียงกุน (แม่ทัพแซ่ง้อ) เช่นนี้ ออกจะ..."

ปึงจิ้นไป๊รับฟังจนใจเต้นระทึกขึ้น ได้ยินโหงวซือเฮียนั้นตัดบทว่า

"เซี่ยวซือม่วย อย่าได้กล่าวเช่นนี้ หากถูกตั่วซือเฮียได้ยินก็ย่ำแย่แล้ว"

ชายฉกรรจ์บนหลังม้าอีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"โหงวซือเฮียช่างเป็นไปเสียได้ ในพวกเราแปดซือเฮียตี๋ นอกจากเซี่ยวซือม่วย (ศิษย์ผู้น้องคนเล็กที่เป็นหญิง) แล้ว ซือแป๋ซือบ้อ (อาจารย์กับอาจารย์หญิง) ปกป้องตั่วซือเฮียที่สุด เกรงว่าตั่วซือเฮียไม่กล้า..."

โหงวซือเฮียนั้นกล่าวว่า

"ปัญหามิใช่กล้าหรือไม่ ตอนนี้กิมไทจือโค่นยอดฝีมือแดนไฮว้ปักตั่วซือเฮียคร่ากุมง้อหยุ่นบุ้น ล้วนเป็นคำสั่งทางทหาร ยิ่งเป็นคำสั่งของซือแป๋ซือบ้อ ไหนเลยไม่ปฏิบัติตามได้?"

ชายฉกรรจ์ที่ควบม้าอยู่เบื้องหน้าปึงจิ้นไป๊ร้องดังๆ ว่า

"โหงวซือเฮีย ฟังว่าง้อหยุ่นบุ้นออกจากค่ายมาพบกับยอดฝีมือแดนไฮว้ปัก ไม่ทราบเป็นความจริงหรือไม่?"

โหงวซือเฮียนั้นเหลียวหน้ามาหมายตอบคำ พลันอุทานดังเอ๊ะ

กล่าวว่า

"เล่าโป๊ย (อันดับแปด) คนที่ด้านหลังท่านเป็นใคร?"

โป๊ยซือตี่งงงันวูบ เหลียวขวับกลับไป คนบนหลังม้าอีกสองคนก็เหลียวมองมา เห็นเงาสีขาวถลันวูบหนึ่ง ไม่ทราบว่าเป็นสิ่งใด พอหันหน้ากลับไปใหม่ เห็นบนหลังม้าของโหงวซือเฮีย ปรากฏบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งนั่งแทนที่ โหงวซือเฮียไม่ทราบไปที่ใดแล้ว

เซียนซือม่วยจดจำออกว่า บุรุษหนุ่มชุดขาวนั้นคือปึงจิ้นไบ๊ ต้องร้องโพล่งว่า

"ท่าน..."

โป๊ยซือตี่และพวกทั้งแปดรีบหยุดม้า สอดส่ายสายตามองหาเห็นบนกิ่งก้านของต้นไม้ซึ่งเพิ่งควบขับผ่านมา แขวนไว้ด้วยคนผู้หนึ่งคือโหงวซือเฮียแซเล้งจื้อเอง

แซเล้งจื้อถูกแขวนร่างอยู่บนต้นไม้ ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว คาดว่าถูกจี้สกัดจุดไว้

ความตื่นตระหนกของโป๊ยซือตี่แซเต็งจื้อครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ตวาดถามว่า

"ผู้มาเป็นใคร?"

เซี่ยวซือม่วยตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ชิงจู่โจมลงมือ มือซ้ายจี้ใส่จุดตงคู มือขวาทิ่มใส่จุดเทียนตี้ของปึงจิ้นไบ๊ ใช้ออกด้วยวิชาลักคิมน่าฮวบ (วิชาหกคร่ากุม) อันเป็นท่าไม้ตายของสำนักเซียวเทียนชัว

ปึงจิ้นไบ๊ความจริงควบม้าเคียงคู่กับเซี่ยวซือม่วย แต่เซี่ยวซือ-ม่วยพอจู่โจมลงมือ ร่างของปึงจิ้นไบ๊พลันหายวับไป

ที่แท้ปึงจิ้นไบ๊ม้วนตัวลงมาใต้ท้องม้า สองเท้าหนีบวูบ ม้าพ่วงพีก็หยุดชะงักลง ได้ยินปึงจิ้นไบ๊กล่าวว่า

"ล่วงเกินแล้ว"

พลางตบฝ่ามือใส่ข้อเท้าเชี่ยวซือม่วย เชี่ยวซือม่วยรู้สึกข้อเท้าชาวูบ ร่างพลิกร่วงลงจากหลังม้า

ชายฉกรรจ์ที่หลงเหลือประกอบด้วยลักซือเฮียแชฮวงจื้อ ฉิก-ซือเฮียแชเล้งจื้อ และโป๊ยซือตี๋แชเต็งจื้อล้วนตวาดด้วยโทสะ ชักอาวุธออกมา ประกอบด้วยโซ่เหล็กเล่มหนึ่ง กระบี่สามแฉกเล่มหนึ่ง และทวนร้อยสายโซ่เล่มหนึ่ง

ปึงจิ้นไบ๊ทราบว่า สถานการณ์รีบร้อนคับขัน ได้แต่ข่มขวัญบุคคลทั้งสาม เพื่อรุดไปส่งข่าวต่องอหยุ่นบุ้น ดังนั้นตวาดว่า

"แชฮวงจื้อ แชเล้งจื้อ แชเต็งจื้อ พวกท่านยังมิรีบกลับไปอีก?"

เขายืนอยู่บนหลังม้า ส่งเสียงตวาดก้อง คล้ายกับเทพเจ้าแห่งการต่อสู้ร่อนลงจากฟ้า แชฮวงจื้อและพวกทั้งสามถูกตวาดจนชะงักงันวูบ

พริบตานั้น ปึงจิ้นไบ๊พลันลงมือ

แชฮวงจื้อพอดึงโซ่เหล็กออก ปึงจิ้นไบ๊ก็ทิ้งตัวลงบนสายโซ่ เมื่อสาวโซ่เหล็กกลับ ปึงจิ้นไบ๊พลอยบรรลุถึงเบื้องหน้าแชฮวงจื้อ แช-ฮวงจื้อไม่ทันร้องอุทานออกมา ก็ถูกจี้สกัดจุดไว้ จากนั้นถูกผลักดันออกไป

ดังนั้นกระบี่สามแฉกของแชเล้งจื้อ เท่ากับแทงใส่แชฮวงจื้อ

แชเล้งจื้อแตกตื่นจนรีบรั้งกระบี่กลับ แต่แล้วคนที่โถมมาเปลี่ยนจากแชฮวงจื้อเป็นปึงจิ้นไบ๊ ร่างแชฮวงจื้อเปลี่ยนเป็นพุ่งชนใส่

แชเต็งจื้อ

แชเล้งจื้อพอเห็นชัดตาว่าเป็นปิงจิ้นไป๋ แทบเป็นเวลาเดียวกับที่เขาถูกจี้สกัดจุดสิ้นสติไป

เมื่อแชเต็งจื้อรับร่างแชฮวงจื้อไว้ ค่อยพบว่าซือเฮียที่ร่วมทางมากับเขาล้วนล้มลงแล้ว

แชเต็งจื้อเหลียวมองแวบหนึ่ง พลันทอดถอนใจยาว วกนิ้วมือจี้ใส่จุดของตัวเอง

เขาเป็นคนชาญฉลาด ทราบว่าเสี่ยงไปไม่มีประโยชน์ จึงล้มเลิกความคิดเสี่ยงชีวิต

เมื่อพบพานคู่มือเช่นนี้ เชื่อว่าซือแป๋ล่วงรู้เข้าก็ไม่โทษว่าตำหนิเขา

ปิงจิ้นไป๋พอสยบเหล่าศิษย์ของสองเชียนชายแดนตะวันตก ก็ไม่ชักช้าสืบไป พลันควบม้าออกเดินทาง

จากที่นี้ถึงภูเขาโหงวเล้งซัว ซึ่งเป็นจุดนัดพบระหว่างง้อหยุ่นบุ้นกับยอดฝีมือแดนไฮว้ปัก ต้องใช้เวลาเดินทางหนึ่งชั่วยาม

ปิงจิ้นไป๋ไม่แน่ใจว่า ง้อหยุ่นบุ้นประสบเหตุเภทภัยแล้วหรือไม่ เขาได้แต่รีบรุดไปช่วยเหลือ

การประลองยุทธ์บนเวทีลุยไถเมืองเหียกวน มาตรว่ามีความสำคัญ แต่ชีวิตของง้อหยุ่นบุ้น เกี่ยวพันถึงขวัญและกำลังใจของทหารซ้องทั้งหมด ปิงจิ้นไป๋เพียงหวังว่า ผู้กล้าหาญแดนไฮว้ปักเล้งต่อฉั้งและพวก สามารถตรึงสถานการณ์สักระยะเวลาหนึ่ง

ปิงจิ้นไป๋ขมวดคิ้วเรียวงาม คนแนบร่างติดกับม้า บังคับม้าพุ่ง

ทะยานไปเบื้องหน้าราวลูกเกาทัณฑ์ดอกหนึ่ง

เขาต้องรีบรุดไปคุ้มครองง้อหยุ่นบุ้น ก่อนที่แชอิงจื้อและพวกจะลงมือ

หลังจากนั้นต้องย้อนกลับเมืองเหียกวน ช่วยเหลือเล้งต่อฉั้งต่อสู้กับกิมไทจือและพวกทั้งหมด

เวลาใกล้เที่ยง

สีหน้าของเล้งต่อฉั้งเปลี่ยนเป็นปั้นยาก หนึ่งนั้นเนื่องจากรับบาดเจ็บไม่ทุเลา สอง อั้วสีชุ้ยกับซิมไท่กงหลบออกไปตั้งแต่เช้า จนบัดนี้ยังไม่กลับมา

เปาโซยเตี่ยกับซิ่งบ้อยี่เดินเข้ามาอย่างเงียบงัน เปาโซ้ยเตี่ยถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

“ใกล้เที่ยงแล้ว”

เล้งต่อฉั้งผงกศีรษะกล่าวว่า

“มิผิด ใกล้เที่ยงแล้ว”

เปาโซยเตี่ยกล่าวว่า

“ตัวกอเป็นห่วงหรือ?”

เล้งต่อฉั้งไม่ตอบคำ ซิ่งบ้อยี่กระทืบเท้ากล่าวว่า

“พวกเขาไฉนยังไม่กลับมา?”

เปาโซยเตี่ยถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

“จนบัดนี้พวกเขายังไม่กลับมา เกรงว่า...”

เล้งต่อฉั้งพลันกล่าวว่า

"พวกเขาคงไปเสาะหากิมไทจือและพวก"

เปาโชยเตี่ยกับชิ่งบ้อยี่ล้วนสงบปากคำ ไม่กล่าวว่ากระไร

พลันปรากฏคนผู้หนึ่งเดินเข้ามา ทุกฝีเท้าก้าวย่างของคนผู้นี้ล้วนสั่นสะเทือนห้องโถงใหญ่ ลักษณะท่าทางของคนผู้นี้ ก็คล้ายเป็นหินใหญ่ก้อนหนึ่ง

เขาเรียกว่าเจี๊ยะโฮ้ว (พยัคฆ์หิน) ล้อทงปัก

ล้อทงปักก้าวยาวๆ เข้ามา สีหน้าเขม็งเคร่งเครียด หน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม กล่าวว่า

"กิมไทจือนำยอดฝีมือในสังกัดทั้งหก เดินทางถึงเวทีลุยไถ ชาวยุทธจักรแดนไฮ่วั้ปักล้วนพลุ่งพล่านดาลเดือด อาจเกิดการปะทะได้ทุกเมื่อ ขอให้เล้งไต้เฮียบรุดไปควบคุมสถานการณ์"

เล้งต่อฉั้งหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"พวกเราไม่อาจปล่อยให้ผู้คนครหาว่า ใช้พวกมากข่มเหงคนน้อยกว่า รีบไป"

ขณะจะสาวเท้าก้าวเดินออกไป พลันได้ยินชิ่งบ้อยี่โห่ร้องว่า

"พวกเขากลับมาแล้ว"

เล้งต่อฉั้งเบือนหน้ามอง เห็นผู้คนสองคนเดินโซซัดโซเซเข้ามาจากประตูข้าง คือซิมไท่กงกับอั้วสีซุ้ยเอง

ซิมไท่กงกล่าวถามว่า

"คนที่รับบาดเจ็บ สามารถเข้าร่วมการประลองยุทธ์หรือไม่?"

กล่าวพลางส่งเสียงไอออกมา อั้วสีซุ้ยชิงกล่าวว่า

"ย่อมสามารถ ผู้ใดบอกว่าไม่สามารถก็ต่อยตีกับข้าพเจ้าก่อน

รอบหนึ่ง”

เพิ่งกล่าวจบ คนสะดุดล้มลงกับพื้น

เล้งต่อฉั้ง สั่งคนปฐมพยาบาลอั้วสีซุ้ย จากนั้นชักชวนกันออกเดินทางไปยังเวทีลุยไถ

เวทีลุยไถจัดขึ้นที่บริเวณลานกว้างหลังประตูเมืองเหียกวน เพียงแต่ตอนนี้ลานกว้างไม่กว้างขวาง ทั้งนี้เพราะชุมนุมเต็มไปด้วยผู้คน

ฝั่งตรงข้ามกับลานกว้างปักธงใหญ่สองผืนอยู่ทางซ้ายขวา ผืนหนึ่งปักอักษรคำ “ซ้อง” ผืนหนึ่งปักอักษร “กิม“ พัดพลิ้วปลิวไสวไปตามลม

ชาวซ้องที่โกรธแค้นล้วนชุมนุมอยู่ที่นี้ ชี้มือไปบนเวที บนเวทียังว่างเปล่า แต่ที่นั่งแถวหน้าสุดหน้าเวที นั่งไว้ด้วยคนแต่งกายลักษณะพิกลเจ็ดคน

คนแรกสุดแต่งกายภูมิฐาน แสดงว่าเป็นผู้นำ นอกจากนั้นยังมีชาวเคียกตัง ชาวนีเจิน มองโกล และลามะธิเบต

...ฟังว่าคนทั้งเจ็ดนี้เป็นไส้ศึกของกองทัพไต้กิม

...พวกเขาเดินทางเข้าแผ่นดินตงง้วนมาเหยียบย่ำชาวซ้องโดยเฉพาะ

...คนทั้งเจ็ดนี้ร้ายกาจยิ่ง แม้แต่หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮ้วเอี้ยงนามลี้เล้งไต้ กับเต็งตังเท้งแห่งตระกูลที่หนึ่งแดนไฮ้วปัก ยังตายใต้เงื้อมมือพวกเขา

นึกถึงการตายของหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไฮ้วเอี้ยงกับเต็งตังเท้ง

ชาวซ้องเดือดดาลทะยานจิต คิดฮือเข้าไปลงมือ

...พวกเรามีจำนวนนับร้อยนับพัน ยังกลัวทุบตีไส้ศึกไต้กิมทั้งเจ็ดนี้ไม่ตายหรือ?

แต่แล้วพยัคฆ์หินล้อทงปักและชาวบู๊ลิ้มแดนไฮ้วั้ปักอีกหลายคน แยกย้ายกันสะกดชาวซ้องเหล่านั้นเอาไว้ จากนั้นล้อทงปักรีบรุดไปเร่งรัดเล้งต่อฉั้งและพวกมา

ชาวซ้องเห็นเล้งต่อฉั้งและพวกมาถึง พากันส่งเสียงโห่ร้องออกมา

ภูเขาโหงวเล้งซัว (ภูเขาห้ามังกร) ลักษณะคล้ายนิ้วมือของเซียนวิเศษห้านิ้ว แต่ละนิ้วสูงเสียดฟ้า ยอดเขาทะลุไปในทะเลเมฆ

บริเวณไหล่เขาของยอดเขาลูกที่สองกับลูกที่สาม ปลูกสร้างศาลเจ้าป่าหลังหนึ่ง เมื่ออยู่หน้าศาลเจ้าป่า เงยหน้าเห็นยอดเขา พอลดสายตาลงมามองเห็นสนโบราณ หากก้มสายตาจะมองเห็นท้องทุ่งราบ

แม่ทัพใหญ่ง้อหยุ่นนั้นมองดูขุนเขาอันสลับซับซ้อน ผืนแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ อดน้ำตาคลอหน่วยมิได้

...ดินแดนเช่นนี้ไหนเลยยกให้กองทัพไต้กิมได้?

ง้อหยุ่นบุ้นตั้งใจว่าจะหารือกับยอดฝีมือแดนไฮ้วั้ปัก กำหนดยุทธวิถีตีโต้กลับไป แต่จนบัดนี้เล้งต่อฉั้งและพวกไฉนยังไม่กลับมา?

กำหนดนัดระหว่างง้อหยุ่นบุ้นกับเล้งต่อฉั้งครั้งนี้กระทำเป็นความลับ ดังนั้นนำคนมาไม่มากนัก นอกจากตั้งติ่งช่วยกับจาลกสองขุนพลคู่ใจแล้ว เพียงนำมือดาบไว้ในกองทหารมายี่สิบนาย

จาลกชะเง้อคอมองดูเป็นเวลานาน อดกล่าวมิได้ว่า

"ถึงยามเที่ยงแล้ว เล้งไต้เฮียบและพวกไฉนยังไม่มา"

จิตใจง้อหยุ่นบุ้นพลันปรากฏเงาทะมึนกลุ่มหนึ่งขึ้น เลื่อนมือแตะโกร่งกระบี่อย่างลืมตัว

ง้อหยุ่นบุ้นเองก็อธิบายไม่ถูกว่า เขาไฉนบังเกิดความรู้สึกเช่นนี้เพียงแต่หนังตาเต้นกระตุกตลอดเวลา

เตียติ่งข่วยกล่าวว่า

"ต่อให้เล้งไต้เฮียบถูกเรื่องราวผูกมัดตัวมาไม่ได้ ก็สมควรใช้คนส่งข่าวมา"

ทันใด บนต้นสนบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"น่าเสียดายครั้งนี้มีข้อยกเว้น"

ง้อหยุ่นบุ้นหน้าแปรเปลี่ยนไป เตียติ่งข่วยโบกมือวูบหนึ่ง มือดาบที่ด้านหลังสามนาย พากันชักดาบลอยตัวขึ้นไปยังต้นสนโบราณนั้น

เห็นประกายเย็นเยียบสามสายวูบขึ้นแวบหนึ่ง ชิงจู่โจมทำลายมือดาบทั้งสามแผดร้องคำหนึ่ง ดาบร่วงหล่นคนล้มตายลง

คนอายุแตกต่างกันสามคน ทิ้งตัวลงจากต้นสนโบราณ เห็นเป็นคนชุดเทาสูงอายุ คนชุดเทากลางคน และคนชุดเทาวัยฉกรรจ์สามคน

คนสูงอายุใช้กระบี่ ชายกลางคนใช้ดาบยาว คนหนุ่มฉกรรจ์ใช้ดาบสั้น พากันเพ่งตาวาววับจับจ้องมองมายังง้อหยุ่นบุ้น

ง้อหยุ่นบุ้นถลึงตาตวาดว่า

"ผู้ใดกลัวฆ่าคนกลางวันแสกๆ?"

เสียงตวาดตำหนิครั้งนี้ แฝงอำนาจบารมี คนชุดเทาทั้งสามถูกตวาดจนชะงักงันวูบ ถอยกายไปครึ่งก้าว

บนต้นสนโบราณพลันบังเกิดเสียงหัวร่อดังยาวนาน คนชุดเทาอายุเยาว์ สะพายกระบี่ที่กลางหลังผู้หนึ่งพลิ้วกายลงมา กล่าวว่า

"ง้อเจียงกุน (แม่ทัพแซ่ง้อ) นี่เป็นการวางอำนาจครั้งสุดท้ายของท่านแล้ว"

ขาดคำตวัดสองมือ ซัดประกายอาวุธลับออกหลายสิบจุด ได้ยินเสียงแผดร้องหลายครา มือดาบสี่นายไม่ทันระวัง ถูกลูกดอกซัดทำร้ายล้มตายลง

ง้อหยุ่นบุ้นร้องคำ "ท่าน..." คนชุดเทาอายุเยาว์แซอิงจื้อโบกมือบงการว่า

"ฆ่า"

คนชุดเทาที่หลงเหลือซึ่งประกอบด้วยแซฮงจื้อ แซอิงจื้อและแซซงจื้อพากันจู่โจมดาบกระบี่ออกไป

ง้อหยุ่นบ้อเดือดดาลเป็นการใหญ่ ชักกระบี่เข้าหาญหัก เพลงกระบี่ของเขาเป็นแนวทางมาตรฐานของสำนักง่อไบ๊ บวกกับที่แล้วมากรำศึกในสมรภูมิ ท่ากระบี่เข้มแข็งองอาจเป็นพิเศษ

มิคาดเพิ่งชักกระบี่ถึงกลางคัน พลันได้ยินเสียงดังหวือ จาลกใช้อาวุธเหล็กเหลี่ยมออกแล้ว

อาวุธเหล็กเหลี่ยมของจาลก กลับแหวกจู่โจมใส่กลางหลังของ

ง้อหยุ่นบุ้น

ง้อหยุ่นบุ้นพอรู้สึกตัวก็สายเกินการณ์ ได้แต่เบี่ยงตัวหลบเลี่ยงตามสัญชาตญาณ

เสียงทึบคราหนึ่ง เหล็กเหลี่ยมกระแทกถูกกระดูกไหปลาร้าข้างขวาของง้อหยุ่นบุ้น กระบี่กลับกลายเป็นมังกรเขียวหลุดลอยจากมือพร้อมกับอ้าปากกระอักโลหิตออกมา

ง้อหยุ่นบุ้นรู้สึกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลง แทบล้มลงกับพื้นรีบใช้ฝักกระบี่ยันพื้น ประคองตนเอาไว้

ได้ยินเตียติ่งช่วยร้องคำ “โจรทรยศ” ฟาดฟันดาบใส่จาลก

จาลกขวางสายโซ่บนเหล็กเหลี่ยมต้านทาน เสียงติงเมื่อสะเก็ดไฟแลบกระจาย เตียติ่งช่วยกลับคล้ายคลุ้มคลั่งฟันเฟือน ฟาดฟันออกดาบแล้วดาบเล่า

มือดาบยี่สิบนายเสียชีวิตไปเจ็ดนาย ที่หลงเหลือมีอยู่สี่นายล่าถอยถึงข้างกายง้อหยุ่นบุ้น สองคนประคับประคอง อีกสองคนถือดาบมั่น เตรียมคุ้มครองท่านแม่ทัพฝ่าวงล้อมออกไป

มือดาบที่หลงเหลือพากันชักดาบออก แบ่งเป็นสามขบวน ขบวนละสามคน แยกย้ายดาหน้าเข้าหาแซฮังจอ แซเฮียะจอและแซซังจื้อ

พลันได้ยินเสียงหัวร่อดังยาวนาน แซอิงจื้อลอยตัวมาถึง มือดาบที่อารักขาง้อหยุ่นบุ้นทั้งสองพากันลงมือ คนหนึ่งฟันดาบใส่ใบหน้าหน้าแซอิงจื้อ อีกคนหนึ่งกลิ้งตัวเลียดดิน กวาดดาบฟันใส่สองเท้าแซอิงจื้อ

แซอิงจื้อตวัดสองมือ ได้ยินเสียงขวับเขวี้ยวสองคราว มือดาบทั้งสองหงายร่างล้มลง บริเวณลำคอเพิ่มรูโลหิตรูหนึ่ง กลับถูกลูกดอกซัดใส่

มือดาบที่ประคองง้อหยุ่นบุ้นอีกสองคนสบตากันวูบ คนทางซ้ายขวางดาบฟันขาม้า ฟาดฟันใส่แซอิงจื้อ แซอิงจื้อปาดกระบี่วูบหนึ่ง มือดาบนั้นก็ถูกชักนำถลาไปด้านข้าง

แซอิงจื้อกระโดดปราดถึงเบื้องหน้าง้อหยุ่นบุ้น กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านยอมรับชะตากรรมเถอะ"

ขาดคำ ใช้กระบี่ต่างดาบ ฟันกระบี่ลงยังศีรษะง้อหยุ่นบุ้น

มือดาบที่ประคองง้อหยุ่นบุ้นยกดาบต้านทาน เสียงดังคราหนึ่ง กลับต้านทานกระบี่นี้ของแซอิงจื้อเอาไว้

แซอิงจื้อขณะจะลงมือเป็นคำรบสอง พลันรู้สึกมีกระแสลมดาบจู่โจมมาจากด้านหลัง รีบเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง เสียงคว้ากเมื่อแขนซ้ายถูกคมดาบกรีดเป็นบาดแผลโลหิตสายหนึ่ง

ที่แท้มือดาบที่เซถลาออกไปนั้นฟันดาบกลับหลัง แทบทำร้ายถูกแซอิงจื้อ แซอิงจื้อมีนิสัยถือดีตลอดมา คิดไม่ถึงกลับถูกมือดาบไร้ชื่อเสียงเรียงนามผู้หนึ่งทำร้าย พลันเดือดดาลเป็นการใหญ่ ร่ายรำเป็นบุปผากระบี่เจ็ดแปดวงครอบคลุมใส่

น่าสมเพชมือดาบนั้นไม่ทันทรงกายมั่น เห็นประกายกระบี่ครอบคลุมมาถึง ไม่ทราบปิดป้องต้านรับอย่างไร ร่างถูกทิ่มแทงเป็นรูสิบเจ็ดสิบแปดรูล้มตายลง

แซอิงจื้อหันขวับไป กระบี่ในมือสะท้อนประกายสีเขียวแววับถือกระบี่สืบเท้าเข้าหาง้อหยุ่นบุ้นและมือดาบนั้นทีละก้าว

มือดาบนั้นขบกรามกรอด คลายมือจากการประคองง้อหยุ่นบุ้นฟาดฟันดาบใส่แซอิงจื้ออย่างไม่คิดชีวิต

แซอิงจื้อรับดาบต้านทานดาบ ปิดดาบสกัดดาบจากนั้นบังคับกระบี่ทะลวงผ่านประกายดาบเข้าไป เห็นแน่ชัดว่าจะปลิดชีวิตมือดาบนี้พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อน คนบนหลังม้ายังอยู่ห่างสามวาก็ตวาดว่า

"หยุดมือ"

จากนั้นคนและม้าแยกออกจากกัน คนกลับกลายเป็นประกายกระบี่สายหนึ่งแหวกจู่โจมมาถึง เสียงติงเมื่อต้านทานกระบี่ของแซอิงจื้อไว้ ส่วนม้ากลับเผ่นโผนใส่แซซ้งจื้อ

แซฮงจื้อ แซเฮียะจื้อและแซซ้งจื้อ ความจริงมีฝีมือเหนือล้ำกว่ามือดาบทั้งเก้า จนใจที่มือดาบทั้งเก้าจงรักภักดีต่อผู้เป็นนาย ต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิต ยามกะทันหันไม่สามารถเผด็จศึกได้ แซซ้งจื้อเห็นม้าเร็วพุ่งโถมมา รีบลอยตัวขึ้นหลบเลี่ยง

มิคาดมือดาบทั้งสามล้วนต่อสู้จนตาแดงฉาน พากันฟันดาบใส่สองเท้าแซซ้งจื้อ แซซ้งจื้อใช้กระบี่ปิดป้อง จากนั้นทิ้งตัวลง พอดีทิ้งลงบนหลังม้าตัวนั้น

ม้าตัวนั้นรู้สึกมีของหนักกดทับลงมา กลับวิ่งเตลิดไปยังหุบเขาเบื้องหน้า สร้างความตื่นตระหนกแก่แซซ้งจื้อ คิดดีดกายขึ้นจากหลังม้า

พลันปรากฏมือดาบผู้หนึ่งโถมถึง เสือกดาบแทงใส่ท้องน้อยของแซซังจื้อ แซซังจื้อแผดร้องคำหนึ่ง สะบัดกระบี่ฟันใส่ทรวงอกมือดาบนั้น จนตกตายตามกัน

มือดาบอีกสองคนหันขวับไปยังแซเฮียะจื้อกับแซฮงจื้อ ผนึกกำลังกับมือดาบอีกหกคน กลุ้มจู่โจมใส่ฝ่ายตรงข้าม

ทางด้านแซฮงจื้อพอต้านทานกระบี่นั้นไว้ รู้สึกมีพลังกระบี่เย็นเยือกคุกคามคน ทราบว่าศัตรูเข้มแข็งมาถึง จึงตวาดถามว่า

"เป็นผู้ใด?"

คนผู้นั้นรั้งกระบี่กลับไปยืนหยัดมั่น กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ผู้รักษาความสงบเรียบร้อยเมืองเหี่ยกวน...เล่งใจชิ่ว"

เล้งต่อฉั้งและพวกพอปรากฏกาย ชาวยุทธจักรแดนไฮว้ปักล้วนโห่ร้องต้อนรับ

เล้งต่อฉั้งชูสองมือขึ้น รอจนเสียงโห่ร้องสงบลง ค่อยนำคนทั้งหมดเดินไปยังที่นั่งขวามือ แยกย้ายทรุดนั่งลง

...เล้งไต้เฮียบในวันนี้ไฉนหน้าขาวซีด หรือว่าไม่สบาย?

...ยังมีท่านลูกคิดเปาซิงแซ (ท่านผู้แซ่เปา) ลูกคิดเหล็กซิงซาเอีย (นายที่สามแซ่ซิ่ง) แต่ว่าเล่งตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่เล่ง) เล่า? เล่งตั่วนั้งไฉนไม่มา?

...นอกจากเล้งไต้เฮียบและพวกทั้งสี่แล้ว ยังมีบุรุษหนุ่มชุดดำเปื้อนโลหิต ดวงตาเป็นประกายผู้หนึ่ง ยังมีชายชราที่ยกมือกุมอกด้านซ้าย แต่ยังยิ้มแย้มแจ่มใสอีกผู้หนึ่ง

...หรือว่าพวกเขาคือจอมยุทธ์อั้วสีซุ้ย กับคันเบ็ดวิเศษไท้โฮ้ว-ซิมไท่กง?

ผู้ดำเนินการประลองยุทธ์ เป็นตัวแทนสำนักกระบี่เชียงเอี้ยง-เกี่ยมผ่าย ฉายาเจ่กเกี่ยมเกาฮ้วง (กระบี่เดียวเก้าห่วง) ซือบุ้นเสี่ย

กระบี่ของซือบุ้นเสี่ยมีนามกระเดื่องเลื่องลือ ทั้งนี้เพราะกระบี่เล่มนี้เป็นตัวแทนของสำนักกระบี่เชียงเอี้ยงเกี่ยมผ่าย

แต่กระบี่ของเขายังไม่มีชื่อเสียงเทียบเท่าห่วงบินทั้งเก้าห่วงของเขา

เพียงแต่สิ่งที่สร้างชื่อให้แก่เขาที่สุด มิใช่กระบี่และห่วงของเขา หากเป็นความสุขุมคัมภีรภาพของเขา

ฟังว่าเขาดำเนินการจัดการประลองยุทธ์ในบู๊ลิ้มนับครั้งไม่ถ้วน มีประสบการณ์ทางด้านนี้อย่างช่ำชอง

ดังนั้นเขารับมอบหมายให้ดำเนินการประลองยุทธ์ ระหว่างตัวแทนฝ่ายไต้กิมกับยอดฝีมือชาวยุทธจักรแดนไฮ้ปัก

เห็นซือบุ้นเสี่ยสวมชุดยาวสีขาว บนแขนคล้องห่วงทอง กลางหลังสะพายกระบี่ยาว กล่าวเสียงกังวานว่า

"วันนี้ชนชาวเราได้รับการเชิญชวนจากไต้กิมจัดการประลองยุทธ์ชิงชัย นี่เป็นการประลองฝีมือตามวิธีการบู๊ลิ้ม ไม่คำนึงถึงความเป็นความตาย ไม่เกี่ยวข้องกับทางการ ต่างทุ่มเทขีดความสามารถ ห้ามมิให้ใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุม ใช้อาวุธลับลอบทำร้าย ยิ่งไม่อนุญาตให้ซ้ำเติมเมื่อฝ่ายตรงข้ามยอมพ่ายแพ้แล้ว ผู้ใดล่วงละเมิดจะถูกปรับเป็นแพ้"

กล่าวจบกวาดตามองรอบข้าง ถามว่า

"ไม่ทราบทั้งสองฝ่ายมีความเห็นประการใด?"

กิมไทซือผงกศีรษะเล็กน้อย แฮ่โฮ้วเลียกก็ยื่นหน้ามา กิมไทจือกระซิบที่ข้างหูเขาหลายคำ แฮ่โฮ้วเลียกจึงกล่าวเสียงกังวานว่า

"พวกเรามีเจ็ดคน ขอพิสูจน์ผลแพ้ชนะในเจ็ดรอบ"

คลื่นเสียงของเขาดังอย่างต่อเนื่อง สะกดสรรพสำเนียงรอบข้างไปโดยสิ้นเชิง

กระบี่เดียวเก้าห่วงซือบุ้นเสี่ยเหลียวหน้ามาทางเล้งต่อฉั้งเป็นเชิงถามไถ่ เล้งต่อฉั้งผงกศีรษะรับ เปาโซยเตี่ยจึงกล่าว

"ฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้เยือน พวกเราก็ไม่คิดใช้วิธีเปลี่ยนหน้าชนเอาชัย ทั้งหมดไม่มีความเห็นเป็นอื่น"

กระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศบนเวทีว่า

"เมื่อทั้งสองฝ่ายเห็นพ้องต้องกัน ก็พิสูจน์ผลแพ้ชนะในเจ็ดรอบ หากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดได้ชัยก่อนสี่รอบ ก็ไม่ต้องประลองต่อไป"

กล่าวจบ ล่าถอยถึงริมเวทีลุยไถ

มือกลองที่ยืนประจำอยู่หน้าแท่นกลองด้านตรงข้ามกับเวทีลุยไถสี่คน พากันย่ำกลองโดยพร้อมเพียง

ตง ตง...

ตงตง ตงตง...

เสียงกลองยิ่งมายิ่งเร่งร้อน ทุกผู้คนรู้สึกหัวใจยิ่งมายิ่งเต้นถี่เร็ว ลมหายใจก็ยิ่งมายิ่งกระชั้นถี่ขึ้น ทันใด เสียงกลองหยุดชะงักลง กระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศว่า

"การประลองยุทธ์เริ่มขึ้น รอบที่หนึ่ง เชิญผู้เยือนขึ้นเวที"

ตามกฎระเบียบบู๊ลิ้ม รอบแรกสมควรให้ผู้เยือนขึ้นเวทีก่อน หมายความว่าคนท้าสู้ต้องเป็นตัวแทนของผู้เยือน ให้ผู้เหย้าจัดส่งผู้คนเข้ารับศึก

กิมไทจือมีสีหน้าเฉื่อยชาไร้ความรู้สึก อ้วงง้วนจ๊วกบุ้ยปากคราหนึ่ง ด้านซ้ายขวาปรากฏผู้คนสองคนก้าวยาวๆ ออกมา ปีนป่ายขึ้นเวทีที่ยกพื้นสูงหนึ่งวา กว้างสองวา ยาวสี่วาไป

ทั้งสองเป็นนักรบองอาจ...ฮูซึงโคกกับฮูซึกกักสองพี่น้องชาวมอง-โกลเอง

ชาวซ้องที่มุงดูอยู่เบื้องล่าง เห็นชาวมองโกลทั้งสองมีกล้ามเนื้อบึกบึน แข็งแกร่งด้วยพลัง ในใจต้องลอบตื่นตระหนก ไม่ทราบในยอดฝีมือแดนไฮว้ปัก มีผู้ใดสยบพวกเขาได้?

เปาโซยเตี่ยพลันผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

“ซือจู้ที้ (ผู้ดำเนินการแซ่ซือ) มีเรื่องขอหารือ”

กระบี่เดียวเก้าห่วงกล่าวว่า

“เรื่องอันใด โปรดบอกมา”

เปาโซยเตี่ยกล่าวว่า

“การประลองยุทธ์ครั้งนี้ กำหนดผลแพ้ชนะในเจ็ดรอบ ตอนนี้พวกเขาทั้งสองขึ้นเวทีโดยพร้อมเพรียง ถือเป็นการประลองสองรอบหรือหนึ่งรอบ?”

ชาวยุทธจักรในบริเวณเห็นพ้องด้วย พากันส่งเสียงคัดค้านเป็นการใหญ่

เซียะบ้อโหวยิ้มอย่างชั่วร้าย กล่าวว่า

"ตามกฎการประลองยุทธ์ กำหนดให้ลงมือคนเดียวหรือ? สองพี่น้องฮูซึงขึ้นเวทีพร้อมกัน เป็นเพราะพวกเขาไม่เคยแยกจากกันมาก่อน ย่อมถือเป็นการประลองรอบเดียว"

เล้งต่อฉั้งหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวเบาๆ ว่า

"ลวดลายที่กลอกกลิงนัก พวกเราลืมนึกถึงข้อนี"

เปาโซยเตี่ยกล่าวเบาๆ ว่า

"ฟังจากปากคำของเขา กิมไทจือสามารถสู้ศึกติดต่อกันหลายรอบ สถานการณ์ของพวกเรายิ่งคับขันกว่าเดิม"

พยัคฆ์หินล้อทงปักแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ยามนี้ฝ่ายไต้กิมส่งสองพี่น้องฮูซึงขึ้นเวที เพื่อหยั่งความตื้นลึกหนาบางของพวกเรา หากพวกเราคัดเลือกผู้ที่กล้าแข็งขึ้นไป ต้องใช้หนึ่งต่อสู้สอง มาตรว่าได้ชัย ก็จะเสื่อมสูญเรี่ยวแรง หากคัดเลือกผู้ที่อ่อนกว่าขึ้นไป พวกเขาจะได้ชัยในรอบแรก"

พลันได้ยินสองพี่น้องฮูซึงส่งเสียงคำรามออกมา ร่ำร้องเป็นภาษาฮั่นที่ขัดเขินว่า

"ชาวซ้องไม่มีผู้ใดกล้าขึ้นมาหรือ?"

"หาก็พวกเจ้าเกรงกลัว ก็เรียกหาเอียเอีย (ปู่) สักสิบคำเถอะ"

ผู้คนใต้เวทีเดือดดาลเป็นการใหญ่ ร่ำร้องด่าทอออกมา เล้งต่อฉั้งขมวดคิ้ว ขณะจะใช้ให้ชิ่งบ้อยี่ขึ้นเวที เพื่อหลีกเลี่ยงจากการบาดเจ็บล้มตายโดยใช่เหตุ พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

"พวกเราหลวงจีนนักพรตก็ถือเป็นพี่น้อง กระบี่พิสุทธิ์ยืนยาวกับสุขสันต์นิรันดร์ไม่เคยแยกจากกัน ให้พวกเราเล่นกับพวกท่านทั้ง

สองเอง”

ซุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

“รอบแรกให้หลวงจีนนักพรตต้าซ้อง ต่อสู้กับสองสุนัขมองโกล”

เล้งต่อฉั้งมีสีหน้ายินดี พอเหลียวหน้ามองเห็นหลวงจีนจีวรเทารูปหนึ่ง กับนักพรตชุดครามผู้หนึ่งเดินเข้ามา

ที่สะดุดตาผู้คนที่สุดคือ หว่างเอวของหลวงจีนจีวรเทาสะพายกระบี่ไม้สนโบราณแคบยาวเล่มหนึ่ง กลางหลังของนักพรตชุดครามก็สะพายกระบี่ลักษณะเดียวกันเล่มหนึ่ง

เป็นกระบี่สุขสันต์นิรันดร์ฮ่วยฮวยฮ่อเสียง กับกระบี่พิสุทธิ์ยืนยาวปุกท้งเต้าหยิน

ชาวยุทธจักรขนานฉายาทั้งสองว่า เซ็งลักซังเกียม เกียมก่วย-ต้าฮั้ง (สองกระบี่พิสุทธิ์สุขสันต์ กระบี่ข่มขวัญสะท้าน)

กระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศว่า

“การประลองยุทธ์รอบแรก ฮูซึงกัก ฮูซึงโคกสองพี่น้องแห่งมองโกล ต่อสู้กับฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยิน”

เห็นหลวงจีนนักพรตทั้งสองเดินถึงหน้าเวที ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกล่าวว่า

“นี่ พวกเราจะขึ้นไปอย่างไร?”

ปุกท้งเต้าหยินกล่าวว่า

“พวกเราไม่อาจเลียนเยี่ยงสุนัขมองโกลทั้งสองปีนป่ายขึ้นไป”

ผู้คนรอบเวทีหัวร่อครืนออกมา สองพี่น้องฮูซึงพากันคำรามด้วยโทสะ กระโดดลงจากเวทีลุยไถกางแขนโอบใส่หลวงจีนนักพรตทั้ง

สอง

ทุกผู้คนส่งเสียงอุทานด้วยความตระหนก เห็นเงาคนถลันวูบหนึ่ง ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินไม่ทราบขึ้นเวทีไปตั้งแต่เมื่อใด นั่งขัดสมาธิหันหน้าหากัน

สองพีน้องฮูซึงขุ่นแค้นจนแทบมีควันพวยพุ่งจากร่าง ยืนมือยึดเหนี่ยวเสาเวที ปีนป่ายขึ้นเวทีไป

รอจนทั้งสองขึ้นถึงบนเวที กลับไม่พบเห็นผู้คน ที่แท้ฮ่วยฮวย-ฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินลงไปยังเบื้องล่างอีกครา

ทุกผู้คนหัวร่องอหงาย สองพี่น้องฮูซึงปีนป่ายลงจากเวทีใหญ่

แต่ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงและปุกท้งเต้าหยินกลับขึ้นบนเวทีอีกครั้ง สร้างความขบขันแต่ทุกผู้คนจนหัวร่อไม่ขาดปาก

ฮูซึงโคกยื่นสองมือยึดจับขอบเวที แผดเสียงร้องว่า

“อย่าได้ไป....”

ปุกท้งเต้าหยินหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

“ไม่ต้องกลัว บิดาไม่ไป”

อย่างลำบากยากเย็น ฮูซึงโคกกับฮูซึงกักค่อยกลับขึ้นไปบนเวที แต่ก็เหน็ดเหนื่อยจนหลั่งเหงื่อโซมหน้า หอบหายใจออกมา

คราครั้งนี้ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินไม่จากไป หากแต่ชำเลืองมองฝ่ายตรงข้ามอย่างยิ้มแย้ม

ฮูซึงโคกกับฮูซึงกักส่งเสียงร่ำร้อง ถาโถมเข้าหาหลวงจีนนักพรตทั้งสอง

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินพลันขยับแขนซ้าย ชักกระบี่

ออกมา เสือกแทงกระบี่ออกแล้วสอดกระบี่คืนฝัก

พริบตาที่ทั้งสองใช้กระบี่ คล้ายเมฆพลิ้วสายน้ำไหล ผสมผสานอย่างแนบเนียน ประหนึ่งภูษาฟ้าไร้รอยตะเข็บ บุคลิกท่วงท่าก็แปรเปลี่ยนไป ปราศจากท่าทีเกียจคร้านเฉื่อยชา ตรงกันข้าม กลับเป็นความสูงส่งและเคร่งขรึมสำรวมชนิดหนึ่ง

นี่คล้ายกับศิลปินผู้หนึ่ง กำลังทำงานศิลปะชิ้นหนึ่ง

พวกเขาทุ่มเทสมาธิ จดจ่ออยู่กับผลงาน

พริบตานั้น ชีวิตของพวกเขาค่อยสมบูรณ์พร้อมและมีความหมาย

เมื่อทั้งสองรั้งกระบี่กลับ บนแขนขวาของสองพี่น้องฮูซึงปรากฏโลหิตฉีดพุ่งเป็นลำยาว กระดูกไหปลาร้าถูกกระบี่แทงทะลุไป

ในเสียงร้องคำรามของสองพี่น้องฮูซึง ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกล่าวว่า

"พวกเราไม่ฆ่าเขา เพราะพวกเขาเพียงเป็นเครื่องมือของผู้อื่น"

ปุกท้งเต้าหยินกล่าวเสริมว่า

"แต่พวกเขาเคยฆ่าคน ดังนั้นทำลายแขนไปคนละข้าง"

ทกผ้คนส่งเสียงโห่ร้องด้วยความยินดี สองพี่น้องฮซึงปราศจากท่วงท่าผยองลำพองอีกต่อไป พากันกระโดดลงจากเวที กลับไปยังที่นั่งของกิมไทจือและพวก

กระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศว่า

"ผลการประลองยุทธ์รอบแรก ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้า-หยิน เอาชัยฮูซึงโคกกับฮูซึงกัก"

ทุกผู้คนตะโกนโห่ร้องไม่ขาดหู เล้งต่อฉั้งก็มีสีหน้ายินดี กล่าวว่า

"หากเปลี่ยนเป็นเรา ก็ไม่อาจเอาชัยกระบี่ของฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินได้"

สองพี่น้องฮูซึงวิ่งถึงเบื้องหน้ากิมไทจือ พากันร่ำร้องเป็นภาษามองโกล กิมไทจือรับฟังจนหน้าเคร่งเครียดลง เหลียวหน้าไปยังแฮ่โฮ้วเลียกแวบหนึ่ง

แฮ่โฮ้วเลียกพลันผุดลุกขึ้น ผลักดันสองมือออก สองพี่น้องฮูซึงไม่ทันระวัง ถูกพลังฝ่ามือกระแทกใส่ทรวงอก ร่างปลิวลิ่วไปปะทะกับเสาเวที จมูกปากปรากฏโลหิตไหลทะลักออกมา

เคอลาถูตวัดมือวูบ ซัดพุ่งประกายสีแดงออกสองจุด แยกย้ายจู่โจมใส่หว่างคิ้วของสองพี่น้องฮูซึง ทั้งสองแผดร้องคำหนึ่ง ล้มลงสิ้นใจตาย

ทุกผู้คนเห็นสองพี่น้องฮูซึงมีวาระสุดท้ายเช่นนี้ พากันสงบซุ่มเสียงลง

กิมไทจือกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ไต้กิมไม่มีคนเสื่อมเสียหน้าถึงเพียงนี้"

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินล้วนเดือดดาลเป็นการใหญ่ ทั้งสองอยู่บนเวที คนหนึ่งชี้มือมายังกิมไทจือ คนหนึ่งชี้มือมาที่แฮ่โฮ้วเลียก ร้องว่า

"ประเสริฐ รอสักครู่พวกเราจะขอพิสูจน์ฝีมือกับยอดฝีมือไต้กิม

ท่านดู"

กระบี่เดียวเก้าห่วงกล่าวว่า

"ท่านทั้งสองเมื่อได้ชัย ขอเชิญลงจากเวทีก่อน ให้ยอดฝีมือแดนไอ้วปักส่งคนขึ้นเวทีไปท้าสู้กับตัวแทนไต้กิม"

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยิน ไม่กล้าละเมิดกฎการประลองยุทธ์ พากันยืดกายพลิ้วลงจากเวที ได้ยินกระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศว่า

"การประลองยุทธ์รอบที่สอง..."

แชอิงจื้อถลึงตามองผ้มา กล่าวว่า

"เล้งงิ้มเกี่ยม (กระบี่มังกรคำราม) เล่งใจชิว?"

เล่งใจชิวกล่าวเป็นเชิงถ่อมตนว่า

"ไม่กล้ารับ"

ง้อหยุ่นบุ้นยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ในที่สุดพวกท่านมาแล้ว"

เล่งใจชิวก้มศีรษะกล่าวว่า

"ผู้น้อยเร่งรุดมาสาย เป็นเหตุให้เจียงกุน (ท่านแม่ทัพ) ได้รับความตระหนก ช่างสมควรตาย"

ง้อหยุ่นบุ้นโบกมือกล่าวว่า

"อย่าได้กล่าวเช่นนี้"

แชอิงจื้อแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา สอดคำขึ้น

"พวกท่านคิดโอภาปราศรัย สมควรถามไถ่สหายของข้าพเจ้าผู้หนึ่ง"

เล่งใจชิวถามเสียงเย็นชาว่า

"ผู้ใด?"

แซอิงจื้อกล่าวคำ "กระบี่" แทงกระบี่ปราดออกดุจสายฟ้า

กระบี่นี้แทงใส่มือดาบที่หลงเหลือนั้น แต่เล่งใจชิวสะบัดกระบี่วูบ ชิงต้านทานรับกระบี่ของแซอิงจื้อไว้

แซอิงจื้อพลิกแพลงท่ากระบี่ ฟันใส่นิ้วมือที่เล่งใจชิวจับกระบี่ทั้งห้านิ้ว เล่งใจชิวตั้งกระบี่ขึ้น เสียงติงเมื่อปลายกระบี่พอดีแทงใส่ตัวกระบี่ของแซอิงจื้อ

แซอิงจื้อหน้าแปรเปลี่ยนไป ตวัดเขี่ยกระบี่ขึ้นตามสภาวะ แทงใส่ข้อศอกด้านในของเล่งใจชิว

เล่งใจชิวตาสาดประกายเจิดจ้า กระบี่แปลงเป็นร้อยพันสาย ใช้ออกทีหลังบรรลุถึงก่อน

แซอิงจื้อพลันถอยปราดไปหนึ่งวา ปรากฏปอยผมปลิวกระจาย ส่วนปกเสื้อเล่งใจชิวถูกกรีดขาดเป็นทางยาว

แซอิงจื้อยกชูกระบี่ขึ้น เล่งใจชิวรั้งกระบี่ขึ้นถึงระดับคิ้ว ตวาดว่า

"ยังมิรีบคุ้มครองเจียงกุนล่าถอยไปอีก?"

สองมือกระบี่พบกัน มีสภาพคู่คี่ก้ำกึ่ง ง้อหยุ่นบุ้นกับมือดาบนั้นล้วนชมดูจนตะลึงลาน จวบกระทั่งเล่งใจชิวตวาดสั่ง มือดาบนั้นค่อย

คล้ายตื่นจากความฝัน ประคองง้อหยุ่นบุ้นล่าถอยไปด้านหลัง

ส่วนมือดาบทั้งแปดตอนแรกใช้พวกมาก เข้ากลุ้มรุมแซฮงจื้อกับแซเฮียะจื้อ ยังตรึงสถานการณ์ไว้ได้ พอถึงตอนท้าย ก็ถูกแซฮงจื้อกับแซเฮียะจื้อคุกคามจนแทบหายใจไม่ออก

แซฮงจื้อพลันซัดดาบในมือออก มือดาบผู้หนึ่งไม่ทันระวัง ถูกดาบปักทะลุอก ร่างเซถอยไปปะทะชนถูกมือดาบอีกคนหนึ่ง ปลายดาบที่โผล่พ้นออกมา พอดีแทงใส่กระเพาะของเขา มือดาบนั้นแผดร้องคำหนึ่ง ดาบที่ยกชูขึ้นไม่มีปัญญาฟันลง

แซฮงจื้อยื่นมือช่วงชิงดาบของเขา เอี้ยวตัวปิดป้องดาบหนึ่งไว้ พลันใช้มือซ้ายถอนดึงดาบที่คร่าชีวิตสองชีวิต วกดาบกลับหลัง จ้วงแทงใส่ท้องน้อยของมือดาบที่ถูกเขาปิดสกัดดาบไว้

มือดาบนั้นแผดร้องพลางล้มลง แซฮงจื้อถอนดึงดาบ ใช้ดาบทั้งซ้ายขวา ปิดสกัดท่าจู่โจมของมือดาบอีกสองคน

ยามนั้น สภาวะจู่โจมของมือดาบที่หลงเหลือห้าคน มีอยู่ครึ่งหนึ่งที่เขาต้านทานรับไว้ อีกครึ่งหนึ่งปล่อยให้แซเฮียะจื้อรับแทน

แซเฮียะจื้อมิเพียงต้านสภาวะจู่โจมครึ่งหนึ่งไว้ ยังฟาดฟันดาบลงยังศีรษะ ฟันมือดาบผู้หนึ่งล้มตายลง

พริบตานั้น มือดาบที่หลงเหลือสี่คนอ่อนโทรมลง แซฮงจื้อควงดาบคู่ รับสภาวะจู่โจมของดาบทั้งสี่เล่มเอาไว้

แซเฮียะจื้อเห็นเช่นนั้น ร้องว่า

“ยี่ซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่ที่สอง) ทางด้านนี้ปล่อยให้ท่านจัดการแล้ว”

ขาดคำ ถอนตัวออกจากวงต่อสู้

มือดาบที่คุ้มครองง้อหยุ่นบุ้น เพิ่งจูงม้ามาตัวหนึ่ง ประคองง้อหยุ่นบุ้นขึ้นม้า ขณะจะบังคับม้าออกเดินทาง พลันเห็นประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง เลือดอุ่นระอุฉีดกระจายม้าพ่วงพีตัวนั้นถูกฟันคอขาด ง้อหยุ่นบุ้นเสียหลักพลัดตกลงจากหลังม้า

แซเฮียะจื้อหัวร่อเสียงเกรี้ยวกราด ตวัดดาบฟันใส่ง้อหยุ่นบุ้น

7
รับมือศัตรูบุกรุก

เมื่อกระบี่เดียวเก้าห่วงเริ่มการประลองยุทธ์รอบที่สอง พลันปรากฏคนชุดเหลืองผู้หนึ่งพุ่งปราดขึ้นเวที ทิ้งตัวลงโดยไร้เสียง เพียงแต่เสื้อผ้าปะทะลม บังเกิดเป็นเสียงดังเท่านั้น

ผู้ที่ขึ้นเวทีคือลูกคิดทองซิ่งบ้อยี่

ซิงบ้อยี่ประสานมือกล่าวว่า

“เราซิ่งบ้อยี่ ขอรับคำแนะนำสั่งสอน”

ได้ยินคนผู้หนึ่งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

“อย่างนั้นเราจะแนะนำสั่งสอนท่าน”

เงาร่างสีดำสายหนึ่งโผพุ่งขึ้นฟ้าดุจควันดำสายหนึ่ง ทิ้งร่างลงบนเวทีลุยไถ กลับเป็นลูกคิดเหล็กเซียะบ้อโหว

กระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศว่า

“รอบที่สอง...ลูกคิดทองซิ่งบ้อยี่ต่อสู้กับลูกคิดเหล็กเซียะบ้อโหว”

ทุกผู้คนคึกคักขึ้นอักโข ในที่สุดยอดฝีมือที่ใช้รางลูกคิดเป็นอาวุธทั้งสองพบกันแล้ว ย่อมมีเรื่องสนุกสนานให้ชมดูแน่นอน

เล้งต่อฉั้งกลับลอบสงสัยใจ เขาส่งชิ่งบ้อยี่ขึ้นเวที เพื่อหยั่งความตื้นลึกหนาบางของฝ่ายไต้กิม กิมไทจือกลับส่งเชียะบ้อโหวขึ้นมารับศึก

ชิ่งบ้อยี่เคยประมือกับเชียะบ้อโหว เชื่อว่าชิ่งบ้อยี่กำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ กิมไทจือกลับใช้ให้เชียะบ้อโหวขึ้นเวที หรือคิดแสวงหาความพ่ายแพ้?

เล้งต่อฉั้งกับเปาโซยเตี่ยล้วนขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ

ได้ยินเชียะบ้อโหวส่งเสียงราวสุนัขป่าหอนโหย เงาสีดำถลันวูบหนึ่ง ชิงจู่โจมใส่สองหมัดหนึ่งดรรชนี

ชิ่งบ้อยี่แยกสองมือออก คล้ายปิดคล้ายป้อง เห็นกระบวนท่าคลี่คลายกระบวนท่า เชียะบ้อโหวยกมือซ้ายต่อยหมัดขวา ยกมือขวาต่อยหมัดซ้าย ทางหนึ่งหลอกล่อทางหนึ่งจริงจัง ทุกกระบวนท่าล้วนเป็นท่าเพลงอันชั่วร้าย ชิ่งบ้อยี่กลับรับมือด้วยความหนักแน่นคลี่คลายแล้วตอบโต้กลับไป

เชียะบ้อโหวพลันรั้งกระบวนท่ากลับ พุ่งโฉบเฉียวอยู่รอบบริเวณราวกับอีกาสีดำตัวหนึ่ง

ทั้งสองประหมัดเท้า ด้วยความรวดเร็วดุจสายฟ้า ชั่วพริบตาผ่านไปยี่สิบสามกระบวนท่า ผู้คนใต้เวทีล้วนชมดูจนตาลายพร่าพราย

เชียะบ้อโหวพลันลอยตัวขึ้น ส่งเสียงหัวร่อเคียกเคียกประหลาดพิกล หมุนคว้างรอบหนึ่ง ปักนิ้วทั้งสิบใส่ชิ่งบ้อยี่

ชิ่งบ้อยี่ปักหลักกับที่พลันพุ่งสองมือออก นิ้วทั้งสิบสวมสอดใส่ร่องนิ้วของเชียะบ้อโหว

มือของทั้งสองพอแตะสัมผัสถูก ก็รวบกระชับมั่น ได้ยินเสียงกระดูกลั่นดังกร๊อบแกร๊บ นิ้วทั้งสิบของทั้งสองพัวพันกันเป็นพัลวัน

ทั้งสองยืนตัวแข็งที่อกับที่ หน้าผากปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆไหลรินลงมา สีหน้ายิ่งมายิ่งขาวซีด

เชียะบ้อโหวพลันตวัดเท้าเตะออก ชิ่งบ้อยี่กระโดดพ้นห่างพริบตาที่พ้นห่าง คนตาแหลมคมดูออกว่านิ้วมือข้างซ้ายที่เชียะบ้อโหวหดกลับไป ปรากฏว่านิ้วนางกับนิ้วก้อยถูกหนีบจนบิดเบี้ยวผิดสารรูป แสดงว่ากระดูกนิ้วหักไปแล้ว

ชิงบ้อยีแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

“เมื่อขาดนิ้วมือสองนิ้ว เวลาดีดลูกคิดคงไม่แคล่วคล่องเท่าใด”

เชียะบ้อโหวหน้าเปลี่ยนเป็นม่วงคล้ำ หมุนคว้างละล่ิวร่าง มือขวาประกบนิ้วดุจมีดดาบ แทงใส่ชิ่งบ้อยี่อย่างหักโหม

ชิ่งบ้อยี่ลดมือซ้ายยกมือขวา สลายกระบวนท่านี้ จากนั้นสะอึกปราดเข้าหา พุ่งหมัดซ้ายขวาออก

แต่แล้วยามนั้น เชียะบ้อโหวล้วงวัตถุสีดำมะเมื่อมสิ่งหนึ่งจากอกเสื้อมา

ทุกผู้คนร้องอุทานด้วยความตระหนก ได้ยินเสียงเกรียวกราวที่แท้เชียะบ้อโหวล้วงลูกคิดเหล็ก ซึ่งเป็นอาวุธที่สร้างชื่อให้แก่เขาออกมา

ซึงบ้อยี่ถอยปราดไป เซียะบ้อโหวพลิกสถานะเป็นฝ่ายรุก ลูกคิดเหล็กฟันขวางผ่าตรง กลับใช้เพลงดาบผ่านทางรางลูกคิด ฟันจู่โจมใส่ชิ่งบ้อยี่

ชิ่งบ้อยี่ลอยตัวขึ้นดุจเหยี่ยวเหิน รางลูกคิดของเซียะบ้อโหวกลับกลายเป็นคมดาบ แต่คมดาบไม่อาจสัมผัสถูกชายเสื้อของเขา

เซียะบ้อโหวหน้าแปรเปลี่ยนไป กระบวนท่าลูกคิดก็เปลี่ยนแปรทั้งจี้สกัดทิ่มแทง ทุกท่วงท่าล้วนเป็นเพลงกระบี่ ปิดสกัดหนทางไปของชิ่งบ้อยี่ไว้

ชิ่งบ้อยี่พลันโผพุ่งขึ้นฟ้า หลุดพ้นจากสภาวะกระบี่

เซียะบ้อโหวเปลี่ยนแปลงกระบวนท่าลูกคิด กลายเป็นกระบวนท่าโล่ ทั้งกดทับ กระแทก ผลักดัน ครอบใส่ ท่าร่างชิ่งบ้อยี่คล้ายนกขมิ้นกระโดดขึ้นลง รางลูกคิดของเซียะบ้อโหวเสมือนดั่งแหฟ้าตาข่ายดินบีบรัดเข้าหากันทีละน้อย

ทุกผู้คนชมดูจนตาไม่กะพริบ พลันได้ยินเสียงตวาดก้องประกายสีทองสาดกระจาย ในมือชิ่งบ้อยี่เพิ่มลูกคิดที่หลอมจากทองคำรางหนึ่ง ผลักดันเข้าปะทะกับลูกคิดเหล็กในมือเซียะบ้อโหว

ได้ยินเสียงกราวใหญ่ ลูกคิดทั้งสองรางปะทะชนกันเซียะบ้อโหวถอยปราดไปด้านหลัง ง่ามมือถูกกระแทกฉีกขาดจากกัน

ทุกผู้คนขณะจะโห่ร้องชมเชยออกมา พลันเห็นเซียะบ้อโหงวตวัดงัดสองมือ เม็ดลูกคิดบนรางลูกคิดสาดพุ่งใส่ชิ่งบ้อยี่จนหมดสิ้น

ดังนั้นเสียงโห่ร้องชมเชยของทั้งหมด กลับกลายเป็นเสียงอุทานด้วยความตระหนก

ชิ่งบ้อยี่พลันตวัดสองมือ เม็ดลูกคิดบนลูกคิดทองก็สาดพุ่งออกไป ปะทะกับเม็ดลูกคิดของลูกคิดเหล็กที่กลางอากาศ จากนั้นร่วงพรูลงสู่พื้น

เชียะบ้อโหวตวาดด้วยโทสะ หักพับรางลูกคิด จนกลับกลายเป็นแส้ทองเส้นหนึ่ง หวดใส่ชิ่งบ้อยี่

รางลูกคิดทองของชิ่งบ้อยี่ พลันหลุดกระจายออกจากกัน กลับกลายเป็นชี่โลหะห้าชี่ พุ่งจู่โจมใส่เชียะบ้อโหว

เชียะบ้อโหวตื่นตระหนกยิ่ง แส้เหล็กที่จู่โจมออกรั้งกลับมาคุ้มครองกายไว้

เมื่อเชียะบ้อโหวกระแทกชี่โลหะทั้งห้าชี่ร่วงหล่นลง อากัปกิริยาชะงักงันวูบหนึ่ง ชิงบ้อยีพลันต่อยหมัดมาถึง

เสียงโครมคราหนึ่ง เชียะบ้อโหวรู้สึกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลง แส้เหล็กหลุดลอยจากมือ ตัวเองปลิวกระเด็นไปเจ็ดเชียะ ชั่วครู่ยังลุกไม่ขึ้น

ชิ่งบ้อยี่สืบเท้าเข้าหาเชียะบ้อโหว เชียะบ้อโหวรีบกล่าวว่า

“อย่าได้ลงมือ....เรายอมรับการพ่ายแพ้แล้ว”

ชิ่งบ้อยี่ไม่ลงมือซ้ำเติม เปลี่ยนเป็นยื่นมือประคอง กล่าวว่า

“พวกเราลงจากเวทีเถอะ”

เชียะบ้อโหวรับคำคราหนึ่ง แต่แล้วยื่นมือซ้ายคว้าจับกระดูกไหปลาร้าของชิ่งบ้อยี่ พุ่งหมัดขวากระแทกใส่ท้องน้อยชิ่งบ้อยี่

ชิ่งบ้อยี่ตัวงอดุจกุ้งเผา เชียะบ้อโหวหัวร่อดังๆ กวัดแกว่งหมัดหมายต่อยซ้ำ

แต่แล้วยามนั้นชิ่งบ้อยี่พลันตวาดเท้าเตะออก เตะใส่ตำแหน่งอัณฑะของเชียะบ้อโหว

ใบหน้าเชียะบ้อโหวกลับกลายเป็นแดงคล้ำ ทั้งกระตุกบิดเบี้ยว จากนั้นอ้าปากค้าง ส่งเสียงคักคักในลำคอ ไม่อาจเปล่งวาจาออกมาได้

สุดท้ายเชียะบ้อโหวล้มลง การล้มลงครั้งนี้ไม่อาจลุกขึ้นอีกตลอดกาล

ชิ่งบ้อยี่กระอักโลหิตจากปากรุดตัวลงช้าๆ หอบหายใจกล่าวว่า

"ท่านไม่รักษาสัจจะ แสร้งเป็นยอมจำนน ช่างเสียทีที่เป็นคนดีดลูกคิดรางแก้ว...."

กระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศว่า

"การประลองยุทธ์รอบที่สอง ลูกคิดทองชิ่งบ้อยี่ชนะลูกคิดเหล็กเชียะบ้อโหว"

คำ "ชนะ" นี้กลับใช้ชีวิตคน การหลั่งโลหิตและเกียรติยศอัปยศเข้าแลกมา

การประลองยุทธ์ทั้งเจ็ดรอบปรากฏว่า ยอดฝีมือแดนไฮ่วั่ปักได้ชัยติดต่อกันสองรอบ ขอเพียงพิชิตชัยอีกสองรอบ ก็ไม่ต้องประลองอีกต่อไป

เล้งต่อฉั้งอดมีสีหน้ายินดีมิได้

.....เพียงแต่กิมไทจือ แฮ่โฮ้วเลียก เคอลาถูและอ้วงง้วนจ๊วกยังไม่ขึ้นเวทีลุยไถ

.....คนทั้งสี่นี้จึงเป็นศัตรูเข้มแข็งที่แท้จริง

ได้ยินกระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศว่า

"การประลองยุทธ์รอบที่สาม....."

แซเฮียะจื้อตวัดดาบฟันลง ง้อหยุ่นบุ้นกระทั่งเรี่ยวแรงยกแขนขึ้นยังไม่มี เห็นแน่ชัดว่าต้องพลาดท่าเสียทีแล้ว

พลันปรากฏดาบเล่มหนึ่งยืนปราดเข้ามา เสียงตังเมือประกายไฟแลบกระจาย ที่แท้เป็นมือดาบซึ่งคุ้มครองง้อหยุ่นบุ้นสอดดาบเข้ามาทันท่วงที

แซเฮียะจื้อหัวร่อดังๆกล่าวว่า

"เจ้าคิดใคร่ตาย เราจะส่งเสริมเจ้า"

พลางหมุนตัวฟาดฟันดาบใส่มือดาบนั้น

มือดาบนั้นรับไว้เจ็ดดาบ ง่ามมือก็ถูกกระแทกฉีกขาดแซเฮียะ-จื้อตวัดเท้า เตะดาบของมือดาบนั้นหลุดจากมือ จากนั้นฟันดาบลง

ง้อหยุ่นบุ้นเห็นมือดาบนั้นตกอยู่ในห้วงคับขันจึงก้มกายเก็บดาบบนพื้นขึ้นมา ฟันใส่แซเฮียะจื้อมิคาดฟันถึงกลางคัน เรี่ยวแรงไม่ปะติดปะต่อพลังดาบลดทอนลง

แซเฮียะจื้อพลันรู้สึกตัว ก้มศีรษะหลบเลี่ยง ดาบนี้เพียงฟันผม-เผ้าของเขาหลุดออกมากระจุกหนึ่ง

แซเฮียะจื้อหันขวับไป เห็นง้อหยุ่นบุ้นถือดาบด้วยมือซ้าย กัดฟันยืนหยัดทรงกายไว้ ถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่ ฟาดฟันดาบลง

ง้อหยุ่นบุ้นยกดาบปิดป้อง เสียงตังคราหนึ่ง ดาบถูกกระแทกหลุดจากมือ

แซเฮียะจื้อพลิกดาบหมายฟันซ้ำ พลันถูกคนผู้หนึ่งสวมกอด

ทางด้านหลัง ได้ยินมือดาบนั้นร้องว่า

"เจียงกุน (ท่านแม่ทัพ) ไม่ต้องสนใจผู้น้อย รีบไป"

ง้อหยุ่นบุ้นหาปฏิบัติตามไม่ ตวาดว่า

"หากจะตายก็ตายด้วยกัน"

พลางฝืนใจเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง ต่อยหมัดออกไป

แซเฮียะจื้อถูกมือดาบนั้นกอดรัดไว้ จึงจ้วงแทงดาบกลับหลัง ใช้ดาบแทงทะลุร่างมือดาบนั้น ขณะจะถอนถึงดาบออกมา ง้อหยุ่นบุ้นก็ต่อยหมัดมาถึง

แซเฮียะจื้องงงันวูบหนึ่ง เสียงโครมเมื่อถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง เซถอยไปเจ็ดแปดก้าว บนใบหน้าปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา

แซเฮียะจื้อยกมือปาดไปบนใบหน้า ปรากฏโลหิตเปียกชุ่มไปทั้งฝ่ามือ ต้องตวาดด้วยโทสะ ฟาดฟันดาบออกเก้าดาบ

ง้อหยุ่นบุ้นกระทั่งดาบเดียวยังหลบไม่พ้น ยามนั้นพลันปรากฏคนผู้หนึ่งควงดาบใหญ่โถมเข้ามา เสียงตังเมื่อปะทะกับดาบของแซ-เฮียะจื้ออย่างถนัดถนี่

แซเฮียะจื้อส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง เจ้าของดาบใหญ่กลับถอยกายไปเจ็ดแปดก้าว ทางหนึ่งคำรามก้อง ที่แท้เป็นขุนพลคู่ใจของง้อหยุ่นบุ้นนามเตียติ่งข่วย

ก่อนหน้านี้เตียติ่งข่วยจูโจมใส่จาลก คนทั้งสองหนึ่งใช้ดาบใหญ่หนึ่งใช้อาวุธเหล็กเหลี่ยม มีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่งกัน แต่เตียติ่งข่วยเห็นง้อหยุ่นบุ้นคับขันจนร่อแร่ พานฟาดฟันออกสิบเก้าดาบ ขับไล่จาลกล่าถอย วิ่งเข้ามารับดาบของแซเฮียะจื้อ

การปะทะครั้งนี้ปรากฏว่าเตียติ่งช่วยใช้กำลังภายนอก แซเฮียะ-จื้อแฝงกำลังภายใน เตียติ่งช่วยจึงถูกกระแทกเซถอยไป

การเซถอยครั้งนี้ พอดีเผชิญกับอาวุธเหล็กเหลี่ยม ซึ่งแหวกจู่โจมมาจากด้านหลัง เสียงฉึกเมื่อเหล็กเหลี่ยมปักตรึงใส่กลางหลังเตียติ่งช่วย

ง้อหยุ่นบุ้นเห็นเตียติ่งช่วยเสียชีวิตเพราะเขา ต้องเบิกตาแทบฉีกขาด ขู่คำรามว่า

"จาลก"

เตียติ่งช่วยถูกอาวุธเหล็กเหลี่ยมปักตรึงใส่ร่าง พลันหมุนคว้างไปด้านหลัง

เขาแม้ตายก็ไม่ยินยอมพร้อมใจ ไม่ว่าอย่างไรต้องปลิดปลงสังหารจาลกกับมือ

ชั่วพริบตา เตียติ่งช่วยหมุนคว้างถึงเบื้องหน้าจาลก ยกชูดาบใหญ่ขึ้น

จาลกพอได้ยินง้อหยุ่นบุ้นคำรามคำ "จาลก" อดสะท้านขึ้นคราหนึ่งมิได้ เมื่อครู่เขาใฝ่ฝันถึงชื่อเสียงลาภยศ จึงลอบทำร้ายง้อหยุ่นบุ้นทางด้านหลัง แต่จะอย่างไรอยู่ภายใต้การปกครองของง้อหยุ่นบุ้นนานปี ยังคงยำเกรงไม่เสื่อมคลาย

พริบตาดุจประกายไฟ เตียติ่งช่วยเงื้อดาบฟันลง ฟันศีรษะจาลกหลุดจากบ่า ปลิวกระเด็นขึ้นสู่ท้องฟ้า ขณะที่หัวขาดร่วงลิ่วลงมาเป็นเวลาเดียวกับที่ร่างเตียติ่งช่วยล้มครืนลง

ในที่สุดเตียติ่งช่วยสังหารจาลกกับมือ แล้วค่อยล้มตายลง

ง้อหยุ่นบุ้นทอดถอนใจยาว เก็บดาบบนพื้นขึ้นมาเล่มหนึ่ง แชเฮียะจื้อถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"ท่านฆ่าตัวตายเถอะ"

ง้อหยุ่นบุ้นสั่นศีรษะกล่าวว่า

"นักรบยอมตายกลางสมรภูมิ ไม่ขออัตวินิบาตกรรม"

ขาดคำ รวบรวมเรี่ยวแรงอึดสุดท้าย ฟาดฟันดาบออก

แชเฮียะจื้อรับบาดเจ็บที่ใบหน้า ยามกะทันหันกลับไม่อาจพิชิตง้อหยุ่นบุ้นลงได้ พลันปรากฏดาบเล่มหนึ่งแทงสวบเข้ามา กระแทกดาบหลุดจากมือง้อหยุ่นบุ้น

แชเฮียะจื้อเหลียวหน้าไป เห็นเป็นแชฮงจื้อต้องร้องเรียกด้วยความยินดีว่า

"ยี่ซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่ที่สอง)"

แชฮงจื้อยิ้มเล็กน้อย ร่ายรำดาบฟาดฟันใส่ง้อหยุ่นบุ้น

ง้อหยุ่นบุ้นทอดถอนใจยาว ทราบว่ามือดาบทั้งสี่ล้วนไม่มีคนรอดชีวิต ดูท่าตัวเองก็ยากรอดพ้นจากชะตากรรม

ทางด้านเล่งใจชิวหักหาญกับแชอิงจื้อร้อยกว่ากระบี่ ทั้งสองความจริงมีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่ง แต่เล่งใจชิวสู้พลางแบ่งแยกสมาธิพลางพลาดพลั้งถูกแชอิงจื้อกรีดใส่เป็นบาดแผลยาวห้านิ้ว ทำให้ตกเป็นเบี้ยล่าง อาจเสียชีวิตได้ทุกเมื่อ

เล่งใจชิวเห็นแชฮงจื้อฟาดฟันดาบใส่ง้อหยุ่นบุ้น ง้อหยุ่นบุ้นกลับรามือรอความตาย สร้างความร้อนรุ่มให้แก่เล่งใจชิวจนร่ำร้องว่า

"เจียงกุนไม่อาจตาย"

พลางชัดกระบี่มังกรคำรามหลุดจากมือ กลับกลายเป็นรุ้งบินสายหนึ่ง เสียงติงเมื่อกระแทกดาบของแซฮงจื้อพ้นห่างไป

เล่งใจชิวชัดกระบี่คลี่คลายสถานการณ์ให้แก่ง้อหยุ่นบุ้น แต่ตัวเองปราศจากกระบี่ สถานการณ์ยิ่งคับขันกว่าเดิม

แซอิงจื้อแสยะยิ้ม สะบัดขวับขวับขวับออกสามกระบี่ หลังจากนั้นใช้ออกอีกสามกระบี่

ยามนั้นที่ห่างไปบังเกิดเสียงกู่ดังสดใสยาวนานขึ้น

เสียงกู่อันยาวนานนี้ พอกระทบโสตง้อหยุ่นบุ้นกับเล่งใจชิวล้วนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง แซอิงจื้อ แซฮงจื้อกับแซเฮียะจื้อกลับใจหายวูบ

เป็นเสียงกู่ของปึงจิ้นไป๊

เล่งใจชิวรีบกู่ร้องขานรับ ร้องบอกว่า

"ง้อเจียงกุนอยู่ที่นี้"

พริบตาที่เสียสมาธิกล่าววาจา หัวไหล่ถูกแซอิงจื้อแทงใส่หนึ่งกระบี่

เสียงกู่อันยาวนานนั้นพลันขาดหาย กลับกลายเป็นกระแสลมแรง คล้ายกับลมฝนพัดกระหน่ำมาถึง

แซฮงจื้อกับแซเฮียะจื้อพากันผนึกดาบ กลุ้มจู่โจมใส่ง้อหยุ่นบุ้นจากทางซ้ายขวา

ง้อหยุ่นบุ้นพอได้ยินเสียงกู่ของปึงจิ้นไป๊ พลันคึกคักขึ้นอักโขยื่นมือรับกระบี่มังกรคำรามไว้ ปิดป้องพลางถอยร่นพลาง

เล่งใจชิวก็กัดฟันกระโดดหลบหลีก แซอิงจื้อเร่งเร้าสภาวะจู่โจมเบี่ยงตัวแทงกระบี่ออก เสียงเชียะเมื่อแทงถูกข้อเท้าของเล่งใจชิว ทำ

ร้ายเล่งใจชิวล้มลง

ยามนั้นที่ห่างไปสามสิบวาปรากฏเงาสีขาวถลันวูบหนึ่ง ใบสนในรัศมียี่สิบวาร่วงพร่างพรู พื้นที่สิบวาบังเกิดกระแสก่อหวอด เงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราดมาดุจสายฟ้า

เห็นเงาร่างสีขาวโน้มตัวต่ำลง สองเท้าลอยขึ้นจากพื้น กลับคล้ายพุ่งศีรษะชนใส่ ด้วยท่วงท่าสภาวะที่ยากต้านทานรับได้

แซอิงจื้อกับแซเฮียะจื้อพอได้ยินเสียงกู่ ก็ตระเตรียมตัวแต่แรก แต่หากผู้มาร่อนลงจากฟ้ายังพอทำเนา คิดไม่ถึงกลับพุ่งตัวเข้าในระดับต่ำ ทั้งสองล้วนไม่เคยพบเห็นยุทธวิธีเช่นนี้มาก่อน อดตะลึงลานมิได้

แซเฮียะจื้อถูกง้อหยุ่นบุ้นต่อยหมัดใส่ใบหน้าสติเลอะเลือนอยู่บ้าง แซฮงจื้อความจริงมีพลังฝีมือสูงเยียมกว่าแซเฮียะจื้อ พอเห็นเงาร่างสีขาวนั้น ต้องร้องคำ “ปึงจิ้นไบ๊” พลางหมุนตัววิ่งหนีไป

แซเฮียะจื้อกลับเสือกกระบี่แทงใส่ผู้มา คนชุดขาวชิงยื่นมือคว้าจับข้อมือของเขา สะบัดเหวี่ยงคนออกไป กลับเหวี่ยงคนใส่แซฮงจื้อ

แซฮงจื้อได้ยินเสียงลมไล่หลัง รีบหันกลับมารับศึก เห็นคนผู้หนึ่งพุ่งตัวเข้ามา ขณะจะเสือกแทงกระบี่ออก พลันพบว่าคนผู้นั้นคือแซแฮียะจื้อสร้างความแตกตื่นจนรั้งกระบี่กลับ ยื่นมือรับคนไว้

แต่ความเคลื่อนไหวของเขายังชักช้าวูบหนึ่ง ถูกคนชนใส่อย่างถนัดถนี่ ต้องเซถลาไปเจ็ดแปดก้าว ขณะจะผลักไสแซเฮียะจื้อออก จุดเส้นบนร่างก็ถูกจี้สกัดเจ็ดแปดแห่ง

เขาเพียงเห็นเงาร่างสีขาวพุ่งผ่านไป พร้อมกับลมเร่งร้อนหอบหนึ่งกระทั่งโฉมหน้าฝ่ายตรงข้ามยังไม่อาจเห็นชัดตา

ทางด้านแชอิงจื้อพอเห็นเงาร่างสีขาวปรากฏขึ้นในระยะห่างสามสิบวา ก็หยุดยั้งชะงักมือไว้ รอจนเห็นใบสนในรัศมียี่สิบวาสั่นไหว จึงตัดสินใจหลบหนี กระโดดคราเดียวไปไกลสองวา จากนั้นพุ่งปราดไปอีกสามวา

พลันเห็นเบื้องหน้าปรากฏเงาสีขาวถลันวูบหนึ่ง คนชุดขาวผู้หนึ่งทิ้งตัวลงขวางหน้า ในสภาพหันหลังให้

แชอิงจื้อตวาดก้อง ใช้ออกหนึ่งกระบี่หนึ่งฝ่ามืออย่างสุดกำลัง

คนชุดขาวนั้นเหลียวหน้ามา ยื่นมือกดวูบแล้วตะปบปราด พอดีรับท่าฝ่ามือของเขา พร้อมกับตะปบคว้ากระบี่ของเขาไว้

คนชุดขาวคือปิงจิ้นไป๋

เสื้อผ้าจอนผมของปิงจิ้นไป๋ยุ่งเหยิงอยู่บ้าง ดวงตากลับไม่อ่อนโยนเช่นปรกติ ยังทอประกายฆ่าฟันวูบหนึ่ง

แชอิงจื้ออดหน้าเปลี่ยนสีมิได้

เขาปะทะฝ่ามือกับปิงจิ้นไป๋ คล้ายฟาดใส่กองนุ่น ไม่อาจใช้กำลังแม้แต่น้อย หรือว่าพลังฝ่ามือปิงจิ้นไป๋ยังหยุ่นเยือกกว่าฝ่ามือควันเบาบางอีก?

ปิงจิ้นไป๋คลายนิ้วมือออก แชอิงจื้อก็ถอนดึงกระบี่กลับไปได้ พลันตวาดก้องร้องขึ้น โถมแทงบนสิบเจ็ดกระบี่ แทงกลางสามสิบหกกระบี่ แทงล่างแปดกระบี่ พร้อมกับกราดฟาดฝ่ามือออกอย่างดุดัน

ปิงจิ้นไป๋ไม่เคลื่อนไหวไม่แปรเปลี่ยน พลันยื่นมือออกพร้อมกับคีบวูบ

พอคีบคว้าก็หนีบคมกระบี่ของแชฮงจื้อไว้ และกระแทกฝ่ามือ

ของแชฮงจื้อกลับไป

แชอิงจื้อพลิกตัวเที่ยวหนึ่ง ทิ้งร่างลงสู่พื้น ใช้กระบี่ยันกาย ส่งเสียงหอบหายใจออกมา

ปิงจิ้นไป๊พลันตวาดว่า

“ท่านยังไม่รู้สำนึกอีก?”

แชฮงจื้อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง สีหน้าแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก

เขาพลันขยับกระบี่ ก่อเกิดเป็นบุปผากระบี่หลายสิบวง ทำท่าโถมไปเบื้องหน้า แต่แล้วเปลี่ยนแปลงสภาวะกระบี่ คุมกระบี่โถมแทงใส่ง้อหยุ่นบุ้น

คราครั้งนี้แม้แต่ปิงจิ้นไป๊ก็คาดคิดไม่ถึงว่า แชอิงจื้อก่อนตายยังคิดจู่โจมสังหารง้อหยุ่นบุ้น

กระบี่ของแชอิงจื้อนี้มุ่งมั่นหมายชีวิต เนื่องด้วยเคลื่อนไหวอย่างเร่งร้อน จึงเผยช่องว่างจุดอ่อนมากมาย

ตำแหน่งที่เขาพุ่งผ่าน พอดีเป็นเบื้องบนศีรษะของเล่งใจชิว

เล่งใจชิวไม่มีเรี่ยวแรงขัดขวาง แต่ยังหยิบฉวยดาบบนพื้นเล่มหนึ่งเสือกแทงขึ้นไป แทงใส่ทรวงอกท้องน้อยของแชอิงจื้อ

ดาบนี้แทงทะลร่างแชอิงจื้อ ปลายดาบโผล่พ้นออกกลางหลัง

แชอิงจื้อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ยังคงแทงกระบี่ใส่ง้อหยุ่นบุ้นด้วยท่วงท่าเดิม เพียงแต่แนวกระบี่เบี่ยงเบนพลาดเป้าแล้ว

ง้อหยุ่นบุ้นจะอย่างไรเป็นขุนพลกรำศึก เห็นกระบี่ทิ่มแทงถึง ก็หงายร่างท่อนบนไปด้านหลังเป็นการหลบเลี่ยง

แชอิงจื้อพุ่งผ่านร่างง้อหยุ่นบุ้น ส่งเสียงแผดร้องโหยหวนชวน

สะท้านออกมา

ที่ด้านหลังง้อหยุ่นบุ้นเป็นหน้าผา ร่างแชอิงจื้อกลับร่วงลิ่วลงจากหน้าผา

ปิงจิ้นไบ๊ทอดถอนใจยาว พลันลอยตัวขึ้นบนหลังม้าตัวหนึ่งก่อนไปทิ้งคำพูดว่า

“ข้าพเจ้ารุดมาสาย ของ้อเจียงกุนกับเล่งตั่วนั้งให้อภัย

“ข้าพเจ้ายังต้องเดินทางกลับเมืองเหียกวน ช่วยเหลือเล้งไต้-เฮียบต่อต้านกิมไทจือ

“แชฮงจื้อกับแชเฮียะจื้อถูกข้าพเจ้าจี้สกัดจุดไว้ ขอให้เล่งตั่วนั้งคุมตัวกลับไปสอบสวน

“เรื่องคุ้มครองส่งง้อเจียงกุนกลับค่าย ขอรบกวนเล่งตั่วนั้งแล้ว”

หลังจากกล่าวจบ เสียงฝีเท้าม้าดังเร่งร้อน ปิงจิ้นไบ๊จากไปแล้ว

ขุนเขาเขียวคงเดิม สายลมโชยพัดสนเอนลู่

ง้อหยุ่นบุ้นกับเล่งใจชิวตะลึงลานชั่วขณะ ง้อหยุ่นบุ้นค่อยพึมพำว่า

“ปิงจิ้นไบ๊อันยอดเยี่ยม...”

เล่งใจชิวกลับทอดถอนใจกล่าวว่า

“เพียงแต่เขารีบร้อนเดินทางไปกลับ ไหนเลยต่อกรกับกิมไทจือได้...”

อาทิตย์ร้อนแรงอยู่กลางหาว เป็นเวลาเที่ยงตรงพอดี

ผู้คนทั้งบนและล่างของเวทีลุยไถ ล้วนหลั่งเหงื่อโซมกาย หวังให้เกิดฝนตกห่าใหญ่ ชะล้างคราบโสมมในที่นี้

กระบี่เดียวเก้าห่วงบนเวทีพอประกาศเริ่มการประลองยุทธ์ครั้งที่สามทางฝ่ายไต้กิมพลันปรากฏคนผู้หนึ่งผุดลุกขึ้นยืน

ทุกผู้คนเห็นคนผู้นี้ทั้งผอมทั้งสูง สารรูปคล้ายผีดิบ ทุกฝีเท้าก้าวย่าง หัวเข่าไม่งอพับ พอเดินถึงหน้าเวทีก็ลอยตัวขึ้นสูงวาเศษ ยืนตัวแข็งทื่อกับที่

ชาวยุทธจักรแดนไฮว้ปักซึ่งมีตาแหลมคม จดจำคนผู้นี้ออกร้องโพล่งว่า

“อ้วงง้วนจ๊วก”

ทีแท้อวงง้วนจวกเคยเข้าสู่แผ่นดินตงง้วนสามครั้ง ก่อการฆ่าฟันรุนแรง ภายหลังถูกปิงจิ้นไป๋ขับไล่ออกจากแผ่นดินตงง้วน จึงมีคนจดจำเขาออก ชายชราผู้หนึ่งร้องว่า

“ผีดิบนี้ย้อนกลับมาอีกแล้ว”

อ้วงง้วนจ๊วกยกมือซ้ายขึ้น บังเกิดเสียงซี่ซี่เล็บนิ้วบนนิ้วชี้กับนิ้วก้อยพุ่งฝ่าอากาศออกไป ปักใส่ดวงตาซ้ายขวาของชายชรานั้น

ชายชรานั้นถูกลอบทำร้าย บังเกิดความเจ็บปวดจับใจหลั่งโลหิตเนืองนองหน้า ล้มลงเกลือกกลิ้งไปตามพื้นดิน

ทุกผู้คนทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ได้ยินคนผู้หนึ่งตวาดเสียงหนักๆ ว่า

“ยอดฝีมือชาวซ้องกับตัวแทนไต้กิมประลองยุทธ์ กลับระบายโทสะใส่ผู้อื่น นับเป็นพฤติการณ์ของนักบู๊ไต้กิมหรือ?”

กล่าวจบ คนชุดเทาผู้หนึ่งลอยตัวขึ้นดุจปักษามหึมาทิ้งตัวลงบนเวที กลับเป็นท่านลูกคิดเปาโซยเตี่ย

เปาโซยเตี่ยยืนเผชิญหน้ากับอ้วงง้วนจ๊วก กระบี่เดียวเก้าห่วงทำหน้าที่ประกาศว่า

"รอบที่สาม...อ้วงง้วนจ๊วกแห่งไต้กิมพบกับเปาโซยเตี่ยแห่งไฮว้ปัก"

ผู้คนที่ใต้เวทีพากันโห่ร้องว่า

"เปายี่เฮียบ (ผู้กล้าที่สองแซ่เปา) ฆ่าผีดิบตนนี้"

"เปาซิงแซ (ท่านผู้แซ่เปา) ท่านต้องระบายโทสะแก้แค้นให้แก่พวกเรา"

อ้วงง้วนจ๊วกยืนแน่วนิ่ง สีหน้าไร้ความรู้สึก คล้ายรูปสลักจากศิลา

เปาโซยเตี่ยปลอดโปร่งเฉื่อยชา เพ่งตาวาววับจับจ้องมองอ้วงง้วน-จ๊วก

อ้วงง้วนจ๊วกไม่เคลื่อนไหว เขาก็ไม่เคลื่อนไหว

อ้วงง้วนจ๊วกพอเคลื่อนไหว เขาก็เคลื่อนไหวแล้ว

เห็นชายเสื้ออ้วงง้วนจ๊วกกระพือพลิ้ว คนคล้ายวิหคมหึมาตัวหนึ่งโถมปราดมา

เปาโซยเตี่ยระบายลมจากปาก ปักหลักยืนหยัดต่อยหมัดออกไป

แต่แล้วอ้วงง้วนจ๊วกคล้ายไม่ได้เคลื่อนไหว ไม่มีปฏิกิริยาแม้แต่น้อย

หมัดของเปาโซยเตี่ยนี้เท่ากับต่อยสูญเปล่า อ้วงง้วนจ๊วกค่อยงอนิ้วทั้งห้าดุจตาขอ ตะปบคว้าใส่ข้อมือของเขา

ก่อนหน้านี้หัวหน้าที่สองแห่งสำนักคุ้มกันภัยไฮ้วเอี้ยงนามโง้วติ้มเจี๊ยะกลับตายใต้เงื้อมมืออ้วงง้วนจ๊วก ทั้งนี้เพราะแนววิชาฝีมือของอ้วงง้วน-จ๊วกพลิกแพลงพิสดารถึงที่สุด

การตะปบคว้าของอ้วงง้วนจ๊วกครั้งนี้ ก็คว้าจับข้อมือขวาของเปาโซยเตี่ยไว้

ต่อให้เป็นก้อนหินอันแข็งแกร่ง ใต้เงื้อมมือของอ้วงง้วนจ๊วก ก็ต้องถูกบีบเค้นแหลกสลาย

อ้วงง้วนจ๊วกพอเกร็งกำลัง พลันรู้สึกฝ่ามือลื่นวูบ สิ่งที่อยู่ในมือกลับเป็นวัตถุอันลื่นไหล ลื่นหลุดจากใจกลางฝ่ามือของเขา

มิเพียงลื่นหลุดจากใจกลางฝ่ามือของเขา ยังกลับกลายเป็นสว่านอันแหลมคม ทิ่มสกัดใส่ขมับซ้ายขวาของเขา

อ้วงง้วนจ๊วกฝึกวิชา จนมีสภาพร่างกายคล้ายศิลาท่อนไม้ แต่บริเวณขมับเป็นจุดอ่อนของเขา เปาโซยเตี่ยมองปราดเดียวก็ค้นพบจุดมรณะของเขา

อ้วงง้วนจ๊วกไม่บิดเอวไม่งอเข่า พลันกระโดดพุ่งถอยไปสองเชียะ

การพุ่งถอยของเขาครั้งนี้ กลับเผชิญหมัดจากทัวสีทิศแปดทางหมัดของเปาโซยเตี่ย

เปาโซยเตี่ยความจริงเป็นศิษย์ฆราวาสวัดเสียวลิ้มยี่ ฝึกปรือวิชาแป๊ะโป่วชิ่งคุ้ง (หมัดเทพยดาร้อยก้าว) ถึงขั้นสูงล้ำสุดยอด

วิชาหมัดเทพยดาร้อยก้าวมีทั้งสิ้นหนึ่งร้อยแปดท่า เปาโซยเตี่ยพอชิงลงมือ อ้วงง้วนจ๊วกต้องหลบซ้ายเลี่ยงขวาเป็นพัลวัน

พอใช้ออกครบหนึ่งร้อยแปดท่า อ้วงง้วนจ๊วกขณะจะตีโต้ เปาโซยเตี่ยพลันระบายลมจากปาก สภาวะหมัดแปรเปลี่ยนกลับกลาย ใช้ออกด้วยวิชาฮกโฮ้วคุ้งอวบ (หมัดกำราบเสือ) ของวัดเสียวลิ้มยี่

เพลงหมัดของวัดเสียวลิ้มยี่ จะอย่างไรเป็นเพลงหมัดอันเที่ยงแท้มาตรฐาน ทุกหมัดหนักหน่วงแกร่งกร้าว ยากที่อ้วงง้วนจ๊วกจะตีโต้กลับคืนได้

แต่วิชาท่าเท้าของอ้วงง้วนจ๊วกก็น้อยครั้งจะพบพานในบู๊ลิ้มตงง้วน พอตกอยู่ในห้วงคับขัน ก็ยืดกายพุ่งตัวหลบรอดได้

อ้วงง้วนจ๊วกตั้งใจว่า รอจนเปาโซยเตี่ยใช้เพลงหมัดจบสิ้น ก็จะลงมือตีโต้ มุ่งหมายชีวิตฝ่ายตรงข้าม

ยามนั้นเพลงหมัดของเปาโซยเตี่ยชะลอลงวูบหนึ่ง อ้วงง้วนจ๊วกคึกคักอักโข ตระเตรียมตีโต้แล้ว

ทันใดเพลงหมัดของเปาโซยเตี่ยแปรเปลี่ยนอีกครา กลับกลายเป็นวิชาล้อฮั่นชิ้งคุ้ง (หมัดอรหันต์) ของวัดเสียวลิ้มยี่

หมัดอรหันต์พอใช้ออก บนเวทีลุยไถเห็นแต่เงาหมัด ไม่เห็นเงาร่างผู้คน ได้ยินแต่เสียงกระแสลมหมัด ไม่ได้ยินเสียงคน

อ้วงง้วนจ๊วกเพ่งตามอง เห็นเปาโซยเตี่ยมิเพียงแต่หอบหายใจมิหนำซ้ำกระแสลมหมัดทวีความรุนแรง ใบหน้าก็แดงก่ำ อย่างน้อยสามารถต่อยตีอีกสามสี่ชั่วยามโดยไม่เหนื่อยล้า

อ้วงง้วนจ๊วกกระโดดหลบไปมา พลันพบว่าตัวเองถูกคุกคามถึงริมขอบเวที

ใบหน้าซึ่งปั้นยากอยู่แล้วของอ้วงง้วนจ๊วก ยิ่งแปรเปลี่ยนจนปั้น

ยากกว่าเดิม

ตามกฎของการประลองยุทธ์ หากพลัดตกลงจากเวที ต้องถูกปรับเป็นแพ้

เปาโซยเตี่ยพุ่งสองหมัดออกด้วยท่า ซาเตี้ยงชงคุ้ง (หมัดกระแทกสามขยาย) จากนั้นพลิกแพลงเป็นท่าเลียงฮ้วงเปียงทุ้ย (แส้ค้อนลูกโซ่) จากนั้นกลับกลายเป็นท่าซาฮ้วงเท่าง้วย (สามห่วงคล้องจันทร์) ใช้ติดต่อตามกัน

อ้วงง้วนจ๊วกพลันส่งเสียงกู่ดังประหลาดพิกล ประหนึ่งสุนัขป่ากลางทุ่งร้าง หันหน้าหาจันทร์กระจ่าง ส่งเสียงหอนโหยออกมา

อ้วงง้วนจ๊วกกลับไม่หลบหลีกเลี่ยงหนีท่าเพลงหมัด พลันตวัดเตะสองเท้าออกดุจสายฟ้า

เปาโซยเตี่ยงงงันวูบหนึ่ง เขาจึงไม่ตกตายพร้อมกับศัตรู ดังนั้นสลับเท้าหมุนตัว ขณะจะจู่โจมเข้าหาใหม่ แต่อ้วงง้วนจ๊วกหลังจากเตะออกสองเท้า ก็เตะออกอีกสองเท้า

หลังจากสองเท้า ยังเตะอีกสี่เท้า

ถัดจากสี่เท้า ยังเตะใส่แปดเท้า

ต่อจากแปดเท้า ก็เตะอีกสิบหกเท้า

พริบตานั้นเปาโซยเตี่ยถูกคุกคามถอยไปด้านหลัง เล้งต่อชั้งที่ชมดูอยู่หน้าเวทีต้องร้องโพล่งว่า

“เกาฮุ้นเลี่ยงฮ้วงคา (เท้าลูกโซ่เกี่ยววิญญาณ)”

ที่แท้อ้วงง้วนจ๊วกตั้งตัวเป็นเจ้าสำนักกรงเล็บเหยี่ยวบิดกระดูกวิชากรงเล็บเหยี่ยวของเขาร้ายกาจยิ่ง แม้แต่เจ้าเล็บเหยี่ยวลุ้ยฮงแห่ง

ตงง้วน ยังกริ่งเกรงอยู่สามส่วน

ทุกผู้คนเข้าใจว่า เขาใช้วิชากรงเล็บเหยี่ยวบิดเอ็นกระดูกผู้คน ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่

เขาใช้ออกด้วยสองเท้า ใช้เท้าลูกโซ่เกี่ยววิญญาณเตะใส่จุดชีวิต ชีพจรลับ และกระดูกข้อต่อผู้คน ท่าเท้ายิ่งมายิ่งรวดเร็ว ต่อให้หลบรอดจากสิบเท้า ก็ไม่อาจหลบรอดจากร้อยเท้า หากถูกเตะใส่เท้าหนึ่งแม้ไม่ตายต้องพิการ

อ้วงง้วนจ๊วกพอระดมเตะใส่ เปาโซยเตี่ยก็กลับกลายเป็นฝ่ายถอยร่น ถดถอยถึงริมขอบเวทีลุยไถ

เห็นแน่ชัดว่าเปาโซยเตี่ยต้องถูกคุกคามพลัดตกลงจากเวทีพลันได้ยินเสียงดังทึบทึบ จากนั้นอ้วงง้วนจ๊วกเป็นฝ่ายถอยปราดไปอีกครา

เห็นในมือเปาโซยเตี่ยเพิ่มลูกคิดรางหนึ่ง ลูกคิดทั้งไม่ได้หล่อจากทองคำ และไม่ได้หลอมสร้างจากเหล็ก เพียงเป็นลูกคิดธรรมดาที่ทำจากไม้

เปาโซยเตี่ยพอแสดงลูกคิดรางนี้ออกมา อ้วงง้วนจ๊วกเริ่มล่าถอยไปด้านหลัง

ผู้อื่นดูไม่ออกว่า ลูกคิดรางนี้มีความพิสดารอันใด แต่เล้งต่อฉั้งมีสายตาแหลมคมเพียงไหน เหลือบแลเห็นว่าสองเท้าของอ้วงง้วนจ๊วกเตะถูกลูกคิดรางนี้เอง

หลังจากสองเท้านี้ สีหน้าอ้วงง้วนจ๊วกปรากฏแววปวดร้าวที่ยากสังเกตออก สองเท้าก็ขาดความคล่องแคล่วดุจเดิม เริ่มล่าถอยไปด้าน

หลัง

ลูกคิดของเปาโซยเตี่ยรางนี้ดูไปไม่สะดุดตา แต่เมื่อใช้ติดต่อตามกัน ผู้อื่นไม่มีความรู้สึกว่าเป็นลูกคิดอีก

หากแต่เป็นดาบ เป็นกระบี่ เป็นพลั่ว เป็นไม้เท้าเป็นพู่กัน เป็นตาขอ

ทั้งนี้เพราะลูกคิดในมือเปาโซยเตี่ย ท่าแรกเป็นเพลงดาบนามเซียวจกจิ่วลี่ (ฟันเท้าสอดรองเท้า) ท่าหลังเป็นเพลงกระบี่นามติกเยี้ยว-อึ้งเล้ง (จู่โจมมังกรเหลือง) กระบวนท่าต้นเป็นเพลงไม้เท้านามกั่งเล้ง-ฮกโฮ้ว (ปราบมังกรกำราบเสือ) กระบวนท่าปลายเป็นเพลงพลั่วนามฮุงจุ้ยอิ่งง้วย (แหวกน้ำชักนำจันทร์) กระบวนท่าหนึ่งเป็นเพลงพู่กันนามเกาเล็กแซซี (ตวัดรั้งเป็นตาย) กระบวนท่าสองเป็นเพลงตาขอนามยิกง้วยซังที้ (หอบหิ้วสุริยันจันทรา)

เห็นเปาโซยเตี่ยพลิกแพลงใช้กระบวนท่ายอกย้อน ทั้งชำชองชำนาญ เปรียบกับกระบวนท่าของชิ่งบ้อยี่กับเชียะบ้อโหว ไม่ทราบเหนือล้ำกว่าเท่าใด

อ้วงง้วนจ๊วกปิดป้องเพลงดาบได้ ไม่อาจปิดป้องสภาวะไม้เท้าหลบหลีกสภาวะไม้เท้าได้ ไม่อาจหลบรอดจากท่วงท่าแส้ ได้แต่ล่าถอยไปด้านหลัง

เปาโซยเตี่ยลงมือถึงตอนท้าย ยังคงใช้ลูกคิดรางเดียว แต่ระหว่างรุกรับ คล้ายทุ่มเทสิบแปดศัตราวุธ ดังนั้นคุกคามอ้วงง้วนจ๊วกล่าถอยถึงริมเวทีอีกครั้ง

พลันได้ยินอ้วงง้วนจ๊วกส่งเสียงร้องดังพิกลยื่นสองมือปราดออก

กลับบีบเค้นลำคอเปาโซยเตี่ยไว้

ที่แท้พริบตานั้น อ้วงง้วนจ๊วกตะกุยกรงเล็บทั้งสองออก เปาโซยเตี่ยปัดป่ายกรงเล็บทั้งสองข้างออกห่าง มิคาดกรงเล็บบีบเค้นลำคอของพวกเขาไว้

ทงนเพราะมือของอ้วงง้วนจ๊วกยืดยาวกว่าเดมอกหานว เลงตอ-ฉั้งที่ใต้เวทีชมดูจนร้องโพล่งว่า

"เทียนเต็กบ้อเชี้ยเยี้ยว (กรงเล็บปีศาจชมพูทวีป)"

เปาโซยเตี่ยดิ้นรนคราหนึ่ง ไม่อาจดิ้นหลุดได้ พลันโถมออกไปห้าก้าว กลับหลุดพ้นจากกรงเล็บปีศาจนั้น

มือของอ้วงง้วนจ๊วกยืดยาวออก สามารถใช้ต่างอาวุธ กระจายเป็นเงากรงเล็บเต็มท้องฟ้า จู่โจมใส่เปาโซยเตี่ย

เห็นเคราสามแฉกของเปาโซยเตี่ยสั่นพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย ก้าวไปทางซ้ายสี่ก้าว ถอยหลังหกก้าว พลันก้าวตรงหนึ่งก้าว จากนั้นสลับเท้าเก้าก้าว ก่อกวนจนผู้คนตาลายพร่าพราย กรงเล็บของเปาโซย-เตี่ยไม่อาจกระทบถูกร่างของเขาได้

ซิ่งบ้อยี่ที่เบื้องล่างลืมเลือนอาการบาดเจ็บ ร้องว่า

"ซิ่งปั้วโป่วฮวบ (ท่าเท้าลูกคิด)"

ที่แท้ในยอดฝีมือลูกคิดทั้งสาม เชียะบ้อโหวสามารถใช้เสียงขยับลูกคิดสะกดจิตใจคน ใช้เม็ดลูกคิดเป็นอาวุธลับทำร้ายคน แต่ถือว่ามีพลังฝีมืออ่อนด้อยที่สุด

ลูกคิดของซิ่งบ้อยี่ สามารถพลิกแพลงใช้ออกด้วยวิทยายุทธ์ทุกค่ายสำนัก และถอดรางลูกคิดใช้เป็นซี่โลหะแหลมคมทำร้ายคน

แต่ในคนทั้งสาม นับท่านลูกคิดเปาโซยเตี่ยมีฝีมือสูงเยี่ยมที่สุด

เขามิเพียงสามารถอาศัยรางลูกคิดใช้แทนอาวุธทุกชนิด หลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว มิหนำซ้ำยังดัดแปลงวิชาคำนวณของลูกคิดบัญญัติเป็นวิชาท่าเท้าขึน

วิชาคำนวณความจริงเป็นวิชาความรู้อันลึกล้ำ ถึงกับมีคนเห็นว่า ชะตาชีวิตของคนคล้ายการโคจรของหมู่ดาวในสุริยจักรวาล สามารถคาดคะเนผ่านทางวิชาคำนวณ

แม้แต่ค่ายกลโหงวฮั้วติ่งฮวบ (ค่ายกลห้าธาตุ) ตลอดจนค่ายกลโป๊ยติ่งโต้ว (ค่ายกลแปดขบวน) ของจูกัดเหลียงหรือขงเบ้ง ก็บัญญัติโดยผ่านการคำนวณตามหลักห้าธาตุ

กระทั่งหลักการสองสัณฐาน สี่ลักษณ์ แผ่นภาพฟ้าทั้งแปด รวมทั้งการเสี่ยงทายทำนาย ก็สามารถใช้หลักวิชาคำนวณ

นักวิทยาศาสตร์นักการแพทย์ นักคำนวณนักดาราศาสตร์โบราณของจีน ล้วนมีความสำเร็จที่น่าตื่นใจทั้งสิ้น

หมอฮูโต๋ในสมัยสามก๊ก คิดค้นวิชาฝังเข็ม งุ่ยแป๊ะเอี้ยงสมัยเลียดก๊ก แต่งตำราแพทย์เล่มแรกของโลก ชนชื่อเมี่ยวสมัยราชวงศ์ถังแต่งหนังสือทางการแพทย์ที่สมบูรณ์ที่สุด

ฉิ้งเก้าเสียวสมัยราชวงศ์ซ้อง คิดค้นวิชาคำนวณซาเซี้ยคิ้วแจะ-ซุก กำหนดสมการสี่ชั้นขึ้น จวบกระทั่งห้าร้อยห้าสิบปีให้หลัง ทางยุโรปค่อยคิดคำนวณออก

วิชาคำนวณเช่นนี้ ยุคสมัยนั้นเรียกว่าไต้เอียงคิ้วเจ่กซุก วิชาลูก

คิดคำนวณของเปาโซยเตี่ย ก็แตกแขนงจากวิชาคำนวณชนิดนี้

วิชาที่เปาโซยเตี่ยหลุดพ้นจากกรงเล็บของอ้วงง้วนจ๊วก เป็นท่าเท้าโหงวเหียโหงว (ห้าลงห้า) ในเคล็ดลูกคิดคำนวณ หลังจากนั้นยังดัดแปลงใช้เคล็ดความต่างๆ ในวิชาลูกคิดคำนวณ สลายสภาวะจู่โจมของอ้วงง้วนจ๊วก

อ้วงง้วนจ๊วกชู่คำรามก้อง ในมือปรากฏประกายสีทองวูบขึ้นแวบหนึ่ง กลับเพิ่มกรงเล็บสีทองแวววาว ยาวสองเชียะเจ็ดนิ้วด้ามหนึ่ง ตะกุยเกาะเกี่ยวเป็นพัลวัน คุกคามเปาโซยเตี่ยถอยร่นไป

มือของอ้วงง้วนจ๊วกยืดยาวขึ้นอยู่แล้ว กอปรกับเพิ่มกรงเล็บสีทองด้ามหนึ่ง ยี่สิบสามกระบวนท่าให้หลัง อ้วงง้วนจ๊วกก็รุกไล่เปาโซยเตี่ยถึงมุมเวทีอีกครา

ทั้งสองหนึ่งรุกหนึ่งถอย สถานการณ์พลิกกลับกลายตลอดเวลา ผู้คนรอบข้างชมดูจนหัวใจเต้นระทึก กระทั่งลมหายใจยังไม่กล้าระบายออก

การประลองยุทธ์ครั้งนี้ เปรียบกับการต่อสู้ระหว่างเชียะบ้อโหงวกับซิ่งบ้อยี่ ยังตื่นเต้นเร้าใจกว่าร้อยเท่า

เห็นเปาโซยเตี่ยพอถูกรุกไล่เข้าสู่มุมเวที กระบวนเพลงและท่าเท้าพลันเปลี่ยนแปลงอีกครา

เปาโซยเตี่ยโถมไปเบื้องหน้าสามก้าว ลูกคิดในมือโหมจู่โจมออกสิบเจ็ดกระบวนท่า

อ้วงง้วนจ๊วกรับไว้ครึ่งหนึ่ง ก็ถอยกายไปสามก้าว เปาโซยเตี่ยยังเตะออกสิบเอ็ดเท้า เปลี่ยนแปลงท่าร่างห้าประการ

ที่แท้กระบวนท่าชุดนี้ เป็นเคล็ดความในวิชาย่งอิดซุก (วิชาหนึ่งจีรัง) ครอบคลุมลึกล้ำไพศาล อ้วงง้วนจ๊วกไม่อาจรับเอาไว้ ได้แต่ถอยร่นอีกครา

เปาโซยเตี่ยโถมตามติด พลันฟาดฝ่ามือออก อ้วงง้วนจ๊วกตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ผลักฝ่ามือหมายต้านรับ มิคาดยื่นมือถึงกลางคันฝ่ามือของเปาโซยเตี่ยพลันหายวับไป

ที่แท้กระบวนท่าของเปาโซยเตี่ยใช้ถึงกลางคัน ก็หดรั้งกลับไป ความร้ายกาจของกระบวนท่านี้ อยู่ที่การซุกงำท่าตามหลังไว้

อ้วงง้วนจ๊วกพอประทับฝ่ามือใส่อากาศธาตุ ก็ถลาเสียหลักไปครึ่งก้าว พลันเห็นเปาโซยเตี่ยรุกหน้าถอยหลัง สลับเท้าไปทางซ้ายขวาจู่โจมลูกคิดในมือออก

อ้วงง้วนจ๊วกทางหนึ่งต้านทาน ทางหนึ่งถอยร่น ล่าถอยถึงข้างเวที ก็ถูกลูกคิดของเปาโซยเตี่ยจู่โจมใส่สิบห้าครั้ง

ท่าจู่โจมเหล่านี้แยกย้ายจู่โจมถูกส่วนต่างๆ บนร่างอ้วงง้วนจ๊วก หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น คงถูกทำร้ายเส้นเอ็นขาด กระดูกแหลกสลายแล้ว

แต่อ้วงง้วนจ๊วกฝึกปรือวิชาผีดิบ กลับรับท่าจู่โจมทั้งสิบห้าครั้งเอาไว้ ส่ายร่างโงนเงน แต่ไม่ล้มลง

หากเขาล้มลง ก็จะพลัดตกลงจากเวทีลุยไฉแล้วเปาโซยเตี่ยคิดเร่งเผด็จศึก ดังนั้นกดมือใส่รางลูกคิด เม็ดลูกคิดล้วนสาดพุ่งออกจู่โจมใส่จุดสำคัญบนร่างอ้วงง้วนจ๊วก

อ้วงง้วนจ๊วกไม่มีหนทางถอยอีก แต่แล้วร่างพลันหายวับไป

เม็ดลูกคิดพอจู่โจมใส่อากาศธาตุ ได้ยินเสียงหวีด เมื่ออ้วงง้วน-จ๊วกปรากฏกายขึ้นอีกครั้ง

ที่แท้พริบตานั้น อ้วงง้วนจ๊วกหงายร่างไปด้านหลัง สองเท้ายึดเกี่ยวกับขอบเวที รอจนเม็ดลูกคิดพุ่งพ้นผ่าน ก็ดีดกายกลับขึ้นมา

เปาโซยเตี่ยงงันวูบหนึ่ง พริบตาที่งงัน อ้วงง้วนจ๊วกพลันพุ่งศีรษะพุ่งชนใส่

เปาโซยเตี่ยคาดคิดไม่ถึงว่าจะเผชิญท่าจู่โจมเช่นนี้ เสียงโครมเมื่อทรวงอกถูกพุ่งชนใส่อย่างถนัดถนี่ ร่างลอยลิ่วขึ้นกลางอากาศ

อ้วงง้วนจ๊วกยืดกายขึ้น บังคับตาขอทองแหวกพุ่งออก ไล่ติดตามเปาโซยเตี่ยไป

เปาโซยเตี่ยก็ชักรางลูกคิดในมือออก รางลูกคิดในมือบินคว้างกลางอากาศ กระแทกใส่อ้วงง้วนจ๊วก

อ้วงง้วนจ๊วกคิดไม่ถึงว่า เปาโซยเตี่ยอยู่ในสภาพเช่นนี้ ยังสามารถตีโต้เขาความจริงรับบาดเจ็บ ท่าร่างสะดุดติดขัด ดังนั้นถูกรางลูกคิดกระแทกใส่ทรวงอก พลิกร่วงลงจากเวทีลุยไถ

ทุกผู้คนโห่ร้องออกมา ขณะเดียวกัน ตาขอทองก็พุ่งจู่โจมใส่เปาโซยเตี่ย เปาโซยเตี่ยที่กลางอากาศสดลมหายใจคำหนึ่ง พ่งถอยไปตามสภาวะ แต่ตาขอทองยังไล่ติดตามมา

เปาโซยเตี่ยเกร็งลมปราณขึ้นอีก ทิ้งตัวลงยังเบื้องล่าง ตาขอทองจึงพุ่งเฉียดผ่านเบื้องบนศีรษะไป

แต่ตำแหน่งที่เปาโซยเตี่ยตกวูบลง อยู่นอกเวทีลุยไถแล้ว

ชาวช้องที่ชมดูอยู่รอบข้าง ส่งเสียงร้องอุทานออกมา

เล้งต่อฉั้งสะอึกกายออกไป เห็นเปาโซยเตี่ยหน้าขาวซีด รีบยื่นมือประคับประคอง กล่าวว่า

"น้องเราปลอดภัยดีหรือ?"

เปาโซยเตี่ยฝืนยิ้ม มุมปากปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา กล่าวว่า

"เราสร้างความผิดหวังแก่ตัวกอ..."

เล้งต่อฉั้งทาบฝ่ามือข้างหนึ่งกับกลางหลังเปาโซยเตี่ยแผ่พุ่งพลังอุ่นระอุเข้าสู่ร่างของเขา ทางหนึ่งกล่าวว่า

"อย่าได้กล่าวเช่นนี้"

ทางด้านอ้วงง้วนจ๊วกพลัดตกลงจากเวที ชั่วครู่ค่อยดิ้นรนลุกขึ้น โซซัดโซเซถึงเบื้องหน้ากิมไทจือ คุกเข่าโขกศีรษะกล่าวว่า

"บริวารพยายามอย่างสุดความสามารถแล้ว..."

กิมไทจือแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา โบกมือคราหนึ่ง แฮ่โฮ้วเลียกที่ด้านข้าง ค่อยยื่นมือประคองเขาขึ้นมา

กระบี่เดียวเก้าห่วงบนเวทีประกาศว่า

"การประลองยุทธ์รอบที่สาม อ้วงง้วนจ๊วกกับเปาโซยเตี่ยเสมอกัน"

8
รีบรุดคลายสถานการณ์

ม้าห้อตะบึง คนบนหลังม้าแนบเป็นแนวเดียวกับอาชา

ทิวทัศน์ข้างกายถดถอยไปอย่างรวดเร็วดุจสายฟ้า

ระหว่างรีบรุดเดินทาง สถานการณ์ที่แน่นอนคล้ายกลับกลายเป็นไม่แน่นอน ตรงกันข้าม วัตถุธาตุที่เคลื่อนไหวกลายเป็นดำรงคงอยู่ นิรันดร์ ปิงจิ้นไป๊พลันนึกถึงบทกวีของโต่วโพ่วในสมัยราชวงศ์ถังขึ้นมา

“คุณูปการครอบคลุมทั่วสามรัฐ
เดชชัชวาลด้วยขบวนแปดแนว
สายน้ำไหลหินคงมั่นแล้ว
เรี่ยวแรงแผ่วมิอาจกลืนง่อก๊ก”

นี่เป็นบทกวีชื่อโป๊ยติ่งโต้ว ซึ่งเป็นค่ายกลที่ขงเบ้งคิดค้นขึ้น นำมาซึ่งชื่อเสียงเกียรติภูมิ เหนือล้ำกว่าทุกผู้คนในสมัยสามก๊ก

ความสำเร็จหรือล้มเหลว ความรุ่งเรืองหรือเสื่อมโทรม เกิดการผันแปรภายใต้การกระทำของคน วัฏสงสารไม่แน่นอน เสมือนหนึ่งทุกสิ่งล้วนดับสูญ

พริบตานั้น ปิงจิ้นไป๊หวนนึกถึงวีรกรรมของบรรพชนแต่โบราณกาล ต้องยืดคอร้องเพลงของเล่าปังออกมาว่า

"พายุก่อหวอดเมฆาลอยล่อง
ประกาศก้องศักดาคืนปฐพี
ทำไฉนนักสู้ยินดีร่วมปกป้อง"

ครั้งกระโน้นเล่าปังพิชิตเมืองเกียโป๋ว กลับถึงอำเภอผ่ายกุ่ย ชักชวนมวลมิตรสหายร่วมดื่มสุรา ดื่มถึงตอนท้าย เล่าปังโก่งคอร้องเพลงนี้ออกมา เป็นความหมายว่าตัวเองกลับถึงมาตุภูมิ หวังพึ่งพาเหล่านักสู้ผู้หาญกล้า ช่วยเหลือเขารักษาแผ่นดินไว้

ปิงจิ้นไป๊แม้ไม่ได้กลับคืนสู่มาตุภูมิ และปราศจากความทะเยอทะยาน คิดประกาศศักดายิ่งใหญ่ หากแต่วาดหวังให้เหล่าผู้กล้าเฝ้ารักษามาตุภูมิถิ่นเกิดดุจเดียวกับเล่าปัง

เสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อนดุจเภรี ปิงจิ้นไป๊แม้ใช้ความคิดคำนึง ยังเร่งม้าอย่างสุดฝีเท้า

แต่แล้วม้าสิ้นเรี่ยวแรง เห็นแน่ชัดว่าต้องล้มลง

ปิงจิ้นไป๊พลันลอยตัวขึ้นจากหลังม้า พุ่งปราดคราเดียวสิบกว่าวา

หากแม้ห้อม้าต่อไป เกรงว่าม้าตัวนี้ต้องล้มตายลงแล้ว

ม้ามีความผิดใด? คนหักใจได้อย่างไร?

ดังนั้นปิงจิ้นไป๊เกร็งลมปราณวิ่งตะบึงแทน

สำหรับกับยอดฝีมือผู้หนึ่ง การวิ่งตะบึงเช่นนี้ นับเป็นการสิ้นเปลืองไม่มีที่สิ้นสุดชนิดหนึ่ง

แต่หลังเที่ยงผ่านพ้น บ่ายคล้อยมากแล้ว เล้งต่อฉั้งและยอดฝีมือแดนไฮว้ปัก ใช่ยืนหยัดอยู่ได้หรือไม่?

เพราะเหตุนี้ปิงจิ้นไป๊ไม่คำนึงถึงการสิ้นเปลืองกำลัง วิ่งตะบึงอย่างสุดฝีเท้า

เหียกวน เมืองเหียกวนยังอยู่ห่างไกลนัก

กระบี่เดียวเก้าห่วงเพิ่งประกาศคำ “รอบที่สี่” พลันปรากฏคนผู้หนึ่งตลงกาขึ้นบนเวที

การตีลังกาเช่นนี้ ดูไปไม่มีความพิสดารอันใด แต่เวทีลุยไถอยู่สูงจากระดับพื้นวาเศษ คนผู้นี้ตีลังกาครั้งเดียว ก็ขึ้นไปบนเวที หมายความว่าการตีลังกาของเขา สามารถตีลังกาขึ้นสูงวาเศษ

คนผู้นี้ตีลังกาขึ้นไปบนเวที กลับหันหลังให้แก่ผู้ชมทั้งหมด คล้ายกับตอนตีลังกา จำแนกทิศทางไม่ออก ต้องยกมือป้องหน้าผาก ร้องถามว่า

“คนดูเล่า? ทั้งหมดเล่า?”

คนดูที่เบื้องล่างหัวร่อพลางบอกว่า

“อยู่ที่นี้ อยู่ที่นี้”

“อยู่ที่ด้านหลังท่าน”

คนผู้นี้หมุนตัวกลับมาอย่างยิ้มแย้ม กลับเป็นคันเบ็ดวิเศษไท้-

โอ้วซิมไท่กง เห็นเขามือขวาถือคันเบ็ด มือซ้ายกุมชายโครง กล่าวว่า

"ท่านทั้งหลาย ช่วยเป็นกำลังใจด้วย"

ที่ใต้เวทีบังเกิดเสียงขู่คำรามก้อง เงาสีแดงถลันวูบหนึ่ง ลามะรูปหนึ่งลอยตัวขึ้นสูง ร่อนลงสู่เวทีลุยไถทางหนึ่งร้องเสียงพิกลว่า

"เดียรัจฉาน"

ลามะรูปนี้คือเคอลาถูเอง เคอลาถูพอเห็นซิมไท่กงขึ้นเวที พลันนึกถึงความแค้นเก่าก่อน ดังนั้นโถมปราดออกมา

มิคาดเท้าของเคอลาถูเพิ่งแตะพื้น ซิมไท่กงตวัดมือวูบ เสียงขวับเมื่อขอเกี่ยวบนสายเบ็ดม้วนเกี่ยวใส่ข้อเท้าเคอลาถู กระตุกร่างเคอลาถูหงายร่างล้มลง

ทุกผู้คนเห็นเช่นนั้นพากันหัวร่อจนตัวงอ กลับเป็นเคอลาถูดีดกายขึ้นมา พอลุกขึ้นยืนตรง ก็คิดปักหลักมั่น ซิมไท่กงกลับผ่อนคลายขอเกี่ยวออก

เคอลาถูใช้กำลังรุนแรงไป ต้องถลาไปเบื้องหน้าสามก้าว แต่สายเบ็ดของซิมไท่กงยังม้วนพันกับเท้าขวาของเขา พอกระตุกมือวูบ เคอลาถูก็เสียหลักการทรงตัว ล้มคว่ำลงอีกครา

ทุกผู้คนส่งเสียงหัวร่อดังกว่าเดิม ซิมไท่กงขณะจะฉวยโอกาสลงมือ พลันรู้สึกปวดแปลบที่ทรวงอกด้านซ้าย อากัปกิริยาต้องชะงักงันวูบหนึ่ง

เคอลาถูเป็นบุคคลชนชั้นใด มาตรว่าล้มคว่ำลง แต่ก็กระโดดปราดขึ้นในบัดดล ซิมไท่กงพลันกล่าวว่า

"เดียรัจฉานลุกขึ้นเร็วยิ่ง"

ทุกผู้คนพอฟัง ต้องหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว

ตอนที่เคอลาถูโถมขึ้นเวที เคยด่าเป็นภาษาฮั่นว่าเดียรัจฉาน ยามนี้ล้มแล้วล้มอีก คำ “เดียรัจฉาน” กลับคล้ายด่าเขาเอง

เคอลาถูเดือดดาลสุดระงับ ร่ำร้องเป็นภาษาธิเบต กิมไทจือพลันยกมือขวาขึ้น งอนิ้วชี้แตะกับนิ้วหัวแม่มือแล้วดีดออก ปรากฏพลังดรรชนีสายหนึ่งพุ่งใส่ปากเคอลาถู กระแทกฟันกรามหักไปซี่หนึ่ง

ก่อนหน้านี้เคอลาถูถูกซิมไท่กงใช้คันเบ็ดเกี่ยวฟันกรามหักไปซี่หนึ่ง ยามนี้ยังถูกกิมไทจือใช้พลังดรรชนีกระแทกฟันหักไปซี่หนึ่ง

กิมไทจือพอลงมือ ยังตวาดตำหนิเป็นภาษาต่างแดนที่ฟังไม่เข้าใจ เคอลาถูแตกตื่นจนคุกเข่าโขกศีรษะ วิงวอนขอความกรุณา

กิมไทจือออกคำสั่งคำหนึ่ง เคอลาถูก็พลิกตัวขึ้นมา ประกายสีแดงพุ่งวาบ โถมจู่โจมลงอย่างเร่งร้อน

ซิมไท่กงความจริงวางแผนกระตุ้นโทสะเคอลาถู ทั้งนี้เพราะทรวงอกด้านซ้ายของเขา ถูกเม็ดประคำของเคอลาถูซัดทำร้ายอยู่ก่อน พลังฝีมือลดทอนลง หากเคอลาถูบันดาลโทสะ ย่อมขาดความยับยั้งชั่งใจ เขาจะมีโอกาสพิชิตชัย

แต่กิมไทจือล่วงรู้แผนการของฝ่ายตรงข้าม ชิงตวาดตักเตือนออกคำสั่งให้เคอลาถูลงมือ ทำให้แผนการของซิมไท่กงไม่อาจลุล่วงได้

เห็นเคอลาถูโถมจู่โจมลงเบื้องสูง ซิมไท่กงคิดล่าถอยหลบเลี่ยง แต่เห็นเงาสีแดงปกคลุมอยู่ทั้งสี่ทิศ ครอบคลุมลงมาดุจแหฟ้าตาข่ายดิน พานปักคันเบ็ดในมือขวาลงกับพื้นเวที คล้ายเสาไม้ต้นหนึ่งค้ำยันจีวรแดงที่คลี่คลุมลงมา ตัวเองฉกฉวยช่องว่างพุ่งฝ่าออกไป

ขณะที่เคอลาถูคลี่จีวรแดงคลุมใส่ซิมไท่กง คำนวณแน่ว่าซิมไท่กงไม่อาจหนีรอดได้ ดังนั้นฟาดฝ่ามือออก ลมฝ่ามืออันรุนแรงกระแทกคันเบ็ดและจีวรแดงลอยลิ่วออกนอกเวที

หากแม้นซิมไท่กงอยู่ใต้จีวรแดง คงต้องถูกฟาดตายคามือ เป็นซิมไท่กงเสียสละคันเบ็ดแทนตัวเอง พุ่งฝ่าออกมาก่อน

พริบตาดุจประกายไฟ ซิมไท่กงฉวยโอกาสลงมือ ประกบนิ้วทั้งสอง แยกย้ายทิ่มใส่จุดยิ่นตงกับตงคู เห็นแน่ชัดว่าลงมือประสบผล แต่แล้วทรวงอกด้านซ้ายปวดแปลบอีกครา ฝีมือเชื่องช้าวูบหนึ่ง

เคอลาถูพลันซัดเม็ดประคำไม้ออกสองเม็ด ซิมไท่กงได้แต่รั้งกระบวนท่ากลับ และกระโดดหลบหลีก

เช้าวันนี้ที่ริมแม่น้ำไฮว้ฮ้อ ซิมไท่กงรับมือค่างแขนเหล็ก เป็นเหตุให้ถูกเม็ดประคำของเคอลาถูซัดใส่กระดูกซี่โครงหักไปซี่หนึ่ง หลังจากนั้นไม่มีเวลาพักรักษาตัว พอลงมือย่อมกระทบถูกอาการบาดเจ็บพลังฝีมือก็ลดทอนลง

เคอลาถูคำรามก้อง ดึงพลั่ววงเดือนออกมา ร่ายรำเป็นเงาพลั่วเต็มท้องฟ้า หวดกระหน่ำใส่ซิมไท่กง

พลั่วเล่มนี้มีความยาวเจ็ดเชียะ หนักสามสิบชัง บวกกับเคอลาถูทรงพลังมหาศาล พอร่ายรำใช้ออก บังเกิดเป็นเสียงลมหวีดหวือ บนเวทีลุยไฉแทบไม่มีพื้นที่ให้ยืนหยัดทรงกาย

ซิมไท่กงอาศัยวิชาตัวเบาอันคล่องแคล่วกระโดดหลบหลีก โยกย้ายเคลื่อนคล้อย และผ่อนคลายสลายเนื่องด้วยในมือไม่มีอาวุธ ต้องตกอยู่ในสภาพคับขัน ที่เลวร้ายยิ่งกว่าคือ บริเวณทรวงอกทวีความเจ็บ

ปวด กระทบกระเทือนถึงวิชาท่าร่าง

มีอยู่หลายครั้งที่ซิมไท่กงแทบพลาดพลั้งถูกทำร้าย ในที่สุดหลบรอดมาได้อย่างหวุดหวิด สร้างความตื่นเต้นตึงเครียดแก่ผู้คนจนตัวเกร็ง

ผ่านไปห้าสิบกระบวนท่า เคอลาถูมิเพียงไม่เหน็ดเหนื่อย ตรงกันข้ามยังอาจหาญกว่าเดิม สองตาเปล่งประกายชั่วร้าย ใช้ออกด้วยยอดวิชาสะกดวิญญาณ

ซิมไท่กงตกอยู่ในห้วงเหนื่อยล้า ยิ่งไม่กล้าสบสายตา เป็นเหตุให้หลบหลีกเพลงพลั่วของเคอลาถูด้วยความยากลำบากกว่าเดิม

เคอลาถูเร่งมือจู่โจม คุกคามซิมไท่กงถึงริมเวที ชัดเม็ดประคำไม้ออกอีกสองเม็ด

ซิมไท่กงยกข้องใส่ปลาขึ้นบนลงล่าง รับเม็ดประคำทั้งสองเม็ดไว้

เคอลาถูคำรามก้อง กระทุ้งพลั่ววงเดือนออกด้วยท่าโอวเล้งยิบตั่ง (มังกรดำเข้าถ้ำ) ซิมไท่กงย่อกายลงหลบเลี่ยง เคอลาถูพลันตวัดมือชัดเม็ดประคำออกอีกสองเม็ด

ซิมไท่ทงอันยอดเยี่ยม พลิกข้องใส่ปลาแล้วครอบลง รับเม็ดประคำไว้ จากนั้นตวาดว่า

"คืนให้แก่ท่าน"

พลางตวัดข้องใส่ปลาขึ้น บังคับเม็ดประคำที่รับไว้กลับคืนไปจนหมดสิ้น พร้อมกับโถมตามติดไป ใช้ออกด้วยท่าตั่วเบ๊เจียงกุน (แม่ทัพชักนำม้า) ถังเปียลิ้วแขะ (ทหารถังรั้งแขก) มั่วโกวเฮี่ยงชิ่ว

(มั่วโกวอวยพรวันเกิด) จ้ำเซ่าตื้อกึง (ตัดหญ้าถอนราก) ลงมือคราเดียวสี่กระบวนท่า

เคอลาถูตวัดแขนจีวรม้วนรับเม็ดประคำเอาไว้ จากนั้นขวางร่างใช้ออกด้วยท่าเทียนอ้วงเทาะถะ (โลกบาลค้ำเจดีย์) กุ้ยอ้วงผัวะซี่ (ภูตบดีโบกพัด) ป้าอ้วงกื้อเตี้ย (ผู้ทรงพลังยกกระถาง) ล้อฮั่นไซ่ซี (อรหันต์ผึ่งกาย) ปิดสกัดสี่กระบวนท่าของซิมไท่กงไว้

จากนั้นเม็ดประคำที่เรียงร้อยอยู่รอบคอ และเม็ดประคำที่รับไว้ในแขนจีวรของเคอลาถูจำนวนหนึ่งร้อยแปดเม็ด ล้วนสาดพุ่งออกไปจนหมดสิ้น

เม็ดประคำระลอกนี้ทั้งเร่งร้อนทั้งแน่นหนา เห็นแน่ชัดว่าซิมไท่กงไม่สามารถหลบรอดได้แน่นอน

แต่แล้วเคอลาถูสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ปากส่งเสียงร้องพิกล ล้วงมือวุ่นวาย ล้วงเอาปลาเป็นจากในจีวรตัวหนึ่ง

การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ เป็นเหตุให้เม็ดประคำสูญเสียความแม่นยำ บางเม็ดพุ่งใส่พื้นที่ว่างข้างเวที บางเม็ดพุ่งใส่ผ้าม่านหลังเวที บางเม็ดพุ่งเข้าหาซิมไท่กง บางเม็ดกระเซ็นใส่ผู้คนซึ่งมุงดูอยู่

ผู้คนใต้เวทีที่มีฝีมือสงเยี่ยม สามารถรับเอาไว้ได้ แต่ผู้มีฝีมืออ่อนด้อย กลับถูกเม็ดประคำซัดใส่ ส่งเสียงแผดร้องออกมา

ดีที่เม็ดประคำพุ่งลงถึงเบื้องล่าง พลังอ่อนโทรมลง แต่ยังมีคนผู้หนึ่งถูกซัดทำร้ายศีรษะแตกโลหิตหลั่งไหล คนหนึ่งฟันหักไปซี่หนึ่ง อีกคนหนึ่งถูกทำร้ายตาบอดข้างหนึ่ง

ที่แท้ซิมไท่กงขณะบังคับเม็ดประคำพุ่งออกจากข้องใส่ปลา ยัง

แฝงปลาเป็นตัวหนึ่ง เคอลาถูไม่ทันสังเกต จึงม้วนรับไว้ในแขนจีวร ปลาพอพ้นน้ำ ก็ดิ้นรนอยู่ในจีวร เป็นเหตุให้อาวุธลับที่เคอลาถูซัดพุ่งออกพลาดเป้าไป ซิมไท่กงหลบรอดจากเม็ดประคำส่วนใหญ่ได้ แต่ยังถูกเม็ดประคำเม็ดหนึ่งซัดใส่เท้าขวา

เคอลาถูพอล้วงปลาเป็นออกมา ก็ด่าทอหลายคำ จนชักช้าวูบหนึ่ง จากนั้นหวดพลั่วใส่

พริบตาที่ชักช้า ซิมไท่กงถาโถมมาถึงแล้ว

ด้านหลังของซิมไท่กงเป็นขอบเวที ไม่อาจล่าถอยได้ เท้าข้างหนึ่งก็รับบาดเจ็บ ยากแก่การหลบหลีก ได้แต่โถมไปเบื้องหน้า ฉวยโอกาสที่พลั่ววงเดือนไม่ทันกระแทกลง โถมเข้าอ้อมอกของเคอลาถูรวบคว้าปกจีวรทุ่มเหวี่ยงออก

แต่เคอลาถูมีหลักอันมั่นคง ไม่อาจโยกคลอนได้ พลั่ววงเดือนยังทิ่มสกัดมาจากด้านหลัง

ซิมไท่กงพลันย่อตัวลง มุดลอดไปใต้หว่างขาเคอลาถู

เคอลาถูพอทิ่มสกัดพลั่วออก กลับทิ่มใส่อากาศธาตุ เนื่องด้วยใช้กำลังรุนแรงเกินไป ไม่ทันยั้งมือไว้ โลหะรูปวงเดือนบนพลั่วแทงใส่หนังท้องตัวเอง สะกิดผิวหนังปริแตก โลหิตไหลหลั่งออกมา

ยามนั้น เคอลาถูรู้สึกร่างท่อนล่างเบาหวิว ที่แท้ซิมไท่กงฉวยโอกาสยื่นมือคว้าจับข้อเท้าเคอลาถูไว้

ซิ่มไท่กงความจริงคิดแยกเท้าฝ่ายตรงข้ามออก มิคาดกลับสะกิดเพลิงโทสะเคอลาถูขึ้น หนีบเท้าทั้งสองเข้าหากันโดยแรง

การหนีบครั้งนี้คล้ายกำแพงสองชั้นเคลื่อนปิดเข้าหากัน ซิม-

ไท่กงคิดหลบหลีกก็ไม่ทันการณ์ ถูกเท้าหนีบเอาไว้ จนลมหายใจแทบขาดห้วง

ซิมไท่กงแทบได้ยินเสียงกระดูกตัวเองลั่นกร๊อบแกร๊บ ทางหนึ่งโคจรพลังต้านทาน พลันบังเกิดปฏิภาณวูบหนึ่ง ไม่ขยับดิ้นรน กลับดันส่วนหลังขึ้นไป

คราครั้งนี้เหนือความคาดหมายเคอลาถูนัก บริเวณหว่างขาถูกกระแทกใส่ สร้างความเจ็บปวดจนส่งเสียงร้องออกมา คลายมือปล่อยพลั่ววงเดือนร่วงหล่นลง กัดฟันฟาดฝ่ามือใส่ตะโพกของซิมไท่กง

นี่แม้เป็นการลงมือยามเจ็บปวด แต่เคอลาถูฝึกปรือฝ่ามืออั้งซา-เจี้ย (ฝ่ามือทรายแดง) ฝ่ามือนี้พอฟาดลง ซิมไท่กงไม่สามารถนั่งบนเก้าอี้ได้เป็นแรมเดือน

ซิมไท่กงเจ็บปวดรวดร้าว แต่ยังรักษาสติสัมปชัญญะไว้ ทราบว่าหากสู้พัวพันสืบไป เกรงว่าเป็นเหตุให้ฝ่ายตนต้องพ่ายแพ้ พลันฉุกใจคิด ขยับเท้าก้าววิ่งออกไป

เมื่อเป็นเช่นนี้ เคอลาถูยังหนีบสองเท้ากับหว่างเอวซิมไท่กง ซิม-ไท่กงกลับแบกร่างเคอลาถูขึ้น วิ่งออกพ้นจากเวที

เคอลาถูหันหลังให้แก่ขอบเวที พลันรู้สึกใต้ร่างเว้งว่างเปล่า พลันตกวูบลง ฉุกคิดว่าผิดท่า ยังคงหนีบร่างซิมไท่กงไม่ปล่อย

มิคาดซิมไท่กงตีลังกาลงจากเวที เคอลาถูเท่ากับพุ่งศีรษะลงสู่พื้นดังโครมใหญ่ มาตรว่าเวทีปราศจากหินแหลม แต่ก็เป็นพื้นดินแข็ง บวกกับแรงกดดันจากตัวซิมไท่กง เคอลาถูมิเพียงคลายเท้าออก มิหนำซ้ำยังสิ้นสติสมประดีไป

ชิมไท่กงใช้ปลายเท้าสะกิดร่างเคอลาถู หยิบยืมสภาวะลอยตัวขึ้นบนเวที รู้สึกใต้เท้าซวนเซเสียหลัก แต่นับว่าประคองตนไว้ได้ ไม่พลัดตกลงไป

ทุกผู้คนโห่ร้องด้วยความยินดี กิมไท่จือกลับหน้าเขียวคล้ำ แฮ่-โฮ้วเลียกก็ผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"เฒ่าผู้นี้ตกเวทีไปแล้ว"

เล้งต่อฉั้งกล่าวว่า

"เท้าของเขาไม่แตะสัมผัสพื้น ไม่ถือเป็นฝ่ายแพ้"

พยัคฆ์ศิลากล่าวเสริมว่า

"เท็กลื้อ (ลาโง่หัวล้าน) กลับสิ้นสติสมประดีอยู่บนพื้น ท่านเห็นแล้วกระมัง?"

แฮ่โฮ้วเลียกกระชากเสียงว่า

"พวกท่านใช้เล่ห์อุบาย"

ชิมไท่กงบนเวทีฝืนหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พวกท่านกำหนดกฎเกณฑ์ให้ประลองกำลัง ห้ามประลองปัญญาหรือ?"

ได้ยินกระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศว่า

"ผลการประลองยุทธ์รอบที่สี่..."

ชิมไท่กงคิดเค้นรอยยิ้มขึ้น มิคาดเท้าซ้ายซึ่งถูกเม็ดประคำชัดทำร้ายอ่อนระทวยลง เสียหลักพลัดตกลงจากเวที

กระบี่เดี่ยวเก้าห่วงร้องโพล่งว่า

"ชิมไต้เฮียบ (ผู้กล้าแซ่ชิม)..."

ซิมไท่กงมีนิสัยเปิดเผย กลับไม่นำพา ยื่นมือยึดจับเสาเวทีดิ้นรนลุกขึ้น เห็นเคอลาถูฟื้นคืนสติมาอย่างแช่มช้า ซิมไท่กงจึงกล่าว

"ท่านอย่าได้โทษว่าเรา เราไม่ประสบชัย ถือว่าเสมอกัน เช้าวันนี้ท่านลอบทำร้ายเรา ตอนนี้เราจับท่านทุ่มเหวี่ยงกับพื้น เท่ากับหักกลบลบล้างกัน"

กระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศว่า

"ผลการประลองยุทธ์รอบที่สี่ ซิมไท่กงกับเคอลาถูไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ เป็นอันเสมอกัน"

ชาวซ้องที่ชมดูอยู่รอบข้าง อดทอดถอนใจด้วยความเสียดายมิได้

กิมไทจือกับแฮ่โฮ้วเลียกเห็นซิมไท่กงไม่ได้พิชิตชัย ก็ไม่กล่าวกระไรอีก

ได้ยินกระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศอีกว่า

"การประลองที่ผ่านมาสี่รอบ ตัวแทนชาวซ้องชนะสองเสมอสอง หากได้ชัยอีกหนึ่งรอบถือว่าตัวแทนชาวซ้องเป็นฝ่ายชนะ"

การประลองยุทธ์กำหนดไว้เจ็ดรอบ เมื่อตัวแทนชาวซ้องชนะสองเสมอสอง ขอเพียงพิชิตชัยอีกหนึ่งรอบ ก็เป็นฝ่ายชนะจริงๆ

เพียงแต่ทางฝ่ายไต้กิมยังหลงเหลือกิมไทจือกับแฮ่โฮ้วเลียก ทางยอดฝีมือแดนไฮ่วัปักซิ่งเป็นตัวแทนชาวซ้องเล่า?

ตัวแทนชาวซ้องมีแต่อั้วสีชุ้ยที่รับบาดเจ็บ ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงปุกท้งเต้าหยินกับพยัคฆ์ศิลาและพวก

นึกถึงตอนนี้ เล้งต่อฉั้งรู้สึกใจกลางฝ่ามือเย็นเฉียบ อาการบาด

เจ็บที่ทรวงอกปวดแปลบขึ้นมาอีกครา

กระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศอีกว่า

“การประลองยุทธ์รอบที่ห้า...”

ไม่ทันกล่าวจบ ด้านซ้ายขวาปรากฏเงาร่างสองสายลอยตัวขึ้น ราวเมฆดำสองหย่อม เงาคนพอปรากฏ เงาหมัดก็แผ่กระจาย กระแสลมป่วนปั่นหักล้างกันสิบสองกระบวนท่า

เงาคนสัมผัสวูบ ก็แยกย้ายผละจากกัน

ทุกผู้คนไม่อาจเห็นโฉมหน้าคนทั้งสองชัดตา เพียงเห็นเงาคนพุ่งทะยาน ต่อยหมัดเข้าหาญูหัก จากนั้นกลับคืนสู่ความสงบ ชายฉกรรจ์ที่คล้ายเทพเจ้าแห่งการต่อสู้สองคนยืนเผชิญหน้ากัน

คนหนึ่งสวมเครื่องแต่งกายชาวเดียกตัง คนหนึ่งสวมชุดดำรัดกุม

เป็นแฮ่โฮ้วเลียกกับอั้วสีซุ้ย

ได้ยินแฮ่โฮ้วเลียกกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ประเสริฐ”

อั้วสีซุ้ยถามว่า

“ประเสริฐอันใด?”

“พลังฝีมืออันประเสริฐ กำลังขวัญอันประเสริฐ”

อั้วสีซุ้ยยังคิดกล่าวอันใด พลันอ้าปากกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

ที่แท้เมื่อเช้าวันนี้ ที่ริมแม่น้ำไฮว้ฮ้อ อั้วสีซุ้ยถูกแฮ่โฮ้วเลียกฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ ถูกเดียวลี้ฮวยฟันใส่ดาบหนึ่ง

ผู้ที่ถูกฝ่ามือแฮ่โฮ้วเลียกฟาดใส่ ไม่เคยมีคนลุกขึ้นมาสู้สืบต่อได้ กระทั่งลุกขึ้นยืนยังทำไม่ได้

แต่ภายในสองวันนี้ อั้วสีซุ้ยถูกแฮ่โฮ้วเลียกฟาดใส่สองฝ่ามือ อั้วสีซุ้ยยังไม่ล้มลง

แต่เมื่อครู่อั้วสีซุ้ยประกระบวนท่ากับแฮ่โฮ้วเลียกสิบสองฝ่ามือ กระตุ้นให้อาการบาดเจ็บบอบช้ำกำเริบ

อั้วสีซุ้ยมิเพียงมีสภาพร่างกายเข้มแข็ง มิหนำซ้ำยังมีประสบการณ์พิสดาร รับประทานยาวิเศษที่พันปียากพบพาน ดังนั้นไม่ว่าร่างกายและจิตใจ สุดที่ผู้คนทั่วไปจะทัดเทียบเปรียบได้

อั้วสีซุ้ยกระอักโลหิต หอบหายใจหลายคราแล้วกล่าว

“อย่าได้พร่ำไร้สาระ”

แฮ่โฮ้วเลียกกล่าวว่า

“ท่านเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง เรากลับคิดส่งเสริมท่าน”

อั้วสีซุ้ยกล่าวว่า

“แม้ไม่ได้รับการส่งเสริมจากท่าน เราอั้วสีซุ้ยก็มีชีวิตถึงบัดนี้”

แฮ่โฮ้วเลียกกล่าวสืบต่อ

“น่าเสียดายไม่มีชีวิตถึงนาทีต่อไป”

อั้วสีซุ้ยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

“นั่นต้องต่อสู้แล้วค่อยทราบได้”

แฮ่โฮ้วเลียกพลันกล่าวว่า

“ต่อให้เราคิดส่งเสริมท่าน ก็ทำไม่ได้แล้ว”

“อ้อ?”

"ทั้งนี้เพราะเราจะฆ่าท่านในบัดดล"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งจู่โจมกระบวนท่า เมื่อกล่าวจบก็จู่โจมออกสามสิบสี่กระบวนท่า

สามสิบสี่กระบวนท่านี้ เป็นแก่นแท้ของวิชาการต่อสู้ เป็นเคล็ดความสำคัญของการเปลี่ยนแปลงทั้งมวล

อ้วสีซุ้ยไม่อาจรับไว้ ด้วยพละกำลังของเขาตอนนี้ ไม่อาจรับได้แม้สักกระบวนท่าเดียว

อ้วสีซุ้ยพานไม่รับ

รับไม่ได้ก็ไม่รับ นี่คือหลักการของอ้วสีซุ้ย

อ้วสีซุ้ยต่อยหมัดออกด้วยท่าเฮ็กโฮ้วเทาซิม (เสือดำขโมยหัวใจ)

นี่เป็นกระบวนท่าพื้นฐานที่สุด และใช้ออกมากที่สุดในเพลงหมัด

อ้วสีซุ้ยใช้กระบวนท่านี้ เพราะมีจุดเด่นเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือเปล่งอานุภาพถึงขีดสุด

เป็นความรวดเร็วถึงขีดสุด แม่นยำถึงขีดสุด ดุดันถึงขีดสุด

ไม่ว่าแฮ่โฮ้วเลียกใช้กระบวนท่าใดโค่นเขาล้มลง หรือว่าทั้งสามสิบสี่ท่าล้วนจู่โจมถูกเขา แฮ่โฮ้วเลียกก็ไม่อาจรอดพ้นจากท่าเสือดำขโมยหัวใจ

กระบวนท่าพื้นฐานที่สุด มักเป็นกระบวนท่าที่ได้ผลที่สุด

เงาหมัดฝ่ามือเต็มท้องฟ้าพลันหายวับ

ท่าจู่โจมทั้งสามสิบสี่ท่ารั้งคืนกลับ กลายเป็นเงาร่างสายหนึ่งพุ่ง

ถอยไปอย่างรวดเร็ว

หลังจากพุ่งถอยหลบเลี่ยงจากท่าเสือดำขโมยหัวใจ ท่าฝ่ามือทั้งสามสิบสี่ท่าก็กลับกลายเป็นสามสิบสี่เท้า

ทุกท่าเท้าล้วนเผ็ดร้อนดุร้าย

แฮ่โฮ้วเลียกแน่ใจว่า ตัวเองสามารถเตะม้าป่าพันธุ์เดียกตังตัวหนึ่งตายคาเท้า อย่าว่าแต่เตะคน

อั้วสีซุ้ยไม่ได้หลบเลี่ยง หากแต่วกมือวูบหนึ่ง ใช้ออกด้วยท่าไฮ้โต้ยเลี้ยวง้วย (งมจันทร์ก้นสมุทร) ใช้มือตะปบคว้าใส่เท้า

วิธีใช้ท่างมจันทร์ก้นสมุทรคือ งอเข่าเล็กน้อย วกมือช้อนวูบ แม้แต่คนที่ร่ำเรียนวิทยายุทธ์มาครึ่งวันยังใช้ออกได้

แต่อั้วสีซุ้ยพอใช้กระบวนท่านี้ออก แม้กระทั่งยุงตัวหนึ่งบินผ่านยังช้อนเอาไว้ได้ มิหนำซ้ำไม่เพียงทำร้ายปีกและขาของยุงเท่านั้น

ทุกค่ายสำนักล้วนมีกระบวนท่านี้ แต่ไม่แน่ว่าจะเกิดประโยชน์เท่ากับอั้วสีซุ้ย

การเรียนรู้ไม่มีประโยชน์ รู้จักใช้จึงมีประโยชน์

ดังนั้นเงาเท้าทั้งหมดพลันหายวับ

แฮ่โฮ้วเลียกถลันถึงด้านหลังอั้วสีซุ้ย

ไม่มีผู้ใดดูออกว่า แฮ่โฮ้วเลียกเคลื่อนไหวอย่างไร เพียงเห็นเขากระแทกฝ่ามือใส่ด้านหลังอั้วสีซุ้ย

อั้วสีซุ้ยคล้ายคำนวณแน่ว่า แฮ่โฮ้วเลียกจะวกอ้อมมายังด้านหลัง พลันเหลียวหน้ากลับ ฟาดออกหนึ่งฝ่ามือ

กระบวนท่าที่ใช้คือ ลักเพ็กฮั้วซัว (ฟาดฮั้วซัวด้วยพลัง)

ทุกค่ายสำนักในยุทธจักรล้วนมีท่าลักเพ็กฮั้วซัว (ฟาดฮั้วซัวด้วยพลัง) นี้ การต่อสู้แต่ละครั้ง น้อยครั้งจะใช้กระบวนท่านี้ ทั้งนี้เพราะกระบวนท่านี้ค่ำครึเกินไป

อั้วสีซุ้ยกลับใช้ออก

ต่อให้ฝ่ามือของแฮ่โฮ้วเลียกกระแทกอวัยวะภายในของเขาแหลกลาญ เขาก็จะใช้กระบวนท่านี้ ฟาดแฮ่โฮ้วเลียกตายคามือ

แฮ่โฮ้วเลียกได้ชื่อว่าเป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งเคียกตัง อายุเก้าขวบพันตูกับเสือดาว อายุสิบขวบกำราบเสือร้าย แต่ยังไม่เคยพบเห็นคนไม่ต้องการชีวิตเช่นอั้วสีซุ้ยมาก่อน

มาตรว่าเขาสามารถกระแทกอวัยวะภายในของอั้วสีซุ้ยแหลกลาญแต่ตัวเองก็ต้องถูกอั้วสีซุ้ยฟาดใส่ อย่างนั้นมีประโยชน์อันใด?

ดังนั้นเขาได้แต่รั้งฝ่ามือ วกฝ่ามือ ขยับฝ่ามือคิดปิดป้องท่าฝ่ามือของอั้วสีซุ้ย

ยามนั้น เพลงฝ่ามือของอั้วสีซุ้ยพลันแปรเปลี่ยนไป

เปลี่ยนเป็นพลิกแพลง เผ็ดร้อน ดุร้าย พิสดาร

สภาวะฝ่ามือเปลี่ยนจากฝ่ามือเป็นหมัด จากหมัดเป็นดรรชนี จากดรรชนีเป็นจะงอยปาก จากจะงอยปากเป็นตาขอ จากตาขอเป็นกรงเล็บ ในที่สุดตะกุยถูกแขนขวาแฮ่โฮ้วเลียก

ขณะเดียวกัน สภาวะฝ่ามือของแฮ่โฮ้วเลียกก็แปรเปลี่ยนไป

เปลี่ยนจากฝ่ามือเป็นหมัด ไม่ได้ปิดบน หากแต่กระแทกออกอย่างรวบรัดจำกัด แต่รวดเร็วมีพลัง ใช้ออกด้วยท่าเฮ็กโฮ้วเทาซิม (เสือดำขโมยหัวใจ)

เสียงโครมคราหนึ่ง หมัดนี้ต่อยถูกอั้วสีซุ้ย

นี่เป็นหมัดที่สามซึ่งแฮ่โฮ้วเลียกกระแทกทำร้ายอั้วสีซุ้ย

อั้วสีซุ้ยมิใช่ไม่เห็นกระบวนท่านี้ หากแต่เขาแน่ใจว่าตัวเองต้องตะกุยถูกแฮ่โฮ้วเลียก ทำลายแขนของแฮ่โฮ้วเลียกไป ต่อให้ถูกต่อยใส่ก็ไม่เกิดประโยชน์อันใด

แต่เขาพบว่าตัวเองผิดแล้ว

ผิดอย่างมหันต์

ทั้งนี้เพราะพละกำลังของเขา หาได้เข้มแข็งดังที่ตัวเองคาดคิดไว้ไม่

หลังการเปลี่ยนแปลงหลายครั้งคราว เรี่ยวแรงของเขาอ่อนโทรมลง มาตรว่ากรงเล็บจมลึกไปในเลือดเนื้อบนข้อแขนของแฮ่โฮ้วเลียก แต่ไม่อาจทำร้ายถูกกระดูกเส้นเอ็น หมัดของฝ่ายตรงข้ามกลับต่อยใส่เขา

อั้วสีซุ้ยถูกต่อยปลิวลิ่วไปด้านหลัง ลอยลิ่วลงจากเวที

แฮ่โฮ้วเลียกดูออกว่า อั้วสีซุ้ยขาดพลังหนุน ยินยอมถูกตะกุยทำร้าย เพื่อกระแทกอั้วสีซุ้ยปลิวกระเด็นไป

แฮ่โฮ้วเลียกคำนวณไม่ผิด

เพียงผิดไปตาหนึ่ง

ก่อนที่อั้วสีซุ้ยจะปลิวลิ่วไปด้านหลัง เขายังกระทำเรื่องหนึ่ง

เขาเพียงรวบมือเข้าหากัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ เท่ากับคว้าแขนของแฮ่โฮ้วเลียกฉุดลากไปด้านหลัง

แฮ่โฮ้วเลียกย่อมต้องการรักษาแขนของเขา ดังนั้นมิอาจไม่เคลื่อนไหวตาม

พริบตานั้นเขาอาจนึกหาวิธีตรึงร่างตัวเองไว้ แต่อั้วสีซุ้ยกระทำเรื่องราวอีกประการหนึ่ง

เขาอ้าปากกระอักโลหิต ฉีดพุ่งใส่ใบหน้าแฮ่โฮ้วเลียก

นี่เป็นโลหิตคำที่สอง ที่อั้วสีซุ้ยพุ่งใส่ใบหน้าแฮ่โฮ้วเลียก

แฮ่โฮ้วเลียกแม้โคจรพลังต่อต้านทันท่วงที แต่ยังบังเกิดอาการปวดแปลบ จนลืมตาไม่ขึ้น

ดังนั้นคนทั้งสองลอยลิ่วพ้นจากเวทีลุยไถ ตกวูบลงสู่พื้น

แฮ่โฮ้วเลียกลอบทำร้ายอั้วสีซุ้ยมาก่อน คำนวณว่าอีกฝ่ายหนึ่งต้องพ่ายแพ้แน่นอน จึงยินยอมถูกตะปบคว้า เพื่อกระแทกอั้วสีซุ้ยตกเวที มิคาดกลับถูกอั้วสีซุ้ยฉุดลากลงจากเวที

อั้วสีซุ้ยคาดคำนวณผลการต่อสู้ออก ยินยอมเสียสละตัวเองแลกกับการสู้เสมอกัน

แฮ่โฮ้วเลียกยกมือปาดเช็ดคราบโลหิตบนใบหน้า เพียงหวังว่าในชีวิตไม่ขอพบพานศัตรูเช่นอั้วสีซุ้ยอีก

อั้วสีซุ้ยหน้าขาวซีดดั่งทองทา กระทั่งเรี่ยวแรงลุกขึ้นยืนยังไม่มี เขาหอบหายใจไม่หยุดยั้ง แม้แต่การเคลื่อนกายยังลำบากยากเย็น

ไม่มีผู้ใดทนทานรับการจู่โจมจากแฮ่โฮ้วเลียกแม้สักคราเดียว

อั้วสีซุ้ยกลับรับการจู่โจมสามครั้งครา

ซิมไท่กงกล้ำกลืนอาการบาดเจ็บ เกลือกกลิ้งร่างออกมา ประ-

คองอั้วสีซุ้ยไว้

อั้วสีซุ้ยยิ้มอย่างยากลำบาก กล่าวว่า

"เล่า...ซิม (คนแซ่ซิม)...ข้าพเจ้า...ไม่แพ้..."

กระบี่เดียวเก้าห่วงบนเวทีประกาศว่า

"การประลองยุทธ์รอบที่ห้า อั้วสีซุ้ยกับแฮ่โฮ้วเลียกพลัดตกเวทีพร้อมกัน ถือว่าสู้เสมอ รอบต่อไปเป็นรอบที่หก...

9
กิมไกจือคะนองฤทธิ์

เสื้อผ้าของปิงจิ้นไป๊ไม่ได้เปียกชุ่มด้วยหยาดเหงื่อ เบื้องบนศีรษะกลับปรากฏควันขาวพวยพุ่งขึ้นมา

เขาต้องวิ่งตะบึงอย่างสุดฝีเท้า เร่งรุดถึงเมืองเหียกวน

แต่การวิ่งตะบึงเช่นนี้ ต้องสิ้นเปลืองกำลังอย่างยิ่งยวด

ยามนั้น ปิงจิ้นไป๊เหลือบเห็นม้าตัวหนึ่งเล็มหญ้าอยู่ข้างทาง

นี่เป็นม้าซึ่งเขาทิ้งไว้ ระหว่างทางเร่งรุดจากเมืองเหียกวนถึงภูเขาโหงวเล้งซัว

แสดงแน่ชัด ม้าตัวนี้ผ่านการพักผ่อน ฟื้นฟูพละกำลังแล้ว

ปิงจิ้นไป๊ลอยตัวขึ้นบนหลังม้า สองเท้าหนีบท้องม้า ม้าพ่วงพีร้องกังวาน ควบตะบึงออกไป

นับตั้งแต่ซิ่งบ้อยี่ประลองยุทธ์กับเซียะบ้อโหว ทุกผู้คนต้องโห่

ร้องชมเชยไม่ขาดปาก เมื่อถึงรอบของเปาโซยเตี่ยกับอ้วงง้วนจ๊วก ทั้งหมดยิ่งโห่ร้องแทบถล่มทลาย จวบกระทั่งซิมไท่กงกับเคอลาถูขึ้นเวที ไม่ว่าผู้ใดก็หัวร่องอหาย

ครั้นเมื่อถึงรอบแฮ่โฮ้วเลียกกับอั้วสีซุ้ย กระบวนท่าที่ใช้รวดเร็วเกินไป แทบไม่มีผู้ใดดูออกว่า ทั้งสองต่อสู้กันเพียงไร เพียงเห็นอั้วสีซุ้ยกระอักโลหิต ส่วนแฮ่โฮ้วเลียกก็ถูกฉุดลากลงจากเวที

มีแต่ยอดฝีมือเช่นเล้งต่อฉั้ง ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงและพวก ที่เห็นกระบวนท่วงท่าของอั้วสีซุ้ยกับแฮ่โฮ้วเลียก สร้างความตื่นเต้นตึงเครียดจนตัวเกร็ง

นี่เป็นการต่อสู้หวุดหวิดหวาดเสียวถึงเพียงไหน นับเป็นการเสียงเป็นเสียงตาย ขอเป็นหยกศิลาแหลกลาญด้วยกัน

เมื่อกระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศคำ “รอบที่หก” เล้งต่อฉั้งกับพยัคฆ์ศิลาล้วนผุดลุกขึ้นยืน

พยัคฆ์ศิลาล้อท่งปักกล่าวว่า

“เล้งไต้เฮียบ ให้เราขึ้นไป”

เล้งต่อฉั้งกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“เราไปเอง”

พยัคฆ์ศิลากล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

“เราขอหยั่งความตื้นลึกหนาบางก่อน หากเพลี่ยงพล้ำพ่ายแพ้อาจถือเป็นกระจกเงาต่อท่าน ใช้สยบกิมไทจือ”

เล้งต่อฉั้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

“เราประมือกับเขามา ล่วงรู้ขีดความสามารถของเขา สามารถ

เอาชัยหรือไม่ แล้วแต่ลิขิตของฟ้า หากท่านขึ้นเวทีไป รังแต่เสียสละชีวิตโดยใช่เหตุ

พยัคฆ์ศิลากล่าวคำ “เรา...” บนเวทีพลันบังเกิดซุ่มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

“พวกท่านตกลงว่า ผู้ใดมารับความตาย?”

คนกล่าววาจาคือกิมไทจือ เขาไม่ทราบขึ้นเวทีไปตั้งแต่เมื่อใด

เล้งต่อฉั้งเชิดหน้าขึ้น หันกายก้าวยาวๆไปยังเวทีลุยไถ

เมื่อถึงหน้าเวทีลุยไถ เล้งต่อฉั้งขยับกายวูบหนึ่งก็ขึ้นไปบนเวที หันหน้าหากิมไทจือ ประสานมือเป็นเชิงคารวะ กิมไทจือพอเห็นเช่นนั้นก็เปลี่ยนแปลงท่าที คารวะตอบคราหนึ่ง

ไม่มีวิชาตัวเบาสุดยอด ไม่มีท่าร่างที่โอ้อวด มีแต่ฝีเท้าที่หนักแน่นตามความเป็นจริง กลับเป็นท่วงท่าสภาวะข่มขวัญผู้คน

นี่คือผู้กล้าหาญแดนไฮว้ปักเล้งต่อฉั้ง

กิมไทจือมองดูเล้งต่อฉั้ง พลันกล่าวเบาๆว่า

“น่าเสียดาย”

เล้งต่อฉั้งกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“น่าเสียดายอันใด?”

“ด้วยศักดิ์ศรีและพลังฝีมือ บวกกับความจงรักภักดีของท่านราชวงศ์ซ้องสมควรมอบหมายตำแหน่งสำคัญให้แก่ท่านจึงถูกต้อง”

เล้งต่อฉั้งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

“ลูกผู้ชายชาตรีไหนเลยคิดหวังแต่ชื่อเสียงลาภยศ นี่ไม่รบกวนให้ไทจือกังวลใจ”

กิมไทจือยิ้มเล็กน้อย เปลี่ยนเป็นถามว่า

"อาการบาดเจ็บของท่านเป็นอย่างไร สามารถลงมือหาญหักหรือ?"

เล้งต่อฉั้งสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กิมไทจือกล่าวอีกว่า

"หากสวามิภักดิ์ต่อเรา วันนี้จะละเว้นชีวิตท่าน มิหนำซ้ำยังได้รับยศถาบรรดาศักดิ์ เสพสุขไม่สิ้น"

เล้งต่อฉั้งพลันหัวร่อดังๆออกมา

กิมไทจือกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านหัวร่ออันใด?"

เล้งต่อฉั้งชะงักเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ละเมอเพ้อฝันไป ชาวซ้องไม่มีลูกผู้ชายที่ยอมจำนน"

มุมปากกิมไทจือขยับเขยื้อนคราหนึ่ง สีหน้าปรากฏแววอันเยียบเย็นอำมหิตขึ้น

ยามนั้นประกายเจิดจ้าพวยพุ่ง ประดุจมังกรท่องนภา เล้งต่อฉั้งชักกระบี่ชิงลงมือ

เล้งต่อฉั้งแทงกระบี่ปราดอย่างเร่งร้อน

กิมไทจือพลันลอยตัวขึ้น พัดพลิ้วราวใบไม้แห้ง หลบรอดหนึ่งกระบี่

เล้งต่อฉั้งแทงกระบี่พลาดผิด ก็แทงออกอีกกระบี่

ที่น่าประหลาดคือกระบี่นี้เชื่องช้ายิ่ง

แต่กิมไทจือหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย

เขาก็ขยับเคลื่อนกาย แต่เชื่องช้าลงเช่นกัน

ทันใด สภาวะกระบี่ของเล้งต่อฉั้งเร่งเร็วขึ้น รวดเร็วประดุจประกายสายฟ้า

ท่าร่างของกิมไทจือก็พุ่งวาบดุจประกายไฟ หลบรอดอีกกระบี่

เล้งต่อฉั้งลอยตัวอยู่กลางอากาศ หมุนตัวขวับใหญ่ แทงกระบี่อย่างว่องไว

กิมไทจือตกวูบลง กระบี่ก็แทงใส่อากาศธาตุ ร่างของเล้งต่อฉั้งคล้ายผนึกค้างอยู่กลางหาว ฟันกระบี่เฉียงๆลงมา ท่ากระบี่เปลี่ยนเป็นเชื่องช้าอีกครา

กิมไทจือหน้าเคร่งขรึมจริงจัง สืบเท้าก้าวย่างอย่างแช่มช้าเช่นกัน

เล้งต่อฉั้งแทงกระบี่ถึงกลางคัน สภาวะกระบี่พลันเร่งเร็วขึ้น กระบี่ใช้ออกจากแง่มุมที่แตกต่างกับสภาวะฟันเฉียงโดยสิ้นเชิง

แต่ท่าร่างของกิมไทจือก็เกิดการเปลี่ยนแปลง หลบรอดจากกระบี่นี้อย่างหวุดหวิด

ท่ากระบี่ของเล้งต่อฉั้งบัดเดี๋ยวเร็วบัดเดี๋ยวช้า ควบคุมสมาธิจิตใจและท่าเท้าของกิมไทจือเอาไว้

นี่เป็นผลจากการเค้นสมองครุ่นคิดของเล้งต่อฉั้ง ทำให้กิมไทจือไม่สามารถใช้ท่าฝ่ามือควันเบาบาง ลงมือในระยะประชิดใกล้ได้

มันคล้ายทำนองดนตรีสายน้ำรี่ไหล ทั้งเร่งเร็วและผ่อนช้า อาศัยจังหวะจะโคนควบคุมชีวิตจิตใจผู้คน

กิมไทจือแม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่คล้ายไม่สามารถทะลวงฝ่าออกจากร่างแหกระบี่ที่แฝงจังหวะจะโคนนี้

พลันได้ยินเสียงเช้ง ในมือกิมไทจือเพิ่มกระบี่สองเล่ม

เป็นกระบี่ทองแวววาวสองเล่ม

ซ้ายกระบี่ขวากระบี่ คล้ายนางแอ่นพุ่งผ่านกิ่งหลิว ประหนึ่งเหยี่ยวพิโรธโผพุ่งฟ้า

กระบี่ของเล้งต่อฉั้งคล้ายมังกรท่องนภา แต่ส่วนหัวและหางถูกคนสะกดเอาไว้

ใต้ประกายกระบี่สีทอง สีหน้าของเล้งต่อฉั้งแปรเปลี่ยนไป

ยามนั้นกระบี่ทองทั้งคู่หนีบตัดปลายกระบี่ของเล้งต่อฉั้งไว้ เสียงเปรื่องเมื่อกระบี่ในมือเล้งต่อฉั้งหักสะบั้นเป็นสองท่อน

เล้งต่อฉั้งถอยปราดไปพร้อมกับร้องโพล่งว่า

"เอ็งอี่ซังซัวะเกี่ยม (กระบี่เหยี่ยวนางแอ่นสองสังหาร)"

พร้อมกับร่างที่พุ่งถอย ทรวงอกซ้ายขวาของเขาปรากฏโลหิตฉีดพุ่งออกมาสองสาย

สองเซียนชายแดนตะวันตกประกอบด้วยซิ้งเอ็ง (เหยี่ยววิเศษ) ก๊วยแจ๋ฮง กับกิมอี่ (นางแอ่นทอง) เตี้ยงปวยซึง ทั้งสองร่วมกันบัญญัติท่าไม้ตายชนิดหนึ่ง เรียกว่ากระบี่เหยี่ยวนางแอ่นสองสังหาร

ยามนั้นร่างที่พุ่งถอยของเล้งต่อฉั้ง เปลี่ยนเป็นโถมไปเบื้องหน้า

เล้งต่อฉั้งรับบาดเจ็บ ภายใต้ท่ากระบี่สังหาร ไม่สมควรรุกไปข้างหน้า

กิมไทจืองงงันวูบหนึ่ง เล้งต่อฉั้งก็ฝ่าไปในร่างแหของกระบี่

กิมไทจือแล้ว

เล้งต่อฉั้งโถมถึง ใช้กระบวนท่าออก แต่กระบวนท่าของเล้งต่อ-ฉั้งถูกฝ่ามือควันเบาบางสะกดไว้ ไม่อาจทำร้ายกิมไทจือได้

เห็นรุ้งทองสองสายพลันวกกลับมา เล้งต่อฉั้งได้แต่เอี้ยวตัวคราหนึ่ง เสียงฉึกฉึกเมื่อรุ้งทองปักใส่กระดูกไหล่ซ้ายขวาของเล้งต่อฉั้ง

เล้งต่อฉั้งรู้สึกปวดแปลบคราหนึ่ง กิมไทจือชิงตวัดเท้าเตะถูกเล้งต่อฉั้ง เล้งต่อฉั้งคร่างหนักๆ พลิกร่วงลงจากเวที

กิมไทจือขยับกายวูบหนึ่ง พุ่งเฉียดผ่านเล้งต่อฉั้งที่กลางอากาศถอนกระบี่ทั้งสองเล่มออกจากกระดูกหัวไหล่ทางด้านหลังเล้งต่อฉั้ง จากนั้นพลิกกายลงบนเวที

เล้งต่อฉั้งกลับร่วงลิ่วลงจากเวที พร้อมกับโลหิตที่ฉีดพุ่งออกมาร่างไม่ทันตกถึงพื้น ฮ่วยฮวยฮ่อเสียง ปุกท้งเต้าหยินและพยัคฆ์ศิลาพากันพุ่งทะยานขึ้นมา

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินรับร่างเล้งต่อฉั้งไว้ พยัคฆ์-ศิลากลับทะยานขึ้นเวทีลุยไถ ชี้หน้ากิมไทจือ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“โจรไต้กิม คอยดูเราส่งท่านไปยังชมพูทวีป”

กิมไทจือยิ้มเล็กน้อยไม่ตอบคำ ผู้คนใต้เวทีเห็นเล้งต่อฉั้งหลั่งโลหิตโซมกาย ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ร่ำร้องด่าทอว่า

“ฆ่าโจรไต้กิมนี้...”

“ล้างแค้นให้แก่เล้งไต้เฮียบ...”

ได้ยินกระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศว่า

"ผลการประลองยุทธ์รอบที่หก กิมไทจือเอาชัยเล้งต่อฉั้ง"

พยัคฆ์ศิลาคำรามด้วยโทสะ ชักอาวุธออกถือมั่น อาวุธของเขาเป็นรูปมนุษย์หินผมขาวรูปหนึ่ง

กระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศอีกว่า

"การประลองยุทธ์ดำเนินถึงรอบสุดท้าย พยัคฆ์ศิลาล้อทงปักต่อสู้กับกิมไทจือ"

พยัคฆ์ศิลาชิงลงมือ ควงอาวุธรูปมนุษย์หินผมขาว หวดใส่กิมไทจืออย่างหักโหม

กิมไทจือแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ถลันหลบเลี่ยง มิคาดกระแสลมก่อหวอด ผลักดันเขาซวนเซเสียหลัก แทบถูกพยัคฆ์ศิลาหวดใส่ค่อยให้ความสำคัญแก่พยัคฆ์ศิลาขึ้นมา

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินรีบประคองเล้งต่อฉั้งลงจากเวที ชิ่งบ้อยี่และเปาโซยเตี่ยฝืนใจกล้ำกลืนอาการบาดเจ็บ เข้ามาถามไถ่อาการ

เล้งต่อฉั้งรับบาดแผลสี่แห่ง ประกอบด้วยทรวงอกซ้ายขวาและกระดูกหัวไหล่ด้านหลัง บวกกับถูกกิมไทจือเตะใส่อีกเท้าหนึ่ง รวมทั้งก่อนหน้านี้ถูกฝ่ามือควันเบาบางฟาดใส่ รับบาดเจ็บบอบช้ำสาหัสยิ่ง

หนวดเคราของเล้งต่อฉั้งแปดเปื้อนโลหิต ลืมตาเล็กน้อยขยับเขยื้อนริมฝีปากหลายครา ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงยื่นหน้าเข้าไป ค่อยได้ยินเล้งต่อฉั้งกล่าวว่า

"พวก...ท่าน...มิใช่...คู่มือ...ของกิมไทจือ..."

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกล่าวว่า

"เล้งไต้เฮียบโปรดวางใจ ล้อเฮียสะกดเขาเอาไว้แล้ว"

ปุกท้งเต้าหยินกล่าวเสริมว่า

"พวกเราจะส่งท่านไปรับการรักษาจากเอี๊ยบไต้ฮู (หมอแช่-เอี๊ยบ)"

เล้งต่อฉั้งฝืนใจลืมตาขึ้น กล่าวอย่างยากเย็นว่า

"พาเรา...กลับไปยัง...ที่นั่ง เรา...ไม่รอดแล้ว เรา...ต้องการดู..."

ปุกท้งเต้าหยินกับฮ่วยฮวยฮ่อเสียงสบตากันวูบ ในที่สุดประ-คองเล้งต่อฉั้งกลับไปยังที่นั่งเดิม

เล้งต่อฉั้งวางมือลงบนที่เท้าแขนของเก้าอี้อย่างอ่อนแรง เบิกตาที่แตกซ่านมองไปบนเวที

อั้วสีซุ้ยก็แหงนมองท้องฟ้า ร่ำร้องในใจ

'ปึงจิ้นไบ๊ ท่านไฉนยังไม่มา?'

ด้วยพลังฝีมือของพยัคฆ์ศิลา อย่างมากคู่คี่ก้ำกึ่งกับชิ่งบ้อยี่ ที่สามารถต่อกรกับกิมไทจือ เป็นเพราะเขาทรงพลังมหาศาล บวกกับตอนแรกกิมไทจือประมาทศัตรู ยามกะทันหันไม่อาจพลิกสถานการณ์ ยังมีอาวุธของพยัคฆ์ศิลา พอดีเป็นดาวข่มของกิมไทจือ

ที่แท้กระบี่สั้นสีทองของเขาคู่นี้ เป็นซือบ้อ (อาจารย์หญิง) ของเขาประทานให้ เมื่อครู่กิมไทจือใช้กระบี่คู่ต้านปะทะกับอาวุธรูปมนุษย์ศิลา จนสะเก็ดไฟแลบกระจาย สร้างความเจ็บปวดใจแก่กิมไทจือ รีบรั้งกระบี่คู่กลับมา พยัคฆ์ศิลาจึงสามารถยืนหยัดถึงบัดนี้

มนุษย์ศิลาในมือพยัคฆ์ศิลาหนักนับร้อยชั่ง อาวุธยิ่งหนัก อานุภาพยิ่งใหญ่หลวง แต่อานุภาพยิ่งใหญ่หลวง ยิ่งไม่อาจยืนหยัดอยู่นาน

พยัคฆ์ศิลาเริ่มรู้สึกหนักมือกินแรง อาวุธมนุษย์ศิลายิ่งร่ายรำยิ่งเชื่องช้าลง

ยามนั้นกิมไทจือฉวยโอกาสที่พยัคฆ์ศิลาตวัดมนุษย์ศิลาขึ้น ไม่ทันหวดลง ชิงพุ่งตัวเข้าไปต่อยใส่สองหมัด

ทั้งสองหมัดล้วนต่อยใส่หลังเท้าของพยัคฆ์ศิลา ต่อยจนหลังเท้าแตกสลาย

พยัคฆ์ศิลาแผดร้องโหยหวน กระบวนท่าสับสนวุ่นวาย กิมไทจือฉวยโอกาสยืดกายขึ้น ฟาดฝ่ามือใส่พยัคฆ์ศิลา

พยัคฆ์ศิลาลอยลิ่วไปอย่างแผ่วพลิ้ว เมื่อตกลงสู่พื้น คล้ายใบไม้แห้งเหี่ยวใบหนึ่ง

กลายเป็นไม้มีชีวิต

นี่เป็นผลจากการถูกฝ่ามือควันเบาบางทำร้าย ขณะที่ฟาดฝ่ามือยิ่งเบา พลังฝ่ามือที่กระแทกทำร้ายยิ่งหนักหน่วง

ทุกผู้คนวกสายตาลงตามร่างที่ร่วงลิ่วลงของพยัคฆ์ศิลา เมื่อเงยหน้าขึ้นใหม่ ในดวงตาเปี่ยมประกายความแค้น

กิมไทจือยังยื่นมือไพล่หลังอยู่บนเวทีอย่างปลอดโปร่ง ได้ยินกระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศว่า

"กิมไทจือได้ชัยติดต่อกันสองรอบ หมายความว่าตัวแทนชาวซ้องชนะสองแพ้สองเสมอสาม ดังนั้นการประลองยุทธ์ทั้งเจ็ดรอบถือว่าเสมอกัน ตามกฎการประลอง ต้องสู้กันอีกเจ็ดรอบ..."

ในกลุ่มคนปรากฏคนผู้หนึ่งขู่คำรามว่า

"สู้กันอีกก็สู้กันอีก"

พร้อมกันนั้น ชายฉกรรจ์ชุดเขียวผู้หนึ่งกระโดดปราดขึ้นบนเวที กลับเป็นมือปราบแดนไฮว้ปัก ฉายาฉะเอ็กลั้งปวย (ติดปีกยากบินหนีรอด) แพ้ไต้เจี่ย

แพ้ไต้เจี่ยใช้สายโซ่ที่ใช้คล้องพันธนาการผู้คนเป็นอาวุธ ไม่ทราบมีโจรมิจฉาชีพแดนไฮว้ปักมากน้อยเท่าใด ถูกสายโซ่ของเขาคล้องพันธนาการไว้

แต่ชื่อเสียงของเขามาจากการรับราชการ นับตามพลังฝีมือ ยังสู้หูแหว่งตั้งแนไม่ได้

แต่แพ้ไต้เจี่ยเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง ดังนั้นกระโดดขึ้นเวทีขยับสายโซ่คล้องใส่ ปากตวาดว่า

"สุนัขไต้กิม ยังมีรีบรามือรับการจับกุมอีก..."

กิมไทจือหน้าแปรเปลี่ยนไป ยื่นนิ้วสองนิ้วออก คีบจับสายโซ่เอาไว้ จากนั้นพุ่งตัวออกไป

แพ้ไต้เจี่ยลืมตาอ้าปากค้าง ยังไม่ทันเห็นชัดตาว่ากิมไทจือโถมเข้ามาอย่างไร กระบี่ของกิมไทจือก็ปักใส่ท้องน้อยของเขา

แพ้ไต้เจี่ยหลั่งน้ำตา น้ำมูก น้ำลายและโลหิตออกมา คุกเข่าล้มลงบนเวที กิมไทจือตวัดเท้าขึ้น ก็เตะคนลอยลิ่วไปในกลุ่มคน

กิมไทจือล้วงผ้าเช็ดหน้าเนื้อแพรอย่างดีผืนหนึ่ง เช็ดคราบโลหิตบนกระบี่ทอง ทางหนึ่งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"โลหิตของคนผู้นี้ ไฉนสกปรกถึงเพียงนี้?"

ในกลุ่มคนบังเกิดซุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งร้องคำรามว่า

"อย่าได้ลำพองไป บิดาขอเสี่ยงกับท่านแล้ว"

เห็นชายฉกรรจ์ชุดม่วงผู้หนึ่งถือดาบสั้นลอยตัวขึ้นเวที กลับเป็นนักฆ่าเมืองฉื่อจิว ซึ่งประกาศตนว่าไม่ฆ่าผู้มีคุณธรรมยากไร้ ฉายาตัวตอต้วนยิ่ม (ดาบเดียวคมพิฆาต) เชาฉิก

มือปราบกับนักฆ่า ความจริงไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน แต่แพ้ไต้เจี่ยกับเชาฉิกมีข้อยกเว้น

แพ้ไต้เจี่ยมีนิสัยเที่ยงธรรม ประจวบกับเชาฉิกก็เป็นบุคคลอันกร้าวแกร่ง

คนทั้งสองหนึ่งเป็นผู้รักษากฎหมาย หนึ่งกระทำผิดกฎหมาย แต่มีเป้าหมายเห็นพ้องต้องกัน นั่นคือปราบภัยพาลอภิบาลคนดี

ดังนั้นแพ้ไต้เจี่ยไม่สร้างความลำบากใจแก่เชาฉิก เชาฉิกก็ไม่เคยขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของแพ้ไต้เจี่ย

บางครั้งแพ้ไต้เจี่ยทราบว่าคนผู้นั้นก่อกรรมทำชั่ว จนใจที่ไม่มีหลักฐานมัดตัว ได้แต่ลอบส่งข่าวต่อเชาฉิก ลงมือจัดการกับคนผู้นั้น

ดังนั้นชาวบู๊ลิ้มแดนไฮว้ปัก ล้วนให้การยกย่องต่อมือปราบและนักฆ่าผู้นี้

ติดปีกยากบินหนีรอดแพ้ไต้เจี่ยพอล้มตายลง ดาบเดียวคมพิฆาตเชาฉิกก็โถมขึ้นเวที พอดีกับได้ยินกระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศว่า

"การประลองยุทธ์ครั้งที่สอง รอบแรกกิมไทจือชนะแพ้ไต้เจี่ย รอบที่สอง..."

หลังจากนั้นเขาไม่ได้ยินอันใด

ไม่ได้ยินตลอดกาล

ทั้งนี้เพราะกิมไทจือคุมกระบี่ กลับกลายเป็นประกายสีทองสาย

หนึ่งพุ่งโถมเข้ามา กระบี่ทองทั้งสองเล่มแยกย้ายปักใส่ใต้ซอกแขนซ้ายขวาของเขา คล้ายกับจะบรรจบกันที่หัวใจ

ดังนั้นเชาฉิกแผดร้องพลางพลิกร่วงลงจากเวที พร้อมกับโลหิตที่สาดกระจาย

กระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศอีกว่า

“กิมไทจือเอาชนะเชาฉิก ได้ชัยติดต่อกันสองรอบ...”

ทุกผู้คนเดือดดาลเป็นการใหญ่ กระเหี้ยนกระหือรือคิดลงมือพลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวเสียงกังวานว่า

“ช้าก่อน อย่าได้เสียสละโดยใช่เหตุ”

ผู้คนอีกคนหนึ่งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

“ให้พวกเราทั้งสองรับทราบกระบวนท่าสูงส่งของกิมไทจือเอง”

คนทั้งสองพอเอ่ยปาก ก็สะกดสรรพเสียงทั้งหมดลง เห็นผู้คนสองคนเดินออกมาอย่างเกียจคร้าน เป็นฮ่วยฮวยฮ่อเสียง กับปุกท้ง-เต้าหยินเอง

ยามนั้นอาทิตย์ไม่ร้อนแรงอีกต่อไป หากแต่หลบเร้นอยู่หลังก้อนเมฆด้านทิศตะวันตก

ใต้อาทิตย์บ่ายคล้อย ธงใหญ่ของราชวงศ์ซ้องกับไต้กิมย้งโบกพัดพลิ้ว

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินขึ้นเวทีลุยไถแล้ว

พริบตานั้นใต้เวทีเปลี่ยนเป็นเงียบสงัดปราศจากซุ่มเสียง

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงพลันกล่าวว่า

“เมื่อสองปีก่อน พวกเราพบพานเล้งไต้เฮียบที่ตังไฮ้ ทราบว่า

เขาเป็นกระบี่วีรบุรุษ ดังนั้นนัดประลองกระบี่กับเขา...”

ปุกท้งเต้าหยินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

“ผลสุดท้ายพวกเราค่อยทราบว่า เหนือฟ้ามีฟ้า เหนือคนมีคน หลังจากหักล้างห้าร้อยกระบวนท่า เล้งไต้เฮียบก็ทำลายวิชากระบี่ผนึกรวมของพวกเราไป”

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกล่าวอีกว่า

“เพราะเหตุนี้พวกเราทุ่มเทความพยายาม ตัดทอนกระบวนท่าในกระบี่พิสุทธิ์ยืนยาว และสุขสันต์นิรันดร์ไปเจ็ดท่า พร้อมกับเพิ่มเติมอีกสิบแปดท่า”

ปุกท้งเต้าหยินกล่าวสืบต่อ

“ต่อให้ตอนนี้เล้งไต้เฮียบประมือกับพวกเรา พวกเราก็มั่นใจว่าสามารถโค่นพวกเขาพ่ายแพ้ภายในสามกระบวนท่า”

เล้งต่อฉั้งที่ใต้เวทีผงกศีรษะรับ แต่ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

กาลก่อนเขาเคยโค่นฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินพ่ายแพ้ แต่เมื่อครู่เห็นทั้งสองโค่นสองพี่น้องฮูชิงพ่ายแพ้ในกระบี่เดียว ก็ทราบว่าคนทั้งสองมีฝีมือรุดหน้า อาศัยกระบี่เดียวของเขา ยากจะต้านทานรับได้

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

“พวกเราที่ไม่ท้าสู้กับเล้งไต้เฮียบอีก เป็นเพราะเขาถือเมตตาคุณธรรม วิชากระบี่เฉกเช่นวิชาจิต หากวิจารณ์ถึงกระบี่ใจ พวกเรายังสู้เขาไม่ได้”

ปุกท้งเต้าหยินผงกศีรษะกล่าวว่า

"ดังนั้นพวกเราติดตามอยู่ข้างกายเล้งไต้เฮียบ ศึกษากระบี่ใจของเขา"

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"แต่วันนี้ท่านทำร้ายเล้งไต้เฮียบ..."

ปุกท้งเต้าหยินกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

"พวกเราจะพิสูจน์ความเป็นตายกับท่าน"

กล่าวจบคนคล้ายผีเสื้อเหิน แยกย้ายโบยบินไปทางซ้ายขวา

ขณะที่แยกย้ายโบยบิน กระบี่หนึ่งเขียวเรืองราวมรกต กระบี่หนึ่งเหลืองอร่ามราวบุศราคัม ผนึกจู่โจมออก

กิมไทจือใช้กระบี่ทองมือขวาต้านทานกระบี่เขียวเรือง กระบี่ทองมือซ้ายพาดขวางกับกระบี่เหลืองอร่าม

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงวกสภาวะกระบี่ กระบี่เหลืองอร่ามฟันย้อนใส่ข้อมือกิมไทจือ

ปุกท้งเต้าหยินพลิกแพลงสภาวะกระบี่ กระบี่เขียวเรืองแทงใส่นิ้วหัวแม่มือกิมไทจือ

กิมไทจือบังคับกระบี่ทองบินวนอยู่ระหว่างนิ้วฝ่ามือ ปัดป่ายทั้งสองกระบี่พ้นห่าง

แต่ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินสะอึกกายเข้ามาอีกคราชั่วพริบตาหักหาญกันสามสิบกระบวนท่า กิมไทจือกระทั่งโอกาสตอบโต้ไปแม้สักครึ่งกระบวนท่ายังไม่มี

ที่แท้ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินมีนิสัยเกียจคร้าน ไม่ถามไถ่เรื่องทางโลก เพียงศึกษาค้นคว้าเพลงกระบี่ บัญญัติเป็นวิชา

กระบี่พิสุทธิ์ยืนยาวกับกระบี่สุขสันต์นิรันดร์

พวกเขามิเพียงฝึกเพลงกระบี่ ยังศึกษาหลักกระบี่ เข้าใจพลังกระบี่ ดังนั้นมีความสำเร็จสูงล้ำกว่าผู้ใด

เมื่อสองปีก่อน ทั้งสองท่องเที่ยวถึงทะเลตังไฮ้ ได้ยินผู้กล้าหาญแดนไฮ้วปักเล้งต่อฉั้งวิจารณ์กระบี่กับผู้คน บังเกิดความฮึกหาญขึ้นท้าประลองกระบี่ด้วย เนื่องจากทั้งสองยังขาดประสบการณ์ต่อสู้ จึงถูกเล้งต่อฉั้งโค่นพ่ายแพ้

ภายหลังจากประลองกระบี่ ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินกลายเป็นสหายกับเล้งต่อฉั้ง และพักพำนักที่แดนไฮ้วปัก

ทั้งสองทราบว่าเพลงกระบี่ตัวเองยังมีข้อบกพร่อง จึงเร่งมือฝึกซ้อม จนมีฝีมือรุดหน้า คิดค้นเพิ่มเติมอีกสิบแปดกระบวนท่า

สิบแปดกระบวนท่านี้พอใช้ออก จะต่อเนื่องตามกัน ไม่เปิดโอกาสให้ผู้อื่นใช้กระบวนท่าต้องทิ่มแทงทำร้ายฝ่ายตรงข้ามให้จงได้

เมื่อไม่มีโอกาสตีโต้ มีแต่พ่ายแพ้สถานเดียว

เพลงกระบี่เหยี่ยวนางแอ่นสองสังหารของกิมไทจือ ความจริงเกรี้ยวกราดดุร้าย จนใจที่ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก กิมไทจือได้แต่ตั้งรับ กระบี่คู่เปลี่ยนจากแกร่งกร้าวเป็นอ่อนยุ่น คุ้มครองป้องกันตัวไว้

กิมไทจือคิดรอจนฝ่ายตรงข้ามทั้งสองใช้เพลงกระบี่จบชุด ค่อยดำเนินการตีโต้ มิคาดสภาวะกระบี่ของฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินใกล้สิ้นสุด ก็ย้อนทบทวนใช้สิบแปดท่ากระบี่นั้นใหม่

กิมไทจือร้อนใจขึ้นมา ทราบว่าขอเพียงสภาวะผนึกกระบี่ของทั้ง

สองอ่อนโทรมลงสักเล็กน้อย เขาก็มีวิธีพลิกสถานะเป็นฝ่ายรุก จนใจที่ยังไม่มีโอกาสแต่อย่างไร

ซึ่งความจริงฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินไหนเลยไม่ร้อนใจด้วย?

ทั้งสองทบทวนใช้เพลงกระบี่ชุดนี้ถึงเที่ยวที่สามแล้ว ยังไม่อาจทำร้ายฝ่ายตรงข้ามแม้สักขุมขนหนึ่ง หากเป็นเช่นนี้สืบไป จะบังเกิดผลอย่างไร?

ยามนั้นฮ่วยฮวยฮ่อเสียงใช้กระบี่ฟันใส่นิ้วก้อยของกิมไทจือ ส่วนปุกท้งเต้าหยินฟันกระบี่ใส่นิ้วเท้ากิมไทจือ

หากจู่โจมใส่ส่วนสัดอื่น กิมไทจือยังไม่นำพา แต่เมื่อฟันใส่นิ้วมือกับนิ้วเท้า กิมไทจือได้แต่ใช้ท่าเอ็งเลาะอี้ติ้ม (เหยี่ยวร่อนนางแอ่นจมลง) เสียงติงติงเมื่อปิดสกัดสองกระบี่นี้ไว้

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินจู่โจมตามติดในบัดดล ฮ่วย-ฮวยฮ่อเสียงหยิบยืมพลังกระบี่ มุ่งใส่ชีพจรข้อมือของกิมไทจือ ส่วนปุกท้งเต้าหยินวกกระบี่ ปาดใส่ส่วนตะโพกของกิมไทจือ

พลันได้ยินเสียงอึงอล กระบี่ทองทั้งสองเล่มของกิมไทจือ เพิ่มขนาดความยาวจากหนึ่งเชียะสามนิ้วเป็นหนึ่งเชียะเจ็ดนิ้ว

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินพากันพลิกตัวไปด้านหลังแต่ยังชักช้าวูบหนึ่ง เสียงเชียะเชียะเมื่อกระบี่ทองทั้งสองเล่มแทงใส่ทรวงอกพวกเขา

แต่ทั้งสองล่าถอยอย่างรวดเร็ว กระบี่แทงลึกเข้ามาสามหุน ทั้งสองก็ถอนตัวพุ่งถอยไป

กิมไทจือพอลงมือประสบผล ก็บังคับกระบี่ทองทั้งคู่หลุดจากมือไล่ตามฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินไป

เหตุเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ สืบเนื่องจากปุมกลไกซึ่งซ่อนอยู่ในกระบี่ทองทั้งคู่เอง

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินลอยตัวอยู่กลางอากาศ พากันร้องเสียงพิกล เร่งระดับความเร็วกว่าเดิม

ทั้งสองกระทั่งวกกระบี่กลับมาปิดป้องยังไม่มี ได้แต่ลอยตัวพุ่งถอย

การพุ่งถอยของทั้งสองครั้งนี้ ล้วนพ้นจากเวทีลุยไถ ลอยข้ามศีรษะทุกผู้คน เสียงโครมโครมเมื่อส่วนหลังปะทะชนกับเสาสองต้น

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินมีพลังฝีมือถึงเพียงไหน พอพุ่งชนใส่ ก็ชนจนเสาหักกลาง ที่แท้เป็นคันธงทั้งสองคัน

ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง เห็นธงใหญ่ของราชวงศ์ซ้องกับไต้-กิมพลิกม้วนลงมา กลับเป็นภาพประหลาดแปลกตา

หลังจากปะทะชน ท่วงท่าสภาวะของฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้ง-เต้าหยินผ่อนช้าลง เห็นแน่ชัดว่าต้องตกลงสู่พื้นแล้ว

ได้ยินเสียงขวับ กระบี่ทองทั้งสองเล่มบินกลับขึ้นบนเวที ตกไปในมือกิมไทจือ

ทั้งนี้เพราะกิมไทจือทราบว่า พลังที่เขาใช้ออกก็ใกล้หมดสิ้น หากไล่ติดตามต่อไป กระบี่ทองทั้งสองเล่มอาจตกไปในเงื้อมมือชาวซ้อง กระบี่ทองสองเล่มนี้เป็นอาวุธที่ซือเนี้ยรักษาถนอมที่สุด กิมไทจือยังไม่กล้ากระตุ้นโทสะของนาง

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ชือเนี้ยของเขาบันดาลโทสะ เคยฉีกกระชากผู้คนสิบเอ็ดคนตายคามือ จับโยนลงในกองไฟ

มาตรว่ากิมไทจือเป็นศิษย์คนโปรดของนางแอ่นทองชายแดนตะวันตก ยังไม่กล้าเสี่ยงอันตราย

จะอย่างไรฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินถูกคุกคามตกเวทีไปแล้ว

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินมีชีวิตรอดจากห้วงความตายที่ทรวงอกปรากฏโลหิตหยดหยาด มาตรว่ายืนหยัดทรงกายอยู่ได้ แต่ใบหน้าขาวซีด แทบสิ้นสติไป

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงร้องเสียงแหบพร่าว่า

“ไร้ยางอาย”

ปุกท้งเต้าหยินยกมือกดปากแผล ขู่คำรามว่า

“ใช้เล่ห์กล”

กิมไทจือบนเวทีกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“แต่พวกท่านพ่ายแพ้แล้ว”

ได้ยินกระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศว่า

“การประลองยุทธ์ครั้งที่สอง กิมไทจือได้ชัยติดต่อกันสามรอบหากพิชิตชัยอีกครั้ง ถือว่าได้กิมเป็นฝ่ายชนะ”

การประลองยุทธ์ครั้งแรก ตัวแทนชาวซ้องชนะสองแพ้สองเสมอสาม

การประลองยุทธ์ครั้งที่สองพอเริ่มขึ้น ตัวแทนชาวซ้องพ่ายแพ้ติดต่อกันสามรอบ นอกจากสามารถพลิกสถานะ สามารถได้ชัยติดต่อ

กันสี่รอบ ไม่เช่นนั้นฝ่ายซ้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้แน่แล้ว

คิดเอาชัยติดต่อกันสี่รอบ จะกระทำได้อย่างไร?

กิมไทจือบนเวที กลายเป็นสัญลักษณ์ของความไม่พ่ายแพ้แล้ว ซิ่งบ้อยี่ขู่คำรามว่า

"นี่ไม่อาจรับได้"

กิมไทจือยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยังมีอีกรอบหนึ่ง พวกท่านสามารถขึ้นเวทีมาลงมือ"

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินทราบแน่แก่ใจว่า เมื่อครู่หากมิใช่ทั้งสองชิงลงมือ ยากที่จะสะกดกิมไทจือเอาไว้

คราครั้งนี้หากขึ้นเวทีไปอีก กิมไทจือต้องไม่เปิดโอกาสให้แก่ทั้งสองแน่นอน

อย่าว่าแต่ทั้งสองล้วนรับบาดเจ็บไม่เบา ไม่อาจต้านรับเพลงกระบี่เหยี่ยวนางแอ่นสองสังหารของกิมไทจือได้

กิมไทจือแม้ใช้เล่ห์กล บังคับกระบี่ทองยืดยาวกว่าเดิมสี่นิ้ว แต่เพียงลงมือท่าเดียว ก็ทิ่มแทงทำร้ายทั้งสอง ความเผ็ดร้อน ดุร้าย แม่นยำของเพลงกระบี่ สุดที่ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินจะเทียบเปรียบได้

ซึ่งความจริงกิมไทจือลอบผูกใจอาฆาต คิดสังหารคนทั้งสอง จึงกล่าววาจากระตุ้น ให้ทั้งสองขึ้นเวทีไปอีก

จริงดังคาดหมาย ปุกท้งเต้าหยินไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ ร้องว่า

"ตกลง ลงมืออีกก็ลงมืออีก"

พลันบังเกิดซุ่มเสียงทุ้มหนักเสียงหนึ่งดังมาว่า

"ให้ข้าพเจ้าขึ้นไป"

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินเหลียวหน้าไป เห็นบุรุษหนุ่มชุดดำผู้หนึ่งแหวกฝ่ากลุ่มคน เดินไปยังเวทีลุยไถทีละก้าว

เป็นอ้วสีซุ้ย

ทั้งสองอดสะท้านหวั่นไหวมิได้ เมื่อครู่อ้วสีซุ้ยรับบาดเจ็บสาหัสยามนี้กลับสามารถลุกขึ้นยืน ทั้งยังท้าสู้กับกิมไทจือ

ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินไม่มีปัญญาเอาชนะในรอบนี้อ้วสีซุ้ยสามารถหรือ?

มิหนำซ้ำการประลองรอบนี้มีความสำคัญยิ่ง หากแม้นพ่ายแพ้ฝ่ายซ้องเท่ากับปราชัยแล้ว

...อ้วสีซุ้ยเป็นคู่มือของกิมไทจือหรือไม่?

...อ้วสีซุ้ยแหวกฝ่ากลุ่มคนอย่างยากเย็น แต่แสร้งเป็นไม่กินแรงแม้แต่น้อย ทั้งนี้เพราะศัตรูของเขาอยู่บนเวที จ้องมองดูเขาอย่างเยือกเย็น

อ้วสีซุ้ยความจริงไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใดกลับรู้สึกลนลานอยู่บ้าง เขาไม่ทราบว่ากิมไทจือดูออกหรือไม่ว่า ตัวเขารับบาดเจ็บบอบช้ำสาหัส

เขาต้องยืนหยัดต่อไป ทั้งนี้เพราะเขาทราบว่า หากให้ฮ่วย-ฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินขึ้นเวที คงต้องตายแน่นอน

เขาเองก็เช่นกัน

แต่เขาสามารถเสี่ยงชีวิต

เอ่ยถึงการเสี่ยงชีวิต ผู้คนในบริเวณไม่มีผู้ใดเหนือล้ำกว่าเขา

เขายังทราบว่า ด้วยพลังฝีมือและสภาพร่างกายของเขาในตอนนี้ อย่าคิดหมายเอาชัยกิมไทจือ

เขาเพียงขึ้นไปเสี่ยงชีวิต

เขาคิดฉวยโอกาสที่กิมไทจือไม่ทันระวัง กระชากคนลงจากเวที

หากแม้นโชคดี เขาสามารถใช้หนึ่งชีวิตแลกหนึ่งชีวิต

เขาเดินไปเบื้องหน้าทีละก้าว ดูไปกล้าหาญเด็ดเดี่ยว แต่ทุกฝีเท้าก้าวย่างของเขา กระตุ้นให้ปวดแปลบปลาบจับใจ

ยามนี้เขาสมควรพักผ่อนโคจรพลัง

แต่ตอนนี้ชาติบ้านเมืองต้องการให้เขาเสี่ยงชีวิต

เมื่ออั้วสีซุ้ยตัดสินใจเรื่องหนึ่ง ยากจะมีคนสามารถขัดขวางเขา

แม้แต่ซิมไท่กงก็ไม่สามารถ

แต่ซิมไท่กงยังกล่าววาจากับอั้วสีซุ้ยหลายคำ ไม่สนใจว่าอั้วสีซุ้ยจะรับฟังหรือไม่ เขากล่าวว่า

“หากท่านตกตาย เราก็ไม่ขอมีชีวิต”

ซิมไท่กงก็ดูออกว่า อั้วสีซุ้ยมิใช่คู่มือของกิมไทจือ และดูออกว่าอั้วสีซุ้ยรับบาดเจ็บสาหัส ยิ่งดูออกว่าอั้วสีซุ้ยตกลงใจเสี่ยงชีวิต

...หากไม่ปลิดชีวิตผู้อื่น ก็ขอสละชีวิตตัวเอง

แต่เขาขัดขวางอั้วสีซุ้ยไม่ได้ จำต้องปล่อยให้อั้วสีซุ้ยออกไป

ซิมไท่กงเพียงตั้งใจประการหนึ่ง

...หากอั้วสีซุ้ยตกตาย กิมไทจือยังมีชีวิตอยู่ เขาจะขึ้นไปเสี่ยงชีวิตเป็นคนที่สอง

นี่เป็นความหมายในวาจาของเขา

กิมไทจือลอบหัวร่อในใจ

เขามองปราดเดียวก็ดูอาการบาดเจ็บของอั้วสีซุ้ยออก ยิ่งดูออกว่าอั้วสีซุ้ยคิดขึ้นมาเสี่ยงชีวิต

อั้วสีซุ้ยเป็นมือดีอันดับหนึ่งของการเสี่ยงชีวิต

หากเป็นคนที่มีพลังฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่งกับอั้วสีซุ้ย พอต่อสู้กับอั้วสีซุ้ยต้องพ่ายแพ้แน่นอน

ทั้งนี้เพราะอั้วสีซุ้ยกล้าเสี่ยงชีวิต

กิมไทจือเคยได้ยินเรื่องราวเหล่านี้มา แต่เขายังเยือกเย็นถึงเพียงนั้น

ทั้งนี้เพราะพลังฝีมือของเขา หาได้ก้ำกึ่งกับอั้วสีซ้ยไม่

กระบี่คู่สังหารของเขา จะไม่เปิดโอกาสให้อั้วสีซุ้ยเสี่ยงชีวิต

เขาเพียงรอให้อั้วสีซุ้ยมาหาที่ตาย

รอให้กระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศว่า “ฝ่ายไต้กิมได้ชัยจากการประลองยุทธ์”

10
กระบี่พิชิตศึก

แสงอาทิตย์ใกล้สนธยา

แสงอาทิตย์ส่องคันธงที่ว่างเปล่าทั้งสองคัน ทอทาบเป็นเงาบนพื้น

ทุกผู้คนทราบว่า การต่อสู้อันดุเดือดระทึกขวัญ กำลังจะเปิดฉากขึ้น

อ้วสีซ้ยพอขึ้นเวที ต่อให้อสนีบาตฟาดฟ้า ก็ไม่อาจกระแทกเขาพลัดตกลงมา นอกจากจะปรากฏผลแพ้ชนะ

ผลแพ้ชนะระหว่างตัวแทนชาวซ้องกับฝ่ายไต้กิม

อ้วสีซุ้ยพอสบสายตากับกิมไทจือ คล้ายประกายสายฟ้าสี่สายกระทบกัน จนเกิดสะเก็ดไฟแลบกระจาย

อ้วสีซุ้ยใจสั่นสะท้าน รู้สึกมีความเย็นแผ่ซ่านจากก้นบึ้งหัวใจ

แต่ตั้งจิตปณิธานว่า ก่อนที่เขาจะสูญเสียความหาญกล้า ต้องขึ้นไปบนเวที...

ดังนั้นเขาเกร็งลมปราณลอยตัวขึ้นไป

ได้ยินกระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศว่า

"การประลองยุทธ์ครั้งที่สองรอบที่สี่ ซึ่งอาจเป็นรอบสุดท้าย กิมไทจือต่อสู้กับอั้วสีซุ้ย..."

ยามนั้น เสียงม้าร้องก้องกังวาน กลบเสียงประกาศของกระบี่เดียวเก้าห่วง ทั้งหยุดร่างของอั้วสีซุ้ยเอาไว้

ม้าพ่วงพีตัวหนึ่งร้องก้อง ควบตะบึงมายังเวทีลุยไถ ก่อเกิดผงคลีคละคลุ้ง และกระตุ้นความกระตือรือร้นคึกคักของผู้คนขึ้น

ม้าตะกุยเท้าทั้งสีข้าง เสือสีขาวกระพือพัด เมื่อม้าพุ่งเฉียดผ่านคันธง คนบนหลังม้ายื่นมือช้อนธงราชวงศ์ซ้องกับไต้กิมทั้งสองผืนขึ้นมา

เขาถือธงข้างละผืน อาชาควบตะบึง สายลมโชยพัดผ่าน คนผู้นี้คล้ายติดปีกคู่หนึ่ง สร้างความตื่นเต้นตระหนกแก่ผู้คนรอบเวที จนเปิดทางให้สายหนึ่ง

ม้าเร็วควบขับถึงข้างเวที พลันหยุดชะงักลง ส่งเสียงร้องไม่ขาดหู คนบนหลังม้าคล้ายเพิ่มปีกคู่หนึ่งจริงๆ กลับโบกกระพือธงทั้งสองผืนเหินบินขึ้นเวทีก่อนอั้วสีซุ้ย

กิมไทจือพอเห็นท่าร่างคนผู้นี้ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป

กระบี่ทองในมือของเขาพลันหายวับ พลิกสองมือกราดฟาดออกไป

วิชาที่ใช้คือฝ่ามือควันเบาบาง ชั่วพริบตาตบฟาดออกสามสิบหกฝ่ามือ

คนผู้นี้โบกธงในมือทั้งสองผืน ขยับขึ้นลง พลังฝ่ามือของกิมไทจือล้วนฟาดใส่ผืนธง ใช้วัตถุเบานุ่มสะกดฝ่ามือเบาบาง จนไม่อาจสำแดงอานุภาพออกมา

ชั่วพริบตาสามสิบหกฝ่ามือพ้นผ่าน กระบี่เดียวเก้าห่วงค่อยร้องโพล่งว่า

"ปึงจิ้นไบ๊"

สามคำนี้พอเปล่งจากปาก ใต้เวทีบังเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา

อ้วสีซุ้ยหยุดร่างที่ใต้เวที ดวงตาเป็นประกาย

ในที่สุดบุคคลที่เขารอคอยมาถึงแล้ว

สามสิบหกฝ่ามือพอพ้นผ่าน ธงทั้งสองผืนพอดีพัวพันสองมือของกิมไทจือไว้ ฉุดลากแล้วม้วนพัน วกกลับแล้วขยับโยก จากนั้นเสือกส่งออก

ขณะที่ฉุดลาก กิมไทจือระบายลมจากปาก ปักหลักยืนหยัดมั่นหาได้ถูกฉุดลากไปไม่

เมื่อม้วนพันใส่ พลังที่ใช้ก็เปลี่ยนแปร กิมไทจือรีบปรับเปลี่ยนการทรงตัว แต่ร่างยังหันข้างวูบหนึ่ง

พอวกกลับคืน พลังของธงทั้งสองผืนก็แตกต่างตรงกันข้าม กิมไทจือรวมกำลังที่ฐานราก กลับยืนหยัดไม่ล้มลง

ครั้นขยับโยก พลังวกหวนก็สิ้นสูญ กิมไทจือต้องดีดกายขึ้น

อย่างลืมตัว

สุดท้ายเสือกส่งออก ธงข้างซ้ายหนักธงข้างขวาเบา พอดีส่งร่างกิมไทจีอออกนอกเวทีลุยไถ

กิมไทจีอรีบตะปบคว้า มิคาดฝ่ายตรงข้ามพลันคลายมือซ้ายออก กิมไทจีอคว้าจับธงผืนหนึ่ง ร่างกลับลอยลิ่วออกนอกเวทีลุยไถ ตีลังกากลางอากาศสามทอด ค่อยสลายพลังเสือกส่งจนหมดสิ้น พลิ้วร่างลงสู่พื้น เพียงชั่วพริบตา ธงทั้งสองผืนใช้พลังที่ผิดแผกแตกต่างห้าประการ ในที่สุดคุกคามกิมไทจีอออกพ้นจากเวทีลุยไถ

กิมไทจีอพอตกถึงพื้น ค่อยพบว่าในมือเพิ่มของสิ่งหนึ่ง รีบคลายมือออก ธงไต้กิมผืนนั้นก็คลี่คลุมลงยังศีรษะของเขาอย่างอ่อนแรง

กิมไทจีอทั้งอับอายทั้งขุ่นแค้น ถอยกายไปสองก้าว ปล่อยให้ธงไต้กิมพัดพลิ้วลง พอเงยหน้าขึ้นเห็นคนชุดขาวบนเวทีปักธงซ้องกับพื้นเวที แสงอาทิตย์ส่องต้องผืนธง ธงซ้องพัดกระพือไปตามลม

คนชุดขาวบนเวที ก็ถูกสายลมโชยพัดชายเสื้อปลิวไสว มาตรว่าเสื้อผ้าแปดเปื้อนผงคลี จอนผมยุ่งเหยิง อาการหอบหายใจยังไม่สงบแต่สีหน้าท่าทีเป็นปกติ ประสานมือต่อกิมไทจีอที่ใต้เวทีแต่ไกล ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ล่วงเกินแล้ว”

กิมไทจีอค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน เค้นเสียงออกมาสามคำว่า

“ปึง จิ้น ไบ๊?”

คนชุดขาวรับคำว่า

"เป็นข้าพเจ้าเอง"

ใต้เวทีบังเกิดเสียงโห่ร้องแทบถล่มทลาย ทุกผู้คนกล่าววาจาโดยพร้อมเพรียง แม้แต่ตัวเองยังจำแนกไม่ออกว่ากล่าววาจาใด เพียงทราบว่ากล่าวด้วยความลิงโลดยินดี

ปิงจิ้นไป๋ใช้กระบวนท่าเดียว แฝงความพลิกแพลงห้าประการกลับคุกคามกิมไทจือลงจากเวที

แม้แต่บนใบหน้าอั้วสีซุ้ยก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้น

ซิมไท่กงกระโดดปราดขึ้นอย่างลืมตัว ฟาดฝ่ามือใส่หัวไหล่เปาโซยเตี่ยที่ด้านข้าง

เปาโซยเตี่ยรับบาดเจ็บอยู่ก่อน ฝ่ามือนี้กระทบถูกปากแผลของเขา ต้องร้องโอยออกมา ประจวบกับเขาคิดร้องคำ "ประเสริฐ" ทำให้ผู้อื่นจำแนกไม่ออกว่าเขากล่าวอันใด

แฮ่โฮ้วเลียก เคอลาถูล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป โดยเฉพาะอ้วงง้วนจ๊วกถึงกับหน้าซีดเผือด

ปิงจิ้นไป๋ซึ่งขับไล่เขาพ้นจากแผ่นดินตงง้วน ปรากฏกายขึ้นอีกแล้ว

แต่ปิงจิ้นไป๋บนเวทีทราบว่า เขาลงมือประสบผลในท่าเดียว เกิดจากความเลินเล่อดูแคลนของกิมไทจือ

ปิงจิ้นไป๋ที่ต่อสู้คราใดล้วนประสบชัย ไม่เคยพ่ายแพ้มาก่อน สืบเนื่องจากนิสัยใจคอของเขา

เขาไม่เคยดูแคลนผู้ใดมาก่อน

อย่าว่าแต่ศัตรู

ดังนั้นเขาสามารถคุกคามกิมไทจือลงจากเวทีในท่าเดียว แต่หากมิใช่กฎการประลองยุทธ์กำหนดว่าคนพลัดตกเวทีเป็นฝ่ายแพ้ มาตรว่าสู้สืบไป ยากจะล่วงรู้ผลแพ้ชนะได้

ประการนี้ปิงจิ้นไบ๊กับกิมไทจือล้วนทราบกระจ่างแก่ใจ

ยามนั้น กระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศว่า

"การประลองยุทธ์ครั้งที่สองรอบที่สี่ ปิงจิ้นไบ๊เอาชัยกิมไทจือ"

ชิมไท่กงฉวยโอกาสบอกเล่าเหตุการณ์ที่ผ่านมาต่อปิงจิ้นไบ๊ว่า

"ครั้งแรกพวกเราชนะสองแพ้สองเสมอสาม ดังนั้นต้องประลองต่อไป กิมไทจือได้ชัยติดต่อกันสามรอบ ท่านกอบกู้ชัยชนะกลับมารอบหนึ่ง"

ปิงจิ้นไบ๊ผงกศีรษะรับ เขาทราบว่าเขาต้องเอาชัยอีกสามรอบจึงจะช่วงชิงชัยชนะกลับมา ขอเพียงพ่ายแพ้รอบใดรอบหนึ่ง ตัวแทนชาวซ้องถือเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

ชิมไท่กงกล่าวสืบต่อ

"เชียะบ้อโหวต่อสู้กับชิ่งยี่เฮียบ (ผู้กล้าที่สองแซ่ชิ่ง) ล้วนรับบาดเจ็บ เราต่อสู้กับเคอลาถู อั้วสีซุ้ยต่อสู้กับแฮ่โฮ้วเลียก ต่างบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย เปาโซยเตี่ยต่อสู้กับอ้วงง้วนจ๊วก ปรากฏเป็นสภาพหยกศิลาล้วนแหลกลาญ เล้งไต้เฮียบก็ถูกกิมไทจือทำร้ายบาดเจ็บสาหัส พยัคฆ์ศิลา แพ้ไต้เจี่ยและเชาฉิกล้วนถูกกิมไทจือฆ่าทิ้ง ก่อนหน้านี้ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินก็ถูกกิมไทจือทำร้ายตกเวที..."

รอยยิ้มบนใบหน้าปิงจิ้นไบ๊สลายคลาย เนื่องด้วยเขามาสาย

เป็นเหตุให้วีรบุรุษผู้กล้าต้องหลั่งโลหิต

กิมไทจือที่ใต้เวทีพลันถามว่า

"ท่านคิดล้างแค้นให้แก่พวกเขา ใช่หรือไม่?"

ปึงจิ้นไป๊กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงหวังว่าท่านอย่าได้ขึ้นเวทีมา"

กิมไทจือถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

ปึงจิ้นไป๊กล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะจนบัดนี้ข้าพเจ้ายังไม่เคยฆ่าคน"

กล่าวจบคำ สีหน้าปรากฏแววอำมหิตขึ้น

กิมไทจือหน้าแปรเปลี่ยนไป แต่ยังรักษาความเยือกเย็นไว้ ถามว่า

"ท่านวิ่งเป็นระยะทางยาวไกลกระมัง?"

"มิผิด"

ทั้งสองอยู่ห่างกันสามสี่วา กล่าววาจาด้วยซุ่มเสียงปรกติธรรมดา แต่ผู้คนในรัศมียี่สิบวา ได้ยินคำตอบโต้ของทั้งสองอย่างชัดเจน

กิมไทจือถามอีกว่า

"คงเหน็ดเหนื่อยยิ่งกระมัง?"

"ขอบคุณที่กังวล"

กิมไทจือถามว่า

"ไม่ทราบพลังฝีมือใช่ลดทอนลงหรือไม่?"

ปึงจิ้นไป๊พลันยิ้มออกมากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ใช่พ่อค้าวาณิช ไม่มีการลดหย่อนอันใด"

กิมไทจือพลันหมุนตัวเดินกลับไปยังที่นั่งของตัวเอง ทรุดกายนั่งลง ค่อยกล่าวว่า

"อย่างนั้นเราไม่รีบร้อนต่อสู้กับท่าน พวกเราสู้ในรอบสุดท้ายเถอะ"

ควรทราบว่าการต่อสู้ครั้งที่สอง ฝ่ายไต้กิมได้ชัยสามรอบ ตัวแทนชาวซ้องเพิ่งเอาชัยหนึ่งรอบ อย่างน้อยต้องชนะอีกสองรอบ ค่อยถือว่าเสมอ ผลแพ้ชนะจะตัดสินในรอบที่เจ็ด ซึ่งเป็นรอบสุดท้าย

หากกิมไทจือรีบร้อนคิดแก้มือ ต่อสู้ในรอบที่ห้า หากแม้นรอบที่ห้ายังพ่ายแพ้ รอบต่อไปทางฝ่ายไต้กิมไม่มีผู้ใดพิชิตปิงจิ้นไป๊ได้

ดังนั้นกิมไทจือไม่รีบร้อนลงมือ

มิหนำซ้ำปิงจิ้นไป๊ตรากตรำเดินทาง หากสู้สืบไป ต่อให้สามารถเอาชัยอีกสองรอบ พอถึงรอบที่เจ็ด เกรงว่าพละกำลังไม่ต่อเนื่อง เมื่อถึงเวลากิมไทจือค่อยจู่โจมสังหาร

ปิงจิ้นไป๊พลันกล่าวขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าตรากตรำเดินทางไกล"

กิมไทจือกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เราทราบ"

ปิงจิ้นไป๊กล่าวสืบต่อ

"แต่ข้าพเจ้าตรากตรำอันใด ไปยังสถานที่ใด ไทจือใช่ทราบหรือไม่?"

"ขอถามรายละเอียด"

ปิงจิ้นไป๊ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไปยังภูเขาโหงวเล้งซัว บริเวณฐานที่มั่นไช่เจี๊ยะ"

กิมไทจือหน้าแปรเปลี่ยนไป ขยับเขยื้อนริมฝีปาก แต่ปราศจากซุ่มเสียงเปล่งออกมา

ปิงจิ้นไป๊กล่าวสืบต่อ

"วันนี้มีคนวางแผนทำร้ายง้อหยุ่นบุ้นง้อเจียงกุน (แม่ทัพแซ่ง้อ) เล่งใจชิ่วเล่งตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่เล่ง) เสี่ยงตายคุ้มครอง คนร้ายเป็นใครไทจือคงทราบดีกระมัง"

กิมไทจือคิดกล่าววาจา สุดท้ายเพียงฝืนหัวร่อออกมา

ปิงจิ้นไป๊สอบถามว่า

"ไทจือคงกังวลสนใจร่องรอยของพวกเขากระมัง?"

กิมไทจือแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ปิงจิ้นไป๊กล่าวว่า

"ไทจือไม่ต้องเป็นห่วง เล้งตั่วนั้งคุ้มครองง้อเจียงกุนกลับถึงฐานที่มั่น ส่วนศิษย์ร่วมสำนักของไทจือ มีอยู่ห้าคนหลบหนี แซอิงจื้อกับแซซ้งจื้อพลัดตกลงจากหน้าผาเสียชีวิต แซฮงจื้อและแซเฮียะจื้อถูกคร่ากุม"

ทุกผู้คนได้ยินปิงจิ้นไป๊เปิดโปงแผนอุบายอันยิ่งใหญ่ออกมา สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง จวบจนฟังว่าง้อเจียงกุนปลอดภัยไร้เรื่องราวค่อยคลายใจลง

กิมไทจือตาสาดประกายเจิดจ้า ส่งเสียงตวาดหลายคำ คำพูดที่กล่าวเป็นภาษาธิเบต ผู้คนส่วนใหญ่ฟังไม่ออก

เคอลาถูคำรามก้อง เงาสีแดงไหววูบคราหนึ่ง เหินร่างขึ้นเวทีไป

ในที่สุดกิมไทจือไม่อาจสะกดกลั้นใจ ให้เคอลาถูต่อสู้กับปึง-จิ้นไบ๊ก่อน

กิมไทจือไม่สั่งการให้อ้วงง้วนจ๊วกลงมือ หนึ่งนั้นอ้วงง้วนจ๊วกรับบาดเจ็บสาหัสกว่า สอง อ้วงง้วนจ๊วกเคยถูกปึงจิ้นไบ๊ขับไล่ออกจากแผ่นดินตงง้วน บังเกิดจิตกริ่งเกรงต่อปึงจิ้นไบ๊

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวคำพูดเหล่านี้ คิดกระตุ้นให้กิมไทจือลงมือ

ทั้งนี้เพราะเขาตรากตรำเดินทาง ต้องการช่วงเวลาพักผ่อน หากเพียงหยุดพักชั่วขณะ กลับสร้างความเหน็ดเหนื่อย มิหนำซ้ำความฮึกหาญซึ่งปลุกเร้ามาในระหว่างทางจะค่อยๆเสื่อมสูญไป

ดังนั้นปึงจิ้นไบ๊ต้องกระตุ้นให้กิมไทจือลงมือ

สุดท้ายกิมไทจือแม้ไม่ลงมือ แต่ก็ส่งคนขึ้นเวทีลุยไฉแล้ว

กระบี่เดียวเก้าห่วงประกาศว่า

"การประลองยุทธ์ครั้งที่สองรอบที่ห้า ปึงจิ้นไบ๊ต่อสู้กับเคอลาถู..."

เคอลาถูกพอขึ้นเวที ไม่คล้ายเป็นลามะ หากแต่กลายเป็นราช-สีห์

ราชสีห์ตะปบเหยื่อ

เคอลาถควงพลั่วรปวงเดือน จ่โจมใส่ปึงจิ้นไบ๊อย่างหักโหม

ปึงจิ้นไบ๊ถลันวูบถึงด้านหลังเคอลาถู

มีสุนัขเล็กๆไล่งับตัวหนอนหรือผีเสื้อ ที่เกาะอยู่บนหางของมันเอง มันพอหมุนตัว ส่วนหางก็หมุนตาม ไม่มีวันกัดถูกหางของตัวเอง

สภาพของเคอลาถูกับปึงจิ้นไบ๊ในตอนนี้เป็นเช่นนี้เอง

เคอลาถูย่อมไม่มีหาง เพียงแต่ปึงจิ้นไบ๊ยึดจับชายจีวรของอีก

ฝ่ายหนึ่งไว้ ทำตัวเบาราวนางแอ่น เคอลาถูพอขยับเคลื่อนไหว ก็กระตุ้นให้เขาเคลื่อนไหวตาม

เคอลาถูขู่คำราม ทิ่มสกัดพลั่วไปด้านหลัง แต่ปิงจิ้นไป๊ยังคงอาศัยอยู่ด้านหลังของเขา

มีอยู่ครั้งหนึ่ง เคอลาถูวกพลังหวดใส่ กลับหวดถูกตัวเอง

เมื่อเคอลาถูวกพลั่วไปถึง ปิงจิ้นไป๊พลันหายวับไป ดังนั้นเคอลาถูหวดใส่ตะโพกตัวเอง จากนั้นปิงจิ้นไป๊ปรากฏขึ้นที่ด้านหลังของเขาอีก

เคอลาถูหวดกระหน่ำอยู่ครู่หนึ่ง จนตาลายสมองหมุน ร่างก็หมุนคว้างบนเวทีหลายสิบรอบ สร้างความเหนื่อยล้า อากัปกิริยาเริ่มเชื่องช้าลง

แต่แล้วปิงจิ้นไป๊แสดงตนขึ้นที่เบื้องหน้าของเขา

เคอลาถูใจหายวาบ ตวัดพลั่วโถมแทงใส่

ปิงจิ้นไป๊พลันหายวับไปอีกครา

เคอลาถูไม่อาจยั้งสภาวะได้ พลันเห็นธงใหญ่ผืนหนึ่งกวาดมาปะทะหน้า บนผืนธงปักอักษร “ซ้อง” สะดุดตา

เคอลาถูยามกะทันหันไม่ทันหลบหลีก สายตาก็มองไม่เห็น พลันรู้สึกสองมือชาวูบ พลั่ววงเดือนถูกผู้คนตะปบช่วงชิงไป

เคอลาถูทางหนึ่งร้องเสียงพิกล ทางหนึ่งหลับตากวัดแกว่งสองมือ ถอยปราดไปเจ็ดแปดเชียะ เมื่อลืมตาขึ้นใหม่ พบว่าถอยห่างจากธงราชวงศ์ซ้อง ซึ่งปักอยู่ริมเวทีด้านขวามือ แต่บุรุษหนุ่มชุดขาวนั้นยืนแย้มยิ้มอยู่ตรงหน้า มือซ้ายยกชูพลั่ววงเดือน ทาบกับลำคอของเขา

ขอเพียงปิงจิ้นไป๊เสือกส่งพลั่วไปเบื้องหน้า เคอลาถูจะถูกลบชื่อออกจากโลกนี้

เคอลาถูงงงันวูบหนึ่ง กรีดวาดมือร้องเป็นภาษาธิเบต จากนั้นหลับตาลง ไม่ว่ากล่าว ไม่เคลื่อนไหว เห็นการตายดุจคืนกลับมาตุภูมิ

ปิงจิ้นไป๊ยิ้มเล็กน้อย ยืนส่งพลั่ววงเดือนคืนให้แก่เคอลาถู

เคอลาถูความจริงร่ำร้องบอกว่า จะฆ่าจะฟันก็ลงมือ ลูกผู้ชายฆ่าได้หยามไม่ได้ จากนั้นหลับตารอความตาย มิคาดฝ่ายตรงข้ามมิเพียงไม่ฆ่า ยังคืนพลั่ววงเดือนให้ ดังนั้นอดตะลึงลานมิได้

เมื่อเคอลาถูกแน่ใจว่าปิงจิ้นไป๊ไม่มีความคิดประสงค์ร้าย รีบยื่นมือรับพลั่วมา วางลงบนพื้น กลับประนมมือคำนับต่อปิงจิ้นไป๊ กล่าววาจาเป็นภาษาธิเบต แล้วค่อยลอยตัวลงจากเวที

ปิงจิ้นไป๊ไม่เข้าใจภาษาธิเบต ไม่ทราบว่าเคอลาถูกล่าวว่ากระไร

กิมไทจือกลับหน้าแปรเปลี่ยนไป แฮ่โฮ้วเลียกก็ก้าวเท้าขึ้นเวที

ที่แท้เคอลาถูแม้มีฝีมืออำมหิต แต่ธาตุแท้ใจคอไม่ชั่วร้าย เพียงได้รับการกระตุ้นยุยงจากชาวไต้กิม เคียดขึ้งชิงชังต่อชาวฮั่น ดังนั้นติดตามกิมไทจือ เข้าแผ่นดินตงง้วนมาก่อการฆ่าฟัน

มิคาดปิงจิ้นไป๊โค่นเคอลาถูพ่ายแพ้ กลับไม่ฆ่าทิ้ง เคอลาถูมีนิสัยเปิดเผยสัตย์ซื่อ จึงกล่าวกับปิงจิ้นไป๊ว่า จะไม่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับชาวฮั่น เพื่อตอบแทนพระคุณที่ปิงจิ้นไป๊ละเว้นชีวิต

แต่คำประกาศของเคอลาถู สร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่กิมไทจือ ดังนั้นแฮ่โฮ้วเลียกจึงขึ้นสู่เวทีลุยไถ

แฮ่โฮ้วเลียกพอขึ้นเวที ก็กราดฟาดฝ่ามือลงยังศีรษะปิงจิ้นไป๊

ปิงจิ้นไป๊พอเห็นแฮ่โฮ้วเลียก ในใจพลันบังเกิดความคิดประการหนึ่ง

พลังฝีมือคนผู้นี้คลับคล้ายอ้วสีซุ้ยยิ่ง

ปิงจิ้นไป๊มีประสบการณ์จากการต่อสู้กับอ้วสีซุ้ย

เมื่อต่อยตีกับอ้วสีซุ้ย ก่อนอื่นอย่าได้เสี่ยงชีวิตด้วย

ทั้งนี้เพราะอ้วสีซุ้ยไม่ต้องการชีวิต หากเสี่ยงชีวิตกับเขา รังแต่จบชีวิต

ดูท่าแฮ่โฮ้วเลียกก็เป็นเช่นเดียวกัน

เห็นแฮ่โฮ้วเลียกกราดฟาดฝ่ามือมา ปิงจิ้นไป๊พลันจี้ดรรชนีออก

จี้ใส่ริมฝ่ามือของแฮ่โฮ้วเลียก

ตอนแรกพลังดรรชนีแผ่วพลิ้ว ขณะจะกระทบถูกริมฝ่ามือพลันกลับกลายเป็นรุนแรงราวมีดดาบ

สภาวะฝ่ามือของแฮ่โฮ้วเลียกพลันแปรเปลี่ยนไป เปลี่ยนจากฟาดเป็นตบใส่

ปิงจิ้นไป๊พลันจี้นิ้วข้างซ้าย ทิ่มใส่ใจกลางฝ่ามือของแฮ่โฮ้วเลียก

ต่อให้แฮ่โฮ้วเลียกขวัญกล้ากว่านี้ ก็ไม่กล้าปล่อยให้ดรรชนีทิ่มใส่ พลันรวบมือกำเป็นหมัดต่อยขวางออก

มิคาดท่าดรรชนีของปิงจิ้นไป๊ก็เปลี่ยนแปร เปลี่ยนเป็นใช้ออกด้วยท่าเจ่กจี้หงเตี้ยมเท้า (ดรรชนีหงส์ผงกหัว) จี้ใส่หลังหมัดของแฮ่โฮ้วเลียก

แฮ่โฮ้วเลียกใช้กระบวนท่าเดียวพลิกแพลงสามครา ยังไม่อาจ

รอดพ้นจากท่าดรรชนีของปึงจิ้นไบ๊ ได้แต่รั้งหมัดกลับ ตวัดเตะเท้าออก

เท้านี้คล้ายกับว่า สองฝ่ามือหนึ่งหมัดของแฮ่โฮ้วเลียกที่ผ่านมาล้วนเป็นท่าหลอกล่อ เป็นเท้าที่รวดเร็วแม่นยำ ดุดัน ไม่มีวี่แววมาก่อน

แต่เท้าของเขาเพิ่งตวัดขึ้น ดรรชนีของปึงจิ้นไบ๊ก็ทิ่มสกัดใส่เท้าซ้ายของเขา

แต่เท้าที่เตะออกของแฮ่โฮ้วเลียก พลันกลับกลายเป็นเท้าขวาเตะใส่คอหอยปึงจิ้นไบ๊

เห็นแน่ชัดว่าเท้านี้จะเตะถูก ลำคอของปึงจิ้นไบ๊พลันกลับกลายเป็นดรรชนีนิ้วหนึ่ง

ดรรชนีข้างนั้นงอเล็กน้อย ใช้ข้อนิ้วที่สองเคาะใส่หลังเท้าของแฮ่โฮ้วเลียก

แฮ่โฮ้วเลียกไม่สามารถพลิกแพลงกระบวนท่าอีกต่อไป พลันพลิกตัวพุ่งถอยออกไปหนึ่งวา กระบวนท่าทั้งหมดกลายเป็นไม่ได้ใช้ออกมาก่อน

แต่เขาเพิ่งพลิกตัว ไม่ทันเห็นอันใด เพียงเห็นดรรชนีนิ้วหนึ่งจี้ใส่จุดยิ้นตง. ซึ่งอยู่เหนือริมฝีปากของเขา

เป็นดรรชนีของปึงจิ้นไบ๊

แฮ่โฮ้วเลียกแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ หงายร่างสลับเท้าด้วยท่าเท้าโป๊ยเซียงโป่ว (ท่าเท้าแปดเซียน) นิ้วมือเฉียดผ่านปลายจมูกไปอย่างหวุดหวิด

แต่นิ้วมือนิ้วนั้นกลับกลายเป็นเคาะใส่ มุ่งใส่ดั้งจมูกของเขา

แฮ่โฮ้วเลียกหมุนคว้าง ใช้วิชาเท้าอ้อเล้งคา (เท้ามังกรหลับ) พุ่งย้อนออกไป

แต่นิ้วมือนิ้วนั้นขยับเคลื่อนย้าย เปลี่ยนเป็นจี้ใส่น่องของเขา

แฮ่โฮ้วเลียกคำรามก้อง สองเท้าทยอยเตะกราดโผพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

แต่ที่สร้างความอกสั่นขวัญแขวนแก่ผู้คนคือ เมื่อแฮ่โฮ้วเลียกลอยตัวถึงที่สุด พลันเห็นนิ้วมือที่เรียวยาว ขาวสะอาดมีพลังนิ้วหนึ่ง จี้ใส่หว่างคิ้วของเขา

แฮ่โฮ้วเลียกตวาดด้วยโทสะ ใช้วิชาโชยกึงตุ่ย (ถ่วงพันชั่ง) ทิ้งร่างลงอย่างเร็งรอน

แต่แล้วเขาพบว่า ที่เบื้องล่างมีดรรชนีนิ้วหนึ่ง จี้ปราดมายังฝ่าเท้าของเขา

แฮ่โฮ้วเลียกไม่มีเวลาแยกแยะว่า ปึงจิ้นไป๊มีดรรชนีกี่นิ้ว ไฉนปรากฏดรรชนีดักรอเขาอยู่ทุกแห่งหน ตอนนี้ได้แต่หลบเลี่ยงสถานเดียว

คนผู้นี้ไม่เสียทีที่เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของเผ่าเคียกตัง พลันกู่ร้องดังยาวนาน เร่งเร้าพลังลมปราณ กลับสามารถพุ่งตัวขึ้นไป

การพุ่งตัวครั้งนี้คล้ายเหยี่ยวพิโรธ ทลายหลังคาหญ้าแฝกลอยตัวอยู่เหนือเวทีลุยไถ

สิ่งที่เขาคาดคิดไม่ถึงคือ เมื่อเขาขึ้นถึงบนหลังคา พบว่าคนผู้หนึ่งยืนรออยู่บนหลังคา จี้ใส่เขาสองดรรชนี แยกย้ายจี้ใส่จุดเซ่งขิบของเขา

เป็นปึงจิ้นไบ๊เอง

แฮ่โฮ้วเลียกค่อยทราบว่า ภูษาขาวปึงจิ้นไบ๊มีฝีมือสูงล้ำเพียงไหน

ไม่มีผู้ใดทราบว่า ปึงจิ้นไบ๊ใช้วิชาฝีมืออันใด ใช่เป็นท่าไม้ตายของเขาหรือไม่?

ปึงจิ้นไบ๊มักโค่นคู่ต่อสู้พ่ายแพ้ ภายใต้รอยยิ้มที่ผุดพราย

ก่อนหน้านี้แฮ่โฮ้วเลียกเคยได้ยินชื่อภูษาขาวปึงจิ้นไบ๊ ในใจไม่ยอมรับนับถือ ยามนี้ค่อยพบว่าตัวเองผิดแล้ว ผิดอย่างมหันต์

ทั้งนี้เพราะตอนนี้เขายอมรับแล้ว เขายอมรับแทบตาย

พลังของแฮ่โฮ้วเลียกใช้ถึงที่สุด ทราบว่าไม่อาจหลบรอดจากดรรชนีนี้ ได้แต่ต้านรับอย่างหักโหม

แฮ่โฮ้วเลียกตะกุยสองมือออก เขายินยอมถูกดรรชนีของปึงจิ้นไบ๊ทะลวงทะลุฝ่ามือ ทำลายพลังลมปราณหลายสิบปีไป แต่ต้องหักนิ้วมือปึงจิ้นไบ๊ให้จงได้

เห็นแฮ่โฮ้วเลียกกำลังจะคว้าถูกนิ้วชี้ซ้ายขวาของปึงจิ้นไบ๊ ปึงจิ้นไบ๊พลันดีดนิ้วกลางทั้งสองนิ้วออก เสียงปึกปึกเมื่อดีดถูกชีพจรข้อมือซ้ายขวาของแฮ่โฮ้วเลียก

แฮ่โฮ้วเลียกรู้สึกชีพจรข้อมือซ้ายขวาชาวูบ ต้องแบมือออก มิคาดฝ่ามือคู่นั้นยื่นมา สัมผัสมือกับเขาอย่างเป็นมิตรคราหนึ่ง

จากนั้นทั้งสองตกวูบลง

ทุกผู้คนเพียงเห็นคนทั้งสองกระโดดขึ้นลง ตอนแรกแฮ่โฮ้วเลียกจู่โจมไม่ลดละ ภายหลังหลบหลีกเป็นพัลวัน สุดท้ายโผพุ่งขึ้นบน

หลังคาเวที เมื่อทิ้งตัวลงมา ทั้งสองกลับเกาะกุมมือกัน คล้ายกับกลายจากศัตรูมาเป็นมิตร สร้างความประหลาดใจยิ่ง

มีแต่แฮ่โฮ้วเลียกทราบแน่แก่ใจว่า หากปิงจิ้นไป๊ต้องการฆ่าเขาอย่างน้อยเขาตายไปสิบครั้งแล้ว

ขณะที่ทั้งสองทิ้งตัวลง ปิงจิ้นไป๊ยังกุมมือของเขาอยู่ แต่แฮ่โฮ้วเลียกไม่อาจใช้กำลังแม้แต่น้อย

ปิงจิ้นไป๊พลันคลายมือออก ถอยกายไปสามก้าว ประสานมือต่อแฮ่โฮ้วเลียก กล่าวว่า

"ได้รับการออมมือ"

พริบตานั้น แฮ่โฮ้วเลียกแทบหลั่งน้ำตาออกมา

นับตั้งแต่เขาออกท่องเที่ยว อาศัยยอดวิทยายุทธ์ โค่นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม ให้คนเหล่านั้นขยับดิ้นรน ร้องร่ำครำครวญ จวบกระทั่งตกตาย ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าตัวเองมีวันปราชัย

เขายิ่งคาดคิดไม่ถึงว่า ขณะที่เขาปราชัย ปิงจิ้นไป๊แสร้งเป็นถูกเขากระแทกล่าถอย พร้อมกับกล่าวคำ "ได้รับการออมมือ"

ยามกะทันหันเขาไม่ทราบทำอย่างไรดี เพียงคิดเสาะหาสถานที่ไร้ผู้คน ร้องไห้ดังๆ สักครา

ดังนั้นแฮ่โฮ้วเลียกประสานมือตอบ ลอยตัวพุ่งร่างลงจากเวที

กิมไทจือหน้าเปลี่ยนสี เงยหน้ามองขึ้นไป ดวงตาทอประกายดุร้ายหมายขวัญ พุ่งปราดขึ้นสู่เวที

ปิงจิ้นไป๊พอเดินทางมาถึง เอาชัยติดต่อกันสามรอบ ทุกผู้คนกลับลืมโห่ร้องชมเชย ยามนี้กิมไทจือกลับขึ้นเวทีไปใหม่ ทุกผู้คนพา

กันกลั้นลมหายใจไว้

การประลองยุทธ์ครั้งที่สองปรากฏว่า ไต้กิมได้ชัยก่อนสามรอบ ตัวแทนชาวซ้องพิชิตชัยสามรอบ คงเหลือรอบสุดท้ายตัดสินผลแพ้ชนะ

กระบี่เดียวเก้าห่วงยืนอยู่ริมเวที สงบปากคำไว้คล้ายถูกยอดวิชาของปึงจิ้นไบ๊ สะกดจนลืมประกาศผลการต่อสู้

ครั้งนี้กิมไทจือพอขึ้นเวที ก็ยืนแน่วนิ่วไม่เคลื่อนไหว

ปึงจิ้นไบ๊ก็ไม่เคลื่อนไหว

อาทิตย์สนธยาส่องต้องธงใหญ่ ห่อหุ้มปุยเมฆที่ขอบฟ้าเป็นสีทองแพรวพราย

เงาร่างของปึงจิ้นไบ๊กับกิมไทจือ ยืดยาวออกไปทีละน้อย

แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เคลื่อนไหว ผู้คนที่ชมดูอยู่ คล้ายถูกบุคลิกท่วงท่าของทั้งสองสะกดไว้โดยสิ้นเชิง

นับตั้งแต่ปึงจิ้นไบ๊มาถึง ก็ยืนอยู่ที่ริมเวทีไม่จากไป คล้ายกับชมดูจนตะลึงลาน

ยามนั้นกิมไทจือเคลื่อนไหวแล้ว

กิมไทจือพอเคลื่อนไหวก็ชักกระบี่...ชักกระบี่ทองออกมา

แสงสีสนธยาส่องต้องตัวกระบี่ ตัวกระบี่สะท้อนประกายสีทองบาดตา

ประกายสีทองซอนไซเข้าตาปึงจิ้นไบ๊

ลำแสงอันแรงกล้าเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน ปึงจิ้นไบ๊ต้องหลับตา

ลงอย่างลืมตัว

กิมไทจือชิงจู่โจมกระบี่ทองออก

จู่โจมออกด้วยเพลงกระบี่เหยี่ยวนางแอ่นสองสังหาร

กระบี่หนึ่งแทงใส่ลำคอ กระบี่หนึ่งมุ่งใส่ทรวงอก

เห็นแน่ชัดว่าจะแทงถูกร่าง ปึงจิ้นไป๊พลันหดกายวูบหนึ่ง

ร่างของเขาดีดพุ่งถอยไปราวกระสุนที่ถูกยิง

กิมไทจือพุ่งตัวตามติด ราวลูกเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

กระบี่ทองทั้งคู่ติดตามปึงจิ้นไป๊ไปอย่างกระชั้นชิด ห่างจากลำคอและทรวงอกไม่ถึงสองนิ้ว

ผู้คนใต้เวทีชมดูจนอ้าปากค้าง หัวใจเต้นตูมตามแทบกระดอนจากปาก ไม่อาจส่งเสียงร้องออกมาแม้สักครึ่งคำ

ปึงจิ้นไป๊ถูกประกายกระบี่ซอนไซตา ทำให้สูญเสียโอกาสรุก ไม่สามารถใช้กระบวนท่า หรือหลบหลีกกระบวนท่า ได้แต่ล่าถอยสถานเดียว

กิมไทจือยิ่งไม่ต้องการสูญเสียโอกาสรุกไล่ ติดตามจู่โจมอย่างดุดัน

ปึงจิ้นไป๊ยิ่งถอยร่นเร่งร้อน กิมไทจือยิ่งติดตามรวดเร็ว

ทั้งสองหนึ่งพุ่งถอยหนึ่งไล่ตาม เร่งระดับความเร็วไม่หยุดยั้ง เมื่อถึงตอนท้าย เพียงเห็นเป็นเงาร่างหนึ่งขาวหนึ่งเหลือง กระทั่งรูปโฉมเรือนร่างก็ไม่อาจเห็นชัดตา

คนทั้งสองไล่ขับที่ริมเวทีลุยไถราวประกายสายฟ้ารวมสิบเอ็ดรอบ

กระบี่ทองของกิมไทจือ ยังคงห่างจากจุดชีวิตบนร่างปีงจิ้นไบ๊สองนิ้ว

ยามนั้นปีงจิ้นไบ๊พลันรู้สึกมีเสียงโลหะแหวกฝ่าอากาศสองสายจู่โจมมาจากด้านหลัง

เป็นหูแหว่งพันมือตั้งแน ซัดลูกดอกจากใต้เวทีสองดอก

ปีงจิ้นไบ๊ซ้อนมือไปด้านหลัง รับลูกดอกทั้งสองดอกเอาไว้ แต่กระบี่ทองกระทบถูกผิวกายของเขาแล้ว

ปีงจิ้นไบ๊พลันล้มตัวลง กลิ้งเฉียงๆไปด้านข้าง

กิมไทจือเห็นแน่ชัดว่าจะลงมือประสบผล ปีงจิ้นไบ๊พลันหายวับไป ยามกะทันหันไม่อาจยั้งสภาวะไว้ เสียงฉึกฉึกเมื่อกระบี่ทองแทงใส่เสาไม้มุมเวที จนจมลึกเสมอด้าม

กิมไทจือใจหายวูบ รีบถอนดึงกระบี่ แต่ถอนไม่ออก เห็นปีงจิ้นไบ๊ยืนอยู่อีกมุมหนึ่ง ยิ้มพลางมองดูเขา

ปีงจิ้นไบ๊ไม่ได้ลงมือ

กิมไทจือหน้าซีดเผือด

ทั้งนี้เพราะเขาทราบว่าตอนนี้หากปีงจิ้นไบ๊คิดฆ่าเขา เขาไม่ทราบตายไปกี่ครั้ง

กิมไทจือหลั่งเหงื่อเย็นเยียบโซมกาย ยืนหยัดกับที่ไม่เคลื่อนไหว และไม่รีบร้อนถอนดึงกระบี่ออกมา

ปีงจิ้นไบ๊ยังคงไม่ลงมือ

ที่ใต้เวทีพลันบังเกิดเสียงแผดร้องเสียงหนึ่งดังขึ้น

ตั้งแนพอซัดลูกดอกใส่ปึงจิ้นไบ๊สองดอก ก็กระโดดปราดขึ้น

ตั้งแนทราบแน่แก่ใจว่ากิมไทจือไม่อาจพ่ายแพ้เด็ดขาด

อ้วสีซุ้ยกับชิมไท่กงทราบแล้วว่าเขาเป็นไส้ศึกให้แก่ฝ่ายไต้กิม หากกิมไทจือพ่ายแพ้ เกรงว่าเขาไม่อาจรอดชีวิตได้

เมื่อตั้งแนกระโดดปราดขึ้น ค่อยพบว่าคนบนเวทีหยุดยั้งชะงักมือไว้

เขาย่อมดูออกว่าปึงจิ้นไบ๊ยั้งมือหรือไว้ไมตรีต่อกิมไทจือ ดังนั้นเขาเปลี่ยนเป็นกระโดดโลดลิ่วออกจากกลุ่มคน

หลังจากกระโดดขึ้นลงสามครา พลันปรากฏสายเบ็ดเส้นหนึ่งพุ่งวาบมา ม้วนพันข้อเท้าของเขาไว้

พร้อมกันนั้นมีอาวุธเจ็ดแปดชนิดจู่โจมใส่ร่างของเขาโดยพร้อมเพรียง

ในจำนวนนี้ประกอบด้วยลูกตุ้มดาวตกของหัวหน้าป้อมเอ็งฮ้ง (ป้อมผู้กล้า) ตาขอห่วงหยกของน่ำเทียนเจ่กหง (หงส์เดี่ยวฟ้าทักษิณ) หนามบินของเจียฮุยฮ่วมเมืองติ่งกัง โซ่ดาวตกกวาดจันทร์ของซิกิมท้ง ยังมีหมัดของเจ้าสำนักหมัดเทียนน้ำคุ้งผ่าย

คนเหล่านี้ลงมือยามเดือดดาลดั่งแค้น ย่อมไม่ยั้งมือไว้ไมตรี ดังนั้นตั้งแนแผดร้องพลางล้มลง

ชิมไท่กงค่อยกระตุกสายเบ็ดกลับไป จากนั้นเหลียวหน้าไปยังเคียวลี้ฮวย

เคียวลี้ฮวยตระหนกจนหน้าถอดสี ชิมไท่กงยิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านวางใจ เรายังไม่ต้องการลงมือต่อสตรี”

แสงอาทิตย์สนธยาส่องต้องศีรษะผู้คน ส่องต้องอาภรณ์ของกิมไทจือ

กิมไทจือกุมกระบี่ทอง ไม่เอ่ยปากกล่าววาจา

ปึงจิ้นไป๊พลันกล่าวว่า

"ซือแป๋ท่านสบายดี?"

กิมไทจือตอบว่า

"สบายดี"

ปึงจิ้นไป๊กล่าวว่า

"ในยอดฝีมืออายุเยาว์ เพลงกระบี่ของไทจือ กล่าวได้ว่ายากจะพบพาน น่าเสียดายเพลงกระบี่ของซือแป๋ท่านคล้ายเหยี่ยวพุ่งโฉบจู่โจมด้วยแกร่งกร้าวรุนแรง เพลงกระบีของซือบ้อ (อาจารย์หญิง) ท่านอ่อนช้อยราวนางแอ่น แฝงความรวดเร็วเผ็ดร้อน นิสัยใจคอของท่านพอดีอยู่ระหว่างทั้งสองสิ่งนี้ หากสามารถบัญญัติเพลงกระบี่ชุดหนึ่งด้วยตัวเอง ข้าพเจ้าคงมิใช่คู่มือของไทจือ"

คำพูดเหล่านี้บ่งชี้จุดอ่อนของกิมไทจือ พร้อมกับเสนอวิธีแก้ไข กิมไทจือพอฟังต้องหวั่นไหวใจขึ้นมา

หากแม้นเขายอมรับคำพูดเหล่านี้ ถอนตัวกลับไปฝึกฝีมืออีกห้าปี ภายภาคหน้าอาจเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง ซึ่งมีอายุเยาว์ที่สุด

น่าเสียดายกิมไทจือบังเกิดความรู้สึกอีกประการหนึ่งขึ้น...เป็นความอับอายคั่งแค้น

เขามีนิสัยเย่อหยิ่งยโส ถือกำเนิดในราชวงศ์ไต้กิม ไม่ว่าผู้ใดล้วนประจบสอพลอเขา ไหนเลยเคยได้ยินผู้คนวิพากษ์วิจารณ์เขาเช่นนี้

ในใจทั้งเดือดดาลทั้งดั่งแค้น ถอนดึงกระบี่ทองทั้งคู่ออกมาช้าๆพลันกล่าวว่า

"ซือแป๋เราเคยสอนสั่งเราเรื่องหนึ่ง"

ปึงจิ้นไป๊กล่าวว่า

"นั่นคงเป็นคำพูดที่ล้ำค่ากว่าเพชรทองแล้ว"

กิมไทจือเดินเข้ามาอย่างแช่มช้า ปากกล่าวว่า

"ซือแป๋เราบอกว่า หากเราใช้กระบี่คู่นี้ ยังพ่ายแพ้ในเงื้อมมือชาวฮั่น เราต้องเชือดคอตาย ท่านผู้เฒ่าจะล้างแค้นให้แก่ศิษย์เอง"

ปึงจิ้นไป๊งงงันวูบจึงกล่าว

"คำพูดของซือแป๋ท่านออกจะ..."

กิมไทจือพลันเผยอยิ้ม กล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องกังวลใจ เราไม่ตายหรอก"

ปึงจิ้นไป๊กล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว..."

กิมไทจือสอดคำขึ้น

"ทั้งนี้เพราะคนตายเป็นท่าน"

คำ "ตาย" เปล่งจากปาก กระบี่ทองทั้งคู่ก็แทงปราดออกดุจสายฟ้า

รอยยิ้มที่มุมปากปึงจิ้นไป๊พลันผนึกค้าง

การประลองยุทธ์ทั้งเจ็ดรอบผ่านพ้น ผลแพ้ชนะเป็นที่แน่นอน ปึงจิ้นไป๊ไว้ไมตรีไม่ฆ่าทิ้ง กิมไทจือกลับลงมือด้วยอำมหิต สร้างความตื่นตระหนกแก่ทุกผู้คนยิ่ง

พริบตาดุจประกายไฟ กระบี่แทงปราดมาถึง ปึงจิ้นไบ๊คิดหลบหลีกก็ไม่ทันการณ์

แต่เขาใช้นิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือทั้งซ้ายขวา คีบจับส่วนปลายของกระบี่ทองทั้งสองเล่มไว้

คีบจับขณะที่ปลายกระบี่อยู่ห่างจากลำคอและหว่างคิ้วของเขาไม่ถึงหนึ่งนิ้ว

กระบี่ทั้งสองเล่มคล้ายหลอมติดกับศิลา ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวอีก

ทันใด ประกายกระบี่วูบขึ้นอีกครา ห่วงวงกลมเก้าจุดชัดพุ่งมาถึง

ห่วงกลมมาจากที่ใด? ประกายกระบี่เกิดจากน้ำมือผู้ใด?

มาจากผู้ดำเนินการประลองยุทธ์บนเวที...กระบี่เดี่ยวเก้าห่วง-ชือบุ้นเสี่ย

ห่วงกระบี่จู่โจมใส่ปึงจิ้นไบ๊จากทางด้านหลัง

พริบตานั้น ใต้เวทีบังเกิดเสียงร้องอุทาน เสียงตวาดว่า เสียงขู่คำรามดังขึ้น แต่ไม่ทันช่วยชีวิตปึงจิ้นไบ๊ได้

ปึงจิ้นไบ๊พลันคลายมือออก ร่างล้มระทวยลงราวกับขนมโก๋ชิ้นหนึ่ง

ศีรษะของเขากระทบพื้น แต่สองเท้ายังปักหลักยืนหยัดบนเวที

เป็นวิชาทิปังเกี้ย (สะพานเหล็ก) ของค่ายสำนักฝ่ายเหนืออันยอดเยี่ยม

กระบี่ทองของกิมไทจือพลันพุ่งผ่านใบหน้าของเขา พอดีทิ่ม

แทงห่วงทองสองห่วงร่วงหล่นลง

ปึงจิ้นไป๊ยังตะปบไขว่คว้าไปทางด้านหลัง สองมือกลับคล้องห่วงเหล็กไว้ข้างละสามห่วง

ห่วงเหล็กมีทั้งสิ้นเก้าห่วง สองห่วงถูกกระบี่ทองแทงร่วงหล่นหกห่วงถูกปึงจิ้นไป๊คล้องรับไว้ อีกห่วงหนึ่งบินคว้างมากระแทกถูกทรวงอกปึงจิ้นไป๊

ยามนี้กระบี่ของกระบี่เดียวเก้าห่วงทิ่มแทงมาถึงแล้ว

ปึงจิ้นไป๊ใช้มือคล้องรัดห่วง หยั่งเท้ายืนหยัดมั่น ไม่มีปัญญาปิดป้องไว้อีก

เหล่ายอดฝีมือแดนไฮว้ปักขู่คำรามพลางถาโถมมา แต่ไม่ทันช่วยเหลือได้

ปึงจิ้นไป๊พลันอ้าปากขึ้น ใช้ฟันขบกัดปลายกระบี่ไว้

แต่สภาวะกระบี่ของกิมไทจือเปลี่ยนเป็นทิ่มแทงลง

อาจบางทีปึงจิ้นไป๊มีวิธีรับมือกระบี่ทองสองเล่มนี้ แต่ไม่ทันใช้ออกแล้ว

ทั้งนี้เพราะกระบี่ทองของกิมไทจือทั้งสองเล่ม พลันยืดยาวออกมาอีกสิบว

ชิมไท่กงเคยใช้ถ้อยคำที่รวบรัดจำกัด บอกเล่าผลการประลองยุทธ์ที่ผ่านมาต่อปึงจิ้นไป๊เที่ยวหนึ่ง แต่ลืมเลือนบอกข้อหนึ่ง ซึ่งเป็นข้อสำคัญที่สุด

กระบี่ทองของกิมไทจือซุกซ่อนกลไก ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุกท้งเต้าหยินล้วนถูกทิ่มแทงทำร้าย

ยามนั้น ปรากฏประกายกระบี่อีกสายหนึ่งวูบขึ้นดุจสายฟ้า
คล้ายรุ้งหลากสีทอทาบกับขอบฟ้าประจิม
เสมือนธารน้ำตกโกรกกระแทกจากผาสูง
กระบี่ที่ขาวราวกับหยกเล่มนี้แทงจากล่างขึ้นบน ใช้ออกทีหลัง
บรรลุถึงก่อน ยังรวดเร็วกว่าประกายกระบี่เงาห่วงถึงสิบเท่า

เมื่อเปรียบเทียบกัน กระบี่ทองของกิมไทจือคล้ายสตรีที่พอก
แป้งแต้มชาดยืนเทียบเคียงกับหญิงสาวงามพิสุทธิ์ตามธรรมชาติ

มิเพียงแต่หม่นหมองศรี มิหนำซ้ำไม่มีคุณค่าในการดำรงคง
อยู่

ความรวดเร็ว แม่นยำ เร่งร้อนและหลุดพ้นของกระบี่เล่มหนึ่ง
คล้ายฉากสีขาวแห่งกาลเวลา เสมือนสายธารในภาพวาด แฝงพลังซ่อน
เร้นไม่มีที่สิ้นสุด

กระบี่นี้ทะลวงผ่านกระบี่ทั้งหมด แทงใส่ลำคอของกิมไทจือ
เล้งต่อฉั้งที่ใต้เวที พลันส่งเสียงร้องออกมา
"เกียเทียนเจ่กเกี่ยม (กระบี่เดียวสะท้านฟ้า)"
ฮ่วยฮวยฮ่อเสียงกับปุ๊กท้งเต้าหยินก็หน้าแปรเปลี่ยนไป

ทั้งสองที่ฝึกเพลงกระบี่ เพราะเคยเห็นเกียมเจาะ (กระบี่พิฆาต)
เอ็กจุ้ยฮั้งประลองยุทธ์กับเอี้ยงไบ๊เกี่ยม (กระบี่สร้างชื่อ) ชอก่วงเง็ก
บังเกิดความนิยมชมชื่นต่อกระบี่

ซือแป๋ของกระบี่พิฆาต ฉายาเทียนลุ้ยเล่านั้ง (ผู้เฒ่าอสนีฟ้า)
กระบี่พิฆาตที่ได้รับขนานฉายาเป็นกระบี่พิฆาต เพราะสืบเนื่องจาก
กระบวนท่าเทียนลุ้ยเจ่กเส็ก (ท่าเดียวอสนีฟ้า)

ในชีวิตผู้เฒ่าอสนีฟ้าไม่เคยพ่ายแพ้มาก่อน ท่าเดียวอสนีฟ้าไม่เคยมีผู้ใดรับได้

แต่เมื่อยี่สิบห้าปีก่อน ค่ำคืนสารทตงง้วน (สารทจีน) บนยอดเขาฮั้วชัว ผู้เฒ่าอัสนีฟ้าวิจารณ์กระบี่กับยอดยุทธ์เชียวชิวจุ้ย ท่าเดียวอสนีฟ้ากลับพ่ายแพ้แก่ท่ากระบี่ของเชียวชิวจุ้ย

กระบวนท่านี้ไม่เคยมีคนได้เห็นมาก่อน แต่ร่ำลือไปทั่วแผ่นดินเรียกว่าเกียเทียนเจกเกี่ยม (กระบี่เดียวสะท้านฟ้า)

เชียวชิวจุ้ยหลังจากแทงกระบี่ออก ผู้เฒ่าอสนีฟ้าก็ยอมศิโรราบ หลังจากนั้นเชียวชิวจุ้ยไม่ได้ปรากฏขึ้นในยุทธจักรอีก

(เชียวชิวจุ้ยเป็นตัวเอกของเรื่องนักสู้คะนองศึก)

ยี่สิบห้าปีให้หลัง ระหว่างการประลองยุทธ์ระหว่างตัวแทนชาวช้องกับฝ่ายไต้กิม ยามคับขันจวนเจียน ปิงจิ้นไป๊กลับแทงกระบี่นี้ต่อกิมไทจือ

ไม่มีผู้ใดทราบมาก่อนว่า ปิงจิ้นไป๊สามารถใช้กระบี่

ยิ่งไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่า ปิงจิ้นไป๊เรียนรู้ท่ากระบี่เดียวสะท้านฟ้า

ยามนี้กระบี่นี้ปรากฏขึ้นแล้ว

สายฟ้ารุ้งเฉิดฉัน ปรากฏวูบก็หายวับ

กระบี่ที่คล้ายหยกหิมะ เพียงหยุดบนลำคอกิมไทจือราวแมงปอแตะผิวน้ำ จากนั้นหดรั้งกลับไปในแขนเสื้อของปิงจิ้นไป๊

คล้ายกับไม่ได้แทงกระบี่นี้ออกไปมาก่อน

พริบตาที่กระบี่นี้ปรากฏขึ้นดุจดาวตกผ่านนภา ไม่ทราบจุดประกายเจิดจ้าขึ้นในโลกหล้าเท่าใด ประทับอยู่ในจิตใจผู้คนมากมายเพียง

ไหน

กิมไทจือยังไม่ตาย

แต่เรี่ยวแรงของเขาปลาสนาการไปสิ้น

ลำคอของเขาเพิมรูเล็กๆรูหนึง พริบตานันเขามีความรู้สึกว่ากระบี่หยกหิมะเล่มนั้นแทงใส่ลำคอของเขา จ่อกับหลอดลมของเขา

จนบัดนี้ดวงตาของเขายังทอแววตื่นตระหนกและไม่ยอมเชื่อ

ในที่สุดกลายเป็นความหวาดหวั่นพรั่นพรึง

เมื่อครู่นี้กระบี่คู่ของเขาไม่มีเรี่ยวแรงทิ่มแทงออก

ทั้งนี้เพราะขอเพียงเขาขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว กระบี่ขาวหิมะนันกจะแทงทะลุหลอดคอของเขา เกรงว่าเขาต้องตายก่อนที่กระบี่จะแทงลง

ดังนั้นเขากระทั่งเคลื่อนไหวยังไม่กล้าเคลื่อนไหว ปึงจิ้นไป๊ก็รั้งกระบี่กลับ ยันกายขึ้นช้าๆ

กิมไทจืออดทอดถอนใจมิได้

ปึงจิ้นไป๊อยู่ในท่วงท่าหงายร่าง กลับยันกายขึ้นมาช้าๆ ความเข้มแข็งของกำลังเอว ยากที่จะมีคนกระทำได้

กิมไทจือที่ทอดถอนใจ เพราะทราบว่าตัวเองไม่มีทางฆ่าปึงจิ้น-ไป๊ได้

เขาบังเกิดความอับอายอัปยศอย่างไม่เคยมีมาก่อน หวนนึกถึงเมื่อครู่เขาขลาดเขลากลัวตายไม่กล้าแทงออก ยิ่งอับอายจนแทบช้ำแทรกพสุธาไป

เขาไม่ทราบว่าตัวเองไฉนบังเกิดความหวาดหวั่นต่อกระบี่หยก-หิมะเล่มนั้น คล้ายกับมันเป็นตัวแทนอันใด สะกดข่มเขาโดยเฉพาะ

กิมไทจือไม่อาจทนทานรับความอับอายอัปยศเช่นนี้ วิธีจัดการของเขาเป็นวิธีการของทหารไต้กิมผู้ชาญศึก

เขาวกกระบี่ทองทั้งคู่ จ้วงแทงใส่กระเพาะท้องน้อยของตัวเอง สร้างความเจ็บแปลบปลาบจับใจ อ้าปากส่งเสียงร้องบอกต่ออ้วงง้วน-จ๊วกที่ใต้เวทีว่า

"ส่งมอบกระบี่คู่นี้คืนให้แก่ซือแป๋เรา ขอให้ท่านผู้เฒ่าล้างแค้นแทนเรา..."

เสียงร้องชะงักขาดหายไป

โลหิตชโลมเวทีลุยไถ

กิมไทจือล้มตายลง

ปิงจิ้นไป๋ยืนอยู่บนเวที ที่ข้างธงราชวงศ์ซ้อง เนิ่นนานยังไม่กล่าววาจา

กระบี่เดียวเก้าห่วงถอยกายไปทีละก้าว พลันหมุนตัวหมายวิ่งหนี

เขาถูกกระบี่ของปิงจิ้นไป๋ขู่ขวัญจนแทบฝ่อตาย

มิคาดเขาได้ยินเสียงตวาดสะท้านฟ้าสะเทือนดินดังขึ้น เมื่อเขาหันขวับไป พอดีเห็นหมัดอันใหญ่โตข้างหนึ่งพุ่งถึงเบื้องหน้า

จากนั้นเขาไม่รับรู้อันใดอีก

ทั้งนี้เพราะหมัดนี้ต่อยใบหน้าเขาแหลกเละไป

เป็นหมัดของอ้วสีชุ้ย

"ส่งมอบกระบี่คู่นี้ให้แก่ซือแป๋เรา ขอให้ท่านผู้เฒ่าล้างแค้นแทนเรา.."

ปึงจิ้นไป๊ยังนึกถึงถ้อยคำนี้

กิมไทจือตายแล้ว ฮ่องเต้ไต้กิมยอมเลิกราหรือ?

เหยียวิเศษชายแดนตะวันตก และนางแอ่นทองชายแดนตะวันตกไหนเลยไม่ล้างแค้นให้แก่ศิษย์?

เกรงว่านับแต่นี้ศึกสงครามระหว่างราชวงศ์ซ้องกับไต้กิม ยิ่งทวีความรุนแรงกว่าเดิม

ปึงจิ้นไป๊มองดูอาทิตย์สนธยาใกล้ลับฟ้า อาทิตย์สนธยานี้สาดส่องทั้งในและนอกกำแพงใหญ่ สาดส่องผืนแผ่นดินตงง้วน ยามนี้ยังสองต้องราชวงศซ้องผืนนี้

ม้าพ่วงพีซึ่งปึงจิ้นไป๊ใช้ควบขับมาถึงเวทีลุยไฉพลันส่งเสียงร้องออกมา ทำให้ปึงจิ้นไป๊หวนนึกถึงบทกวีของโต่วโพ่วที่ว่า

"ธวัชใหญ่ใต้แสงสนธยาส่อง

ม้าศึกร้องกึกก้องสายลมโชย"

ยามนั้นได้ยินชิ่งบ้อยี่อุทานอย่างแตกตื่น ร้องโพล่งว่า

"ตั่วกอ (พี่ใหญ่) ท่านเป็นไรแล้ว?"

เล้งต่อฉั้งหลับตาลงเล็กน้อย ริมฝีปากเผยอขึ้นอย่างอ่อนล้า คิ้วเคราบนใบหน้าแปดเปื้อนโลหิต แสงสีสายัณห์ที่อ่อนล้าส่องต้องใบหน้าของเขา ที่แท้เขาสิ้นลมหายใจแล้ว

เขาเห็นกับตาว่ากระบี่เดียวสะท้านฟ้าปรากฏขึ้นราวปาฏิหาริย์และสาบสูญไปอย่างพิสดาร หลังจากที่ร้องคำ "กระบี่เดียวสะท้านฟ้า"

ออกมา ก็อำลาโลกไป

เขาเสนอหน้าออกสู้ศึก เพื่อธำรงไว้ซึ่งเกียรติภูมิของบู๊ลิ้มแดน-ไฮว้ปัก ในที่สุดตายใต้เงื้อมมือกิมไทจือ

ขณะเดียวกัน กิมไทจือก็จบชีวิตบนเวทีลุยไถ

มิหนำซ้ำตายใต้เงื้อมมือของเขาเอง

เคียวลี้ฮวยยืดกายขึ้นอย่างเงียบงัน คิดฉวยโอกาสที่ทุกผู้คนตกอยู่ในห้วงโศกาอาดูร ปลีกตัวหลบหนีไป พลันได้ยินชิมไท่กงเรียกหาว่า

"ละเจียอั้ง (พริกขี้หนูแดง)"

เคียวลี้ฮวยรู้สึกร่างเย็นวะวาบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ยืนตัวแข็งทื่อกับที่

ชิมไท่กงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"คราครั้งนี้พวกเราปลดปล่อยท่าน หากท่านยังไม่กลับตัวกลับใจจะซ้ำรอยเดิมของกระบี่เดียวเก้าห่วงบนเวที และตั้งแนที่ใต้เวที"

เคียวลี้ฮวยกระทั่งเคลื่อนไหวยังไม่เคลื่อนไหว หาตอบคำไม่

ทางด้านอ้วงง้วนจ๊วกขึ้นเวทีอย่างเงียบงัน ถอนดึงกระบี่ทองทั้งสองเล่มจากซากศพกิมไทจือ ปลีกตัวจากไป

แฮ่โฮ้วเลียก เคอลาถูยังยืนตะลึงลานอยู่ท่ามกลางกลุ่มคน ไม่ทราบทำอย่างไรดี

เซียะบ้อโหวยังร้องครวญครางอยู่บนพื้น

ปิงจิ้นไป๊ลงจากเวที สัมผัสมือกับอ้วสีซุ้ยอย่างแนบแน่น

พลันปรากฏมืออีกคู่หนึ่งวางลงบนฝ่ามือทั้งสี่ข้าง ได้ยินชิมไท่-

กงกล่าวว่า

"ในที่สุดพวกเรารวมตัวกันแล้ว"

ปึงจิ้นไป๊ยิ้มพลางผงกศีรษะรับ กล่าวว่า

"ในที่สุดพวกเรารวมตัวกันแล้ว"

อั้วสีซุ้ยมองดูธงราชวงศ์ซ้องบนเวที และแสงสีสนธยาที่ไกลตา กล่าวว่า

"มิผิด พวกเรารวมตัวกันแล้ว"

จบตอนธวัชใหญ่เลือดเหล็ก

คำตาม

ยอดยุทธ์ผู้ฮึกเหิมตอนธวัชใหญ่เลือดเหล็กเขียนเมื่อประมาณ ปี ค.ศ. 1976

นั่นเป็นปีแรกที่ข้าพเจ้าเดินทางไปศึกษาต่อยังประเทศไต้หวัน สภาพเศรษฐกิจของข้าพเจ้าในตอนนั้นไม่สู้ดี โชคดีที่เรื่องสี่มือปราบพญายมนำลงในนิตยสารบู๊เฮียบสี่ก่ายที่ฮ่องกง ได้รับความนิยมชมชอบ ไม่เพียงแต่ปรับค่าเรื่องให้โดยอัตโนมัติ ยังได้รับจดหมายจากสถานีโทรทัศน์เจียซื่อ ติดต่อขอซื้อลิขสิทธิ์นิยายกำลังภายในไปดัดแปลงสร้างเป็นภาพยนตร์ทีวี

แต่ตอนนั้นข้าพเจ้าเป็นกองหน้าของนักเขียนไต้หวันที่ต่อต้านวรรณกรรมทางโทรทัศน์ จึงไม่สนใจดัดแปลงนิยายกำลังภายในเป็นภาพยนตร์ทีวี ไม่ได้จดหมายตอบแต่อย่างไร หลังจากที่เขียนธวัชใหญ่-เลือดเหล็กจบลง ก็ยุติบทบาทของภูษาขาวปึงจิ้นไป๊ มุ่งไปเขียนเรื่องสี่มือปราบพญายม

นิยายกำลังภายในจำนวนมาก มุ่งหวังสร้างสรรค์ตัวละครวีร-บุรุษผู้กล้าขึ้น ภูษาขาวปึงจิ้นไป๊ก็ไม่มีข้อยกเว้น ช่วงเวลานี้ไม่ว่าบุคลิกตัวละคร และสำนวนความเรียง ล้วนได้รับผลสะท้อนจากโก้วเล้งและ

กิมย้ง เพียงแต่ตอนธวัชใหญ่เลือดเหล็ก แฝงไว้ด้วยสำนึกประชาชาติ ต้องการย่นย่อการศึกระหว่างชาวฮั่นกับผู้รุกรานให้หดเล็กลง ปราชัยก่อนแล้วได้รับชัยชนะ ล้างอัปยศสักครา

ในส่วนของภูษาขาวปึงจิ้นไป๋ มีสหายสนิทหลายคน เช่นอั้วสีชุ้ย ซิมไท่กง ก๊วยเงาแป๊ะ ล้วนถอดแบบมาจากมิตรสหายของข้าพเจ้าหลายคน ข้าพเจ้ามีความรักต่อมิตรสหายพี่น้องอย่างงมงาย มิคาดกลายเป็นจุดชีวิตของข้าพเจ้า ในโลกแห่งความจริง ข้าพเจ้าแทบต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง หากทว่าข้าพเจ้ายังรักเพื่อนโดยไม่เปลี่ยนแปร

เล้าเง็กพกเคยบอกกับข้าพเจ้าว่า ตามเหตุผลข้าพเจ้าประสบความสำเร็จล้มเหลว เกียรติยศอัปยศ ผ่านความเป็นความตายมากมายถึงเพียงนี้ ควรที่จะรังสรรค์ผลงานที่กอปรด้วยเลือดและน้ำตาได้ดีกว่าคนอื่นถึงจะถูก

ข้าพเจ้ากำลังรังสรรค์

อุนสุยอัน

พิโรธจนเกศาตั้งดันหมวกขึ้น
ยืนพิงราวระเบียงนอกชานเรือน
พิรุณพรำเลือนจางพักหายสิ้น

สยาม อินเตอร์ คอมิกส์

พฤติการณ์ตอนใหม่ของปิงจิ้นไบ๊

ยอดยุทธ์ผู้กล้า

เล่ม 2 ออสาน

น.นพรัตน์

แปลใหม่เอี่ยมถอดด้าม
ไม่เคยตีพิมพ์มาก่อน

90 บาท

ยอดนักสืบจิ๋วโคนันเล่ม 2

ประเภทนวนิยายกำลังภายใน

ยอดยุทธผู้ฮึกเหิม (เล่ม 2)

ผู้ประพันธ์ อุนสุยอัน
ผู้แปล น.นพรัตน์
ภาพปก ริ้ม
พิมพ์ครั้งแรก 2541

จัดจำหน่ายโดย บริษัท สยามอินเตอร์คอมิกส์ จำกัด
255/212 ถ.ลาดพร้าว 80 แยกจันทิมา 11 แขวงวังทองหลาง
เขตบางกะปิ กทม. 10310
โทร. 9327083-6
โทรสาร 9327081

พิมพ์ที่ บริษัทกิเลนการพิมพ์

1776-1788 ถนนพระราม 4 แยกเกษมราษฎร
คลองเตย พระโขนง กทม. 10110
โทร. 2490447, 2490428

ราคา 90 บาท

ตอน หิมะน้อยชายแดนใต้

หญิงสาวไร้ความผิดนางหนึ่ง ถูกม้วนเข้าสู่เหตุการณ์ช่วงชิงอำนาจของหนึ่งมังกรสามหนอน โชคดีที่ได้รับการช่วยเหลือจากปิง-จิ้นไบ๊ ภายในเรื่องบรรยายการพิฆาตล่าล้างด้วยหนอนคุณไสย เต็มไปด้วยความลี้ลับน่าสะพรึงกลัว

1
ขอให้ล้างแค้น

ซิบแก่ฮวงกับถังยีจับ (ถังยีสิบ) ล้วนเป็นยอดฝีมือพรรคชู่น่วง–ปัง (พรรคอุ่นร้อน) ระหว่างนี้ภายในพรรคเกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้น ดังนั้นพวกเขาได้รับคำสั่งให้ออกลาดตระเวนตรวจตรา

ซิบแก่ฮวงเป็นมือดีของตึกตระกูลซิบมณฑลฮ่อปัก ฝึกปรือวิชาดาบซิกฮุ้นตอ (ดาบสิ้นวิญญาณ) ส่วนถังยี่จับถือกำเนิดจากตระกูลถังมณฑลเสฉวน ตระกูลถังมีวิชาอาวุธลับเลื่องลือทั่วแผ่นดิน อาวุธลับของถังจับยียิงพิชิตศัตรูทุกสารทิศ

คนทั้งสองนับเป็นชาวยุทธจักรที่ขวัญกล้าฝีมือเข้มแข็ง มากด้วยประสบการณ์ แต่พวกเขายังไม่เคยพบเห็นสภาพเช่นนี้มาก่อน

วิกาลคล้อยดึก เดือนเสี้ยวแขวนอยู่ขอบฟ้า เนื่องด้วยเกิดหมอกราตรี แสงจันทร์ซีดจางส่องต้องกิ่งก้านเหี่ยวโกร๋นในป่าเขารกร้างชวนให้วิเวกวังเวงเป็นพิเศษ ใต้แสงจันทร์ท่ามกลางหมอกบางเบา กิ่ง

ง่ามของต้นไม้คล้ายกรงเล็บของเหล่าปีศาจภูตพราย

ยามนั้น พลันบังเกิดเสียงตอกตรึงดังแว่วมา

ถังยี่จับกับซิบแก่ฮวงหวนนึกถึงเรื่องประหลาด ซึ่งเกิดขึ้นภายในพรรคอุ่นร้อน ถึงกับหลั่งเหงื่อจนชุ่มทั้งฝ่ามือ ได้ยินในเสียงตอกตรึง ยังมีเสียงสาปแช่งที่ประหลาดพิกลชนิดหนึ่ง

คนสาปแช่งเป็นสตรีนางหนึ่ง

นางหันหลังให้แก่คนทั้งสอง ปล่อยผมยาวถึงข้างเอว ส่วนหลังงามกลมกลึง สวมชุดยาวหลวมกว้าง ทางหนึ่งส่งเสียงสาปแช่ง ทางหนึ่งใช้ค้อนไม้ด้ามหนึ่ง ตอกมนุษย์หุ่นตัวหนึ่งใส่ลำต้นไม้

มนุษย์หุ่นทำจากผ้า ปักเต็มไปด้วยเข็มแหลมคม มิหนำซ้ำปิดผ้ายันต์ ที่น่าประหลาดคือองคาพยพบนใบหน้าคล้ายกับมีชีวิต บนร่างยังเขียนชะตาวันเกิดไว้

ซิบแก่ฮวงอดตวาดถามมิได้ว่า

“ท่านทำอะไร?”

ซุ่มเสียงดังจากปาก ถังยี่จับมองเห็นเค้าใบหน้าของหุ่นผ้าตัวนั้นอย่างถนัดชัดตา คิดห้ามปรามซิบแก่ฮวง แต่ซิบแก่ฮวงตวาดถามออกไปแล้ว

สตรีนางนั้นหยุดชะงักความเคลื่อนไหว ท่ามกลางแสงจันทร์ซีดจาง ใต้เงาพฤกษา ผมยาวปกคลุมอยู่บนอาภรณ์ชุดขาว ไม่ขยับเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย

ซิบแก่ฮวงก็เห็นโฉมหน้าของหุ่นผ้าตัวนั้นโดยชัดตา พบว่าเป็นหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเล้งหวยกี

ความตื่นตระหนกของซิบแก่ฮวงครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก เห็นบนองคาพยพของหุ่นผ้าตัวนั้น กลับมีโลหิตไหลซึมออกมา ต้องส่งเสียงร้องด้วยความตื่นตระหนกว่า

"ท่าน...ท่านคือ..."

สตรีนางนั้นเหลียวหน้ามาอย่างแช่มช้า

นี่เป็นใบหน้าที่แตกแหลกลาญใบหนึ่ง นอกจากน้ำเหลืองที่ไหลเยิ้ม ทั่วทั้งใบหน้าไม่มีองคาพยพครบถ้วนสมบูรณ์แม้แต่น้อย

ขณะที่ซิบแก่ฮวงร้องเสียงพิกล ถังยี่จับก็ลงมือ

ซิบแก่ฮวงแม้มีเพลงดาบสูงเยี่ยม แต่ถังยี่จับมีประสบการณ์ชำชองยิ่งกว่า เขาทราบว่าศัตรูประกอบพิธีกรรมต่อปังจู้ (หัวหน้าพรรค) กลับถูกพวกเขาทั้งสองพบเห็น ต้องไม่เลิกราโดยง่ายดาย

ถังยี่จับลงมืออย่างรวดเร็ว ชัดโคกกระสุนเหล็กเจ็ดลูกบินคว้างออกไป แต่พอถึงกลางคันพลันแตกระเบิดออกเป็นเข็มพิษจำนวนหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเล่ม พร้อมกันนั้นมือซ้ายดีดพุ่งลุ้ยกงทั้ง (กระสุน-เทพอสุนี) เจ็ดลูก บังเกิดเป็นเสียงลมรุนแรงแหวกฝ่าอากาศออกไป

ที่ยากระวังป้องกันที่สุดคือ เขาพอกระทืบเท้า ปลายเท้าปรากฏหอกบินดำมืดดุจเดียวรัตติกาลเล่มหนึ่ง ยิงจู่โจมใส่ร่างท่อนล่างของฝ่ายตรงข้ามโดยไร้เสียง

...ไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้คนหรือภูตผี เมื่อเผชิญกับอาวุธลับของเขา ต้องล้มลงแน่นอน

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด ถังยี่จับพลันรู้สึกว่าแผ่นฟ้าแผ่นดินมืดหม่นลง

ซิบแก่ฮวงที่ด้านข้าง ได้ยินเพื่อนพ้องของเขาส่งเสียงแผดร้องคำหนึ่ง

เสียงแผดร้องที่ไม่คล้ายเปล่งจากปากผู้คน

นั่นมิใช่เกิดจากความเจ็บปวด มิใช่เพราะหวาดหวั่น มิใช่เนื่องจากสิ้นหวัง มิใช่เพราะว่าความตาย หากแต่ความเจ็บปวด หวาดหวั่น สิ้นหวังและความตายครอบคลุมเขาโดยพร้อมเพรียง ทำให้เสียงแผดร้องบิดเบี้ยวราวกับใบหน้าคนที่ถูกต้มจนเปื่อยยุ่ยใบหนึ่ง

แต่นี่เป็นเสียงแผดร้องของถังยี่จับจริงๆ

ซิบแก่ฮวงพอได้ยินเสียงแผดร้องนี้ หัวใจก็ตกวูบลง เขายกมือข้างหนึ่งป้องอก พลิกแพลงเปลี่ยนแปรหกท่วงท่า มือขวาชักดาบออกถือมั่น ร่างกลับพุ่งถอยไปด้านหลัง

เขามิใช่เห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือพวกพ้อง แต่ด้วยประสบการณ์บู๊ลิ้มบอกต่อเขาว่า พวกเขาทั้งสองมิใช่คู่มือของตัวประหลาดไม่คล้ายคนไม่คล้ายภูติผีนี้

...หากต้องพลีชีวิตเพื่อช่วยเหลือเพื่อนพ้องที่ตายแล้วคนหนึ่ง มิสู้รักษาชีวิตไว้ ยกกำลังมาแก้แค้น

ดังนั้นซิบแก่ฮวงล่าถอยด้วยระดับความเร็วถึงขีดสุด อึดใจเดียววิ่งถึงตีกลาดตระเวน ต่อให้เป็นม้าเร็วตัวหนึ่ง ก็ไม่มีขีดความเร็วถึงขั้นนี้

แต่ว่าคนจะอย่างไรมิใช่ม้า เมื่อเขาบรรลุถึงตีกลาดตระเวนต้องหอบหายใจออกมา

ตีกลาดตระเวนเป็นหนึ่งในสี่ตีกใหญ่ของพรรคอุ่นร้อน หัวหน้า

ตึกคือถังจับโหงว (ถังสิบห้า)

ถังจับโหงวเป็นกอกอของถังยี่จับ พลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าซิบแก่-ฮวงและถังยี่จับรวมกันอีก ทั้งเป็นคนสั่งการให้พวกเขาทั้งสองออกไปลาดตระเวนตรวจตรา

มาตรว่าซิบแก่ฮวงหอบหายใจเหน็ดเหนื่อย แต่พอวิ่งถึงตึกลาดตระเวนข้างเนินสนแดง เห็นคบเพลิงที่ลุกช่วงโชติทั้งสี่อัน กลับคลายใจลง

เมื่อมีถังจับโหงวและพี่น้องที่ประจำการอยู่ทั้งสิบหกคน เขายังเกรงกลัวอันใด?

นึกถึงตอนนี้ ความหวาดหวั่นพรั่นพรึงค่อยเสื่อมคลาย เริ่มใช้ความคิดใคร่ครวญ

...เขาหลบลี้หนีหน้ามา ถือเป็นความผิดไม่เบา บวกกับเพื่อนพ้องที่เสียชีวิต เป็นตี่ตี๋ (น้องชาย) ของถังตั้วจู้ (หัวหน้าตึกแซ่ถัง) ตัวเองสมควรปั้นเรื่องว่าสู้ศึกอย่างไร เสี่ยงตายทะลวงฝ่าออกมาอย่างไร

พลันได้ยินเสียงตวาดดังว่า

"ผู้ใด?"

จากนั้นเงาร่างหกเจ็ดสายรายล้อมเข้ามา ซิบแก่ฮวงทราบว่าเป็นพี่น้องพวกเดียวกัน ดังนั้นร้องตอบว่า

"เป็นเรา"

พลางชะงักร่างลง รู้สึกฝีเท้าเลื่อนลอย สมองขาวว่างเปล่า คนแทบล้มหงายไปด้านหลัง ผู้มาต้องประคองเขาเอาไว้ ปากร้องอุทานว่า

"เป็นเล่าซิบ (คนแซ่ซิบ) ดูท่าไม่ใคร่ถูกต้อง"

"เกิดเรื่องใดหรือ? ถังยี่จับเล่า?"

ได้ยินซุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งกลบสรรพสำเนียงทั้งหมดว่า

"เกิดเรื่องใด?"

คนผู้หนึ่งแหวกฝ่ากลุ่มคนเข้ามา ที่ด้านหลังตามติดด้วยผู้คนอีกเจ็ดแปดคน

ซิบแก่ฮวงเห็นคนผู้นี้ร่างสูงตระหง่าน นิ้วทั้งสิบคล้ายตาขอเหล็ก คือหัวหน้าตึกลาดตระเวนถังจับโหงวเอง ดังนั้นรีบกล่าวว่า

"ถังตั้วจู้ เรา..."

ถังจับโหงวกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ท่านเป็นไรแล้ว ยี่จับตี่ (น้องยี่สิบ) เล่า?"

ซิบแก่ฮวงกล่าวว่า

"พวกเรา..ลาดตระเวนถึงดงไม้ด้านนั้น พบพาน...พบพานสตรีนางหนึ่ง..."

เห็นพี่น้องภายในพรรคจับจ้องมองดูเขา แววตาล้วนประหลาดพิกล ซิบแก่ฮวงกริ่งเกรงทั้งหมด ไม่ยอมเชื่อ รีบกล่าวว่า

"...เป็นความจริง...สตรีนางนั้น...น่ากลัวยิ่ง..."

เอ่ยถึงตอนนี้ เห็นดวงตาของพี่น้องทั้งหลายทอแววหวาดหวั่นพรั่นพรึงถึงขีดสุด ซิบแก่ฮวงยังคิดกล่าวเสริมเพิ่มเติม พลันรู้สึกบนศีรษะมีของเปียกชื้นสิ่งหนึ่งหยดหยาดลงมา

เขายกมือปาดเช็ด กลับตะปบคว้าถูกสิ่งของเต็มมือ ที่แท้เป็นหนังศีรษะเปื้อนเลือดแถบหนึ่ง ใบหูครึ่งข้าง และเส้นผมกระจุกหนึ่ง

ชิบแก่ฮวงแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง ต้องยกมือขยี้ตาอย่างลืมตัว หลังจากนั้นมองไม่เห็นอันใด เพียงส่งเสียงแผดร้องคำหนึ่ง

เสียงแผดร้องนี้แทบเป็นเสียงแผดร้องเดียวกับของถังยี่จับ เป็นเสียงร้องที่เต็มไปด้วยความหวาดหวั่น สิ้นหวัง ปวดร้าวและเผชิญหน้ากับความตาย

เขาเองไม่สามารถมองเห็น แต่พี่น้องของเขาเห็นกับตาว่า ผลจากการขยี้ของเขา ขยี้จนลูกตาทั้งคู่หลุดจากเบ้า ลูกตาข้างหนึ่งหล่นลงบนพื้น อีกข้างหนึ่งห้อยติดกับดั้งจมูก ยังมีเมือกโลหิตหยดหยาด

พี่น้องของเขาเห็นใบหน้าของเขาบวมฉุขึ้น ปริแตกแยกออก น้ำเลือดไหลหลั่งออกมา สร้างความตื่นตระหนกจนแตกฮือล่าถอยออกไป

คนเหล่านี้มิใช่ไร้คุณธรรม หากแต่สภาพเบื้องหน้าน่ากลัวเกินไปแล้ว ขอเพียงเป็นคน ไม่มีเหตุผลที่ไม่หวาดกลัว

ถังจับโหงวยังยืนหยัดกับที่เดิม ตวาดเสียงเย็นชาว่า

"ผู้ใด?"

ทุกผู้คนค่อยหยุดร่างไว้ คนเหล่านี้จะอย่างไรผ่านคลื่นลมมาทราบว่าในเวลาเช่นนี้หากเสียขบวนรวนเร รังแต่สบอารมณ์ของศัตรู

เพียงไม่ทราบศัตรูของพวกเขา ใช่เป็น "คน" หรือไม่?

พลันได้ยินเสียงหัวร่ออันลี้ลับเสียงหนึ่งดังขึ้น

หากบอกว่าเป็นเสียงหัวร่อ มิสู้บอกว่าเป็นเสียงสุนัขป่าหอนโหยใต้แสงจันทร์ เสียงประตูชำรุดของศาลเจ้าร้างถูกลมพัดเผยอออก

ซุ่มเสียงดังมาจากทุกซอกมุม เมื่อเงี่ยหูฟัง ซุ่มเสียงคล้ายดัง

จากฟ้า และคล้ายสะท้อนจากใต้พื้นพสุธา

ทุกผู้คนกระโดดถอยห่างไป พลันปรากฏผู้คนหกเจ็ดคนชี้หน้าอีกฝ่ายหนึ่ง ร้องว่า

"ท่าน..."

ที่แท้พวกเขาเห็นใบหน้าอีกฝ่ายหนึ่งบวมฉุขึ้น แตกระเบิดออกโดยที่ตัวเองหารู้สึกตัวไม่

นี่เป็นสภาพเดียวกับซิบแก่ฮวงโดยไม่ผิดเพี้ยน

ผู้คนที่หลงเหลือรีบยื่นมือประคองพวกเขา ในใจบังเกิดความแตกตื่นสงสัยสุดเปรียบปาน พลันได้ยินถังจับโหงวตวาดว่า

"อย่ากระทบถูกพวกเขา..."

เขาดูออกว่า คนที่ใบหน้าบวมฉุหกเจ็ดคน เป็นผู้คนที่ประคองซิบแก่ฮวงนั่นเอง

แต่เมื่อถังจับโหงวได้คิด ก็สายเกินการณ์ ผู้คนหกเจ็ดคนนั้นปรากฏน้ำเลือดไหลหลั่งออกจากใบหน้า คนที่ประคองพวกเขาทั้งแปดเก้าคน สีหน้ากลับกลายเป็นเขียวปัดชั่วร้ายแล้ว

ในจำนวนนี้หลงเหลือมือดีตีกลาดตระเวนสามคน ไม่ได้กระทบถูกผู้ใด ต่างพากันชักอาวุธออกถือมั่น

ยามนั้น เสียงหัวร่อประหลาดลี้ลับนั้นเปลี่ยนเป็นแหลมเล็กระคายหู คล้ายมีคนใช้หินปลายแหลมขูดกับคมดาบเล่มหนึ่ง

ถังจับโหงวหน้าแปรเปลี่ยนไป ล้วงมือข้างหนึ่งไปในอกเสื้อทางหนึ่งร้องบอกว่า

"เฝ้าที่มั่นไว้"

เสียงขาดคำเริ่มถอยร่น ล่าถอยถึงข้างโต๊ะไม้จันทน์ใต้คบเพลิง รีบขีดข้อความลงบนกระดาษแผ่นหนึ่งว่า

"ล้างแค้นแทนเรา"

เมื่อเขียนจบ ได้ยินเสียงแผดร้องเสียงแรก เขากระทั่งเหลือบแลยังไม่เหลือบแล จับนกพิราบขาวซึ่งเลี้ยงอยู่ในกรงไม้ไผ่ข้างโต๊ะมาตัวหนึ่ง

ได้ยินเสียงแผดร้องดังเป็นเสียงที่สอง เขารีบม้วนพับกระดาษผูกติดกับขานกพิราบขาว เสียงแผดร้องก็ดังขึ้นเป็นครั้งที่สาม

เขาสูดลมหายใจคำหนึ่ง ทราบว่าพี่น้องที่หลงเหลือทั้งสามล้วนจบชีวิตไปแล้ว ดังนั้นหมุนตัวปล่อยนกพิราบขาวขึ้นสู่ท้องฟ้า

...ขอเพียงนกพิราบขาวตัวนี้โบยบินไป เขาก็ไม่กลัวเกรงอันใด ทั้งนี้เพราะแม้ตายก็มีคนล้างแค้นให้แก่เขา

...คนผู้นั้นเคยรับปากว่าจะกระทำเรื่องหนึ่งให้แก่เขา คนผู้นั้นเมื่อรับปาก ต้องกระทำตาม มาตรว่าให้คนผู้นั้นเคลื่อนย้ายภูเขาน้ำแข็งมาจากสุดโลกหล้าด้านทิศเหนือ หรือว่าให้คนผู้นั้นเดินทางข้ามทะเลทรายสิบวัน โดยไม่ดื่มน้ำสักหยด คนผู้นั้นต้องกระทำได้

...เขาเป็นสหายกับคนผู้นั้น เป็นสหายสนิท

แต่แล้วถังจับโหงวพลันพบว่า สีสันบนปลายพู่กันไม่ใช่สีหมึกดำ หากแต่เป็นสีเขียวปัดลี้ลับ

...ที่เขาจุ่มเป็นหมึกดำชัดๆ ไฉนกลับกลายเป็นเขียวปัด?

เขาพลันพบว่าใจกลางฝ่ามือชาด้าน นั่นเป็นเพราะเขาล้วงมือไปในอกเสื้อ กำอาวุธลับเอาไว้ แม้แต่หัวใจก็ชาด้าน

เสียงหัวร่อประหลาดนั้นดังขึ้นอีกครา ดังที่ริมโสตของเขา ทั้งแหลมเล็ก ทั้งน่ากลัว คล้ายกับจะฉีกกระชากเรือนร่างเลือดเนื้อออกมา

ถังจับโหงวคิดต่อสู้ดิ้นรน แต่เขาทราบว่าสภาพของตัวเองในตอนนี้ หาแตกต่างกับซิบแก่ฮวงไม่ เขาความจริงยังปลาบปลื้มประโลมใจ นกพิราบขาวต้องส่งสารถึงคนผู้นั้น ขอเพียงคนผู้นั้นได้รับสาร ต้องล้างแค้นให้แก่เขา ต้องพิทักษ์รักษาพรรคอุ่นร้อนเอาไว้...

แต่แล้วเขาครุ่นคิด ตอนที่เขาจุ่มหมึกเขียนข้อความ ก็ถูกพิษทำร้าย ยามนี้น้ำหมึกเขียนลงบนกระดาษ กลับผูกติดกับขานกพิราบ นกพิราบขาวไหนเลยต้านทานพิษร้ายนั้นได้?

ความคิดนี้ทำลายความหวังเพียงเส้นสายใยเดียวของเขาดับวูบไป เร่งรัดความตายเยือนกรายเขาเร็วกว่าเดิม

...นกพิราบขาวใช่มีวันส่งสารถึงมือคนผู้นั้นหรือไม่?

นกพิราบขาวบินออกไปไม่ถึงหนึ่งลี้ พิษร้ายก็แล่นจากขานกจู่โจมถึงหัวใจ ร่วงหล่นลงจากเวหา

แต่นกพิราบขาวร่วงหล่นลงในมือคนผู้หนึ่ง

นี่มิใช่เหตุบังเอิญ ทั้งนี้เพราะคนผู้นี้คือคันเบ็ดวิเศษไท้โอ้ว.... ซิมไท่กง

ซิมไท่กงมีอายุสูงวัย ชมชอบเด่นดัง ทั้งยังเจ้าอารมณ์ ในชีวิตชมชอบต่อสู้กับความอยุติธรรม ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนอกกาย นอกจากนั้นนิยมจับนกตกปลา

เขาตกปลาเพื่อปลดปล่อยปลา เขาจับนกเพราะรักสนุก หาได้คิดทำร้ายพันธุ์สกุณาไม่

เขาเห็นวิหคบนเวหาตัวหนึ่งบินแฉลบเสียหลัก ดังนั้นติดตามเป็นระยะทางครึ่งลี้ ในที่สุดรับนกพิราบที่ร่วงหล่นลงมาไว้ได้ และเห็นข้อความบนกระดาษ แต่ไม่ทราบว่ากระดาษข้อความนี้เขียนถึงผู้ใด

ซึ่งความจริง ถังจับโหงวส่งสารถึงภูษาขาวปิงจิ้นไป๋

ปิงจิ้นไป๋เป็นสหายของถังจับโหงว

ชิมไท่กงพอรับนกพิราบขาวไว้ พลอยถูกพิษอีกผู้หนึ่ง

พิษชนิดนี้ร้ายกาจยิ่ง ลุกลามรวดเร็วยิ่ง แต่คิดโค่นชิมไท่กงล้มลง กลับไม่ง่ายดายนัก

ทั้งนี้เพราะข้างกายเขายังมีคนผู้หนึ่ง

เป็นจอมยุทธ์อั้วสีซุ้ย

ในชีวิตอั้วสีซุ้ยถูกพิษนับครั้งมิถ้วน มีคนบอกว่าจำนวนครั้งที่เขาถูกพิษ ยังมากกว่าเขาไอจามอีก

แต่อั้วสีซุ้ยกลับเป็นผู้ชำนาญการขจัดพิษ นี่เฉกเช่นกับคนป่วยเรื้อรัง กลายเป็นหมอรักษาได้

อั้วสีซุ้ยแม้ไม่มีความสามารถรักษาตัวเอง แต่ยังมีวิธีการรักษาคน อย่าว่าแต่พิษร้ายของหมึก ผ่านการแพร่ระบาดหลายทอด ลักษณะของพิษอ่อนจางลงมากนัก

อั้วสีซุ้ยขจัดพิษให้แก่ชิมไท่กง

คราครั้งนี้ต่อให้ปราศจากข้อความ “ล้างแค้นแทนเรา” ชิมไท่กงก็ต้องล้างแค้นให้แก่ตัวเอง

อย่าว่าแต่ยังมีอั้วสีซุ้ย

อั้วสีซุ้ยถือการผดุงคุณธรรมเป็นภาระส่วนตน ชิงชังความชั่วร้ายดุจความแค้นส่วนตัว

เมื่อบุคคลสองคนนี้ร่วมทางกัน ต่อให้เป็นทะเลสาบไซโอ้วที่ราบเรียบดุจกระจก ก็กลับกลายเป็นแม่น้ำจีตึงกังซึ่งเกิดระลอกป่วนปั่น

ยามนี้ซิมไท่กงกับอั้วสีซุ้ยกำลังหารือถึงต้นตอของพิษร้าย

ซิมไท่กงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นลูกเต่าใดทำร้ายต่อเราผู้เฒ่า ลูกเต่านั้นแพร่พิษ ยังมุ่งหวังให้เราผู้เฒ่าล้างแค้นแทนเขา?"

อั้วสีซุ้ยกล่าวว่า

"ท่านถามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถามผู้ใด?"

ซิมไท่กงกล่าวว่า

"ท่านเรียกว่าอั้วสีซุ้ย ใช่หรือไม่?"

อั้วสีซุ้ยงงงันวูบ ยามกะทันหันไม่เข้าใจความหมายในวาจาของเขา ซิมไท่กงกล่าวสืบต่อ

"ในยุทธจักรคิดเสาะหาคนที่มีฝีมือมิใช่ชั่ว และชมชอบเสนอหน้าแทนผู้อื่น นอกจากอั้วสีซุ้ยท่านแล้ว ยังมีผู้ใด?"

อั้วสีซุ้ยได้แต่ปิดปากลง

ซิมไท่กงกล่าวว่า

"ดังนั้นหากคิดเสาะหาคนแพร่พิษ ขอเพียงเสาะพบยอดฝีมือในการใช้พิษละแวกนี้ ก็ใช้ได้แล้ว"

เขายิ่งกล่าวยิ่งแน่ใจ สุดท้ายเบิกตาถามอั้วสีซุ้ยว่า

“ที่นี้เป็นสถานที่ใด?”

อั้วสีซุ้ยตอบว่า

“มณฑลฮุ้นหนำ”

“นั่นก็ใช่แล้ว ชาวบู๊ลิ้มมณฑลฮุ้นหนำมีผู้ใดเป็นยอดฝีมือในการใช้พิษ...”

อั้วสีซุ้ยตัดบทว่า

“ไม่ต้องถามแล้ว ยอดฝีมือแถบมณฑลฮุ้นหนำ น้อยคนที่ไม่รู้จักใช้พิษ”

“แต่หากคิดแพร่พิษทำร้ายเราซิมไท่กง ย่อมต้องเป็นยอดฝีมือชั้นแนวหน้า ในความเห็นท่าน มีผู้ใด...”

อั้วสีซุ้ยกล่าวอย่างรวบรัดชัดถ้อยชัดคำว่า

“สามหนอนรวมหนึ่งมังกร สามซีเคียงคู่พรรคอุ่นร้อน”

ซิมไท่กงนิ่งเงียบงันไป ชั่วครู่จึงกล่าว

“ข้อความสองประโยคนี้หมายถึงค่ายพรรคสี่พรรค”

อั้วสีซุ้ยกล่าวว่า

“สามหนอนสามซีหมายถึงซีคงถ่อ ซีโค่วเซี่ยวเต่า และซีบ้อคิ้วซึ่งเป็นผู้นำค่ายสำนักที่ถนัดในการใช้หนอนคุณไสยสามสำนัก”

ซิมไท่กงกล่าวเสริมว่า

“ยังมีหนึ่งมังกรกับพรรคอุ่นร้อน หมายถึงหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเล้งหวยกี”

อั้วสีซุ้ยกล่าวว่า

"ขุมกำลังทั้งสี่แห่งนี้ อาศัยพวกเราไม่อาจตอแยแม้สักสำนักเดียว"

ชิมไท่กงเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"แต่พวกเราบุกบั่นยุทธจักร มีหลักการอันใด?"

อวสซุยกลาวยาทละคาวา

"ขอเพียงเพื่อคุณธรรม มาตรว่าเป็นดงดาบภูเขากระบี่ยังต้องบุกฝ่า"

ทั้งสองสัมผัสมือหัวร่อดังๆ ออกมา ชิมไท่กงถามว่า

"ระหว่างสามหนอนหนึ่งมังกร ควรเสาะหาผู้ใดก่อน?"

อั้วสีซุ้ยเลิกคิ้วดกหนากล่าวว่า

"เสาะหาเจ่กเตี้ยวเล้ง (มังกรตัวเดียว) เล้งหวยกี"

"เล้งหวยกี?"

"ทั้งนี้เพราะเล้งหวยกีเป็นผู้นำหมู่มังกรมณฑลฮุ้นหนำ สะกดสามหนอนที่เป็นยอดฝีมือในการใช้พิษยอมศิโรราบ คอยห้ามปรามมิให้แพร่พิษทำร้ายคนไร้ความผิด หากคิดหาตัวคนแพร่พิษ ควรเริ่มสืบสาวจากเขา"

2

หนอนแมลงคุณไสย

วันนี้ห่างจากวันเกิดปีที่ห้าสิบ ของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเล้ง-หวยกีสองวัน

เขายืนอยู่บนบันไดตึก มองดูซากศพที่ถูกหามเข้ามาสามสิบหกซาก ในจำนวนนี้มีหนึ่งในสี่หัวหน้าตึกสังกัดเขา ฉายาเกี่ยมเจี้ยยิ่มจี้ (หัตถ์กระบี่ดรรชนีดาบ) คำเทียนชั้ง

นี่เป็นหัวหน้าตึกคนที่สองของเขา ซึ่งตายโดยไม่ทราบสาเหตุ และเป็นหัวหน้าตึกคนที่สองที่เสียชีวิต นับตั้งแต่เขาก่อตั้งพรรคอุ่นร้อนมาเป็นเวลายี่สิบแปดปี

ยี่สิบแปดปีนี้ พรรคอุ่นร้อนชูธงธัมมะ ปกครองด้วยคุณธรรม แม้แต่เหตุการณ์ทำศึกกับสามหนอนฮุ้นหน่ำ เขาก็ยกอ้างหลักธรรมเข้ากล่อมเกลา จนสามหนอนยอมศิโรราบ โดยไม่เสียโลหิตแม้สักหยดเดียว

แต่ตอนนี้สองในสี่หัวหน้าตึกของเขา นามถังจับโหงวกับคำเทียนชัง กลับจบชีวิตโดยไร้สาเหตุ รอบเดือนมานี้เขาสูญเสียบริวารนับร้อย แม้แต่ผู้คนสามสิบห้าคนนี้ มีอยู่ห้าหกคนที่กระทบถูกซากศพพี่น้องภายในพรรค เป็นเหตุให้ถูกพิษเสียชีวิต

แต่พวกเขาถูกพิษอันใด? หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนหาทราบไม่

นึกถึงตอนนี้ ใจกลางฝ่ามือของเขาปรากฏเหงื่อเย็นเยียบไหลซึมออกมา ความสามารถในการแพร่พิษของศัตรู หาได้เป็นรองเขาไม่

...ที่แท้เป็นผู้ใดกัน?

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเงยหน้ามองเสาไม้ค้ำตัวตึก ตัวตึกปลูกสร้างมาระยะเวลาหนึ่ง หากไม่บูรณะซ่อมแซม ในที่สุดจะพังทลายลงมา หรือว่าภายในพรรคก็เป็นเช่นเดียวกัน?

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนยกมือไพล่หลัง ลอบทอดถอนใจยาว

จากนั้นเขาได้ยินเสียงฝีเท้าอย่างแผ่วเบาดังขึ้นที่ด้านหลัง

เขามิต้องเหลียวหน้าไป ก็ทราบว่าผู้มาเป็นใคร

ลิ้มเซ็งเอ็งแม้เป็นชกฮี้ของเขา แต่ล่วงรู้นิสัยใจคอของเขาเป็นอย่างดี ขณะที่เขาใช้ความคิด จะไม่รบกวนสมาธิของเขา

(ชกฮี้แปลตามตัวว่าเชื่อมสายพิณ หมายถึงภรรยาที่แต่งใหม่เพราะภรรยาเก่าเสียชีวิตหรือหย่าร้างกันไป)

ดังนั้นหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนถอนใจเบาๆ เรียกหาว่า

“เอ็งยี้”

ลิ้มเซ็งเอ็งกะพริบตากลมโตสุกใส มองดูหน้าด้านข้างของสามี

ด้วยความห่วงใย เขามีโหนกแก้มนูนสูง จมูกโด่งตั้งตรง แขวนอยู่บนใบหน้าสีเข้ม จากนั้นนางเหลียวมองซากศพที่ห่อหุ้มด้วยผ้าน้ำมันทั้งสามสิบหกซาก กล่าวว่า

"คำตั้วจู้ (หัวหน้าตึกแซ่คำ) และพวกก็..."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนผงกศีรษะรับ วางมือลงบนหัวไหล่ภรรยานางตั้งครรภ์แปดเดือนแล้ว ไม่สมควรได้รับความกระทบกระเทือนใจ

เขามองดูเรือนร่างอวบอุ้ยอ้าย ใบหน้ากลมดั่งเดือนเต็มดวงของลิ้มเซ็งเอ็ง นางมีดวงเนตรแห่งปัญญาคู่หนึ่ง ส่องแสงสว่างแก่เขา ให้ความอบอุ่นแก่เขา และทำให้เขานึกถึงคนเมื่ออดีต...

ไม่ เขาไม่สมควรนึกถึงนางอีก ดังนั้นเขากล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เอ็งยี้ ท่านไม่พักผ่อนในห้อง ออกมาทำอะไร?"

ใบหน้าที่ขาวซีดเล็กน้อยของลิ้มเซ็งเอ็งแฝงแววประหวั่นลนลานอยู่บ้าง ปากกล่าวว่า

"ฮิวตั้วจู้ (หัวหน้าตึกแซ่ฮิว) กับเอี๊ยบตั้วจู้ (หัวหน้าตึกแซ่เอี๊ยบ) ขอเข้าพบ"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเหลียวหน้าไปยังชายฉกรรจ์ที่เชิงบันได ออกคำสั่งว่า

"เชิญตั้วจู้ทั้งสองเข้าพบ"

เขารู้สึกว่าภรรยายังกล่าววาจาไม่หมดสิ้น ดังนั้นกุมมือนุ่มนิ่มของนางไว้ ถามเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านเป็นไรหรือ?"

ลิ้มเซ็งเอ็งความจริงพยายามกลบเกลื่อน พอได้ยินสามีไต่ถาม

ต้องพริ้มตาลง หลั่งน้ำตาออกมาสองสาย

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนรีบโยกคลอนร่างนาง ซักถามว่า

"เป็นเรื่องราวใด?"

ลิ้มเซ็งเอ็งส่งเสียงราวครวญครางว่า

"...ซุ่มเสียง"

"ซุ่มเสียงอะไร?"

"ข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินซุ่มเสียงเช่นนั้นมาก่อน..."

นางคล้ายกลัวสะกิดความทรงจำอันน่าสะพรึงกลัว ดังนั้นไม่กล่าวสืบต่อ

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อน ซักถามว่า

"เป็นซุ่มเสียงอันใด? ได้ยินเมื่อใด? ได้ยินจากที่ใด?"

ร่างของลิ้มเซ็งเอ็งสั่นสะท้าน แต่พยายามหักห้ามความหวาดหวั่นและเศร้าสลด ตอบว่า

"เป็นซุ่มเสียงมากหลาย ตอนแรกดังจากบนหลังคาห้อง บอกว่าเมื่อเจ้าให้กำเนิด จะเป็นวาระแห่งการตาย...ยังบอกว่าเจ้าไม่ทันให้กำเนิด เด็กทารกจะกัดเจ้าจนตาย..."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเลิกคิ้วสูง ถามยาวว่า

"บนหลังคาห้อง?"

ลิ้มเซ็งเอ็งร่ำไห้พลางกล่าวว่า

"...ภายหลังมีเสียงดังจากภายในท้องของข้าพเจ้า....กล่าววาจาน่ากลัวมากหลาย ยามค่ำคืนที่ผ่านไม่อยู่ข้างกายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็น..."

"เห็นอะไร?"

แววตาของลิ้มเซ็งเอ็งสับสน สติสัมปชัญญะก็เลอะเลือน กล่าวว่า

"...ข้าพเจ้าเห็นเด็กทารกที่ยังไม่ถือกำเนิดมา...เด็กทารกนั้น..."

"เด็กทารกเป็นไรแล้ว?"

ลิ้มเซ็งเอ็งสะอึกสะอื้นไห้ กล่าวด้วยความเศร้าเสียใจว่า

"...เขามีรูปร่างเล็ก ผิวพรรณละเอียดอ่อน เช่นเดียวกับเด็กทารกทั่วไป...แต่ว่าใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น มีเขี้ยวงอกเงย แสยะยิ้มคิดกัดข้าพเจ้า..."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนใช้มือข้างหนึ่งโอบกอดภรรยาไว้ พลันเหลียวหน้าไป ตวาดถามว่า

"เป็นผู้ใด?"

จากนั้นเขาพบว่าตัวเองตื่นเต้นเกินไป ดังนั้นระงับสติลง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เป็นพวกท่าน"

ผู้คนสองคนคุกเข่าลงข้างหนึ่ง ใช้มือขวาตบพื้นเป็นการคารวะ กล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

"หัวหน้าตึกในฮิวจื้อฮู้ หัวหน้าตึกนอกเอี๊ยบเพียงจิวคำนับปังจู้"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนยื่นมือออก เป็นความหมายให้ทั้งสองลุกขึ้น กล่าวว่า

"พวกท่านทราบเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว?"

คนทั้งสองรับคำ หนึ่งในสองเป็นบุรุษหนุ่มอายุเยาว์หน้าตาหล่อเหลา สืบเท้าเข้ามาหนึ่งก้าว ประสานมือกล่าวว่า

"เรียนปังจู้ ที่เบื้องนอกมีข่าวลือว่า..."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเลิกคิ้วอีกครา กล่าวว่า

"ที่เบื้องนอกมีข่าวลือว่าอย่างไร?"

บุรุษหนุ่มอายุเยาว์นั้นกวาดมองลิ้มเซ็งเอ็งแวบหนึ่งจึงกล่าว

"ระหว่างนี้พื้นที่รัศมีหลายร้อยลีเกิดเรื่องประหลาดพิกล สร้างความระส่ำระสายแก่ผู้คน เขตสุสานละแวกเมืองอาเก้าติ่ง ถูกรื้อฝาโลงขโมยซากศพไปในค่ำคืนเดียว วันรุ่งขึ้น มีคนพบศพเหล่านั้น ถูกจับแขวนบนกำแพงด่านติ่งกวน แต่ไพร่พลที่เฝ้าด่านถูกเชือดคอหอย ดูดเลือดไปจนหมดสิ้น...ยังมีตัวเมืองใหญ่น้อยสามสิบหกแห่ง ทิ้งเต็มไปด้วยมนุษย์หุ่นปักเข็มแหลมคม ป้ายทาด้วยโลหิต ยังติดชะตาวันเกิดเอาไว้ เค้าใบหน้าของมนุษย์หุ่น..."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยังคลับคล้ายเรา ใช่หรือไม่?"

ลิ้มเซ็งเอ็งพอฟัง ต้องเกาะกุมต้นแขนของสามีเอาไว้

บุรุษหนุ่มอายุเยาว์นั้นก้มศีรษะรับคำ ชายกลางคนหน้าตาคงอาจซึ่งอยู่ทางด้านหลังของเขากล่าวเสริมว่า

"นอกจากเรื่องราวที่ฮิวตั้วจู้ (หัวหน้าตึกแซ่ฮิว) กล่าวมา ศิษย์ของตึกทั้งสี่พรรคเรา มักถูกลอบทำร้าย... แม้กระทั่งชาวบ้านทั้งหลายก็เกิดเรื่องผิดปรกติวิสัย สัตว์เลี้ยงที่พวกเขาเลี้ยงไว้ ตลอดจนหญิงสาวบริสุทธิ์มักหายสาบสูญไป..."

บุรุษหนุ่มอายุเยาว์คือเก้าเมี่ยจือเซ็ง (นักศึกษาเก้าชีวิต) ฮิว-ตั้วจู้กล่าวอีกว่า

"ยังมี ลี้เล่าเท้า (เฒ่าแซ่ลี้) ที่ปรกติสัตย์ซื่อถือมั่น พลันเสียสติขึ้นมา ข่มขืนธิดาเลี้ยงของตัวเอง และฆ่าภรรยาซึ่งเข้าขัดขวาง...ครูสอนหนังสือตั๊กกงจื้อกลับวิกลจริต กระทำมาตุฆาต..."

ลิ้มเซ็งเอ็งรับฟังถึงตอนนี้ เริ่มอาเจียนออกมา หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกวักมือเรียกหาหญิงรับใช้เข้ามาประคองนาง กล่าวว่า

"เอ็งยี้ ท่านกลับไปก่อน อย่าได้คิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย เราสะสางเรื่องราวบางประการ จะไปอยู่เป็นเพื่อนท่าน..."

รอจนหญิงรับใช้ประคองลิ้มเซ็งเอ็งจากไป หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนค่อยถามชายกลางคนนั้นว่า

"เอี๊ยบตั้วจู้ (หัวหน้าตึกแซ่เอี๊ยบ) จัดการกับคนโฉดทั้งสองนั้นแล้วหรือไม่?"

ชายกลางคนนั้นคือทิมิ่นซิ้งเอ็ง (เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็ก) เอี๊ยบเพียงจิว เขาตอบว่า

"จัดการแล้ว พรรคอุ่นร้อนความจริงทำหน้าที่ผดุงคุณธรรมพื้นที่แถบถิ่นนี้ มิคาดระหว่างนี้เกิดเรื่องประหลาดมากหลาย"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว

"ฮิวตั้วจ้อตรวจสอบซากศพเหล่านั้นแล้วหรือไม่?"

นักศึกษาเก้าชีวิตตอบว่า

"ตรวจสอบแล้ว พวกเขา..."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเห็นอีกฝ่ายหนึ่งกล่าวตะกุกตะกัก จึงกล่าว

"ท่านบ่งบอกตรงๆ"

"พวกเขาคล้ายไม่ได้ถูกพิษเสียชีวิต"

"อย่างนั้นพวกเขาตายเพราะเหตุใด?"

นักศึกษาเก้าชีวิตตะกุกตะกักว่า

"บริวารตรวจดูแล้ว...หากแม้นเป็นพิษ ต้องมีต้นตอของพิษ อาจเป็นน้ำหยดหนึ่ง หรือผงส่วนหนึ่ง ควันกลุ่มหนึ่ง อาวุธลับชนิดหนึ่ง พลังฝีมือแขนงหนึ่ง แต่ว่าหาวัตถุมีพิษไม่พบ ทุกส่วนบนร่างผู้ตายล้วนมีพิษร้ายแรง ผู้ที่หามศพกลับมา พอกระทบถูกซากศพ ตลอดทั้งร่างจะบวมฉุ ปริแตกแยกออกเสียชีวิต แต่ผ่านไปหนึ่งวัน พอกระทบถูกซากศพกลับไร้เรื่องราว...หากบอกว่าเป็นพิษ เหตุใดตอนแพร่กระจายจึงรุนแรงถึงเพียงนี้ เวลาสูญสลายก็ไม่มีเรื่องราวใด?"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนจับจ้องมองเขา ถามย้ำทีละคำว่า

"หากมิใช่ถูกพิษ หรือว่าถังจับโหงวและคำเทียนชั้งล้วนป่วยตาย?"

นักศึกษาเก้าชีวิตตอบว่า

"มิใช่ป่วยตาย และมิใช่ถูกพิษ"

"อย่างนั้นเป็นอะไร?"

"หนอนคุณไสย"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า

"หนอนคุณไสย?"

นักศึกษาเก้าชีวิตอธิบายว่า

"หนอนคุณไสยแทรกตัวล้ำลึกกว่าพิษร้าย มีแต่ใช้หนอนคุณไสย จึงฆ่าคนโดยที่ค้นหาต้นตอพิษร้ายไม่ออก"

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กสอดคำขึ้น

"หนอนคุณไสยมิเพียงฆ่าคน มิหนำซ้ำยังทำลายสติสัมปชัญญะผู้คน ทำให้กระทำเรื่องราวอันน่าตื่นตระหนก ละแวกมณฑลกุยจิวฮุ้นหนำ มีค่ายสำนักที่ใช้หนอนคุณไสยอยู่มากหลาย..."

นักศึกษาเก้าชีวิตกล่าวเบาๆ ว่า

"แต่ขุมกำลังที่เชี่ยวชาญชำนาญอย่างแท้จริงมีเพียงสามฝ่ายอื่นๆ ล้วนไม่คู่ควรกับการเอ่ยอ้าง..."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนถามว่า

"ท่านหมายถึง..."

นักศึกษาเก้าชีวิตผงกศีรษะกล่าวว่า

"คือขุมกำลังที่ให้การสนับสนุนปังจู้ ประกอบด้วยเม้าซัวท้ง (ถ้ำเม้าซัว) ของซีบ้อคิ้ว ฮิวเล้งซาจับ (วิญญาณสามสิบ) ของซีโค่วเซี่ยวเต่า กับนั้งเท้าพัว (ธงศีรษะมนุษย์) ของซีคงถ่อ"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวอย่างงุนงงว่า

"แต่ว่าพวกเขาล้วนยอมศิโรราบต่อเราแล้ว"

นักศึกษาเก้าชีวิตกล่าวว่า

"บริวารขอทักท้วงโดยอุกอาจ สามหนอนที่ยอมศิโรราบต่อปังจู้เพราะพวกเขาแก่งแย่งช่วงชิงกัน จนเกิดการบาดเจ็บล้มตาย มิอาจไม่สงบศึกชั่วคราว เพื่อเพาะสร้างกำลังขึ้นใหม่ แต่พวกเขามิใช่ชนชั้นดีงาม และไม่ยอมนิ่งเฉยอยู่นาน หลังจากใช้เวลาเพาะกำลัง..."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนพลันถามว่า

"วันเวลาที่ผ่านมา มีคนพบเห็นมนุษย์หุ่นปักเข็มแหลมคมจำนวนมาก ทั้งหมดมีความเห็นต่อเรากับพรรคอุ่นร้อนอย่างไร?"

นักศึกษาเก้าชีวิตอื้งไปวูบหนึ่ง เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กจึงกล่าว

"ปังจู้ไต่ถาม พวกเราไม่กล้าปิดบัง ตอนนี้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ว่า พรรคอุ่นร้อนไม่ได้สร้างสมบุญกุศล สะกิดให้ฟ้าพิโรธ เริ่มมีเสียงเรียกร้องให้เปลี่ยนตัวผู้นำ"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเลิกคิ้วกล่าวว่า

"ไม่ได้สร้างสมบุญกุศล? เราฆ่าคนไม่น้อย แต่ไม่เคยฆ่าคนผิดแม้สักคนเดียว..."

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กกล่าวว่า

"แต่ว่าครั้งกระโน้นปังจู้ทรยศรักต่ออิมฮ้วยกงจู้ (ราชธิดาไฟ-เย็น)..."

ไม่ทันกล่าวจบ หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนหน้าแปรเปลี่ยนไป ยื่นมือคว้าใส่หัวไหล่ของเขา จนนิ้วทั้งสิบจมลึกไปในเลือดเนื้อ

กล้ามเนื้อใบหน้าเหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กกระตุกบิดเบี้ยว แต่เห็นหน้าปราศจากแววประหวั่นพรั่นพรึง กล่าวว่า

"ปังจู้ บริวารยินยอมเสี่ยงตายทัดทาน ไม่อาจหักใจปิดบังได้เพราง"

เส้นเอ็นบนหน้าผากหัวหน้าพรรคอ่อนร้อนขึ้นโปน คลายนิ้วทั้งสิบออก ชั่วครู่ค่อยตบไหล่อีกฝ่ายหนึ่ง กล่าวว่า

"ประเสริฐมาก"

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กก้มศีรษะกล่าวว่า

"บริวารสำนึกตัวว่าไม่สมควรกล่าว ขอปังจู้โปรดลงโทษ..."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนโบกมือกล่าวว่า

"ไม่มีใด เพียงแต่กงจู้ (ราชธิดา)...ไม่มีชีวิตอยู่ในโลกแล้ว... อย่าได้เอ่ยถึงต่อหน้ายี่ฮูหยินพวกท่านอีก

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กรับคำ หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"พวกท่านเห็นว่า...คนเหล่านั้นเลือกเวลาใดกำจัดพรรคอุ่นร้อนเรา?"

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กกับนักศึกษาเก้าชีวิตสบตากันวูบ นักศึกษาเก้าชีวิตกล่าวว่า

"อีกสองวันจะเป็นวันเกิดใหญ่ของปังจู้..."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนผงกศีรษะรับ โบกมือกล่าวว่า

"พวกท่านไปเถอะ...และเพิ่มการระวังป้องกัน พวกเขาเมื่อจัดการกับคำเทียนชังและถังจับโหงว เกรงว่า..."

นักศึกษาเก้าชีวิตกับเหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กน้อมกายกล่าวว่า

"บริวารทราบ ขอปังจู้โปรดถนอมตัว"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวว่า

"ตกลง งานเลี้ยงวันเกิดให้จัดตามกำหนดการเดิม ศัตรูต้องการให้พวกเราปั่นป่วนลนลาน พวกเราพานไม่เป็นเช่นนั้น ดูว่ามีนักสู้ผู้กล้าใดกล้ามาร่วมงาน..."

นักศึกษาเก้าชีวิตกล่าวว่า

"ปังจู้อย่าได้กล่าวเช่นนี้ ต่อให้ผู้มาเป็นภูตผี พวกเราก็จะรั้งพวกเขาไว้"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เรามิใช่ไม่เชื่อขีดความสามารถของพวกท่าน เพียงแต่ศัตรูปฏิบัติการถึงขั้นนี้ พรรคอุ่นร้อนนับว่าเผชิญกับภาวะล่มสลายแล้ว ความเป็นตายส่วนตัวไม่ควรแก่การเอ่ยอ้าง แต่หากพรรคอุ่นร้อนไม่สามารถผดุงคุณธรรมบู๊ลิ้ม ปล่อยให้สามหนอนก่อหวอดอีกครั้ง จึงเป็นคราเคราะห์ของส่วนรวม"

เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย ค่อยกล่าวสืบต่อ

"งานวันเกิดครั้งนี้ แม้มีแขกเหรื่อไม่มากนัก แต่ขอเพียงมีคนผู้หนึ่งมาถึง ต้องกอบกู้วิกฤตการณ์ให้แก่พรรคอุ่นร้อนได้"

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กและนักศึกษาเก้าชีวิตพากันถามว่า

"ผู้ใด?"

"ไม่ทราบ..."

พวกเขาความจริงคิดถามว่า "มีความสามารถถึงขั้นนี้" หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนชิงกล่าวว่า

"ภูษาขาวปึงจิ้นไบ๊"

นักศึกษาเก้าชีวิตกล่าวด้วยความยินดีว่า

"หากแม้นภูษาขาวปึงจิ้นไบ๊รุดมาก็ประเสริฐ เพียงไม่ทราบ..."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราไม่รู้จักจอมยุทธ์แดนกังหน่ำผู้นี้ แต่ถังจับโหงวมีไมตรีคบหากับเขา ถังตั้วจู้ (หัวหน้าตึกแช่ถัง) เคยเชื้อเชิญเขามาร่วมงานวันเกิดของเรา ตอนนั้นยังไม่เกิดเหตุการณ์เหล่านี้ ถังตั้วจู้ก็ยังไม่ประสบภัย..."

นึกถึงคุณงามความดีของถังจับโหงว อดสะทกสะท้อนมิได้

สองในซากศพที่เบื้องหน้า เป็นซากศพของถังจับโหงวกับคำเทียนช้างเอง

ทันใด ผ้าน้ำมันที่ห่อซากศพพลันสั่นไหว หลุดลุ่ยกระจาย หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง เห็นซากศพคำเทียนช้างกระโดดปราดขึ้นมา ดวงตาทอประกายเขียวปัด นิ้วทั้งสิบแยกย้ายตะกุยออก

ตะกุยใส่ลำคอหัวหน้าพรรคอุ่นร้อน ปักใส่ท้องน้อยนักศึกษาเก้าชีวิต

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนหงายร่างหลบเลี่ยง ตวัดเท้าเตะใส่ทรวงอกซากศพที่แข็งทื่อนั้น แต่ขณะเดียวกัน มือซ้ายของคำเทียนช้างก็ปักใส่ท้องน้อยนักศึกษาเก้าชีวิต

คำเทียนช้างถูกเตะปลิวลิ่วไปวาเศษ ร่วงฟาดกับพื้นราวไข่มุกที่หลุดจากสาย นักศึกษาเก้าชีวิตก็แผดร้องคำหนึ่งล้มลง

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กตวาดด้วยโทสะ โถมตรงเข้าหา แต่คำเทียนช้างตายแล้ว ตายไปจริงๆ

ใบหน้าที่เน่าเปื่อยสลายของเขา ปรากฏน้ำเหลืองไหลซึมออกมายิ่งน่าสะพรึงกลัวกว่าเดิม

นักศึกษาเก้าชีวิตยกมือกุมท้อง ร้องเสียงแหบพร่าว่า

“หนอน...คุณไสย”

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนทราบดีว่า เท้าของเขาเพียงเตะคำเทียนช้างปลิวลิ่วไป หาได้คร่าชีวิตไม่ แต่คำเทียนช้างความจริงตายแล้ว เป็นพลังอันลี้ลับปลุกเร้าให้คนสนิทผู้นี้กลายเป็นฆาตกร ลงมือต่อพวกเขา

จากนั้นตายสนิทอีกครา

คำเทียนชังมีฉายาหัตถ์กระบี่ดรรชนีดาบ พลังนิ้วทั้งสิบแหลมคมกว่ากระบี่ หากจู่โจมถูกจุดชีวิต ไม่มีทางรอดได้ หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนแม้เตะเท้าออก แต่นักศึกษาเก้าชีวิตยังถูกทำร้าย

ยามนั้น ห้องด้านหลังพลันบังเกิดเสียงกรีดร้องแหลมเล็กเสียงหนึ่งดังขึ้น

...เป็นเสียงกรีดร้องของหญิงรับใช้เชี่ยวลู่

บ่าวไพร่หญิงรับใช้ในตึกตระกูลเล้ง ย่อมมิใช่ชนชั้นธรรมดา หากมิใช่ประสบเหตุการณ์อันน่าตระหนก ต้องไม่ส่งเสียงร้องเช่นนี้ อย่าว่าแต่เสียงกรีดร้องครั้งนี้ ยังเปล่งจากปากหญิงรับใช้เชี่ยวลู่ ซึ่งเพิ่งส่งตัวยี่ฮูหยินกลับห้องไป

เสียงกรีดร้องพอดัง หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนพลันพุ่งปราดออกไป ปากร้องบอกต่อเหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กว่า

"คุ้มครองฮิวตั้วจู้ (หัวหน้าตึกแซ่ฮิว)"

เสียงกรีดร้องไม่ทันขาดหาย หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนก็บรรลุถึงเบื้องหน้าหญิงรับใช้เชี่ยวลู่ ซึ่งแตกตื่นจนขวัญหาย ยื่นมือตะปบร่างนางไว้ ตวาดถามว่า

"เกิดเรื่องใด?"

จากนั้นเหลือบแลเห็นลิ้มเซ็งเอ็ง ซึ่งล้มลงกับพื้น จึงรีบเข้าไปประคองร่างนางขึ้น ทาบฝ่ามือถ่ายทอดพลังเข้าสู่ร่างนาง

หญิงรับใช้เชี่ยวลู่พอเห็นปังจู้ ค่อยตะกุกตะกักกล่าวว่า

"เมื่อครู่มีเด็กผู้หนึ่ง...หน้าตาเหี่ยวย่น มีฟันเขี้ยวงอกเงย...บอก

ต่อยี่ฮูหยินว่า...”

เอ่ยถึงตอนนี้ สีหน้าปรากฏแววหวาดหวั่นพรั่นพรึงชนิดหนึ่ง ไม่สามารถกล่าวต่อ

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนคาดคั้นถามว่า

“บอกว่าอะไร?”

“บอกว่า...เล่าเอี้ย (นายผู้เฒ่า)...ทำร้ายกงจู้ไฟเย็น..และเด็กของนาง...ตอนนี้วิญญาณของเด็กผู้นั้น จุติในครรภ์ของยี่ฮูหยิน...เพื่อทำร้ายเด็กในท้องของยี่ฮูหยิน...จากนั้นพุ่งโถมเข้ามา แยกเขี้ยวกัดใส่... บ่าวจึงกรีดร้องออกมา...”

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกวาดกราดสายตามองรอบข้าง ถามว่า

“ปีศาจร้ายนั่นเล่า?”

“บ่าว...พอกรีดร้อง มัน...มันก็หายวับไป”

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนแค่นเสียงหนักๆคำหนึ่ง ในใจนึกถึงเรื่องบางประการ ถึงกับทั้งปวดร้าวทั้งเสียใจ

ยามนั้นลิ้มเซ็งเอ็งในอ้อมอกพลันขยับตัวคราหนึ่ง หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนรีบก้มศีรษะลงถามว่า

“เอ็งยี้ ท่านเป็นอย่างไร?”

ลิ้มเซ็งเอ็งแววตาแตกซ่านสับสน เพียงกล่าวกระท่อนกระแท่นว่า

“...พวกเรา...ละทิ้งเด็กทารก...ดีหรือไม่?”

กล่าวพลางกุมมือหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนไว้ หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนรู้สึกว่า มือของนางกุมหัวใจของเขาไว้ หัวใจที่มีโลหิตหยดหยาด

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนมีอายุห้าสิบปี ยังไม่มีบุตรธิดา สำหรับกับชายชราวัยไม้ใกล้ฝั่งผู้หนึ่ง ทารกในท้องเป็นความหวังสุดท้าย เป็นการสืบทอดชีวิตเพียงหนึ่งเดียวของเขา

ยามนี้ห่างจากวันเกิดของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเพียงสองวัน

3
หญิงสาวพิสุทธิ์สดใส

ต้นฤดูใบไม้ผลิ ริมแม่น้ำอิงฮวย อาทิตย์สนธยาสาดส่องผิวน้ำเลื่อมพราย คล้ายภาพวาดสีทองภาพหนึ่ง

แม่น้ำนี้หิมะยังไม่ละลายสิ้น ผิวน้ำปูลาดด้วยน้ำแข็งเบาบางชั้นหนึ่ง แต่ส่วนใหญ่ละลายแล้ว นี่เป็นเพราะปีที่ผ่านมาหิมะตกนานเกินไป ในน้ำมีวัชพืชยื่นออกมาหลายช่อ ผลิดอกเล็กๆออกมา บนผิวน้ำยังปกคลุมด้วยหมอกอันเจือจาง

ประกายน้ำสีทองอ่อนละมุน นกหาปลาบินโฉบผ่าน เร้นหายไปในพงแขมฝั่งตรงข้าม เรือข้ามฟากก็เทียบฝั่งตรงข้าม คนรอข้ามฟากอยู่ที่ริมน้ำ

อ้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงก็อยู่ที่ริมน้ำ

อ้วสีซุ้ยมองดูสายน้ำสนธยา คนตกอยู่ในอารมณ์หมองเศร้า

วีรบุรุษผู้กล้าหลั่งเลือดกลางถนน สัประยุทธ์บนยอดผา เพราะ

เรื่องเล็กน้อยไม่เสียดายกับการชักดาบ เพราะเพื่อคุณธรรมความถูกต้อง ยินยอมเสี่ยงชีวิตโดยไม่พรั่น แต่บางครั้งพุ่งผ่านข้างหอ ได้ยินหญิงสาวในหอดีดเพลงพิณ ก็สะกิดความในใจขึ้น บางคราคนร่อนเร่ดื่มสุราในโรงเตี๊ยมกลางไพร บันดาลให้นึกถึงอดีตความหลังมากหลาย

...ริมฝั่งน้ำตระการ เหตุใดคนข้างกายเรามิใช่หญิงงามกลางน้ำ ร่วมดื่มด่ำท่ามกลางทิวทัศน์งดงาม หากแต่เป็นเฒ่าคร่ำครึเช่นชิมไท่กง?

นึกถึงตอนนี้ อั้วสีซุ้ยต้องเบือนหน้ามองดูชิมไท่กงแวบหนึ่ง

ชิมไท่กงหยีตาลง กำลังพึมพำว่า

"ประหลาด ตลอดรายทางไฉนพบเห็นแต่มนุษย์หุ่นที่ปักเต็มไปด้วยเข็ม และเจาะด้วยตะปู? ...หลายวันนี้มิใช่เทศกาลปีศาจ (จันทรคติเดือนเจ็ด) เหตุใดตามถนนหนทางปรากฏเถ้ากระดาษเงินกระดาษทองปลิวว่อน?..."

เขาเหลียวหน้ามอง เห็นริมแม่น้ำก็มีชาวบ้านสองคนจุดธูปเทียนคุกเข่าโขกศีรษะเซ่นไหว้เทพเจ้า ปากท่องสวดพึมพำ สตรีชรานั้นยังใช้กระบี่ไม้ ฟาดหวดเสื้อกระดาษซึ่งปูอยู่บนพื้น

ชิมไท่กงอดเดินเข้าไปมิได้ ถามว่า

"ตั่วเจ่กตั่วซิ้ม (อาและน้า) ท่านนี้ เหตุใดพื้นที่หลายสิบลี้มีผู้คนคอยเซ่นไหว้บูชา ไม่ทราบเป็นเทศกาลอันใด..."

ชายชราและสตรีชราคู่นั้นเห็นผู้คนเข้ามาขัดคอ ความจริงไม่พอใจแต่ได้ยินชายชราผมหงอกขาวผู้นี้ เรียกหาพวกเขาเป็น "ตั่วเจ่กตั่วซิ้ม" เพลิงโทสะค่อยสงบลง

ที่แท้ชาวบ้านแถบนี้ชมชอบให้ผู้คนยกย่องเป็นผู้เฒ่า จะได้มีอายุยืนยาว หาทราบไม่ว่าชิมไท่กงนิยมอ้างตัวเป็นหนุ่ม จงใจเรียกคนรุ่นราวคราวเดียวกันเป็นตั่วเจ่กตั่วซิ้ม

สตรีชรานั้นกล่าวว่า

"ท่านมาจากต่างถิ่น ย่อมไม่ทราบว่าละแวกนี้ มีภูตผีอาละ-วาด..."

เอ่ยถึงตอนนี้ยกมือป้องปาก เป็นความหมายให้สงบซุ่มเสียงไว้กล่าวว่า

"เพียงแม่น้ำสายนี้ ไม่เคยมีสิ่งมีชีวิตจมน้ำตายมาก่อน รอบเดือนนี้กลับมีเรือล่มสองครั้งคราว ผู้คนเจ็ดแปดคนจมน้ำตาย..."

ชิมไท่กงค่อยทราบว่า สามีภรรยาสูงอายุคู่นี้เป็นคนแจวเรือข้ามฟาก จึงกล่าว

"ไฉนดุร้ายถึงเพียงนี้?"

สตรีชรานั้นร้องโพล่งว่า

"ยังมิใช่เป็นเพราะเล้งเล่าเอี้ยจื้อ (นายผู้เฒ่าแซ่เล้ง) ท่านผู้เฒ่าทอดทิ้งภรรยาคนแรก ทำร้ายนางถึงแก่ชีวิต ภรรยาคนแรกของเล้งเล่าเอี้ยจื้อคือกงจู้ไฟเย็น..."

ชิมไท่กงซักถามว่า

"ผู้ใดเป็นกงจู้ไฟเย็น?"

สตรีชรานั้นมองดูชิมไท่กง ชิมไท่กงล้วงเงินแท่งหนึ่งยัดไปในมือนาง กล่าวว่า

"นี่เป็นน้ำใจที่เรามีต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ท่านนำไปเซ่นไหว้สิ่งศักดิ์-

สิทธิ์ด้วย"

สตรีชรานั้นยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ในเมื่อคารวะต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เรามิกล้าไม่รับไว้ และจะซื้อหาสุกรเป็ดไก่มาเซ่นไหว้แทนท่าน ท่านเป็นคนสัตย์ซื่อ เราจะบอกต่อท่านกงจู้ไฟเย็นเป็นธิดาโทนของฮิวมกอ้วง (เจ้ายมโลก)..."

ซิมไท่กงงงงันวูบ จึงกล่าว

"เจ้ายมโลก..."

เจ้ายมโลกซิมั่งซัวครองความยิ่งใหญ่แถบมณฑลกุยจิวฮุ้นหนำฟังว่ามีพลังอันเร้นลับ สามารถบังคับกระบี่บินปลิดศีรษะคน ถนัดจัดเจนในการใช้พิษและหนอนคุณไสย มิเพียงทำร้ายคนได้ ยังช่วยคนได้

แม้แต่สามซีก็เป็นบริวารของเจ้ายมโลก ภายหลังเจ้ายมโลกเสียชีวิตอย่างปัจจุบันทันด่วน ซีบ้อคิ้ว ซีคงถ่อ และซีโค่วเชี่ยวเต่าค่อยแยกตัวออกมา ก่อตั้งเป็นถ้ำเม้าซัว ธงศีรษะมนุษย์และวิญญาณสามสิบขึ้น

สตรีชรานั้นมองดูซิมไท่กงแวบหนึ่ง คล้ายตำหนิอีกฝ่ายหนึ่งรอบรู้จำกัด ปากกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เจ้ายมโลกความจริงก่อตั้งพรรคอ่นร้อน หลังจากที่เจ้ายมโลกเสียชีวิต ธิดาไฟเย็นจึงเป็นผู้สืบทอด เล้งเล่าเอี้ยจื้อตบแต่งกงจู้-ไฟเย็น ดังนั้นรั้งตำแหน่งหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนสืบแทน แต่เล้งเล่าเอี้ย-จื้อทอดทิ้งภรรยา จึงรับกรรมสนองทันตา..."

เอ่ยถึงตอนนี้ คล้ายรู้สึกตัวว่าชื่นชมกับเคราะห์กรรมผู้อื่นเกินไป เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"เรา...เราล่วงรู้เพียงนี้เท่านั้น สรุปแล้วเล้งเล่าเอี๋ยจื้อ สร้างสมคุณงามความดีไม่น้อย แต่หลังจากที่กงจู้ไฟเย็นจากไป ชื่อเสียงของเล้งเล่าเอี๋ยจื้อก็ตกต่ำลง ระหว่างนี้ยังเกิดเรื่องราวมากหลาย มีคนพบเห็นมนุษย์หุ่นปักเต็มไปด้วยเข็มแหลมคม และเขียนชะตาวันเกิดไว้ฟังว่านี่เป็นวิญญาณของกงจู้ไฟเย็นตามรังควาน...หากมิใช่พระโพธิสัตว์หญิงของอารามเล้งอี้งยี่ ออกมาสวดมนต์แผ่บุญกุศล เกรงว่าจะเกิดภัยพิบัติมากกว่านี้"

กล่าวพลางประนมมือต่อด้านหลังของซิมไท่กง ซิมไท่กงเหลียวหน้ามอง เห็นที่ด้านหลังมีแม่ชีสี่นางประนมมือตอบเช่นกัน

ซิมไท่กงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"อารามเล้งอี้งยี่?"

สตรีชรานั้นตอบว่า

"ถูกแล้ว มีพระโพธิสัตว์หญิงสิบท่านคอยปัดรังควานให้แก่ชาวบ้านทั้งหลาย ที่ใดซึ่งพระโพธิสัตว์หญิงเหล่านี้เช่นไหว้ผ่าน ก็ปราศจากภูตร้ายรังควานอีก..."

ซิมไท่กงผงกศีรษะรับ คิดเหลียวมองไปยังแม่ชีเหล่านั้นอีกครั้ง แต่พอเหลียวหน้ากลับไป แม่ชีทั้งสี่ก็จากไปจนไร้ร่องรอยแล้ว

แต่ยามนั้นซิมไท่กงพลันตากระจ่างวูบหนึ่ง

บนสะพานไม้ซึ่งทอดสู่ท่าข้าม ยืนรอด้วยผู้คนมากหลาย แต่ในสายตาซิมไท่กง เพียงเฝ้ามองคนผู้หนึ่ง

เป็นหญิงสาวอายุเยาว์นางหนึ่ง อาจบางทีนางเห็นว่า ชายชราผมหงอกขาวผู้นี้ถามอย่างโง่งมยิ่ง ดังนั้นแย้มยิ้มให้แก่เขา

พริบตานั้น ในสายตาของชิมไท่กงไม่มีผิวน้ำแข็ง ประกายน้ำเรือข้ามฟาก อาทิตย์สนธยาอีก ในห้วงสมองก็ไม่มีกงจู้ไฟเย็นและเจ้ายมโลกอันใด

เพียงเพราะยิ้มเดียวนี้

หญิงสาวนางนี้มีอายุเพียงสิบสี่สิบห้าปีผมเผ้ายาวยิ่ง ใบหน้างามสดใส หน้าผากงามกลมกลึง ยามยิ้มเผยเห็นฟันหน้าสองซี่ ผิวพรรณขาวผุดผาด แฝงเค้าความสะเทิ้นอายชนิดหนึ่ง

หญิงสาวนางนี้คล้ายเห็นว่า ลักษณะท่าทางของชิ่มไท่กงน่าขบขันอยู่บ้าง จึงเผยอยิ้มออกมา จากนั้นพบว่าตัวเองเสียมารยาท ต้องก้มศีรษะลงอย่างเอียงอาย ยื่นมือลูบคลำชายเสื้อ หวังว่าชิมไท่กงอย่าได้โทษว่าตำหนินาง

ไหนไน่ (ย่า) ของนางก็ทราบว่านางก่อเรื่องขึ้นแล้ว ดังนั้นดุว่า

"ช่างไม่มีมารยาท ยิ้มอันใด?"

ชิมไท่กงถึงกับคิดเข้าไป บอกต่อไหนไน่นั้นว่า อย่าได้ดุว่าโกวเนี้ยน้อย

ความรู้สึกที่ชิมไท่กงมีต่อโกวเนี้ยน้อยเป็นความรู้สึกที่ช่างคุ้นเคยนัก

เขาชมชอบเห็นนางยิ้ม มาตรว่าอาทิตย์ไม่ส่องแสง ลมไม่โชยพัด แมวราตรีไม่ร่ำร้อง เขายังมุ่งหวังให้โกวเนี้ยน้อยแย้มยิ้ม

เพราะความมุ่งหวังในใจ เขากลับเดินเข้าหาจริงๆ

ทันใด มือข้างหนึ่งวางลงบนหัวไหล่ของเขา ปลุกให้ชิมไท่กงใจสั่นสะท้าน ตำหนิตัวเองเลอะเลือนนัก

พอหันขวับไป เห็นอั้วสีซุ้ยถลึงมองเขา ถามว่า

“ท่านไม่สบายหรือไร?”

ซิมไท่กงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“ท่านจึงไม่สบาย”

อั้วสีซุ้ยถามว่า

“อย่างนั้นท่านไฉนไม่เดินบนฝั่ง กลับเดินลงน้ำไป?”

ซิมไท่กงก้มศีรษะลงมอง ค่อยพบว่าน้ำท่วมถึงหัวเข่า ที่แท้ตัวเองเดินตรงเข้าหาโกวเนี้ยน้อยนั้น หาทราบไม่ว่าเบื้องหน้าเป็นแม่น้ำ ดังนั้นยิ้มอย่างกระดากกล่าวว่า

“เรา...เราเห็นปลาใหญ่ตัวหนึ่ง”

อั้วสีซุ้ยถลึงมองเขาชั่วขณะจึงกล่าว

“เป็นนางเงือก?”

ซิมไท่กงได้ยินโกวเนี้ยน้อยนั้นส่งเสียงหัวร่อดังสดใสคราหนึ่ง ยามนั้น เรือข้ามฟากเทียบฝั่งแล้ว ผู้คนทั้งหลายเบียดเสียดกันลงเรือ

แม่ชีหลายนางนั้นไม่ทราบปรากฏขึ้นในกลุ่มคนตั้งแต่เมื่อใด ซิมไท่กงก็คิดเบียดเสียดลงเรือ อั้วสีซุ้ยยื่นมือฉุดรั้งเขาไว้ ถามว่า

“ท่านคิดลงเรือไปทำอะไร?”

ซิมไท่กงยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

“เราก็จะข้ามฟากไป”

อั้วสีซุ้ยมองดูซิมไท่กง ราวกับบนศีรษะอีกฝ่ายหนึ่งอีกเขางอกเงยออกมา ถามว่า

"ท่านมีศรัทธาจิตถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อใด?"

ชิมไท่กงถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"ท่านว่าอะไร?"

อ้วสีซุ้ยสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ผู้คนข้ามฟากไป เพื่อกราบไหว้จี่แซเนี่ยเนี้ย (พระมารดาสงเคราะห์ชีวิต) ในอารามเล้งอึ้งยี่ ท่านคิดไปทำอะไร?"

ขณะกล่าว เจ้าของเรือข้ามฟากใช้ถ่อค้ำยันบังคับเรือออกจากฝั่งแล้วเรือแล่นห่างออกไปทุกขณะ จนชิมไท่กงจำแนกไม่ออกว่าใครเป็นใคร

หญิงสาวเยาว์วัยนั้นเรียกว่าเซี่ยวเซาะ (หิมะน้อย)

นางติดตามไหนไน่ขึ้นฝั่ง บนฝั่งมีหญ้าท่วมรกร้าง มีทางเดินเพียงสายเดียว เส้นทางทอดถึงบันไดซึ่งสูงหลายร้อยชั้น สุดทางบันไดถึงอารามเล้งอึ้งยี่

บันไดศิลาขั้นแล้วขั้นเล่า คล้ายเดินไม่มีวันสิ้นสุด บนบันไดยังมีตะไคร่เขียวจับเกรอะกรัง เซี่ยวเซาะยื่นมือลูบคลำ ตะไคร่เขียวยังชื้นแฉะ

ผู้คนที่เต็มไปด้วยศรัทธาจิต มุ่งหน้าสู่อารามเล้งอึ้งยี่ แต่ไหนไน่อายุสูงวัยมากแล้ว สำหรับกับผู้สูงอายุคนหนึ่ง การขึ้นบันไดหลายร้อยขั้น เป็นเรื่องกินแรงอย่างมาก

แต่ว่าไหนไน่ตั้งใจเดินทางมา เพื่อบนบานศาลกล่าวให้แก่หลานสาวเยาว์วัย

ฟังว่าอารามแห่งนี้ปกป้องคุ้มครองหญิงสาวเป็นพิเศษ ผู้ที่มา

กราบไหว้บูชาอารามแห่งนี้ จะไม่ถูกภูตร้ายรังควาน

หลานสาวเยาว์วัยนี้เป็นความห่วงใยเพียงหนึ่งเดียวของนาง หากแม้นนางเป็นไรไป หลานสาวเยาว์วัยคงไร้ที่พึ่งแล้ว

นางเป็นห่วงเป็นใยเด็กที่อาภัพนางนี้ แต่เชี่ยวเชาะเห็นนางเดินชวนเซ ดังนั้นหยุดลงรอคอยนาง สายตากลับกลอกกลิ้งกวาดมองหญ้าคานอกบันได

ไหนไน่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เชี่ยวเชาะ ไม่ต้องรอคอยไหนไน่แล้ว ขึ้นไปบนบานศาลกล่าวก่อนเถอะ ไหนไน่ยังต้องหยุดพักผ่อนอีกหลายเที่ยว..."

เชี่ยวเชาะกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าจะขึ้นไปบนบานให้แก่ท่านผู้เฒ่าก่อน ขอให้พระโพธิสัตว์คุ้มครองไหนไน่มีอายุร้อยปี สามารถขึ้นลงบันไดเหล่านี้วันละสิบเที่ยว..."

ไหนไน่ร้องเพ้ยอย่างยิ้มแย้ม กล่าวว่า

"ไหนไน่ขึ้นลงบันไดที่นี้วันละสิบเที่ยวทำอะไร..."

ไม่ทันกล่าวจบ เชี่ยวเชาะก็วิ่งไล่ผีเสื้อลายพร้อยตัวหนึ่งไปไกลโข ดังนั้นนางเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ช่างเป็นเอียเท้าเสียสติจริงๆ"

ขึ้นบันไดไปอีกหลายสิบขั้น ไหนไน่เหน็ดเหนื่อยจนหอบหายใจดังนั้นทรุดนั่งลงพักผ่อน พลันเห็นน้ำขังบนบันไดศิลาสะท้อนเงาร่างหลายสายขึ้น ต้องเหลียวขวับไป เห็นเป็นแม่ชีสี่นางจึงกล่าว

"เป็นโพธิสัตว์หญิงสี่นาง..."

แม่ชีทั้งสี่มีสีหน้ากระด้างเย็นชา หนึ่งในจำนวนนั้นกล่าวว่า

"เราเห็นว่านางเหมาะสมที่สุด"

แม่ชีอีกนางหนึ่งกล่าวว่า

"อย่างนั้นไยไม่ลงมือ?"

ไหนไน่รับฟังจนมืนงงสงสัย แม่ชีนางหนึ่งพลันถามว่า

"หลานสาวท่านยังมีญาติมิตรอื่นหรือไม่?"

ไหนไน่สั่นศีรษะคราหนึ่ง แม่ชีนางนั้นก็สั่นศีรษะต่อนาง พลันยื่นมือช่วงชิงตะกร้าที่คล้องกับข้อแขนของนางไป โยนลงจากบันไดศิลาธูปเทียนของเซ่นไหว้ในตะกร้าล้วนหล่นกระจาย

ไหนไน่แตกตื่นตะลึงลาน แม่ชีนั้นตวัดเท้าเตะออก เตะนางกลิ้งตกลงจากบันไดศิลานับร้อยขั้น หน้าผากแตกโลหิตหลั่งไหล ไหลซึมไปในรอยย่นบนใบหน้า

แม่ชีทั้งสี่สบตากันวูบ ขณะจะเดินขึ้นบันไดไป พลันได้ยินไหน-ไน่ส่งเสียงครางอย่างแผ่วล้าคำหนึ่ง สีหน้าแม่ชีเหล่านั้นพลันปรากฏแววอำมหิตขึ้น หนึ่งในจำนวนนั้นพุ่งตัวลงไปอย่างเร่งร้อน

แม่ชีนั้นสะกิดเท้าแตะสัมผัสบันไดศิลาสามครา ก็พุ่งตัวลงถึงเชิงบันไดเบื้องหน้าไหนไน่

ไหนไน่เบิกตาขึ้น เนื่องด้วยโลหิตไหลเข้าตา บวกกับแสงสีสนธยาส่องต้องใบหน้า ดังนั้นนางมองไม่เห็นอันใด เพียงพึมพำเรียกชื่อของหลานสาวนาง

แม่ชีนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา ยกเท้าเหยียบใส่ทรวงอกไหนไน่

ไหนไน่กระอักโลหิตคำหนึ่ง สิ้นใจตายในบัดดล

เซี่ยวเซาะไล่ตามผีเสื้อลายไประยะทางหนึ่ง คลับคล้ายได้ยินผู้คนเรียกชื่อนาง นางนึกถึงไหนไน่ ไม่มีกะใจไล่ตามผีเสื้อลายอีก

นางเดินกลับจากพื้นหญ้ามาที่บันไดศิลา พลันเห็นบนบันไดเบื้องล่างมีข้าวของทิ้งกระจัดกระจาย ที่เชิงบันไดมุงดูด้วยผู้คนกลุ่มใหญ่ ยังมีตะกร้าที่คุ้นตาใบหนึ่งตกหล่นอยู่

นางร้องบอกต่อตัวเองในใจ มิใช่ มิใช่หรอก...แต่ยังกระโดดลงจากบันได มุดฝ่ากลุ่มคนที่มากราบไหว้บูชาเข้าไปชมดู พบว่าคนนอนตายที่เชิงบันไดเป็นไหนไน่เอง

นางยังร่ำร้องในใจ มิใช่ มิใช่หรอก...แต่ครั้งนี้กลับร่ำไห้ออกมาโถมไปโอบกอดซากศพไหนไน่ไว้

ผู้คนที่มากราบไหว้บูชากล่าวด้วยความเวทนาสงสารว่า

“น่าเวทนาสตรีชรานางนี้...”

“โกวเนี้ยน้อยนี้ต้องกลายเป็นกำพร้าเดียวดายแล้ว...”

“โกวเนี้ยน้อยยังมีเครือญาติหรือไม่? สมควรนำนางกลับบ้านไปตามตัวคนในบ้านมาเก็บศพ”

พลันบังเกิดซุ่มเสียงราบเรียบเสียงหนึ่งดังว่า

“เรื่องงานศพให้อารามเราจัดการเถอะ โกวเนี้ยน้อยนี้อยู่ในความดูแลของพวกเราเอง...”

เซี่ยวเซาะรู้สึกมีมือข้างหนึ่งลูบคลำผมเผ้าด้านหลังของนาง นางเหลียวหน้าไป เห็นแม่ชีสี่นางใช้แววตาอันอ่อนโยนมองดูนาง

ผู้คนที่มากราบไหว้บูชาพากันกล่าวว่า

“มีพระโพธิสัตว์หญิงดูแลโกวเนี้ยน้อยนี้ ย่อมประเสริฐสุด...”

"อารามเล้งอึ้งยี่สร้างบุญกุศลอีกประการหนึ่ง"

เซี่ยวเซาะเห็นตัวเองต้องอยู่ในความดูแลของคนแปลกหน้า สร้างความเศร้าเสียใจยิ่ง ส่งเสียงร่ำไห้ออกมา อดถามมิได้ว่า

"ไหนไน่ข้าพเจ้าเสียชีวิตอย่างไร?"

แม่ชีนางหนึ่งทอดถอนใจกล่าวว่า

"บนบันไดมีตะไคร่เขียวมากเกินไป ไหนไน่เจ้าพลัดตกลงมาเสียชีวิต"

เซี่ยวเซาะยังไม่ยอมเชื่อ แม่ชีนางหนึ่งกุมมือน้อยๆของนาง คิดชักจูงนางห่างจากซากศพของไหนไน่ ปากกล่าวว่า

"โกวเนี้ยน้อย เราจะนำเจ้าเข้าอารามไปอาบน้ำชำระกาย และใช้คนมาหามซากศพไหนไน่เจ้าขึ้นไป สวดส่งวิญญาณนาง"

เซี่ยวเซาะยังร่ำไห้ ถามย้ำว่า

"ไหนไน่ข้าพเจ้าไฉนพลัดตกตาย?"

แม่ชีนางนั้นมีสีหน้ารำคาญอยู่บ้าง กล่าวว่า

"ผู้สูงอายุพลาดพลั้งตกลงจากที่สูง ต้องเสียชีวิต"

พลันบังเกิดซุ่มเสียงชราภาพเสียงหนึ่งดังว่า

"เราก็เป็นผู้สงอาย ไฉนไม่พลัดตกลงมาเสียชีวิต?"

แม่ชีนางนั้นเหลียวขวับไป ก็เห็นหนึ่งชราหนึ่งฉกรรจ์สองคนยืนอยู่ทางด้านหลัง ผู้ชรากล่าวอย่างยิ้มแย้ม บุรุษหนุ่มฉกรรจ์กลับปั้นหน้าเคร่งเครียด

ซิมไท่กงครุ่นคิดถึงอารามเล้งอึ้งยี่ไม่รู้ลืม ดังนั้นถามอั้วสีซุ้ยว่า

"หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเล้งหวยกีมีฉายามังกรตัวเดียว ไม่ทราบในยุทธจักรมีคำวิจารณ์อย่างไร?"

อั้วสีซุ้ยกล่าวว่า

"บู๊ลิ้มแดนกุยจิวฮุ้นหนำ ที่รักษาความสงบเป็นเวลาหลายสิบปีล้วนเป็นความดีความชอบของคนผู้นี้"

"มิผิด ก่อนหน้านี้เจ้ายมโลกใช้หลักฆ่าเพื่อระงับฆ่า มิเพียงถนัดในการใช้พิษ ยังจัดเจนในการปล่อยหนอนคุณไสย หลังจากที่เขาเสียชีวิต สามซีในสังกัดไม่ยอมรับนับถือกันและกัน มังกรตัวเดียวจึงผุดขึ้นแทนที่ คนผู้นี้ใช้พระคุณแทนพระเดช จนเหล่าผู้กล้ายอมรับนับถือ"

อั้วสีซุ้ยกล่าวเสริมว่า

"มังกรตัวเดียวเล้งหวยกีสร้างคุณงามความดีไว้ไม่น้อย เขาเกลี้ยกล่อมผู้คนกลับตัวกลับใจ และแก้ไขการชลประทาน การทำไร่ไถนา การศึกษาและการแพทย์ เป็นคุณูปการต่อมณฑลกุยจิวฮุ้นหนำ"

"แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างนี้ ล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับมังกรตัวเดียวเล้งหวยกี ทุกผู้คนล้วนสาปแช่งเขา ตัดพ้อตำหนิเขา คล้ายลืมเลือนคุณงามความดีที่แล้วมาของเขา"

"ผู้คนยึดถือผู้สำเร็จเป็นเจ้า ผู้พ่ายแพ้เป็นโจร ลืมเลือนคุณความดี จดจำแต่ความแค้น"

ชิมไท่กงกล่าวว่า

"อีกหนึ่งวันจะถึงงานวันเกิดของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อน พวกเราย่อมต้องไปเสาะหาเขา ถามไถ่เรื่องนี้ให้กระจ่างชัด แต่ก่อนที่จะไปเสาะ

หาเขา ควรสอบถามผู้คนอื่นอีก เพื่อทำความเข้าใจให้มากกว่านี้"

"ท่านหมายถึงผู้ใด?"

"ซีโค่วเซี่ยวเต่า...เจ้าอารามหญิงแห่งอารามเล้งอึ้งยี่"

อ้วสีซุ้ยถามว่า

"เสาะหานางทำอะไร?"

"นางเป็นหนึ่งในสามซีสังกัดเจ้ายมโลก และเป็นหนึ่งในสามหนอน มีไมตรีคบหากับหัวหน้าพรรคอุ่นร้อน อาจล่วงรู้ข่าวคราวเกี่ยวกับเขา"

"ท่านหมายความว่าจะเดินทางข้ามฟาก ไปยังอารามเล้งอึ้งยี่?"

"ท่านเฉลียวฉลาดยิ่ง หากเรามีบุตรชายเช่นท่านคงยินดีแทบตาย"

อ้วสีซุ้ยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีคำพูดประโยคหนึ่งคิดถามท่าน"

"ท่านบอก"

"หากท่านคิดข้ามแม่น้ำไปชมดูเด็กหญิงนั้น ไยไม่บ่งบอกตรงๆ กล่าวกวนอ้อมค้อมถึงเพียงนี้ทำอะไร?"

ซิมไท่กงยิ้มไม่ออกแล้ว

ดังนั้นซิมไท่กงกับอ้วสีซุ้ยโดยสารเรือข้ามฟากเที่ยวต่อไป ขึ้นสู่อารามเล้งอึ้งยี่

เมื่อทั้งสองเหยียบย่างบันไดศิลาซึ่งทอดสู่อารามเล้งอึ้งยี่ ก็เห็นคนตายที่เชิงบันได

ยังมีหญิงสาวนางนั้น

แม่ชีนางนั้นพอฟังซิมไท่กงเอ่ยปากสอดคำ ต้องกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ประสกเฒ่ายืนกล่าววาจาบนพื้น ย่อมไม่พลัดตกลงมาเสียชีวิต"

ชิมไท่กงยิ้มเล็กน้อย ก้าวยาวๆ ขึ้นบันไดศิลาไป

ทุกผู้คนเห็นชิมไท่กงมีฝีมือรวดเร็ว ขึ้นบันไดไปร้อยกว่าขั้นค่อยย่อกายลง กล่าวว่า

"เรายืนอยู่สูงถึงเพียงนี้ ยังไม่พลัดตกเสียชีวิต"

กล่าวพลางกระโดดปราด กระโดดลงจากที่สูง ลงมายังเชิงบันไดเบื้องล่าง

เขาจงใจกระตุ้นโทสะแม่ชีเหล่านั้น พลันปรากฏแม่ชีนางหนึ่งขยับไหล่วูบหนึ่ง ชัดลูกบัวเหล็กสี่ลูก พุ่งใส่จุดสำคัญที่หลังเท้าชิมไท่กงสี่แห่ง

สองเท้าชิมไท่กงไม่ทันตกถึงพื้น พลันถีบเท้ากลับหลัง เตะลูกบัวเหล็กซึ่งจู่โจมมาทั้งสี่ลูกปลิวกระเด็นไป ไม่ทราบตกถึงที่ใด

แม่ชีที่ลอบชัดอาวุธลับออก พลันรู้สึกหัวไหล่ทั้งสองตึงวูบ กลับถูกอั้วสีซุ้ยยื่นมือตะปบคว้าหัวไหล่ไว้

แม่ชีอีกสามนางกระจายกำลังออก สองในสามชักกระบี่ออกอีกนางหนึ่งตวาดถามอั้วสีซุ้ยว่า

"กลางดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของสถาบันสงฆ์ ท่านคิดทำอะไร?"

อั้วสีซุ้ยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ย้อนถามว่า

"ที่นี้เป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์หรือ?"

ผู้คนที่มากราบไหว้บูชา ล้วนบังเกิดจิตศรัทธาต่ออารามเล้งอึ้งยี่ เห็นอั้วสีซุ้ยลงมือคร่ากุมแม่ชีนางหนึ่ง พากันตวาดว่า

"คนที่กำเริบเสิบสานนัก"

"แม้แต่พระโพธิสัตว์หญิงยังกล้าล่วงเกิน รีบไปแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่กรมเมือง"

อ้วสีซุ้ยมีร้อยปากยากโต้แย้ง พานปิดปากลง

ซิมไท่กงยิ้มพลางแบมือออก เห็นใจกลางฝ่ามือมีลูกบัวเหล็กสี่ลูก ปากกล่าวว่า

"หากเป็นแม่ชีในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ไฉนลอบทำร้ายต่อเราผู้เฒ่าอย่างต่ำช้าไร้ยางอายถึงเพียงนี้?"

แม่ชีนางนั้นแม้ตกอยู่ในเงื้อมมืออ้วสีซุ้ย ยังปราศจากท่าทีหวาดหวั่นพรั่นพรึง แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เราไหนเลยเคยใช้ลูกบัวเหล็กทำร้ายท่าน เราไม่มีเรี่ยวแรงแม้ฆ่าไก่ ท่านอย่าได้ปรักปรำคน"

ซิมไท่กงย้อนถามว่า

"หากท่านมิใช่ชาวยุทธจักร ไฉนจำแนกออกว่าของเล่นนี้เป็นลูกบัวเหล็ก?"

แม่ชีนางนั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"จำแนกออกมิใช่หมายความว่าเป็นคนซัดอาวุธลับออก"

อ้วสีซุ้ยถามสอดขึ้น

"ท่านไม่ยอมรับว่าเป็นคนลอบทำร้าย?"

แม่ชีนางนั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เราเป็นศิษย์สถาบันสงฆ์ หรือว่าท่านกล้าค้นตัวเรา?"

อ้วสีซุ้ยกล่าวคำ "ไม่กล้า" พลันเปลี่ยนจากกรงเล็บเป็นฝ่ามือฟาดฝ่ามือใส่กระดูกข้อแขนติดกับหัวไหล่ของแม่ชีนางนั้น

แม่ชีนางนั้นหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ร่างสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ ได้ยินเสียงเกรียวกราว ลูกบัวเหล็กสิบกว่าลูกร่วงพรูลงจากแขนเสื้อทั้งสอง

ที่แท้อั๋วสีซุ้ยใช้กำลังภายในประทับฝ่ามือใส่ บังคับอาวุธลับที่นางซ่อนติดตัวปรากฏออกมา

ชิมไท่กงเก็บลูกบัวเหล็กขึ้นมาสองลูก เปรียบเทียบกับลูกบัวเหล็กที่ใจกลางฝ่ามือ กล่าวว่า

"พวกท่านยังไม่ยอมรับอีก?"

ผู้คนที่มากราบไหว้บูชาเห็นเป็นความจริง ไม่กล้าร่ำร้องปกป้องแม่ชีอีก

แม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชาผู้หนึ่งกล่าวว่า

"นางอายุยังเยาว์ หยอกล้อท่านเล่น ไม่ถือเป็นอย่างไร"

ชิมไท่กงหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"หากเราพลัดตกลงมาเสียชีวิต ก็ไม่นับเป็นอย่างไร"

พลางชี้มือไปยังซากศพไหนไน่ ถามว่า

"พวกท่านไฉนฆ่านาง?"

แม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชานั้นกล่าวว่า

"พวกเราเป็นบรรพชิต บรรพชิตไหนเลยฆ่าคน?"

ชิมไท่กงกล่าวว่า

"หากนางพลัดตกลงมาเสียชีวิต ตะกร้าที่บรรจุธูปเทียนต้องไม่หล่นกระจายบนบันไดด้านนั้น ส่วนนางพลัดตกลงมาเสียชีวิตอยู่ทางด้านนี้ แสดงว่ามีคนแย่งชิงตะกร้านางไป จากนั้นผลักไสนางลงมา"

เอ่ยถึงตอนนี้ย่อตัวลง ยื่นมือยกเท้าของแม่ชีนั้นขึ้น มองดูแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"ท่านกลัวนางไม่ตกตาย จึงเหยียบซ้ำอีกเท้าหนึ่ง"

เขาพอยกเท้าของแม่ชีนั้นขึ้น เห็นพื้นรองเท้าของนางมีคราบโลหิตแปดเปื้อนอยู่จริงๆ

แม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชานั้นกู่ร้องด้วยโทสะ ถีบเท้าอีกข้างหนึ่งออก

ชิมไท่กงหงายร่างตีลังกาหลบเลี่ยงอย่างคล่องแคล่ว ร้องโอยกล่าวว่า

"แม่ชีอาละวาดแล้ว"

เชี่ยวเซาะพลันโถมใส่แม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชานั้นกล่าวว่า

"ท่านไฉนทำร้ายไหนไน่ข้าพเจ้า?"

แม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชานั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา ตวัดมือกลับหลัง ชัดลูกดอกออกสามดอก ดอกหนึ่งพุ่งใส่ชิมไท่กง ดอกหนึ่งพุ่งใส่อั้วสีซุ้ย อีกดอกหนึ่งพุ่งใส่เชี่ยวเซาะ

ชิมไท่กงร้องคำ "ระวัง" ฟาดฝ่ามือกระแทกลูกดอกปลิวกระเด็น กลิ้งตัวถึงเบื้องหน้าเชี่ยวเซาะ ยื่นมือขวาโอบเอวอ้อนแอ้นของนางหยุดร่างนางเอาไว้ พร้อมกับยื่นมือซ้ายรับลูกดอกที่พุ่งใส่นาง

เขาความจริงสามารถดีดนิ้วกระแทกลูกดอกปลิวกระเด็น แต่กริ่งเกรงพลาดพลั้งทำร้ายถูกเชี่ยวเซาะ จึงยื่นมือรับไว้ การรับครั้งนี้ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ รีบโยนลูกดอกทิ้งไป

ขณะเดียวกัน เชี่ยวเซาะก็สั่นสยิวคราหนึ่ง ริมฝีปากสีแดงสด

กลับกลายเป็นขาวซีด

ที่แท้บนลูกดอกถ่ายทอดพลังความเย็นชนิดหนึ่งมา ชิมไท่กงมีพลังลมปราณลึกล้ำ รีบคุ้มครองจุดชีพจร รีดเร้นพลังความเย็นออกมา แต่พลังความเย็นที่ได้รับส่วนหนึ่ง กลับถ่ายเทใส่เชี่ยวเซาะซึ่งไม่มีวิทยายุทธ์ติดตัว

ความตื่นตระหนกของชิมไท่กงครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก รีบปิดสกัดจุดของเชี่ยวเซาะ ถ่ายพลังลมปราณหลายสิบปีเข้าสู่ร่างเชี่ยวเซาะ รีดเร้นพลังความเย็นให้แก่นาง

นี่เป็นเรื่องสิ้นเปลืองพลังลมปราณอย่างยิ่ง ควรทราบว่าพลังความเย็นที่ชำแรกเข้าสู่ร่างนี้ เกิดจากพิษหนอนคุณไสย การรีดเร้นพลังความเย็นให้แก่ผู้ไม่มีวิทยายุทธ์ และถูกพิษหนอนคุณไสยผู้หนึ่งเป็นเรื่องยากลำบากยิ่ง

อั้วสีซุ้ยถลันหลบลูกดอก แต่ลูกดอกที่ซัดพลาดเป้ากลับพุ่งใส่กลุ่มคน อั้วสีซุ้ยต้องตวาดก้อง หมุนตัวไล่ติดตามลูกดอกนั้นไป ยื่นเหยียดเท้าเตะออก เตะลูกดอกนั้นปลิวกระเด็นไปอีกทางหนึ่ง

เมื่อหันกายกลับมา แม่ชีทั้งสี่นั้นไม่ทราบหนีหายไปที่ใด คงเหลือแต่ชิมไท่กงรีดเร้นพิษหนอนคุณไสยให้แก่เชี่ยวเซาะอย่างจดจ่อ

อั้วสีซุ้ยบังเกิดความขุ่นแค้นสุดระงับ ก้าวยาวๆ ไปยังอารามเล้งอึ้งยี่

...หลวงจีนหลบหนีหาย วัดวายังคงอยู่ เขาจะไปคิดบัญชีรายนี้กับแม่ชีในอาราม

...เขาเชื่อมั่นว่าชิมไท่กงสามารถดูแลเชี่ยวเซาะได้ อย่าว่าแต่

เรื่องการปลอบโยนหญิงสาว และฝังศพผู้ตาย หาใช่ความถนัดของเขาไม่

> ...มิสู้ฉวยโอกาสนี้ กวาดล้างอารามเล้งอึ้งยี่ให้ราบคาบ
> มีผู้คนมากหลายเมื่อตกลงใจกระทำก็กระทำ อั้วสีซุ้ยเป็นคนประเภทนี้

> บุคคลประเภทนี้มีธาตุแท้ใจคอ แต่บุคคลประเภทนี้มักก่อเหตุเภทภัยขึ้น

4

เริงระบำในอาราม

อั้วสีซุ้ยก้าวยาวๆขึ้นบันไดศิลาไป ในใจบังเกิดความรู้สึกฮึกหาญรันทดประการหนึ่ง

เขามีความรู้สึกว่า คนผู้หนึ่ง ชีวิตหนึ่ง หมัดคู่หนึ่งมุ่งคุณธรรม แสวงหาคุณธรรม เป็นเรื่องราวที่ห้าวหาญรันทดประการหนึ่ง

อารามเล้งอึ้งยี่เป็นเจดีย์ศิลาหลังหนึ่ง ปลูกสร้างจากหินใหญ่สีขาว ตามผนังกำแพงเกาะเต็มไปด้วยเถาวัลย์ไม้เลื้อย ทั้งยังเกิดรอยแตกมากหลาย

แม่ชีในอารามท่องสวดมนต์ด้วยสีหน้าซึมเซาไร้ความรู้สึก กึ่งกลางมีแท่นอัคคีแท่นหนึ่ง เปลวไฟที่ลุกไหม้แฝงเปลวสีเขียว พวยพุ่งขึ้นสู่ยอดเจดีย์ บนยอดเจดีย์แขวนวัตถุสิ่งหนึ่ง ลักษณะคล้ายเป็นค้างคาว

ผู้คนที่มากราบไหว้คล้ายเทิดทูนบูชาต่อวัตถุสิ่งนี้ยิ่ง ก้าวหน้าก้าว

ตาเผากระดาษเงินกระดาษทอง และใช้ไม้เนื้อแข็งฟาดหวดภูตผีที่ตัดเย็บจากผ้า

นอกจากเปลวไฟกองนี้แล้ว ยังมีโคมเจ็ดดาวอีกหลายดวง ดังนั้นภายในสถานบูชามืดมิดเป็นพิเศษ มีแต่แสงธูปสะท้อนจุดสีแดงอันลี้ลับในความมืด

อ้วสีซุ้ยพอเหยียบย่างมาถึง ในใจบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดชนิดหนึ่ง

เขารู้สึกว่ามีดวงตาคู่หนึ่งจับจ้องมองเขา ต้องหันขวับไป พริบตาที่หันกาย "ดวงตา" คู่นั้นพลันหายวับไป คงเหลือแต่เทวรูปองค์หนึ่ง

เป็นเทวรูปสตรี แกะสลักด้วยความประณีตราวมีชีวิต รอยยิ้มงามเฉิดฉันยิ่ง

ในใจอ้วสีซุ้ยบังเกิดเป็นรสชาติบอกไม่ถูก รู้สึกว่าเสียงสวดมนต์ที่ท่องซ้ำแล้วซ้ำเล่า คล้ายเสียงสาปแช่งที่บันดาลให้ผู้คนกลับกลายเป็นซาด้านผู้หนึ่ง

อ้วสีซุ้ยความจริงคิดถามหาเจ้าอาราม แต่แล้วเปลวไฟสว่างวูบคราหนึ่ง คล้ายมีคนโปรยสิ่งของใดลงในเปลวไฟ ภายใต้เปลวไฟสาดส่อง เทวรปสตรีนั้นกลับมีสีหน้าละห้อยหดห่ คล้ายร่ำไห้อย่

อ้วสีซุ้ยขนลุกเกรียวขึ้นมา เทวรูปนี้เกิดการเปลี่ยนแปลงถึงเพียงนี้ เขากลับไม่รู้สึกตัว หรือว่าเทวรูปนี้เป็นคนมีชีวิต?

นึกถึงตอนนี้ เขาอดยื่นมือลูบคลำมิได้ เทวรูปเป็นปูนปั้นดินเผาฉาบผงทองชั้นหนึ่ง หาใช่มนุษย์เลือดเนื้อไม่

อ้วสีซุ้ยขบคิดไม่เข้าใจ รู้สึกว่าตามซอกมุมมืดในสถานบูชาเต็ม

ไปด้วยความลึกลับ และคล้ายมีสิ่งใดจ้องมองดูเขา มาตรว่าเขาเพ่งสายตามอง ยังดูไม่ออก

ชั่วครู่เขาค่อยรั้งสายตากลับมา ตระเตรียมจากไป ก่อนไปเงยหน้ามองดูเทวรูปสตรีนั้นอีกครา พลันแตกตื่นตะลึงลานกับที่

สีหน้าเทวรูปสตรีนั้นกลับกลายเป็นคล้ายร้องไห้คล้ายหัวร่อ

อ้วสีซุ้ยถอยกายไปครึ่งก้าว แต่แล้วสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว

ในชีวิตอ้วสีซุ้ยไม่เชื่อเรื่องผีสางมาก่อน แต่สภาพเบื้องหน้าน่ากลัวเกินไป ต้องถอยกายไปครึ่งก้าว แต่แล้วด้วยนิสัยอันดื้อรั้นเด็ดเดี่ยว กลับรุกคืบหน้าหนึ่งก้าว

การรุกหน้าครั้งนี้ แง่มุมผิดแผกแตกต่าง กลับเห็นเทวรูปสตรีโดยชัดตา

เทวรูปสตรีนี้สร้างด้วยฝีมือพิเศษพิสดาร พระพักตร์ด้านซ้ายโศกศัลย์ พระพักตร์ด้านขวายินดี เมื่อมองจากตรงกลาง จึงคล้ายร้องไห้คล้ายหัวร่อ เขาเงยหน้ามองดูสามครั้ง เนื่องจากตำแหน่งทิศแตกต่าง จึงเกิดความรู้สึกหลอนว่าพระพักตร์เทวรูปเปลี่ยนแปรไป

หลังจากค้นพบ อ้วสีซุ้ยพลันเปลี่ยนความตั้งใจ ตอนแรกคิดร่ำร้องต้องการพบเจ้าอารามเล้งอึ้งยี่ ยามนี้เห็นว่าภายในอารามซ่อนความเร้นลับ ตกลงใจลอบเข้าไปสืบดูให้รู้แน่

อ้วสีซุ้ยถลันวูบไปยังด้านหลังของอาราม อย่าได้เห็นเขาเป็นชายฉกรรจ์สูงใหญ่ ท่าร่างกลับปราดเปรียวดุจแมวราตรีตัวหนึ่ง

หลังเจดีย์ศิลา ยิ่งล่วงลึกยิ่งมืดครึ้ม ยามนี้ท้องฟ้ามืดค่ำลง แสงสีสนธยาลำสุดท้ายสาดลอดผ่านกรอบหน้าต่างที่เก่าขาดเข้ามา

คล้ายกับหนังสือเก่าที่ขึ้นราเล่มหนึ่ง

ผลจากการตรวจค้นของอั้วสีซุ้ย พบว่าห้องหับหลังหนึ่งแขวนไว้ด้วยมนุษย์ผ้า มนุษย์ฟางและหุ่นกระดาษจำนวนมาก

ยังมีแม่ชีหลายนางนั่งแน่วนิ่งอยู่ตามห้องหับหลายหลัง อั้วสีซุ้ยใช้นิ้วมือทิ่มทะลวงหน้าต่างกระดาษ ทาบสายตามองเข้าไป เห็นแม่ชีนางหนึ่งนั่งอยู่ตรงกลาง ริมฝีปากแดงสดใสยิ่ง

อั้วสีซุ้ยรู้สึกว่านางคุ้นตายิ่ง แสดงว่าต้องเป็นคนที่เพิ่งพบพานแต่นึกไม่ออกว่าเป็นผู้ใด

เพิ่งงงงันวูบ แม่ชีนางนั้นพลันกวาดกราดสายตาเยียบเย็นราวคมดาบมายังถ้ำรูที่เขาเจาะอยู่

อั้วสีซุ้ยใจสั่นสะท้าน ถอนตัวจากมา โผพุ่งขึ้นบนชายคาห้องโลดข้ามห้องหับสามหลัง มาถึงลานตึกอีกแห่งหนึ่ง

ลานตึกนี้ยิ่งทรุดโทรม ห้องหับทุกหลังปิดประตูลั่นกุญแจกระทั่งเสียงเรไรร่ำร้องยังไม่มี

อั้วสีซุ้ยขณะจะจากไป พลันได้ยินเสียงพิณอันเวิ้งอ้างว้างดังมากระทบโสต

อั้วสีซุ้ยพ่งตัวไปดจแมวป่าอันปราดเปรียว ผ่านห้องหับหลายหลังหยุดลงที่หน้าห้องหับสีสันกะเทาะหลุดร่างหลังหนึ่ง...เสียงพิณดังจากห้องหลังนี้เอง

แต่แล้วเสียงพิณพลันชะงักขาดหาย กดดันให้ลานตึกแห่งนี้ยิ่งเปลี่ยวร้างสุดทนทาน

อั้วสีซุ้ยถึงกับคิดร่ำร้องดังๆ ทำลายความรู้สึกอันเปลี่ยวเหงา

แต่แล้วเสียงพิณดังขึ้นอีกครา

ซุ่มเสียงคล้ายใกล้คล้ายไกล ปลุกเร้าให้อั้วสีซุ้ยพุ่งผ่านห้องหับที่ใช้นั่งกรรมฐานหลายหลัง บรรลุถึงหน้าห้องเล็กๆ ที่ดำมืดหลังหนึ่ง

อั้วสีซุ้ยแน่ใจว่าเสียงพิณดังจากภายในห้อง ดังนั้นตั้งใจแน่วแน่ว่า ครั้งนี้จะไม่ปล่อยให้อีกฝ่ายหนึ่งหนีรอดได้

ยามนี้ม่านราตรีคลี่คลุม ชุดดำของอั้วสีซุ้ยกลืนกับม่านวิกาลจนแทบแยกไม่ออก

เขาทาบสายตามองเข้าไป เห็นภายในห้องจุดตะเกียงดวงน้อย ข้างตะเกียงนั่งไว้ด้วยคนสวมเสื้อสีดำ ใบหน้าเหลืองซีดผู้หนึ่ง

คนผู้นี้สงบนิ่งราวรูปปั้น แต่เขากำลังดีดพิณ

พิณของเขาเก่าโบราณดำสนิท มีอยู่หลายจุดที่เปล่งประกายสีแดงราวเปลวเพลิง

ท่วงทำนองพิณเชื่องช้าเนิบนาบ คล้ายสตรีนางหนึ่งพร่ำพรรณนาถึงชาติกำเนิดของนาง

ที่สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่อั้วสีซุ้ยคือ ภายในห้องยังมีสตรีนางหนึ่งกำลังร่ายรำ

อั้วสีซุ้ยความจริงไม่มีความอดทนชมดผู้คนร่ายรำ เขาเห็นว่าการติดตามดูผู้อื่นหมุนตัวไปมาราวลูกข่าง เป็นเรื่องไร้สาระอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้เขาถูกสตรีนางนั้นดึงดูดใจไว้

สตรีนางนั้นเกล้าผมเป็นมวยสูง เปิดเผยช่วงคองามระหง ขาวผ่องจนมองไม่เห็นต่างหูที่ประดับอยู่

เขายังไม่เคยเห็นสตรีที่มีจมูกโด่งถึงเพียงนี้ บวกกับใบหน้าที่

เชิดขึ้น ท่วงท่าอันสูงส่งสง่า คล้ายพญาหงส์ที่สูงเลิศลอย ราวพระสนมผู้สูงศักดิ์ก็มิปาน

ท่ามกลางท่วงทำนองพิณอันเนิบนาบ ท่วงท่าร่ายรำของนางแผ่วพลิ้วถึงเพียงนั้น กลับคล้ายลูกไก่ที่เพิ่งออกจากไข่ กำลังจิกเปลือกไข่เบาๆ

เมื่อสำเนียงเสียงพิณเริ่มเร่งเร้า แฝงท่วงทำนองการฆ่าฟัน นางก็ปราศจากซึ่งความประหวั่นพรั่นพรึง นิ้วมือเรียวงามดุจแท่งหยกเกร็ดกรายไปมาคล้ายวารีเมฆาเคลื่อนผ่าน ประหนึ่งธงใหญ่ที่โบกสะบัดบงการทั้งกองทัพ

...นี่เป็นผู้ใด?

อ้ัวสีซุ้ยชมดูจนเคลิบเคลิ้มลืมตน และลืมใช้ความคิด กลั้นลมหายใจเอาไว้ แต่มิใช่กลัวถูกพบเห็น หากทว่ากลัวรบกวนการร่ายรำนี้

พลันเห็นสตรีนางนั้นเบือนหน้าไปถามว่า

“เป็นไรแล้ว?”

บุรุษชุดดำที่ดีดพิณก้มศีรษะด้วยความละอาย กล่าวว่า

“บริวารดีดท่วงทำนองหนึ่งผิดไป”

สีหน้าสตรีนางนั้นปราศจากแววเศร้าโศกหรือยินดี กล่าวว่า

“ท่านยังนึกถึงเรื่องเหล่านั้น?”

สีหน้าของบุรุษชุดดำปรากฏแววหักห้ามความแค้นไว้ กล่าวว่า

“บริวารไม่แค้น...”

สตรีนางนั้นยิ้มออกมากล่าวว่า

“พรุ่งนี้จะเป็นงานวันเกิดของเขา เมื่อถึงเวลา...”

อ้วสีซุ้ยเงี่ยหูสดับฟัง แต่แล้วได้ยินซุ่มเสียงหนึ่งร้องว่า

"อ้วสีซุ้ย ท่านอยู่ที่ใด?"

ซุ่มเสียงไม่ทราบอยู่ห่างไกลเท่าใด แต่ยังสะท้อนสะท้านเข้ามากระทบโสต

อ้วสีซุ้ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ทราบว่าเป็นเสียงร้องของซิมไท่กง แต่ไม่ตอบรับ เพราะกริ่งเกรงสร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนภายในห้อง จากนั้นทาบสายตามองเข้าไปอีกครา แต่แล้วต้องตะลึงลานกับที่

ตะเกียงน้อยดวงนั้นยังคงอยู่ แต่ภายในห้องไม่มีผู้คนแม้สักคนเดียว

มีแต่พิณโบราณคันนั้น พิณสีดำซึ่งมีจุดสีแดงสะท้านจิตอยู่หลายจุด

...คนเล่า? คนไปที่ใดแล้ว?

อ้วสีซุ้ยยกมือขยี้ตามองดูใหม่ ยังคงไม่พบเห็นผู้คนแม้สักครึ่งคน

หมอกราตรียิ่งมายิ่งเข้มข้น หรือว่าสิ่งพบเห็นเมื่อครู่มิใช่ความจริง เพียงเป็นความรู้สึกหลอนของเขา เมื่อซิมไท่กงส่งเสียงร้อง ค่อยปลุกเขาตื่นจากห้วงความฝัน?

แต่ว่าสตรีนางนั้นเล่า? สตรีที่ร่ายรำตามท่วงทำนองพิณโบราณนั้นเป็นตัวจริงหรือเงามายา?

ชีวิตคนคล้ายความจริงคล้ายมายา ชั่วพริบตาก็แปรผันกลับกลาย หากเป็นเช่นนั้น อ้วสีซุ้ยต้องการฝันต่อไป

แต่หากเป็นความฝัน ต้องมีวันตื่นขึ้นมา

อั้วสีซุ้ยถูกเสียงแค่นอย่างเย็นชาปลุกตื่นขึ้นมา พบว่าตัวเองตกอยู่ในวงล้อมแล้ว

คนที่โอบล้อมเขาก็คล้ายเป็นวิญญาณร้าย พวกนางเป็นแม่ชีสวมชุดขาวราวหิมะ กระบี่ในมือก็สะท้อนแสงเยียบเย็นดุจประกายหิมะ

แม่ชีที่นำขบวนมีสายตาเยียบเย็น เพ่งตาถามว่า

"ประสกทราบหรือไม่ว่า นี่เป็นสถานที่ใด?"

อั้วสีซุ้ยบังเกิดความเลื่อนลอย ไม่ทราบว่าตัวเองอยู่แห่งหนใดต้องกล่าวว่า

"ที่นี้เป็น...อารามเล้งอึ้งยี่..."

แม่ชีริมฝีปากแดงสดใสกล่าวว่า

"อารามเล้งอึ้งยี่ไม่อนุญาตคนภายนอกมาก่อกวน ท่านกลับบุกรุกถึงสถานที่สำคัญ"

อั้วสีซุ้ยจำได้ว่า เขาเคยเห็นแม่ชีนางนี้นั่งอยู่ภายในห้อง แต่ไม่ทราบว่าเคยเห็นนางจากที่ใดมาก่อน จึงกล่าว

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเคยเห็นท่านจากที่ใด?"

คำพูดพอกล่าว แม่ชีที่หลงเหลือล้วนมีโทสะชี้หน้าด่าทอว่า

"คนโอหัง กลับกล้ากล่าววาจากับซือแป๋เช่นนี้"

"ยังมิรีบตบปากตัวเองอีก?"

อั้วสีซุ้ยถูกด่าทอจนมีโทสะพลุ่งขึ้น กล่าวว่า

"นางเป็นซือแป๋พวกท่าน มิใช่ซือแป๋ข้าพเจ้า...ยังมี พวกท่านซ่อนตัวคนร่ายระบำนั้นไว้ที่ใด? มาตกรทั้งสี่ที่ทำร้ายไหนไน่นั้นซ่อนตัวอยู่ที่ใด?"

เขายิ่งกล่าวยิ่งมีโทสะ ตระเตรียมคิดบัญชีกับพวกนาง แม่ชีเหล่านั้นจึงกล่าว

"ดูท่าเป็นคนสติฟั่นเฟือนผู้หนึ่ง"

"ขับไล่เขาออกไป อย่าได้เสียเวลาพร่ำพิไรกับเขา"

อ้วสีซุ้ยก็รู้สึกว่าแม่ชีเหล่านี้ไม่มีเหตุผล ดังนั้นตวาดว่า

"เจ้าอารามพวกท่านอยู่ที่ใด? เรียกนางออกมาตอบวาจา"

แม่ชีที่สายตาเยียบเย็นนั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราอยู่ที่นี้แต่แรกแล้ว"

อ้วสีซุ้ยงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ท่าน..ท่านคือ..."

แม่ชีที่สายตาเยียบเย็นนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"เราคือตั่วเจ้ (พี่สาวใหญ่) ของวิญญาณสามสิบ เป็นเจ้าอาราม เล้งอึ้งยี่..ชีโค่วเซี่ยวเต่า"

อ้วสีซุ้ยตะลึงลานวูบหนึ่ง จึงกล่าว

"ท่านคือชีโค่วเซี่ยวเต่า? ข้าพเจ้ากำลังเสาะหาท่าน"

เขามองดูชีโค่วเซี่ยวเต่า รู้สึกว่าดวงตาสุกใสคู่นั้นคล้ายบ่อโบราณบ่อหนึ่ง คิดหักห้ามใจไม่มองดู แต่พานมองดู

ชีโค่วเซี่ยวเต่าเผยอแย้มยิ้ม กล่าวว่า

"ท่านเสาะหาเราด้วยเรื่องใด?"

อ้วสีซุ้ยคิดตอบคำ แต่ลิ้นพองคับปาก ไม่อาจส่งเสียงตอบคำ รู้สึกตัวเองคล้ายกระโดดลงในบ่อโบราณ ร่างจมลงตลอดเวลา

ชีโค่วเซี่ยวเต่าเดินเข้ามาหนึ่งก้าว กล่าวว่า

"ท่านเสาะหาเรา เพื่อศิโรราบต่อเรา ใช่หรือไม่?"

อั้วสีซุ้ยคิดตอบว่ามิใช่...แต่ความองอาจหาญกล้าคล้ายถูกผลักไสลงสู่หลุมใต้ดิน จมอยู่ในโคลนเลน ไม่อาจแสดงออกได้

ซีโค่วเซี่ยวเต่ากล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เมื่อท่านยอมศิโรราบต่อเรา ไยไม่คุกเข่าลง..."

อั้วสีซุ้ยรู้สึกมีพลังดึงดูดอันมหาศาลชนิดหนึ่ง คิดฉุดดึงให้เขาคุกเข่าลง แต่ในใจยังบังเกิดความคิดแข็งขืน ไม่ยอมคุกเข่าลง...

ซีโค่วเซี่ยวเต่าหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย นี่เป็นครั้งแรกที่นางใช้หนอนคุณไสย กลับเผชิญผู้มีพลังจิตเข้มแข็งถึงเพียงนี้ ดังนั้นนางเปลี่ยนแปลงวิธีการ กล่าวว่า

"...ท่านไม่คุกเข่า เท่ากับขัดคำสั่งเรา เมื่อท่านมาศิโรราบเรา แต่ละเมิดกฎของเรา ยังมีชีวิตอยู่ทำอะไร มิสู้ตายเถอะ"

จิตใจอันเลื่อนลอยของอั้วสีซุ้ย บังเกิดความคิดขัดแย้งอย่างรุนแรง ร่ำร้องในใจ คุกเข่าลงเถอะ... แต่ความคิดอันเด็ดเดี่ยวอีกประการหนึ่งคอยร้องเตือนตัวเอง ไม่อาจคุกเข่า เจ้าคืออั้วสีซุ้ย หากต้องคุกเข่ามิสู้ตายเสียเถอะ

ความคิด "มิสู้ตายเสียเถอะ" พอบังเกิด ก็ไม่อาจยับยั้งชั่งใจได้ อั้วสีซุ้ยยกมือขวาขึ้น ตระเตรียมฟาดใส่ขม่อมตัวเอง

แต่แล้วยามนั้นที่กลางอากาศบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"หมีหมาใหญ่ ท่านคิดทำอะไร?"

พร้อมกันนั้นบังเกิดซุ่มเสียงสดใสของสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"ตั่วกอ (พี่ใหญ่) ท่านไม่อาจตาย..."

อั้วสีชุ้ยสะท้านขึ้นราวถูกสายฟ้าฟาดใส่ มือข้างนั้นชะงักค้างอยู่กลางอากาศ เห็นชายชราผู้หนึ่งร่อนลงจากกลางอากาศ บนหลังยังแบกร่างหญิงสาวนางหนึ่ง

ซีโค่วเชี่ยวเต่าตวาดด้วยโทสะว่า

"ท่านเป็นใคร?"

ชายชรานั้นไม่ตอบคำ ตวัดฝ่ามือตบใส่ใบหน้าอั้วสีชุ้ย พร้อมกับตวัดเท้าเตะกลับหลัง เตะใส่ซีโค่วเชี่ยวเต่า ซึ่งคิดโถมเข้ามาขัดขวาง

ผู้มาคือซิมไท่กงกับเชี่ยวเซาะ

ซิมไท่กงใช้เวลารีดเร้นพิษหนอนคุณไสยเย็นออกจากร่างเชี่ยวเซาะจนเชี่ยวเซาะรู้สึกปลอดโปร่งสบายทั้งกายและใจ ที่แท้ซิมไท่กงถ่ายเทพลังฝีมือส่วนหนึ่งเข้าสู่ร่างนาง

จากนั้นซิมไท่กงค่อยรั้งมือกลับ โคจรพลังฟื้นฟูเรี่ยวแรง เมื่อลืมตาขึ้น เห็นเชี่ยวเซาะใช้สายตาซึ่งเอ่อคลอด้วยน้ำตามองดูเขา ต้องบังเกิดความปลาบปลื้มประโลมใจ

ซิมไท่กงยิ้มให้แก่นาง ถามว่า

"โกวเนี้ยน้อย เจ้าเรียกว่าอะไร?"

"ข้าพเจ้าเรียกว่าเชี่ยวเซาะ"

"เซาะอะไร?"

"เซาะที่แปลว่าหิมะ"

"เจ้าแซ่อะไร?"

“บิดาข้าพเจ้าแซ่อิ้ว”

ซิมไท่กงกล่าวว่า

“อย่างนั้นเจ้ามีนามว่าอิ้วเซี่ยวเซาะแล้ว”

“อืมม์”

“นามอันไพเราะนัก เมื่อมีนามอันไพเราะ ก็ไม่ต้องเศร้าเสียใจแล้ว เราจะแบกซากศพไหนไน่เจ้า ขึ้นไปเสาะหาสหายเรา หากนี่เป็นอารามที่ดี ก็ฝังศพไหนไน่เจ้าไว้ที่นี้ หากเป็นดินแดนอันชั่วร้าย พวกเราก็จุดไฟเผาแล้วค่อยบรรจุฝังไหนไน่เจ้า ดีหรือไม่?”

เซี่ยวเซาะก้มศีรษะต่ำ รับคำดังอืมม์อีกครา

ดังนั้นซิมไท่กงแบกร่างเซี่ยวเซาะ สองมือช้อนซากศพของไหนไน่นาง ขึ้นสู่อารามเล้งอึ้งยี่ ยามนั้นมือดีในอารามพบเห็นร่องรอยของอ้วสีซุ้ย เร่งรุดสู่ตึกหลัง ซิมไท่กงจึงล่วงลึกเข้าสู่ภายใน โดยไม่ถูกพบเห็นแต่อย่างไร

ซิมไท่กงเสาะหาอ้วสีซุ้ยไม่พบ จึงส่งเสียงร้องเรียก สุดท้ายขึ้นไปบนหลังคา สำรวจมองจากที่สูง ค่อยพบเห็นอ้วสีซุ้ยสติเลอะเลือนตกอยู่ในห้วงคับขัน จึงวางซากศพของไหนไน่ แบกร่างเซี่ยวเซาะกระโดดลงไป ตบหน้าอ้วสีซุ้ย เรียกสติคืนมา แล้วเตะเท้ากลับหลังใส่ซีโค่วเซี่ยวเต่า

เท้านี้แยบคายยิ่ง หากซีโค่วเซี่ยวเต่าโถมเข้ามา เท่ากับเสนอตัวมารับเท้าของซิมไท่กงเอง

พลันเห็นซีโค่วเซี่ยวเต่าลอยตัวขึ้นดุจกระดาษอันเบาบาง เท้าของซิมไท่กงก็เตะใส่อากาศธาตุ ซีโค่วเซี่ยวเต่ายามลอยตัวอยู่กลาง

อากาศ ก็หวดแส้ปัดจากบนลงล่าง คลี่คลุมลงหา

ซิมไท่กงกริ่งเกรงว่า เซี่ยวเซาะที่แบกอยู่บนหลังจะได้รับอันตราย พลันหงายร่างท่อนบน สลัดเคราขาวดอกเลาขึ้นไป ม้วนพันแส้ปัดใยเงินเอาไว้

ซิมไท่กงตวาดก้อง รั้งดึงเคราใต้คางจนตึง จากนั้นหมุนคว้างละลิ่วร่าง ร่างซีโค่วเซี่ยวเต่าก็ถูกฉุดลากให้หมุนตาม

ซีโค่วเซี่ยวเต่าทราบดีว่า ขอเพียงซิมไท่กงหยุดการเคลื่อนไหว นางก็ถูกสะบัดเหวี่ยงออกไป นึกถึงตอนนี้พลันคลายมือออก

นี่คล้ายคนผู้หนึ่งถือเชือกเส้นหนึ่ง ปลายเชือกผูกลูกหนังใบหนึ่ง จัดแจงหมุนควง หากลูกหลังที่ปลายเชือกหลุดลอยออกไป แรงร่วงฟาดลงต้องหนักหน่วงยิ่ง

แต่ร่างที่ลอยลิ่วออกไปของซีโค่วเซี่ยวเต่าแม้รุนแรง กลับลอยขึ้นสูงแล้วตกวูบลง จมลงแล้วบินลอยขึ้น จากนั้นหมุนคว้างรอบหนึ่ง มิเพียงสลายแรงเหวี่ยงไป ยังทิ้งตัวลงที่ด้านหลังของซิมไท่กง

ซิมไท่กงรู้สึกว่าแรงฉุดบนหนวดเคราลดทอนลง ทราบว่าซีโค่ว-เซี่ยวเต่าลอยลิ่วออกไปแล้ว ดังนั้นหยุดร่างที่หมุนคว้างเอาไว้ พลันปรากฏกระแสลมสายหนึ่งจู่โจมจากด้านหลัง

หากเป็นยามปรกติ ซิมไท่กงสามารถเอี้ยวตัวกลับไปต้านรับไว้ แต่ยามนี้เขาแบกร่างเซี่ยวเซาะอยู่ที่กลางหลัง ท่าร่างไม่แคล่วคล่องเหมือนเช่นปรกติ

นิ้วมือทั้งสิบของซีโค่วเซี่ยวเต่า กลับปักใส่ใต้ซอกแขนซ้ายขวาทางด้านหลังของซิมไท่กง

เล็บนิ้วทั้งสิบของนางทาสีแดงชาด ไว้เล็บยาวห้านิ้ว คล้ายใบมีดอันคมกริบสิบเล่ม หากชิมไท่กงถูกนางแทงใส่คราหนึ่ง ยังทรมานยิ่งกว่าความตาย

ทั้งนี้เพราะชิมไท่กงต้องถูกพิษหนอนคุณไสยของนาง ต้องตกเป็นข้าทาสรับใช้นางไปชั่วชีวิต

ชีโค่วเชี่ยวเต่ายามอยู่ว่าง ก็นิยมชื่นชมกับเล็บนิ้วของตัวเอง ยามนี้นางยื่นนิ้วทั้งสิบออก ตระเตรียมทิ่มแทงแผ่นหลังของชิมไท่กงเป็นรูโลหิตสิบรู

แต่รูโลหิตไม่ได้บังเกิดขึ้น หากทว่าเปลี่ยนเป็นผ้าดำผืนหนึ่งแทนที่

ผ้าดำห่อหุ้มมือของนางเอาไว้ จากนั้นมือที่เข้มแข็งมีพลังสองข้างรวบคว้าผ้าดำเอาไว้

ชีโค่วเชี่ยวเต่าเจ็บปวดจนแทบหลั่งน้ำตาออกมา นางแทบได้ยินเสียงกระดูกข้อมือตัวเองหักไป

เมื่อนางช้อนตาขึ้น ก็เห็นอั๋วสีชุ้ยเปลือยร่างท่อนบน ยืนคั่น-กลางอยู่ระหว่างนางกับชิมไท่กง

อั๋วสีชุ้ยเปลื้องเสื้อท่อนบนออก ห่อหุ้มมือของนางไว้ จากนั้นใช้มือรวบจับผ้าดำ

คล้ายกับอุ้งตีนหมีสองข้าง กดลงบนผลส้มก็มิปาน

ชีโค่วเชี่ยวเต่าไม่ได้ร้องไห้ นางเพียง “เป่า” ลมหายใจใส่อั๋วสี-ชุ้ยคำหนึ่ง

อั๋วสีชุ้ยเคยสูดกลิ่นหอมของบุปผชาติมากหลาย นับตั้งแต่กลิ่น

หอมของจี่ล้อลั้ง (ไวโอเลต) จนถึงดอกชิงอี้ (ดอกไม้จีนชนิดหนึ่ง มีดอกใหญ่ รอบนอกเป็นสีม่วง รอบในเป็นสีขาว) แต่กลิ่นหอมที่อบอวลอยู่ในอากาศ เปรียบกับกลิ่นหอมของบุปผชาติทั้งหมด ยังหอมจรุงยิ่งกว่า รมจนผู้คนแทบเมามาย

อั้วสีซุ้ยไม่ได้เมามาย เขาคลายมือออก พลิกตัวพุ่งถอยไป

นับตั้งแต่เขาแทบพลาดท่าเสียทีต่อซีโค่วเซี่ยวเต่า ก็ตั้งใจว่าต้องระวังป้องกันสตรีนางนี้ให้ดี

ซีโค่วเซี่ยวเต่าหัวร่อแล้ว หัวร่อคิกคักราวแม่ไก่ซึ่งเพิ่งออกไข่

ทางด้านชิมไท่กง กลับตกอยู่ในวงล้อมของแม่ชียี่สิบสามสิบนางนั้น

แม่ชีเหล่านั้นใช้กระบี่ สานเป็นร่างแหกระบี่อันแวววาว ปลายกระบี่ปราดเปรียวดุจอสรพิษ แต่ชิมไท่กงดัดแปลงใช้แส้ปัดที่ม้วนพันกับหนวดเคราเป็นอาวุธ งูปราดเปรียวฉกถึงที่ใด เขาก็หวดใส่หัวงูนั้น

ดังนั้นแม่ชีเหล่านั้นไม่อาจประชิดถึงตัวเขา แม้แต่กระบี่ก็ไม่อาจเฉียดกรายมาถึง

ซีโค่วเซี่ยวเต่าพลันชะงักเสียงหัวร่อ หลับตาลงท่องสวดออกมา

แม่ชีทั้งหมดก็หยุดการจู่โจม หลับตายืนสำรวม ท่องสวดตามนาง

อั้วสีซุ้ยกับชิมไท่กงล้วนงงงันวูบ ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า พวกนางดำเนินการเช่นนี้ เป็นความไม่ฉลาดอย่างยิ่ง ไม่ทราบว่าซีโค่วเซี่ยว-เต่ากำลังเล่นลวดลายใด

ยามนั้น เชี่ยวเชาะบนหลังของซิมไท่กงพลันส่งเสียงครวญครางเบาๆคำหนึ่ง

นางแสดงว่าได้รับความเจ็บปวดรวดร้าว แต่ไม่ต้องการแบ่งแยกสมาธิของซิมไท่กงกับอั้วสีซุ้ย มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ยังส่งเสียงครางอย่างแผ่วเบากระทบโสตคนทั้งสอง

คนทั้งสองใจสั่นสะท้าน พร้อมกันนั้นรู้สึกทรวงอกอึดอัดคล้ายปรากฏก้อนดีบุกยัดใส่กลางใจ มิหนำซ้ำขยายตัวออกทีละน้อย

ซิมไท่กงกับอั้วสีซุ้ยคิดอาเจียน แต่ก็อาเจียนไม่ออก

ทั้งสองยังรู้สึกตัวว่าลมหายใจกระชั้นเร่งร้อน หัวใจเต้นถี่เร็วคล้ายมีกลองใหญ่ใบหนึ่งย่ำอยู่ในหัวใจพวกเขา ต้องยกมือกุมอกแทบรู้สึกได้ว่าหัวใจมีของสิ่งหนึ่งเต้นโครมคราม คล้ายกับจะสำรอกอวัยวะภายในออกมา

เห็นซีโค่วเชี่ยวเต่าและแม่ชีทั้งหมดหน้าขาวซีดดุจกระดาษ ดวงตาเหลือกขึ้นจนเห็นแต่ตาขาว ร่างก็สั่นระริกอย่างรุนแรง ปากยิ่งท่องบ่นยิ่งเร่งร้อนระรัว

เช่นเดียวกับซิมไท่กง อั้วสีซุ้ยและเชี่ยวเชาะ หัวใจยิ่งมายิ่งเต้นตูมตาม เชี่ยวเชาะถึงกับลมลงกับพื้น อั้วสีซุ้ยแม้ยังยืนหยัดอยู่ แต่ปลายเล็บจิกไปในเลือดเนื้อบนฝ่ามือ ส่วนคิ้วเคราของซิมไท่กงสั่นพลิ้วอย่างรุนแรง

ในยามนั้น พลันบังเกิดเสียงขลุ่ยอันสดใสเสนาะโสตดังขึ้น

รังสีการฆ่าฟันความจริงปกคลุมทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดิน ซิมไท่กงและพวกทั้งสาม ใจเต้นระรัวราวกับถูกผู้คนต่อยหมัดใส่ทรวงอก แต่

เสียงขลุ่ยพอดัง คล้ายสายน้ำหนุนเนื่อง กุ้งที่เกยตื้นกลับคืนลงน้ำ เฉกเช่นแสงอาทิตย์ขับไล่เมฆหมอกมืดครึ้ม ทุกประการฟื้นคืนชีวิตใหม่อีกครั้ง

เสียงขลุ่ยคล้ายสหายเก่าพกพากระบี่คู่ใจ ออกท่องเที่ยวถึงแดนไกล และคล้ายหญิงสาวรอคอยชายคนรัก ในที่สุดได้รับข่าวสารตอบรับ

เสียงขลุ่ยบันดาลให้ผู้คนเกิดมโนภาพถึงฟ้าหลังฝน ทุ่งหญ้าอันไพศาล ขุนเขาที่งามตระการ ยังมีนกน้อยไม่ทราบนามตัวหนึ่ง ร้องเพลงขับขานเริงร่า

อั้วสีซุ้ย ซิมไท่กงและเซี่ยวเซาะพอได้ยินเสียงขลุ่ย หัวใจที่เต้นแรงค่อยสงบลง

ร่างของแม่ชีทั้งหมดกลับสั่นระริกรุนแรงกว่าเดิม ซีโค่วเซี่ยวเต่าพลันลืมตาขึ้น ตวัดสองมือ ปักนิ้วทั้งสิบใส่ลำคอซิมไท่กงกับอั้วสีซุ้ย

นางต้องชิงลงมือ ไม่เปิดโอกาสให้หนึ่งชราหนึ่งฉกรรจ์คู่นี้ฟื้นฟูพลังฝีมือได้

ความเคลื่อนไหวนี้แม้รวดเร็วยิ่ง แต่แทบเป็นเวลาเดียวกันกลางอากาศปรากฏคนผู้หนึ่งพุ่งปราดลงมา

ได้ยินเสียงเป๊าะเป๊าะติดต่อกัน ซีโค่วเซี่ยวเต่างงงันวบหนึ่ง เห็นเล็บนิ้วทั้งสิบของนางกุดด้วน เล็บนิ้วทั้งสิบล้วนหักหมดสิ้น

คนผู้นั้นยิ้มเล็กน้อย พลิกเทขลุ่ยไม้ไผ่เขียวมรกตราวกับหยกลงในรูขลุ่ยก็ปรากฏวัตถุหลายชิ้นร่วงพรูลงมา ตกลงบนฝ่ามือของนาง

ซีโค่วเซี่ยวเต่าเพ่งตามอง พบว่าเป็นเล็บนิ้วของนางเอง

ความตื่นตระหนกของนางครั้งนี้ใหญ่หลวงยิ่ง รีบเงยหน้าขึ้น

คนผู้นั้นยังคงแย้มยิ้ม คล้ายคนรู้จักมักคุ้น ปราศจากท่าทีไม่เป็นมิตรแม้แต่น้อย

สิ่งที่สะดุดตาที่สุดคือเสื้อผ้าอาภรณ์ของเขา...เป็นอาภรณ์ชุดขาวไม่แปดเปื้อนฝุ่นละอองแม้ธุลี

คนผู้นี้มีขนคิ้วเรียวงามจรดจอน คล้ายกระบี่พาดเฉียงสองเล่มเมื่อแย้มยิ้มเฉกเช่นมังกรสองตัวโบยบินถึงขอบฟ้า

เขายิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารีบร้อนช่วยคน หากมีที่ใดล่วงเกิน ขอผู้อาวุโสโปรดให้อภัย"

ซีโค่วเซี่ยวเต่าถูกคนที่พอลงมือก็หักเล็บนิ้วสิบนิ้ว เรียกหาเป็น "ผู้อาวุโส" ในใจไม่ทราบเป็นรสชาติอย่างไร ตะกุกตะกักถามว่า

"ท่าน...ท่านเป็นใคร?"

ซิมไท่กงชิงโห่ร้องว่า

"ในที่สุดท่านมาแล้ว"

คนชุดขาวเหลียวหน้าไป วางมือทั้งสองลงบนหัวไหล่ซิมไท่กง ซิมไท่กงตบฝ่ามือใส่แผ่นหลังของอั้วสีซุ้ย ตบจนอั้วสีซุ้ยซวนเซเสียหลักย่อตัวต่อยหมัดใส่พื้นดิน กระแทกเป็นโพรงแห่งหนึ่ง

ดูจากท่าทีของพวกเขา คล้ายยินดีกว่าขอทานเก็บได้ง่วนป้อ (เงินตรารูปลิ่ม) ทองคำอีก

...ในสายตาของนักสู้ผู้กล้าชาวยุทธจักร ยังมีเรื่องใดยินดีกว่าพบพานสหายที่คิดถึงเป็นเวลานานอีก

คนชุดขาวผู้นี้ย่อมเป็นภูษาขาวปิงจิ้นไป๋

ซีโค่วเซี่ยวเต่าพลันกู่ร้องเสียงแหลมเล็กคำหนึ่ง พร้อมกับเสียงกู่ดวงตานางทอประกายเกรี้ยวกราดราวนางอสูรผู้หนึ่ง

แม่ชีทั้งหลายค่อยคล้ายสะท้านตื่นจากความฝัน โซซัดโซเซถอยไปหลายก้าว ประคับประคองกันและกันไว้ จึงทรงกายอยู่ได้ไม่ล้มลง

ปิงจิ้นไป้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสใช้วิชาข่าซิมซุก (วิชาคล้องใจ) ถึงขั้นลึกล้ำสุดหยั่งคาดจริงๆ"

ซีโค่วเซี่ยวเต่ากวาดมองปิงจิ้นไป๊แวบหนึ่ง กล่าวว่า

"นั่นยังไม่เทียบเท่าขลุ่ยเลาเดียวของกงจื้อ"

ซิมไท่กงอดแผดด่ามิได้ว่า

"นางปีศาจใช้หนอนคุณไสยลอบทำร้ายเราผู้เฒ่า หากมิใช่เราผู้เฒ่ามีตบะกล้าแข็ง..."

อั้วสีซุ้ยพลันกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"แล้วกันไปเถอะ"

ซิมไท่กงกระซากเสียงว่า

"แล้วกันไปเถอะอันใด?"

อั้วสีซุ้ยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหมายความว่า หากท่านผู้เฒ่ามีตบะกล้าแข็ง คงไม่ต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากคนภูษาขาวแล้ว"

ซิมไท่กงไม่สามารถโต้แย้ง เพียงเป่าหนวดถลึงตาใส่

ซีโค่วเซี่ยวเต่าพลันทอดถอนใจ กล่าวว่า

"พวกท่านมาทำอะไร? ตอนแรกผู้กล้าท่านนี้บุกรุกสถานที่สำคัญของอารามเรา กล่าวหาพวกเราซุกซ่อนผู้คนอันใด จากนั้นผู้เฒ่าท่านนี้ติดตามมา ต่อยหมัดเตะเท้าใส่ สุดท้ายเป็นปิงกงจื้อมาถึง ขอปิงกงจื้อตัดสินด้วยความยุติธรรมสักครา"

ปิงจิ้นไป๊ได้แต่มองดูซิมไท่กงกับอั้วสีซุ้ยเป็นเชิงถามไถ่ ซิม-ไท่กงร้องว่า

"นี่เป็นเพราะแม่ชีในอารามนี้ฆ่าคน"

ซีโค่วเชี่ยวเต่าส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"แม่ชีที่ฆ่าคนอยู่ที่นี้หรือไม่?"

ซิมไท่กงสำรวจมองแม่ชีเหล่านั้นเที่ยวหนึ่ง พบว่าแม่ชีทั้งสี่ที่ทำร้ายไหนไน่ของเชี่ยวเซาะหาได้อยู่ด้วยไม่ ดังนั้นยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

"คล้ายกับไม่อยู่"

จากนั้นร่ำร้องอย่างนึกได้ว่า

"พวกนางต้องหลบซ่อนอยู่ในอาราม"

ซีโค่วเชี่ยวเต่ามองดปิงจิ้นไป๊ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ปิงกงจื้อ อารามเล้งอึ้งยี่มีแม่ชีทั้งสิ้นสามสิบนาง ชาวยุทธจักรขนานนามว่าวิญญาณสามสิบ วันเวลาที่ผ่านมาไม่เคยเพิ่มหรือลดคนไป ผู้เฒ่าท่านนี้กลับปรักปรำอารามเล้งอึ้งยี่เรา เราก็อับจนปัญญา ขอให้เขาตรวจค้นสถานที่เถอะ"

อั้วสีซุ้ยเคยลอบเข้าอาราม ตรวจค้นห้องหับต่างๆไม่พบสิ่งที่น่า

สงสัย สำนึกตัวว่าพวกตนขาดเหตุผล ย่อมไม่อาจตรวจค้นสถานที่พลันนึกถึงสตรีซึ่งร่ายรำในห้องมืดมิด ดังนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพบเห็นบุรุษผู้หนึ่งดีดพิน สตรีร่ายรำจากที่นี้..."

สีหน้าซีโค่วเซี่ยวเต่าปรากฏแววเคลือบแคลงสงสัยกล่าวว่า

"อย่างนั้นประหลาดแท้ สถานที่ของพวกเรานี้แม้มีขนบธรรมเนียมผิดแผกแตกต่างจากแผ่นดินตงง้วน แต่มิใช่ที่ร่ายรำระบำไฉน..."

เอ่ยถึงตอนนี้ คล้ายนึกได้เรื่องราวใด เนื่องด้วยเรื่องนี้สร้างความตื่นตระหนกแก่นาง สีหน้าต้องแปรเปลี่ยนกลับกลาย

อั้วสีซุ้ยกวาดตาไปในห้องเล็กๆอันมืดมิดอีกครา ไม่พบเห็นผู้คนอันใด จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าหุนหันวู่วาม ต้องขออภัยด้วย"

เขาผู้นี้บอกหนึ่งเป็นหนึ่ง บอกสองเป็นสอง เมื่อพบว่าตัวเองเป็นฝ่ายผิดก็ยอมรับผิด

ซีโค่วเซี่ยวเต่าฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่นไม่นับเป็นอย่างไร..."

นางกล่าวกลบเกลื่อนคำหนึ่ง อดถามมิได้ว่า

"ท่านเห็น...คนทั้งสองนั้นจริงๆ? พวกเขามีรูปลักษณะอย่างไร?"

อั้วสีซุ้ยกล่าวว่า

"อาจบางทีข้าพเจ้าตาฝาดไป"

ซีโค่วเซี่ยวเต่ายังคิดซักถามต่อ ปึงจิ้นไป๊ก็ตบไหล่อั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กง กล่าวกับซีโค่วเซี่ยวเต่าว่า

"คราครั้งนี้เป็นพวกเราเสียมารยาท บุกรุกอารามท่าน ดีที่ทุกท่านไม่ถือสา พวกเราขออำลา"

กล่าวพลางประสานมือคารวะโดยรอบ จากนั้นนำซิมไท่กง อั้ว-สีซุ้ยและเซี่ยวเซาะพลิ้วกายจากไป

5
เพลงโศกของนักฆ่า

คนทั้งสี่เดินทางลงจากเขา ปึงจิ้นไป๊ชิงถามอั้วสีซุ้ยว่า

"คนที่ท่านพบเห็นมีรูปลักษณะอย่างไร? เกรงว่าเขามีส่วนเกี่ยวข้องกับซีโค่วเชี่ยวเต่า และคดีที่เกิดขึ้น"

อั้วสีซุ้ยบังเกิดความตื่นตระหนก ย้อนถามว่า

"คดีอันใด?"

ปึงจิ้นไป๊กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงไม่ได้ผ่านทางมาโดยบังเอิญ แต่เรื่องราวเป็นเช่นนี้ เมื่อปีก่อนธิดาของเจ้ายมโลก ซึ่งเคยครองความเป็นใหญ่ที่แดนกุยจิวฮุ้นหนำเกิดเรื่องขึ้น หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเล้งหวยกีจึงจัดส่งหัวหน้าตึกในสังกัด นามถังจับโหงวเดินทางเข้าแผ่นดินตงง้วน เพื่อสืบหาข้อเท็จจริง

"ต่อมาถังจับโหงวสอดมือผดุงความยุติธรรม ล่วงเกินขิบฮ้วย-

เซียงฮุย (นางสนมดูดเลือด) ฉิ้งแช ฉิ้งแชนำกำลังหลายสิบคนเข้ากลุ้มรุม ข้าพเจ้าไม่อาจนิ่งเฉยดูดาย จึงสอดมือเข้าช่วยเหลือถังจับโหงว จากนั้นคบหาเป็นสหายกัน

"ถังจับโหงวบอกเล่าถึงบทบาทของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อน เป็นที่นับถือเลื่อมใสของข้าพเจ้า ถังจับโหงวฉวยโอกาสเชื้อเชิญข้าพเจ้ามาร่วมงานวันเกิดของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อน แต่ข้าพเจ้าต้องทำศึกกับไต้ต้าเจียงกุน (แม่ทัพขวัญกล้า) จึงไม่ได้เดินทางมา จวบกระทั่งปีนี้ถังจับโหงวส่งนกพิราบสื่อสาร เร่งรัดข้าพเจ้ามาให้จงได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีเรื่องสำคัญผูกมัดตัว จึงออกเดินทางมา คิดไม่ถึง..."

เล่าถึงตอนนี้พลันทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวสืบต่อ

"คิดไม่ถึงถังจับโหงวถูกทำร้ายเสียชีวิต มิหนำซ้ำตายอย่างอนาถ ดังนั้นข้าพเจ้าไม่อาจนิ่งดูดาย อย่าว่าแต่ยังมีคนของพรรคอุ่นร้อนอีกมากหลายถูกพิษเสียชีวิต ทั้งยังลามถึงราษฎรทั่วไป ขณะเดียวกันก็เกิดข่าวลือต่างๆนานา ล้วนไม่เป็นผลดีต่อหัวหน้าพรรคอุ่นร้อน

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเล้งหวยกีเป็นบุคคลอันเที่ยงธรรม ระหว่างที่ครองอำนาจพยายามไกล่เกลี่ยกรณีพิพาทรักษาความสงบเรียบร้อยในมณฑลกุยจิวฮุ้นหนำ นอกจากมีปัญหารักกับธิดาเจ้ายมโลกแล้ว หามีข้อผิดพลาดใหญ่หลวงอันใดไม่ เหตุใดผู้ใดจึงกล่าวโทษเขา แม้แต่บริวารยังเอาใจออกห่าง...

"ดังนั้นข้าพเจ้าเริ่มสืบสาวเรื่องนี้ จากปากคำผู้ตายที่ยังไม่สิ้นลมปราณ ก่อนตายล้วนร้องคำ 'นางปีศาจ' แสดงว่าถูกพิษหนอนคุณไสยจนสติเลอะเลือน หวนนึกถึงบู๊ลิ้มภาคตะวันตกเฉียงใต้ ผู้ที่ถนัดในการ

ใช้วิชาหนอนคุณไสย ประกอบด้วยสามหนอนหนึ่งมังกร หนึ่งมังกรคือหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเล้งหวยกี สามหนอนประกอบด้วยซีคงถ่อ ซีบ้อ-คิ้วและซีโค่วเซี่ยวเต่า"

เล่าอย่างยืดยาวถึงตอนนี้ยิ้มเล็กน้อย ค่อยกล่าวสืบต่อ

"ในสามหนอนมีแต่ซีโค่วเซี่ยวเต่าเป็นสตรี วิญญาณสามสิบในสังกัดนางก็เป็นสตรี ดังนั้นข้าพเจ้ารุดมาสืบเสาะที่อารามเล้งอึ้งยี่ พอดีได้ยินซิมเหลา (ผู้เฒ่าแซ่ซิม) เรียกหาอั้วสีซุ้ย ข้าพเจ้าจึงรีบรุดมาเห็นพวกท่านต่อสู้กัน ดูท่าทีพลังฝีมือซีโค่วเซี่ยวเต่าหาได้สูงเยี่ยมกว่าซิมเหลา ภายในร้อยกว่ากระบวนท่ายากปรากฏผลแพ้ชนะ..."

ซิมไท่กงได้ยินปิงจิ้นไป๊ชมเชยเขา ต้องแยกเขี้ยวออกมา หันไปกล่าวกับเซียวเซาะว่า

"เซี่ยวเซาะ ได้ยินคำพูดของปิงเจกเจ่ก (อาแซ่ปิง) หรือไม่? คำพูดของปิงเจกเจ่กมีน้ำหนักน่าเชื่อถือที่สุดในยุทธจักร"

เซี่ยวเซาะผงกศีรษะกล่าวว่า

"กงกง (ท่านปู่) ข้าพเจ้ากำลังฟัง"

ซิมไท่กงบุ้ยปากต่อปิงจิ้นไป๊ กล่าวว่า

"ท่านเล่าต่อไป"

ปิงจิ้นไป๊สั่นศีรษะกล่าวว่า

"แต่ซีโค่วเซี่ยวเต่าถนัดจัดเจนในการใช้หนอนคุณไสย พอเริ่มต้นก็ใช้วิชางั่งกู้ (เนตรคุณไสย) ควบคุมจิตใจอั้วสีซุ้ย บังคับให้เขาคุกเข่าลง ดีที่เขามีจิตใจเด็ดเดี่ยว บวกกับซิมเหลารุดมาทันท่วงที...หลังจากที่นางพบว่ามิใช่คู่มือพวกท่าน ก็ใช้ออกด้วยเฮียงกู้ (หอมคุณไสย)

และวิชาคล้องใจ อันวิชาคล้องใจเป็นวิชาจิตคุณไสยชนิดหนึ่ง นางรวมพลังจิตของวิญญาณสามสิบบีบคั้นศัตรูใจเต้นแรง จนเส้นโลหิตแตกเสียชีวิต..."

อั้วสีซุ้ยอดถามมิได้ว่า

"มีพลังฝีมือเช่นนี?"

ปิงจิ้นไบ๊ผงกศีรษะยืนยัน กล่าวว่า

"พวกเรามักได้ยินว่า มีเด็กอัจฉริยะใช้พลังจิตบังคับดอกไม้นอกหน้าต่างบานสะพรั่งแล้วโรยรา มีผู้คนใช้พลังแค้นทำลายแจกันดอกไม้แตกสลาย ยังมีนักพรตที่ฝึกวิชาเม้าซัว ใช้พลังจิตควบคุมถ้วยถาดบินว่อนกลางอากาศและนักเสี่ยงทายใช้ศรัทธาจิตบังคับตะเกียบไม้ไผ่ขีดเขียนตัวหนังสือบนถาดทราย...

"ซีโค่วเซี่ยวเต่ารวมพลังจิตของวิญญาณสามสิบ ควบคุมการเต้นของหัวใจศัตรู กล่าวไปเป็นการใช้พลังจิตชนิดหนึ่ง ไม่มีอันใดแปลกพิสดาร แต่หากพวกท่านไม่มีแผนรับมือ ย่อมเพลี่ยงพล้ำพ่ายแพ้ เมื่อครู่ข้าพเจ้าพบว่าเซี่ยวเซาะไม่มีวิทยายุทธ์ติดตัว ถูกควบคุมการเต้นของหัวใจก่อน ได้รับความเจ็บปวดรวดร้าว ต้องคร่างเบาๆอย่างสิ้นตัว พวกท่านพอได้ยิน เสียงสมาธิชั่ววูบ พลอยพลาดท่าเสียทีด้วย"

ซิมไท่กงรับฟังจนยอมรับนับถือ แต่ยังยักไหล่ต่อเซี่ยวเซาะ กล่าวว่า

"คนผู้นี้แม้กล่าววาจาไม่แปลกปลอม แต่ออกจะยกย่องศัตรูเกินไป"

เชี่ยวเชาะก้มศีรษะต่ำด้วยความลำบากใจ กล่าวว่า

"ล้วนเป็นข้าพเจ้าไม่มีดี"

ปิงจิ้นไป๊กับชิมไท่กงพากันถามว่า

"ท่านไม่ดีที่ใด?"

เชี่ยวเชาะใช้นิ้วมือม้วนพันชายเสื้อ กล่าวอย่างไม่สบายใจว่า

"ล้วนเป็นข้าพเจ้าส่งเสียงร้องออกมา ทำร้ายกงกงกับตั่วกอ..."

กล่าวไปแทบร้องไห้ออกมา ชิมไท่กงกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเรามิใช่มีชีวิตเป็นปรกติหรอกหรือ? ท่านลำบากใจอันใด?"

อวสซุยกกล่าวว่า

"ต่อให้ท่านไม่ส่งเสียงร้อง พวกเราก็ไม่อาจต้านทานวิชาคล้องใจของซีโค่วเชี่ยวเต่ากับวิญญาณสามสิบได้"

เชี่ยวเชาะพอฟัง ค่อยมีความรู้สึกดีขึ้น จากนั้นอั้วสีซุ้ยบอกเล่าเหตุการณ์ที่พบเห็นในอารามเล้งอึ้งยี่ให้ทราบ

ปิงจิ้นไป๊พอฟังจบ ต้องจมอยู่ในห้วงความครุ่นคิด พลันถามว่า

"ท่านเห็นว่าซีโค่วเชี่ยวเต่าคุ้นตาอยู่บ้าง?"

อั้วสีซุ้ยผงกศีรษะรับ ปิงจิ้นไป๊ถามอีกว่า

"แต่ท่านไม่เคยพบพานนางมาก่อน?"

อั้วสีซุ้ยผงกศีรษะยืนยัน ปิงจิ้นไป๊เปลี่ยนเป็นถามว่า

"บุรุษที่ดีดพิณกับสตรีที่ร่ายรำ ซึ่งท่านพบเห็นภายในห้องมี

ลักษณะพิเศษอันใด?"

อั้วสีซุ้ยไม่ทันตอบคำ ชิมไท่กงร้องสอดขึ้น

"เขาคงพบเห็นผีสาง ไม่ต้องสืบสาวราวเรื่องแล้ว กลับเป็นเราผู้เฒ่าถูกลอบทำร้าย ไหนไน่ของโกวเนี้ยน้อยนี้ก็ถูกฆ่าตาย พวกเรามิอาจไม่ชำระสะสาง"

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านถูกลอบทำร้ายอย่างไร? ไหนไน่ของ...โกวเนี้ยน้อยนี้ถูกฆ่าอย่างไร?"

ชิมไท่กงชักชวนปึงจิ้นไบ๊และพวกไปกลบฝังซากศพไหนไน่ของเซี่ยวเซาะ จากนั้นมาถึงท่าข้าม ร้องบอกให้เจ้าของเรือแจวเรือมารับพวกเขาลงเรือ แล้วค่อยบอกเล่าเหตุการณ์ที่เขาดักสกัดจดหมายโลหิตจากนกพิราบสื่อสาร จนถูกพิษแทรกซึมทำร้ายให้ทราบ

ปึงจิ้นไบ๊เพ่งตามองเงาจันทร์ ซึ่งทอทาบบนผิวน้ำ กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ข้าพเจ้าคาดว่าจดหมายโลหิตฉบับนั้นไม่มีเจตนาทำร้ายท่าน อาจบางทีเป็นหนึ่งในผู้ประสบภัย เขียนข้อความส่งทางนกพิราบสื่อสารถึงสหาย ขอให้ล้างแค้นแทนเขา น่าเสียดายชิมเหลาท่านชมชอบดักสกัดนกพิราบ พิษร้ายจึงแพร่ระบาดใส่ท่าน"

ชิมไท่กงพอฟังบังเกิดความผิดหวังอยู่บ้าง เขากลับมุ่งหวังให้ฝ่ายตรงข้ามแพร่พิษทำร้ายเขา อย่างน้อยแสดงว่าเขามีความสำคัญ ครามนั้นกล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราไปเสาะหาหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนโดยตรง

ป้องกันมิให้เขาถูกผู้คนทำร้าย”

ปึงจิ้นไป๊กล่าวว่า

“พรุ่งนี้จะเป็นงานวันเกิดของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อน ไม่ว่าภูตผีปีศาจใดคิดทำร้ายเขา ก็ต้องเป็นวันพรุ่งนี้ พวกเรายังมีเวลาอีกคืนหนึ่ง”

ชิมไท่กงบังเกิดความกระตือรือร้นขึ้นมาอีกครา กล่าวว่า

“คืนนี้พวกเราจะไปที่ใด?”

ปึงจิ้นไป๊เห็นเรือข้ามฟากใกล้เทียบฝั่ง จึงกล่าว

“พวกเราขึ้นฝั่งไปแล้วค่อยว่ากล่าว”

ชิมไท่กงกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว

“หวังว่าคืนนี้มีเรื่องราวให้กระทำ นึกถึงครั้งกระโน้นเราอาศัยคันเบ็ดด้ามเดียว ต่อสู้กับสองยอดฝีมือตระกูลถังนามถังกุนกับถังเปีย ถังกุนมีฉายาอาวุธลับไม่เป็นที่สอง ถึงเปียได้รับขนานนามว่า ‘นอกจากไม่ลงมือ ลงมือก็ไม่มี’ เราใช้ข้องใส่ปลารับอาวุธลับของพวกเขาแปดสิบสี่เล่ม ใช้สายเบ็ดมัดพันธนาการพวกเขาราวขนมจ้าง...ภายหลังการศึกครั้งนั้น พวกเขาไม่กล้าออกจากตระกูลถังมาก่อเรื่องอีก”

อ้วสีซุ้ยรู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจ สอดคำขึ้น

“ท่านลืมเอ่ยถึงถังง้วยเหลียง (พระจันทร์แซ่ถัง)”

ชิมไท่กงตะกุกตะกักว่า

“ถังง้วยเหลียงอันใด หามีความสำคัญไม่”

อ้วสีซุ้ยกล่าวว่า

“ท่านอย่าได้เข้าใจว่าเชี่ยวเชาะไม่ล่วงรู้ ก็ประโคมโอ่วุ่นวาย

ท่านจัดการกับถังกุนและถังเปียจริง แต่ถังง้วยเหลียงพอปรากฏกาย ก็ใช้บ้อเฮ้งซี (สายใยไร้สภาพ) สิบสามเส้นคล้องท่านไว้ และใช้อาวุธลับตงชิวง้วยลี้ตีเซี่ยวโหว (ละอองฝนในคืนไหว้พระจันทร์) ถอนดึงเส้นผมหนวดเคราของท่านออกมา ระบายโทสะให้แก่ตี่ตี๋ (น้องชาย) ทั้งสองของนาง"

เซี่ยวเซาะถามด้วยความเป็นห่วงว่า

"กงกงสู้นางไม่ได้ ใช่วิ่งหนีหรือไม่?"

ชิมไท่กงร้องว่า

"เราจึงไม่หนี เราสู้นางไม่ได้ พานร่ำร้องด่าทอ นางบอกให้เราเรียกนางเป็นไหนไน่ (ย่าหรือยาย) ค่อยปล่อยปละละเว้นเรา แต่เราอายุปูนนี้ จะเรียกหานางเช่นนั้นได้อย่างไร?"

เซี่ยวเซาะซักถามว่า

"กงกงไม่ยอมเรียก นางจัดการกับท่านอย่างไร?"

อั้วสีซุ้ยชิงกล่าวว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้าประสบพบเหตุ เสนอตัวเข้าไปต่อสู้กับนาง"

เซี่ยวเซาะลืมตาคู่งามกล่าวว่า

"อย่างนั้นคงขับไล่นางหนีเตลิดไปแล้ว"

ชิมไท่กงหัวร่อจนท้องคัดท้องแข็ง กล่าวว่า

"เขาก็ใช้การไม่ได้ ถูกถังง้วยเหลียงใช้สายใยไร้สภาพ คล้องกระชากล้มลงแล้วล้มลงเล่า สตรีโสโครกนั้นยังหัวร่อเยาะเขาเป็นหมีหมาใหญ่"

เขาบอกเล่าอย่างกระหยิ่มยิ้มย่อง คล้ายลืมเลือนว่าตัวเองก็เป็น

ขุนพลผู้ปราชัย

เชี่ยวเชาะแทบไม่เชื่อว่า กงกงผู้แบกร่างนาง "เห็นบินไปมา" และตั๋วกอที่องอาจหาญกล้าผู้นี้ยังสู้ผู้อื่นไม่ได้ ต้องกล่าวว่า

"อย่างนั้นสตรีโสโครกนั้นใช่ถูกขับไล่ไปหรือไม่?"

ในจิตใจอันบริสุทธิ์ของนาง ยังไม่ทราบว่าคำ "สตรีโสโครก" หมายความว่าอย่างไร?

ชิมไท่กงหัวร่อฮิฮะ ชี้มือไปที่ปลายจมูกปึงจิ้นไบ๊ กล่าวว่า

"ภายหลังเขามาแล้ว"

เชี่ยวเชาะปรบมือหัวร่อร่า กล่าวว่า

"ปึกเจกเจ่กมาแล้ว สามคนทุบตีหนึ่งคน ต้องชนะแน่นอน"

ปึงจิ้นไบ๊ อ้วสีซุ้ยและชิมไท่กงพอฟัง ล้วนมีสีหน้ากระอักกระอ่วน นักสู้ผู้กล้าในยุทธจักรถือสาในการใช้พวกมากเข้าเอาชัย อย่าว่าแต่ฝ่ายตรงข้ามเป็นสตรี ต่อให้ได้ชัยก็ไม่มีเกียรติอันใด

ปึงจิ้นไบ๊ยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่าได้เรียกข้าพเจ้าเป็นปึงเจกเจ่ก เรียกข้าพเจ้าเป็นปึงจิ้นไบ๊ก็ได้"

เชี่ยวเชาะยังไม่กล้าเรียกชื่อปึงจิ้นไบ๊ตรงๆ ปึงจิ้นไบ๊ฝืนยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ

"ข้าพเจ้ารุดไปก็ไม่มีประโยชน์ ตอนนั้นข้าพเจ้ายังขาดประสบการณ์ต่อสู้ เมื่อเผชิญกับยอดฝีมือเช่นถังง้วยเหลียง ก็รู้สึกตึงมือ"

ซึ่งความจริง วีรบุรุษผู้กล้าในยุทธจักรไม่มีฝีมือติดตัวมาแต่กำเนิด หากแต่ไต่เต้าขึ้นมาทีละขั้น สร้างสมประสบการณ์ต่อสู้ทีละ

น้อย

เรื่องราวแห่งการต่อสู้ดิ้นรนของพวกเขา ล้วนเป็นบันทึกตำนานอันตื่นเต้นเร้าใจ

ผู้ซึ่งผ่านคลื่นลมมาอย่างโชกโชน ยังดำรงคงอยู่ได้ ล้วนแล้วแต่มีประสบการณ์ที่ไม่ธรรมดา

เหล่านี้เป็นสิ่งที่เซี่ยวเซาะไม่อาจเข้าใจได้

ซิมไท่กงหัวร่อพลางชิงกล่าวว่า

"ปึงจิ้นไป๊สู้ถึงตอนท้าย พานกลิ้งตัวไปในเล้าสุกรในตลาด จากนั้นโถมใส่ถังง้วยเหลียง ถังง้วยเหลียงเป็นคนรักสะอาด ฟังว่าวันหนึ่งต้องสรงสนานห้าครั้ง แต่ละครั้งต้องโรยดอกไม้สดเจ็ดชนิด มิหนำซ้ำไม่ใช้ข้าวของที่บุรุษกระทบถูกมาก่อน เมื่อปึงจิ้นไป๊ใช้ยุทธวิธีเช่นนี้ ก็ขู่ขวัญจนสตรีโสโครกนั้นเตลิดหนีไป"

เซี่ยวเซาะรู้สึกน่าขบขันยิ่ง นางเห็นปึงจิ้นไป๊สวมชุดขาวสะอาดนึกไม่ออกว่าตอนที่เขาเกลือกกลั้วในเล้าสุกร จะมีสภาพอย่างไร

คนทั้งสี่หัวร่อออกมา โดยเฉพาะเซี่ยวเซาะหัวร่อเสียงสดใสที่สุด อ้วสีซุ้ยและพวกเห็นเช่นนั้น ล้วนปลาบปลื้มประโลมใจ

ซึ่งความจริง พวกเขารื้อฟื้นถึงเรื่องหลัง จงใจบอกเล่าเหตุการณ์น่าขบขัน เพื่อหยอกเย้าให้โกวเนี้ยน้อยนี้เบิกบานใจ ต้องการให้นางลืมเลือนถึงการตายของไหนไน่ และชีวิตความเป็นอยู่อันอ้างว้างเดียวดาย

ปึงจิ้นไป๊พลันยื่นสองมือไปในน้ำ พอชักมือกลับมา ในมือก็คร่าคนร่างเปียกชุ่มโชกสองคน คล้ายกับจับลูกไก่สองตัว ปากถามว่า

"พวกท่านทั้งสองใช่รู้จักพวกเราหรือไม่?"

คนทั้งสองถูกลากดึงขึ้นจากน้ำ ตลอดทั้งร่างไม่อาจขยับเคลื่อนไหว แสดงว่าถูกปิงจิ้นไป๊จี้สกัดจุดไว้ เห็นทั้งสองสวมชุดกันน้ำสีดำ มือถือมีดปลายแหลม คาดว่าตระเตรียมเจาะใต้ท้องเรือข้ามฟาก ลอบทำร้ายผู้คนบนเรือ

ชิมไท่กงบันดาลโทสะ ยื่นมือกระชากร่างคนผู้หนึ่งขึ้นมา ตวาดถามว่า

"ผู้ใดใช้พวกเจ้ามา?"

คนชุดดำนั้นปิดปากสนิทไม่ตอบคำ ชิมไท่กงเดือดดาลเป็นการใหญ่ ขณะจะตบหน้าฝ่ายตรงข้ามสักหลายฉาด อั้วสีซุ้ยพลันกล่าวว่า

"ท่านไม่เห็นเขาถูกจี้สกัดจุดหรือ?"

ชิมไท่กงค่อยได้คิด ตระเตรียมตบคลายจุดให้ ปิงจิ้นไป๊ชิงกล่าวว่า

"ไม่ต้องแล้ว ยังมีคนที่ไม่ได้ถูกปิดสกัดจุดอยู่"

ทุกผู้คนรับฟังจนงงงันวูบ ไม่เข้าใจความหมายในวาจา ปิงจิ้น-ไป๊กล่าวว่า

"นายท้ายเรือ ท่านคิดส่งพวกเราถึงที่ใด?"

ชิมไท่กงกับอั้วสีซุ้ยค่อยตื่นตัวขึ้น พบว่าสายน้ำนี้มิใช่สายน้ำเมื่อขามา ที่ห่างไปยังมีเรือใบสีดำลำหนึ่ง บนเรือชักธงสีดำเข้มผืนหนึ่งคล้ายปักทอสิ่งของใด แต่ใต้แสงเดือนเสี้ยวไม่อาจเห็นชัดตา

เรือใบสีดำแล่นตรงมายังเรือข้ามฟาก เจ้าของเรือข้ามฟากซึ่งสวมหมวกเล้ยใส่เสื้อฟางก็หยุดการค้ำถ่อ ลอยเรืออยู่กลางน้ำ กล่าวว่า

"ปึงจิ้นไบ๊ยอดเยี่ยมสมคำร่ำลือจริงๆ แต่มั่วสีซังจั้ว (อสรพิษคู่ตระกูลมั่ว) มีวิชาทางน้ำยอดเยี่ยม เราเองก็แจวเรือเป็นแรมปี ไม่ทราบประมาทเลินเล่อที่ใด จนถูกปึงกงจื้อสังเกตออกได้?

ซุ่มเสียงนี้แผ่วทุ้มยิ่ง เชี่ยวเชาะต้องการเห็นคนกล่าววาจาให้ชัดตา แต่อั้วสีซุ้ยกับชิมไท่กงไม่ทราบยืนบดบังอยู่ทางหน้าหลังนางตั้งแต่เมื่อใด ทำให้ไม่อาจเห็นได้

ขณะเดียวกัน ผู้อื่นก็ยากที่จะลอบทำร้ายนางได้

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวว่า

"จิวจื้อซัวะชิ่ว (นักฆ่านาวา) เตียหึงชิ่ว เป็นนักฆ่าอันดับหนึ่งแห่งกลางลำน้ำ สองอสรพิษตระกูลมั่วมีวิชาทางน้ำยอดเยี่ยม ข้าพเจ้าย่อมสังเกตพิรุธไม่ออก แต่เมื่อครู่ซิมเหลาร้องเรียกท่าน ท่านแสร้งเป็นไม่ได้ยิน รอจนอั้วสีซุ้ยเรียกซ้ำ ท่านค่อยแจวเรือมา ด้วยพลังการฝึกปรือของซิมเหลา ไม่มีเหตุผลที่ท่านไม่ได้ยิน แสดงว่าเสแสร้งแกล้งหัด เมื่อเป็นการเสแสร้ง ย่อมสะกิดความสนใจของข้าพเจ้าขึ้น เป็นเหตุให้พบเห็นร่องรอยของสองอสรพิษตระกูลมั่ว"

เจ้าของเรือข้ามฟากกล่าวคำ "ประเสริฐ" ถอดเสื้อฟางออกอย่างแช่มช้า ใต้เสื้อฟางเสียบกระบี่เล่มหนึ่ง

กระบี่ของเขามีลักษณะพิเศษ ทั้งกว้าง หยาบ ยาวและใหญ่ ท่าสะพายกระบี่ยิ่งแปลกประหลาด ผู้คนทั่วไปสะพายกระบี่ที่ข้างเอวด้านขวา หรือผูกติดกับกลางหลัง คนผู้นี้กลับเสียบกระบี่กับตรงกลางของสายรัดเอว

นี่หมายความว่าฝักกระบี่แนบติดกับท้องน้อย โกร่งกระบี่แทบ

จรดคาง อย่างนั้นเวลาชักกระบี่ยากลำบากยิ่ง

ชิมไท่กงชมดูเป็นที่ขัดตา หยีตาลงกล่าวว่า

"ท่านไม่แขวนกระบี่ไว้ที่อื่น กลับแขวนอยู่ใต้คอหอย คล้ายกับ..."

ไม่ทันกล่าวจบ พลันหงายร่างท่อนบนไปด้านหลัง จนศีรษะด้านหลังแทบกระทบพื้นกระดานเรือ

ได้ยินเสียงเช้ง ในความมืดปรากฏประกายเย็นเยียบวูบขึ้น แหวกจู่โจมใส่ชิมไท่กงดุจสายฟ้า

คนผู้นั้นกลับชักกระบี่ จู่โจมออกกระบวนท่าหนึ่ง

อั้วสีซุ้ยยืนอยู่หน้าสุด เซี่ยวเซาะยืนอยู่กลาง ชิมไท่กงยืนอยู่ด้านหลัง แต่กระบี่ของคนผู้นี้กลับอ้อมผ่านอั้วสีซุ้ย ล้ำหน้าเซี่ยวเซาะ จู่โจมใส่ชิมไท่กง ทำให้ชิมไท่กงต้องกล้ำกลืนคำพูดไว้ หงายร่างพุ่งถอยหลบเลี่ยง

ประกายเย็นเยียบก็หายวับ ประกายเย็นเยียบกลับคืนสู่ฝัก

ฝักกระบี่ยังเสียบอยู่เบื้องหน้าชุดรัดกุมที่กลัดกระดุมถี่ยิบเบื้องบนจอคอหอย เบื้องล่างยาวเสมอเข่า

ชิมไท่กงถลันวูบกลับมาที่เดิม แต่รอยยิ้มบนใบหน้าสลายคลาย

เคราขาวดอกเลาที่ใต้คางของเขาถูกฟันร่วงหลุดไปร่วมเชียะ อากับปกิริยาพุ่งถอยของเขา เป็นท่วงท่าสวยงามที่สุด แต่อาวุธที่ฝ่ายตรงข้ามชักออกจากฝักกระบี่มิใช่กระบี่ หากแต่เป็นดาบ

เขาหลบรอดจากดาบนี้อย่างหวุดหวิด สร้างความแตกตื่นจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบโซมกาย

ปิงจิ้นไบ๊พลันเอ่ยปาก ซุ่มเสียงของเขาไม่อ่อนโยนเช่นปรกติ หากแต่กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เตียหึงซิ่ว ท่านทำอะไร?"

ไม่ว่าผู้ใดคุกคามทำร้ายสหายของเขา เขาจะไม่เกรงอกเกรงใจต่อคนผู้นั้น

สีหน้าของนักฆ่านาวาเตียหึงซิ่วเย็นชาไร้ความรู้สึก กล่าวเสียงกระด้างว่า

"ท่านก็ทราบว่าเราเป็นนักฆ่าผู้หนึ่ง"

ปิงจิ้นไบ๊กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงทราบว่าท่านเป็นคนผู้หนึ่ง"

นักฆ่านาวาหยุดไปเล็กน้อย จึงกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"จุดประสงค์ของเราเป็นเช่นเดียวกับพวกเขา"

กล่าวพลางชี้มือไปยังสองอสรพิษตระกูลมั่ว ปิงจิ้นไบ๊จึงกล่าว

"คือฆ่าคน?"

นักฆ่านาวาสั่นศีรษะ ชิมไท่กงแม้ยังหวาดหวั่นไม่คลาย แต่ยังอดกล่าวมิได้ว่า

"ประหลาดแท้ นักฆ่านาวาไม่มาฆ่าคน หรือมาเป็นพ่อสื่อ?"

นักฆ่านาวาตาสาดประกายเกรี้ยวกราดอีกครา ปิงจิ้นไบ๊รีบกล่าวว่า

"ขอถามเจตนาการมา"

นักฆ่านาวาตอบว่า

"เพื่อการซื้อหา"

"ใช้อะไรซื้อ?"

"เรือไช่เน้ยจุง (เรือเด็ดดอกบัว) ลำหนึ่ง ดาบเชียกมั่งตอ (ดาบตัดฝัน) หนึ่งเล่ม เพชรตาแมวหนึ่งร้อยลูก บวกกับผืนดินที่สะพานขาดภูเขาโกวชัวจำนวนเก้าสิบลี้"

เรือเด็ดดอกบัวบรรทุกเต็มไปด้วยหญิงงาม แม้มีเงินนับพันนับหมื่นตำลึงทอง ยังยากจะอยู่ค้างแรมสักคืน สตรีบนเรือแม้มิใช่หญิงงามแห่งแผ่นดิน แต่แน่ใจว่ามีเสน่ห์เย้ายวนที่สุด

เรือเด็ดดอกบัวหนึ่งลำ เท่ากับมีสตรีงามเย้ายวนสามสิบนาง แต่ดาบตัดฝันกลับเป็นของวิเศษที่ชาวยุทธจักรใฝ่ฝันครอบครอง

ทั้งนี้เพราะเมื่อครอบครองดาบตัดฝัน มิเพียงมีพลังฝีมือเพิ่มพูนขึ้นเท่าตัว มหาชายงามตานานอนเพรศแพรวอยู่บทหนึ่ง...เมื่อถือครองดาบตัดฝัน หญิงงามมากน้ำใจในต่ำใต้ จะโผเข้ามายังอ้อมอกของเจ้าของดาบตัดฝัน

...นี่ไยมิใช่เป็นความมุ่งมาดปรารถนาของบุรุษหนุ่มทั้งแผ่นดิน?

เพชรตาแมวเป็นยอดอัญมณี เพชรลูกสิบลูกยังไม่อาจแลกเพชรตาแมวครึ่งลูก นักฆ่านาวากลับเสนอให้ถึงร้อยลูก

ผืนดินเก้าสิบลี้เป็นสัญลักษณ์ของความมั่งคั่ง ยังมีค่าทวีคูณยิ่งกว่าตั๋วแลกเงินและทองคำ อย่าว่าแต่เป็นผืนดินที่สะพานขาดภูเขาโกวชัวซึ่งมีทิวทัศน์งามตระการ ไร่นาอุดมสมบูรณ์ ผลประโยชน์จากผืนดินเพียงพอให้จับจ่ายใช้สอยไม่หมดสิ้น

ปิงจิ้งไป๋ยิ้มแล้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้ใดจ่ายอย่างมือเติบถึงเพียงนี้?"

นักฆ่านาวาถลึงตาใส่เขา เขาสวมหมวกเล้ยหลุบต่ำ ยามวิกาลไม่อาจเห็นโฉมหน้าชัดตา แต่ยังเห็นประกายตาอันเจิดจ้าน่าพรั่นพรึง เขากล่าวว่า

"ท่านต้องการให้เราบ่งบอก?"

"เรือเด็ดดอกบัว ดาบตัดฝัน เพชรตาแมว บวกกับผืนดินสะพานขาดภูเขาโกวซัว ฟังดูคล้ายเป็นความฝันอันเลื่อนลอย หากไม่บอกชื่อผู้ซื้อ ไม่ทราบเป็นความจริงหรือแปลกปลอม"

นักฆ่านาวากล่าวว่า

"เราจะบอก แต่หลังจากบ่งบอก พวกท่านมิอาจไม่ขายให้"

เขาชี้มือไปยังด้านหลัง กล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับมาว่า

"เป็นธงศีรษะมนุษย์"

เห็นเรือใบสีดำที่ด้านหลังแล่นใกล้เข้ามาทุกขณะ ธงประจำเรือยังคงเป็นสีดำมืด แต่แล้วปรากฏประกายสีเขียวสว่างวูบขึ้น เห็นธงสีดำปักรูปหัวกะโหลกหัวหนึ่ง

เชี่ยวเซาะแตกตื่นจนหน้าขาวซีด ต้องกัดริมฝีปากจึงไม่ส่งเสียงร้องออกมา

ปิงจิ้นไบ๊เพ่งตามอง เห็นธงบนเรือสีดำพัดพลิ้ว แต่บนเรือไม่มีเงาร่างผู้คนแม้สักคนเดียว ดังนั้นกล่าวว่า

"ธงศีรษะมนุษย์ซีคงถ่อ?"

นักฆ่านาวาไม่ตอบคำ เพียงถามว่า

"ท่านขายหรือไม่?"

"ขายอะไร?"

"คนผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"นางเอง"

กล่าวพลางชี้มือไป คนที่เขาบ่งชี้กลับเป็นเชี่ยวเซาะ

เชี่ยวเซาะสะท้านขึ้นด้วยความตระหนก หลบซ่อนอยู่ด้านหลังของชิมไท่กง

ปึงจิ้นไป๊ยิ้มอีกครา ทวนคำว่า

"นางหรือ?"

"ท่านส่งนางไปยังเรือใบลำนั้น ก็จะเป็นเจ้าของเรือเด็ดดอกบัวดาบตัดฝัน เพชรตาแมวร้อยลูก และผืนดินที่สะพานขาดภูเขาโกวซัว"

"ขอบคุณท่าน แล้วพบกันใหม่"

นักฆ่านาวากระซากเสียงว่า

"หมายความว่ากระไร?"

"หมายความว่าไม่ขายให้"

มือของนักฆ่านาวาแตะด้ามกระบี่อย่างแช่มช้า กล่าวด้วยน้ำเสียงที่พยายามหักห้ามความโกรธแค้นว่า

"ท่านกับนางมีความสัมพันธ์อันใด?"

ปึงจิ้นไป๊ตอบว่า

"มิใช่ญาติมิใช่มิตร แต่นางเมื่อเป็นสหายของสหายข้าพเจ้าเท่ากับเป็นสหายข้าพเจ้า"

ชิมไท่กงยิ้มพลางกล่าวเสริมว่า

"เราขายปลาขายนกกา แต่ไม่ขายสหาย ไม่ว่าเป็นบุรุษสตรี มี

วิทยายุทธ์ติดตัวหรือไม่ล้วนไม่ขาย”

อ้วสีซุ้ยเพียงกล่าวเสียงเย็นชาประโยคหนึ่งว่า

“ท่านไสหัวไป”

นักฆ่านาวาแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ยังคงกล่าวกับปิงจิ้นไป๊ว่า

“ท่านไม่ขายสหาย ก็ต้องขายสิ่งหนึ่งบนตัวท่าน”

ปิงจิ้นไป๊ถามว่า

“เป็นสิ่งใด?”

นักฆ่านาวากล่าวว่า

“นิ้วกลางข้างขวาของท่าน เราเพียงต้องการนิ้วมือของท่านนิ้วหนึ่ง”

เขากลาวยาทละคาวา

“ขอเพียงท่านขายนิ้วมือนิ้วนี้ เรือและดาบ เพชรและผืนดินยังเป็นของท่าน”

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงันไป ผู้ที่กล่าววาจาคืออ้วสีซุ้ย เขากล่าวว่า

“วิทยายุทธ์ของภูษาขาวปิงจิ้นไป๊อยู่ที่นิ้วกลางข้างขวา ท่านซื้อนิ้วมือของเขานิ้วนี้ เท่ากับซื้อชีวิตของพวกเราทั้งหมด”

นักฆ่านาวากล่าวเสียงกระด้างเย็นชาว่า

“เราต้องการซื้อชีวิตของพวกท่านจริง...ชีวิตของพวกท่านทั้งหมด”

ปิงจิ้นไป๊กล่าวว่า

“โลกนี้ไม่มีสิ่งใดซื้อสิ่งมีชีวิตอื่นได้ ชีวิตเป็นของตัวเอง ไม่ว่าผู้ใดก็มีเหตุผลของการมีชีวิตสืบไป”

นักฆ่านาวาแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"หากท่านเป็นมุสิก เราเป็นแมว เราสามารถกัดท่านตายในคำเดียว และสามารถตะปบหยอกเย้าท่านตามอำเภอใจ ผู้เข้มแข็งกลืนคนอ่อนแอ ผู้พิชิตดำรงผู้ปราชัยต้องตาย เป็นเหตุผลอันเที่ยงแท้แต่โบราณกาล"

ซิมไท่กงแค่นหัวร่อเย้ยหยัน กล่าวว่า

"เกรงว่าท่านจึงเป็นมุสิก พวกเราเป็นแมว..."

ไม่ทันขาดคำ นักฆ่านาวาพลันเชิดหน้าขึ้น เสียงเช้งเมื่อชักดาบจากฝักกระบี่ กลับกลายเป็นประกายดาบแหวกจู่โจมใส่ซิมไท่กง

สภาวะดาบคล้ายประกายอันเกรี้ยวกราด ทั้งรวดเร็วทั้งร้อนผ่าวชั่วพริบตาก็บรรลุถึงทรวงอกซิมไท่กง

ดาบนี้เปรียบกับดาบแรก ยังรวดเร็วกว่าเป็นทวีคูณ ซิมไท่กงเพิ่งขยับตัว คมดาบก็กระทบถูกเสื้อผ้าทรวงอกแล้ว

พลันบังเกิดเสียงเป๊าะ ดาบหักกลายเป็นสองท่อน

ปึงจิ้นไป๊ใช้นิ้วกลางข้างขวาเคาะใส่ตัวดาบ ดาบของนักฆ่านาวาคล้ายแท่งน้ำแข็งผจญเปลวเพลิง หักสะบั้นเป็นสองท่อน

นักฆ่านาวางงงันวูบ มองดดาบครึ่งท่อนในมือ สีหน้าปราศจากความรู้สึกใด

ซิมไท่กงหัวร่อแล้ว เขาหยีตาลงกล่าวว่า

"ต่อให้ท่านเป็นแมว คราครั้งนี้กลับเผชิญสุนัข...เป็นสุนัขล่าเนื้อตัวหนึ่ง..."

ปึงจิ้นไป๊กระตุกแขนเสื้อซิมไท่กง เป็นความหมายว่าอย่าได้

กล่าววาจาแดกดันต่อไป

ได้ยินนักฆ่านาวาร้องเพลงๆหนึ่ง เสียงเพลงห้าวหาญ หนักแน่นมีพลัง แฝงท่วงทำนองโศกซึ้งรันทด คล้ายคนโบราณมองดูสายน้ำไหลหลั่งสู่ทิศบูรพา วัฏสงสารไม่เที่ยงแท้ ต้องกล่าวคำไว้อาลัยออกมา

อั้วสีซุ้ยพลันกล่าวว่า

"ระวัง เมื่อเขาร้องจบ เพลงจะฆ่าตัวตาย"

เขาทราบว่าในโลกมีคนชนิดหนึ่ง ไม่ว่าเป็นนักฆ่า หรือเป็นผู้เหี้ยมหาญ ล้วนยอมตายไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ เมื่อจู่โจมล้มเหลวก็ขอยุติชีวิตตัวเอง เฉกเช่นดาวตกร่วงลับจากฟ้า

ซิมไท่กงอดกล่าวมิได้ว่า

"หากแม้นแมวในโลกถูกสุนัขกัดใส่เขี้ยวหนึ่ง ก็พากันฆ่าตัวตายแมวคงสูญพันธุ์ไปแล้ว"

นักฆ่านาวาไม่แยแสสนใจเขา ยังคงร้องเพลงต่อไป

ปิงจิ้นไป๊พลันกล่าวว่า

"หากไม่ต้องการให้เขาตาย ยังมีหนทางหนึ่ง"

ซิมไท่กงถามว่า

"หนทางใด?"

ปิงจิ้นไป๊ชี้มือไปยังเรือใบสีดำลำนั้น กล่าวว่า

"พวกเราบุกขึ้นเรือ ก่อนที่เขาจะร้องจบเพลง ชิงคร่ากุมจู้ยิ้นของเขา ในเมื่อจู้ยิ้นยังสู้ไม่ได้ นักฆ่าในสังกัดไยต้องตาย"

เขาส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

"หากเป็นจู้ยิ้นที่คู่ควรให้เขารับใช้ด้วยชีวิต ก็ไม่สมควรปล่อยให้มือดีในสังกัดยุติชีวิตโดยง่ายดาย"

บนเรือใบสีดำพลันบังเกิดเสียงหัวร่ออย่างเยือกเย็นดังว่า

"แผนอันประเสริฐ แต่หากให้เขาไม่ตาย พวกท่านได้แต่บุกขึ้นมาสถานเดียว"

ยามนั้นเพลงโศกของนักฆ่านาวาร้องถึงท่อนหลังแล้ว อั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงสบตากันแวบหนึ่ง พลันลอยตัวขึ้น

ทั้งสองพุ่งตัวดุจกระสุนที่ถูกยิง พุ่งใส่เรือใบสีดำที่อยู่ห่างไปวาเศษ

ปิงจิ้นไป๊ลอบทอดถอนใจ เซี่ยวเซาะยังอยู่บนเรือข้ามฟาก เมื่ออั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงบุกขึ้นเรือใบสีดำ ตัวเขาได้แต่รั้งอยู่เฝ้าเรือข้ามฟากแล้ว

อั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงบ่ายหน้าสู่หัวเรือของเรือใบสีดำ ขณะจะโถมเข้าไป ภายในห้องท้องเรือที่ดำมืดดุจก้นถ้ำ ปรากฏลมประหลาดโชยออกมา

อั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงกรำศึกอย่างโชกโชน พากันส่งเสียงขู่คำรามและตวาดว่า รองเตอนซังกนและกนว่า

"หนอนคุณไสย"

คำพูดเปล่งจากปาก ทั้งสองพากันกลั้นลมหายใจโคจรพลังไปรอบกาย พุ่งโถมเข้าห้องท้องเรือ

ก่อนเข้าสู่ห้องท้องเรือ อั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงจำต้องสะกิดเท้าบนดาดฟ้าเรือ เพื่อหยิบยื่มพลังพุ่งตัวต่อไป

แต่ปลายเท้าพอสะกิดลง ไม่มีที่หยิบยืมกำลัง ร่างตกวูบลงราวก้อนหินโยนลงสู่ก้นบ่อ

ทั้งสองใจสั่นสะท้าน ที่แท้ "ดาดฟ้า" เรือนี้ไม่มีแผ่นไม้ หากแต่เป็นหลุมดำแห่งหนึ่ง

อั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงเกร็งลมปราณกลางอากาศ คิดโผพุ่งกายขึ้นแต่ร่างเมื่อตกวูบลง พลังก็สิ้นสุด บวกกับกลั้นลมหายใจอยู่ก่อน พลังลมปราณไม่ทันปรับตัว ขณะจะสูดลมหายใจ กลิ่นเหม็นอับที่โชยออกจากในหลุมดำก็ชอนไชเข้ารูจมูกของทั้งสอง

ต่อให้ทั้งสองมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ การสูดดมครั้งนี้ คล้ายยัดสาหร่ายไปในปอด ตลอดทั้งร่างอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง...

ภายในหลุมดำไม่ได้ขังน้ำทะเล หากแต่เป็นน้ำตาย ซึ่งน่ากลัวกว่าท้องทะเลอีก

ปิงจิ้นไบ๊บนเรือข้ามฟาก เห็นเงาร่างหนึ่งดำหนึ่งเทาโผพุ่งขึ้นแล้วตกวูบลง ร้องคำ "หนอนคุณไสย" ครึ่งเสียง ซุ่มเสียงก็กลับกลายเป็นแหบพร่า ฉุกคิดว่าผิดท่ากล่าวกับนักฆ่านาวาว่า

"ดูแลโกวเนี้ยน้อย"

นักฆ่านาวาเพิ่งร้องเพลงโศกจบ ปิงจิ้นไบ๊ก็พลิ้วกายออกไปราวกับนกเหยี่ยวรุ้งสีขาวตัวหนึ่ง

หากเปรียบท่าเหินบินระหว่างนกเหยี่ยวรุ้งกับนกเหยี่ยวเป็นหนึ่งแช่มช้าหนึ่งเร่งร้อน แต่ท่าร่างของปิงจิ้นไบ๊กลับพลิ้วละลิ่วรวดเร็วกว่าเหยี่ยวอีก

ขณะที่อั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงตกวูบลง ปิงจิ้นไบ๊ก็ลอยข้ามกราบ

เรือของเรือใบสีดำไปแล้ว

เขารู้สึกได้ในบัดดลว่า ในอากาศยังมีพิษหนอนแมลงคุณไสยอยู่

ฝ่ายตรงข้ามล่อลวงพวกเขามา แท้ที่จริงชุดหลุมพรางดักล่อให้มาติดกับ

เขายังทราบว่า หลุมดำใต้เรือมีพิษร้ายแรง

แต่ปิงจิ้นไป๊ระบายลมหายใจ ส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง เสียงตวาดคล้ายค้อนใหญ่ กระแทกลงยังศีรษะของเขา บังคับร่างตกวูบเร่งร้อนกว่าเดิมนับสิบเท่า

เขาพุ่งผ่านซิมไท่กง แต่ไม่หยุดยั้งลง จากนั้นพุ่งผ่านข้างกายอั้วสีซุ้ย...อั้วสีซุ้ยมีน้ำหนักตัวมากกว่าซิมไท่กง จึงตกวูบเร็วกว่าซิมไท่กง

ยามนั้น ปิงจิ้นไป๊ห่างจาก “น้ำตาย” ที่ใต้ท้องเรือไม่ถึงสามเชียะ พลันพลิกข้อมือวูบ คว้าจับข้อเท้าของอั้วสีซุ้ย ใช้กำลังผลักดันอั้วสีซุ้ยขึ้นไป

พริบตาดุจประกายไฟ อั้วสีซุ้ยดีดกายกลับขึ้นไป ซิมไท่กงก็ตกลงมาถึงข้างกายปิงจิ้นไป๊

ปิงจิ้นไป๊เอี้ยวตัวเล็กน้อย ปล่อยให้เท้าของซิมไท่กงเหยียบใส่ไหล่บ่าของเขา ปิงจิ้นไป๊พอขยับยกไหล่ ซิมไท่กงก็หยิบยืมพลังทะลึ่งตัวขึ้นไป

แต่ปิงจิ้นไป๊ตกวูบลงแล้วตกวูบลงเล่า ห่างจากน้ำตายนั้นไม่ถึงหนึ่งเชียะ กลิ่นเหม็นประหลาดนั้นรมจนปิงจิ้นไป๊ศีรษะมึนงงเล็กน้อย

ปิงจิ้นไป๊พลันโบกแขนเสื้อทั้งสองกดกระแทกลง แขนเสื้อทั้ง

สองก่อเกิดเป็นลมมรสุมกระแทกใส่ผิวน้ำ พลังหวนสายหนึ่งหนุนส่งร่างของเขาลอยขึ้นอย่างรวดเร็ว

มาตรว่าท่าร่างลอยตัวของเขาเร่งร้อนรวดเร็วยิ่ง น้ำดำที่กระเซ็นซ่านไม่อาจกระเซ็นถูกร่างเขา

เรือใบสีดำออกแบบจัดสร้างอย่างประหลาดพิสดารระหว่างกราบเรือกับห้องท้องเรือ มี “ดาดฟ้าหลุมดำ” หลุมหนึ่ง เหนือห้องท้องเรือมีบันไดวนบันไดหนึ่ง ห้องท้องเรือมืดมิด มีแสงไฟสีเหลืองอยู่จุดหนึ่งคล้ายเป็นไฟปีศาจ

ยามนี้บนบันไดวนยืนไว้ด้วยผู้คนสามคน ยืนหันหลังให้แก่แสงสว่าง

คนทางซ้ายขวาดำมืดมิด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเห็นโฉมหน้าแท้จริงของพวกเขา คนกึ่งกลางแม้อยู่ในความมืด แต่ดวงตาทั้งคู่ทอประกายเขียวปัด คล้ายสัตว์ร้ายกลางป่าดงดิบตัวหนึ่ง

คนทั้งสามเห็นอั้วสีชุ้ย ชิมไท่กงและปิงจิ้นไบ๊ร่วงลิ่วไปทีละคน จากนั้นเห็นอั้วสีชุ้ย ชิมไท่กงและปิงจิ้นไบ๊ดีดกายกลับขึ้นมาทีละคน

พวกเขาทราบว่าคนทั้งสามนี้ร่วงหล่นลงไป แล้วกลับขึ้นมาใหม่ได้ ล้วนสืบเนื่องจากคนผู้หนึ่ง...ปิงจิ้นไบ๊เอง

ดังนั้นพวกเขาเพียงลงมือต่อคนผู้หนึ่ง...ลงมือต่อปิงจิ้นไบ๊ ซึ่งลอยขึ้นมาเป็นคนสุดท้าย

แม้แต่พยัคฆ์ซึ่งเป็นเจ้าแห่งสัตว์ป่า ก็มีเวลาที่อ่อนแรง ราชสีห์ตัวหนึ่งติดบ่วงนายพราน ต้องอาศัยมุสิกช่วยเหลือ หาได้เกินเลย

ความจริงไม่

มาตรว่าปิงจิ้นไป๊พลัดตกหลุมพรางเพราะสหาย แต่ปิงจิ้นไป๊ตอนนี้อยู่ในช่วงเวลาอ่อนล้าที่สุด ภายใต้ศัตรูที่จ้องคุมเชิง ไม่ว่าจุดอ่อนเพียงเล็กน้อยใด ล้วนเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต

คนตาเขียวปัดที่อยู่กลางไม่ได้เคลื่อนไหว

ขณะที่อั๋วสีชุ้ยดีดกายขึ้นมา พยายามโยกร่างโถมไปยังห้องท้องเรือด้านซ้ายมือ เมื่อชิมไท่กงทะลึ่งตัวขึ้น ก็บังคับร่างพุ่งปราดไปทางห้องท้องเรือด้านขวามือ

คนทางซ้ายขวาล้วนไม่เคลื่อนไหว

รอจนปิงจิ้นไป๊ลอยตัวขึ้นมา คนตาเขียวปัดยังไม่เคลื่อนไหว แต่คนทางซ้ายขวาทั้งสองพลันพุ่งปราดออกไป

คนทั้งสองพุ่งฝ่าอากาศ แฝงคลื่นเสียงกระบี่ดังขึ้น ทั้งนี้เพราะทั้งสองชักกระบี่กลางอากาศ เนื่องด้วยชักกระบี่โดยพร้อมเพรียงเพียงบังเกิดเสียงกระบี่เสียงเดียว

กระบี่ทั้งสองเล่มคล้ายงูยาวสีเขียวสองตัว ติดปีกอยู่สองฟากข้างลำตัว ขยับวูบวาบอยู่ทางหน้าหลังซ้ายขวาของปิงจิ้นไป๊ฝ่ายละยี่สิบ-เอ็ดครั้ง

แต่ร่างปิงจิ้นไป๊คล้ายนางแอ่น บินขึ้นโฉบลงด้วยอิริยาบทอันสวยงาม สี่สิบสองกระบี่นั้นไม่อาจกระทบถูกแม้ชายเสื้อของเขา

แต่ร่างของปิงจิ้นไป๊มิอาจไม่พุ่งปราดไปยังกึ่งกลางห้องท้องเรือ

คนทั้งสามพุ่งเฉียดผ่านกลางอากาศ ปิงจินไป๊ทิ้งตัวลงสู่พื้นพอดีอยู่เบื้องหน้าคนตาเขียวปัดนั้น ได้ยินเสียงเช็ง กระบี่สีแดงเพลิง

เล่มหนึ่งจ่อจี้มายังคอหอยของเขา

พร้อมกันนั้น คนใช้กระบี่ทางซ้ายขวาทั้งสองยังคงกระหนาบอยู่สองฟากข้างของเขา

ปึงจิ้นไบ๊พลันหยุดร่างไว้ ยืนตัวแข็งทื่อ กระบี่สีแดงเล่มนั้นก็หยุดชะงักลง ห่างจากคอหอยปึงจิ้นไบ๊ไม่ถึงสามหุน

คนตาเขียวปัดนั้นกะพริบตา ชมเชยว่า

"ฝีมืออันยอดเยี่ยม"

ปึงจิ้นไบ๊ไม่ขยับเคลื่อนไหว ปากกล่าวว่า

"กระบี่อันยอดเยี่ยม"

คนตาเขียวปัดหัวร่อฮาฮา แต่ปลายกระบี่ไม่สั่นพลิ้วแม้แต่น้อย เขากล่าวว่า

"เราความจริงเพียงขอซื้อนิ้วมือของปึงจิ้นไบ๊หนึ่งนิ้ว มิคาดสามารถซื้อชีวิตท่านทั้งชีวิต โดยไม่ต้องจ่ายเงินแม้สักหุนเดียว"

ปึงจิ้นไบ๊ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้านับว่ารับทราบเพ็กฮ้วยฮ้วยเกี่ยมนั้งเท้ากู้ (กระบี่เลือด-ไฟมรกตคุณไสยศีรษะมนุษย์) ของเจ้าของธงศีรษะมนุษย์ชีคงถ่อแล้ว"

ดวงตาของคนตาเขียวปัดยิ่งลุกช่วงโชติ จากนั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ขอเพียงเรายื่นกระบี่เลือดออก เกรงว่าทุกประการก็จบสิ้นแล้ว"

ปึงจิ้นไบ๊มีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร กล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าเข้าใจไม่ผิด สองท่านนี้คงเป็นสองในสี่สำนักฆ่าสังกัดธงศีรษะมนุษย์ นามอึ้งโบ้ยกับบ๊วยโบ่ยแล้ว"

คนตาเขียวปัดคือชีคงถ่อเอง ชีคงถ่อกล่าวว่า

"อึ้งโบ้ย บ๊วยโบ่ยและนักฆ่านาวาเตียหึ่งซิ่ว ล้วนเป็นมือดีในสังกัดธงศีรษะมนุษย์"

ปึงจิ้นไป๊เลิกคิ้วกล่าวว่า

"ฟังว่าในนักฆ่าทั้งสี่ นับคักอวงไง้มีฝีมือสูงเยี่ยมที่สุด ไม่ทราบเขาอยู่ที่ใด?"

กระบี่ของชีคงถ่อแดงวาบขึ้นมาอีกครา ย้อนถามว่า

"ท่านเสาะหาเขาทำอะไร? ท่านเฉกเช่นเนื้อบนเขียง เราเพียงเสือกกระบี่ออกไป ท่านก็จบสิ้นแล้ว"

ปึงจิ้นไป๊ยิ้มแล้ว แต่กล่าวคำพูดประโยคหนึ่งว่า

"ประหลาด"

"ประหลาดอันใด?"

"ข้าพเจ้ากับธงศีรษะมนุษย์ไม่มีความแค้นต่อกัน ท่านต้องการชีวิตข้าพเจ้าทำอะไร?"

"ทั้งนี้เพราะท่านสอดมือยุ่งเกี่ยวมากความ"

รอยยิ้มในดวงตาปึงจิ้นไป๊ยิ่งเข้มข้นกว่าเดิม กล่าวว่า

"แต่ตอนแรกบุคคลที่ท่านคิดฆ่า คล้ายมิใช่ข้าพเจ้า"

"อ้อ?"

"จิตเจตนาตอนแรกของท่าน ก็คล้ายไม่ได้คิดฆ่าคน"

ประกายตาชีคงถ่อเยียบเย็นราวน้ำแข็ง เพียงแค่นเสียงดังเฮอะ

คำหนึ่ง

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวสืบต่อ

"ตอนแรกท่านคิดคร่ากุมคน คนที่คิดคร่ากุมเป็นหญิงสาวอันน่าเวทนา และไม่มีวิทยายุทธ์ติดตัวนางหนึ่ง"

ชีคงถ่อไม่ตอบคำ เพียงจับจ้องมองปึงจิ้นไบ๊ คล้ายกับจะใช้สายตาทะลวงฝ่ายตรงข้ามเป็นรูโลหิตสองรู

รอยยิ้มปึงจิ้นไบ๊ปรากฏขึ้นที่มุมปาก กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าประหลาดใจ ที่ธงศีรษะมนุษย์ไฉนปล่อยวางการค้าใหญ่ยุดมาคร่ากุมหญิงสาวนางหนึ่ง มิหนำซ้ำเพราะเพื่อหญิงสาวนางนี้ ไม่เสียดายกับการฆ่าพวกเราทั้งสาม"

อ้วสีซุ้ยที่ด้านหลังขู่คำรามว่า

"ผายลม ผู้ใดฆ่าพวกเราได้?"

พลางรวบมือกำเป็นหมัดคิดโถมเข้ามา ชีคงถ่อชิงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านเข้ามาก้าวเดียว ต่อให้ท่านยังผายลมได้ ปึงจิ้นไบ๊ก็ไม่มีลมให้ผายแล้ว"

พลางบังคับกระบี่สีแดงเพลิงคืบหน้าไปอีกสองหน จนปลายกระบี่ห่างจากคอหอยปึงจิ้นไบ๊ไม่ถึงหนึ่งหุน

อ้วสีซุ้ยคล้ายตะปูที่ถูกตอกตรึงกับเนื้อไม้ ยืนตัวแข็งทื่อกับที่ หน้าผากชิมไท่กงปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา กล่าวว่า

"ชีคงถ่อ มีวาจาค่อยๆ ว่ากล่าว"

ชีคงถ่อกล่าวว่า

"น่าเสียดายเรากับพวกท่านไม่มีคำพูดจะกล่าว"

นิ้วทั้งสิบของอั้วสีชุ้ยแทบจมลึกไปในใจกลางฝ่ามือกล่าวว่า

"ท่านกล้าฆ่าเขา เราจะใช้เลือดล้างลำเรือ"

ชีคงถ่อส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า

"ทางด้านนันกล่าวล่อหลอก ทางด้านนี้คิดข่มขู่ แต่ขอเพียงกระบี่เราแทงทะลวงคอหอยภูษาขาว พวกท่านทั้งสองก็มิใช่คู่มือของมือดีทั้งสามของเรา"

ปิงจิ้นไบ๊พลันกล่าวว่า

"ไม่ทราบท่านเคยได้ยินวิทยายุทธ์แขนงหนึ่งหรือไม่?"

ชีคงถ่ออดถามมิได้ว่า

"วิทยายุทธ์อันใด?"

ปิงจิ้นไบ๊กล่าวว่า

"มีวิทยายุทธ์แขนงหนึ่งเคลื่อนไหวทีหลังบรรลุถึงก่อน ใช้ความอ่อนพิชิตความแข็ง..."

ชีคงถ่อไม่ได้รับฟังจนจบ

เขาฟังความหมายในวาจาปิงจิ้นไบ๊ออก

ความหมายของปิงจิ้นไบ๊รวบรัดยิ่ง...เขายังไม่ตาย กระบี่เล่มหนึ่งจ่อใส่คอหอยของเขา มิใช่แทงทะลุคอหอยของเขา

ชีคงถ่อแทงกระบี่ออกในบัดดล

กระบี่ของเขาห่างจากลำคอปิงจิ้นไบ๊ไม่ถึงหนึ่งหุน เขาจะไม่ปล่อยให้ปิงจิ้นไบ๊มีโอกาสกล่าววาจาอีก

ขอเพียงเขาเสือกกระบี่ออกอีกหนึ่งหุน ก็จะแทงทะลุคอหอยปิง

จิ้นไบ๊ แต่ในระยะห่างหนึ่งหุนนั้น พลันเพิ่มของสิ่งหนึ่ง

เป็นปลายนิ้วของปีงจิ้นไบ๊

เสียงตึงคราหนึ่ง กระบี่แทงใส่ปลายนิ้วปีงจิ้นไบ๊ กระบี่หักสะบั้น ส่วนปลายกระบี่พุ่งวาบไปในห้องท้องเรือ

ซีคงถ่อร่ายรำกระบี่เป็นบปผากระบี่อย่รอบกายอึ้งโบ้ย บ๊วยโบ่ย พากันใช้กระบี่ แทงออกยี่สิบสามกระบี่ ฟันออกสี่สิบเอ็ดกระบี่ แต่ปีงจิ้นไบ๊โผพุ่งกายดุจกระเรียนขาว ทิ้งเท้าลงบนเสากระโดงเรือ

ซีคงถ่อขู่คำรามว่า

"ดรรชนีชี้บุคคล ฟันดาบหมื่นกระบี่แปรเป็นความอ่อนนุ่ม... ท่านฝึกปรือวิชาเตี้ยมเจี๊ยะเซ้งกิม (เนรมิตศิลาเป็นทองคำ) สำเร็จ?"

ได้ยินเสียงปีงจิ้นไบ๊ลอยล่องมาตามลมว่า

"น่าเสียดายศิลายังเป็นศิลา ทองคำยังเป็นทองคำ"

6

ภูษาขาวสยบนางรำ

อึ้งโบ้ย บ๊วยโบ่ยคิดทะยานติดตามขึ้นไป แต่แล้วพบว่าสถานการณ์ไม่เอื้ออำนวยให้

อั้วสีซุ้ยกับชิมไท่กงหนึ่งจับจ้องมองอึ้งโบ้ย หนึ่งถลึงตามองบ๊วยโบ่ย คล้ายตระเตรียมซื้อขายกับพวกเขาแน่นอน

ส่วนปึงจิ้นไบ๊อยู่เบื้องสูง สถานการณ์ไม่เป็นผลดีต่อชีคงถ่อและพวก

ชีคงถ่อขณะจะร้องสั่งให้ล่าถอยกลับเข้าห้องท้องเรือ ภายในห้องท้องเรือพลันปรากฏผู้คนสองคนเดินออกมา

คนทั้งสองหนึ่งสวมชุดดำ ใบหน้าเหลืองซีด แต่ในซอกแขนหนีบพิณสีแดงเพลิงคันหนึ่ง

ยังมีอีกคนหนึ่ง สะกดจนอั้วสีซุ้ยยืนตะลึงลานกับที่

นางเป็นสตรีในเครื่องแต่งกายชุดโบราณนางหนึ่ง

มาตรว่าเป็นยามวิกาล ผิวพรรณของนางยังขาวละลานบุคลิกภาพสูงสง่า ตาคู่งามยามกวาดกราด สะกดจนอั้วสีซุ้ยไม่กล้าสบสายตาด้วย

สตรีแต่งกายโบราณกวาดตามองสภาพในบริเวณรอบหนึ่ง จึงกล่าว

"ซีคง เรื่องอันใด?"

ซีคงถ่อลังเลเล็กน้อย จึงกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"แผนการของพวกเราถูกเด็กน้อยเหล่านี้ก่อกวนวุ่นวาย วันนี้พวกเขาปรากฏขึ้นที่อารามเล้งอึ้งยี่ คาดว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับวิญญาณ-สามสิบ"

สตรีแต่งกายโบราณนั้นส่งเสียงดังอืมม์ เงยหน้ามองเสากระโดงเรือ กล่าวว่า

"สหายเบื้องบนหากไม่เกี่ยวข้องกับคดี ขอให้รีบกลับไป"

ซุ่มเสียงของนางไพเราะน่าฟัง คนเงยหน้าเล็กน้อย เป็นอิริยา-บถอันงามพิสุทธิ์ชนิดหนึ่ง

ซิมไท่กงขุ่นเคืองนางไม่เหลือบมองเขาแม้สักแวบเดียว ดังนั้นซีคงจึงกล่าวว่า

"แล้วท่านเป็นใคร? สตรีนางหนึ่งร่ำร้องว่นวายอันใด?"

สตรีแต่งกายโบราณเผยอยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"กงกงผู้เฒ่าไว้เคราขาวน่าดู คิดไม่ถึงมีโทสะรุนแรงถึงเพียงนี้"

ซิมไท่กงคิดไม่ถึงนางไม่เหลือบมองมาทางด้านนี้ กลับคล้ายศึกษาเขาเป็นเวลานาน ต้องพึมพำว่า

"มิน่าเล่าระหว่างนี้พรรคอุ่นร้อนเกิดเรื่องประหลาดซ้ำซ้อน

ที่แท้สตรีละแวกมณฑลกุยจิว ฮุ้นหน่ำมีดวงตางอกเงยที่ท้ายทอย"

คำพูดนี้กล่าวเป็นเชิงเหน็บแนม คำพูดพอกล่าว ชายฉกรรจ์ชุดดำที่โอบพิณสีแดงเพลิงพลันขู่คำรามก้อง จากนั้นลงมือ

เขาต่อยหมัดเตะเท้า กระบวนท่าล้วนประหลาดพิกล ผิดแผกแตกต่างจากวิชาฝีมือของแผ่นดินตงง้วน ซิมไท่กงต้านรับเจ็ดแปดกระบวนท่า คนถูกคุกคามถอยไปเจ็ดแปดก้าว

ได้ยินเสียงขวับ ในมือซิมไท่กงเพิ่มคันเบ็ดคันหนึ่ง คันเบ็ดยามสะบัดกวัดแกว่ง สายเบ็ดสั่นไหววูบวาบ แหวกฝ่าอากาศเป็นเสียงดัง ถึงรอบชายฉกรรจ์ชุดดำล่าถอยไปเจ็ดแปดก้าวบ้าง

ชายฉกรรจ์ชุดดำคำรามเบาๆ สลัดศีรษะจนผมเหลืองชีดสยายลงมา คนหมุนควางละลวราง คลายลมพายุสดาหอบหนึ่ง คลายธงเหล็กสีทึบผืนหนึ่ง ม้วนกวาดใส่ซิมไท่กง

ซิมไท่กงก็บังเกิดความคิดเอาชัย สลัดศีรษะบังคับเคราขาวใต้คางกวาดจู่โจมออก ผมสีเหลืองเคราสีขาวม้วนพันกันเป็นพัลวัน

ได้ยินทั้งสองร้องคำรามโดยพร้อมเพรียง ชายฉกรรจ์ชุดดำโซซัดโซเซล่าถอย ปรากฏผมสีเหลืองสิบกว่าเส้น โชยพัดพลิ้วลงจากกลางอากาศ

สีหน้าของชายฉกรรจ์ยิ่งเหลืองชีดกว่าเดิม แต่กลับปรากฏรอยยิ้มอันลี้ลับขึ้นวูบหนึ่ง

ปิงจิ้นไป๊พลันร้องคำ "ระวัง" พลิ้วกายลงจากกลางหาวราวกับร่มสีขาวคันหนึ่ง

ซิมไท่กงได้ชัยหนึ่งกระบวนท่า ขณะกระหยิ่มยินดี พลันรู้สึก

ปวดแปลบที่ปลายคาง พอยกมือบีบเค้น ก็บีบหมัดตัวหนึ่งตายคามือ

...เป็นตัวหมัดจากที่ใด?

ชิมไท่กงพอนึกถึงข้อนี้ ก็ไม่สามารถเปล่งคำถามจากปาก ทั้งนี้เพราะลิ้นของเขาพองคับปาก กล้ามเนื้อใต้คางล้วนชาด้านไร้ความรู้สึก

ปึงจิ้นไบ๊พอพลิ้วกายลงมา ก็ลงมือจี้สกัดจุดรอบคอของชิมไท่กงเจ็ดแห่ง จากนั้นหันขวับไปยังชายฉกรรจ์ชุดดำ กล่าวว่า

"ยาขจัด"

ชายฉกรรจ์ชุดดำแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ผู้ใดล่วงเกินกงจู้ (เทพธิดา) ต้องเป็นใบ้หูหนวกไปชั่วชีวิต"

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวว่า

"หากเขามีที่ใดล่วงเกิน ข้าพเจ้าจะขอขมาโทษแทน แต่ท่านลอบทำร้ายเขา คิดทำให้เขาเป็นใบ้หูหนวก ออกจะไม่ยุติธรรม"

ชายฉกรรจ์ชุดดำสวนคำว่า

"หากท่านเก่งกล้าสามารถ ก็มาหยิบฉวยยาขจัดไป"

อ้วสีซุ้ยคำรามด้วยโทสะ ต่อยหมัดออกไป ชายฉกรรจ์ชุดดำหาหวาดหวั่นไม่ ต่อยหมัดเข้าปะทะอย่างหักโหม

เสียงโครมคราหนึ่ง ชายฉกรรจ์ชุดดำเซถอยไปเจ็ดแปดก้าว ใบหน้าเหลืองซีดกว่าเดิม

อ้วสีซุ้ยตวาดสำทับว่า

"ดูว่าท่านจะมอบยาขจัดออกมาหรือไม่?"

พลางกระแทกหมัดออก ชายฉกรรจ์ชุดดำก็ดื้อรั้นยิ่ง รับหมัด

นี้อย่างหักโหมเป็นคำรบสอง

พลันปรากฏมือคู่หนึ่งยื่นปราดเข้ามา แยกย้ายคว้าจับชีพจรข้อมือของทั้งสองไว้

เจ้าของมือคู่นี้คือปึงจิ้นไบ๊ ปึงจิ้นไบ๊กล่าวว่า

"หมัดของเขาซ่อนลวดลาย อย่าได้หลงกล"

อั้วสีซุ้ยเพ่งตามอง ค่อยพบว่าบนนิ้วกลางข้างขวาของชายฉกรรจ์ชุดดำ ไม่ทราบสวมวงแหวนสีเขียวครามปลายแหลมวงหนึ่งตั้งแต่เมื่อใด ต้องกระซากเสียงว่า

"ฝีมืออันต่ำช้าสามานย์"

ชายฉกรรจ์ชุดดำกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านทราบอันใด? นี่เป็นวิชาหนอนคุณไสยอันเที่ยงแท้"

ปึงจิ้นไบ๊ผงกศีรษะกล่าวว่า

"สองพี่น้องซีคง หนึ่งสำนักสองผู้เข้มแข็ง วันนี้ได้พบพาน นับว่าสมดังคำร่ำลือ"

ชายฉกรรจ์ชุดดำถลึงตาใส่ ร้องว่า

"ท่านปล่อยมือ..."

เขาสะบัดดิ้นรน แต่มือขวาตกอยู่ใต้เงื้อมมือปึงจิ้นไบ๊ ไม่อาจดิ้นหลุดได้ ยามอับอายกลายเป็นโทสะ เอี้ยวตัวสลัดผมสีเหลือง หวดใส่ปึงจิ้นไบ๊

ปึงจิ้นไบ๊พลันคลายมือออก ชายฉกรรจ์ชุดดำรู้สึกมือขวาผ่อนคลายได้รับอิสระ จากนั้นเส้นผมตึงวูบ ที่แท้ปึงจิ้นไบ๊คลายมือจากการคร่ากุมข้อมือ คว้าผมของเขาแทน

ชายฉกรรจ์ชุดดำเจ็บปวดจับใจ แต่ยังขบกรามกลั้นกลืนไว้ ปึงจิ้นไบ๊กล่าวย้ำคำเดิมว่า

"ยาขจัด"

ชายฉกรรจ์ชุดดำไม่ตอบคำไม่เคลื่อนไหว ปึงจิ้นไบ๊ได้แต่เหลียวหน้าไปยังซีคงถ่อ กล่าวว่า

"ซีคงถ่อ ท่านเห็นเฮียตี่ (น้อง) ได้รับความลำบาก ยังไม่มอบยาขจัดแทนเขาอีก?"

ซีคงถ่ออดสะท้านใจมิได้ กล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าเขาเป็น..."

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวว่า

"สามซีแห่งฮุ้นหนำ นับธงศีรษะมนุษย์เข้มแข็งที่สุด ผู้นำเป็นสองพี่น้องซีคง ท่านเป็นกอกอ (พี่ชาย) เรียกว่าซีคงถ่อ เขาเป็นเฮียตี่ (น้องชาย) เรียกว่าซีคงเถี่ยว ภายหลังเจ้ายมโลกเสียชีวิต ซีคงเถี่ยวเสียชีวิตในเหตุการณ์อารักขากงจู้ไฟเย็น แต่วิชาเจ่กตึ๋งแซซีโชยเตี้ยมโหว โหงวจับฮี้คิ้มบ้วนซี้ซื้อ (เส้นผมหนึ่งวาฝนพันจุด พิณห้าสิบสายม้วยมรณ์หมื่นครั้ง) ของเขา สุดที่ผู้อื่นจะลอกเลียนได้...หากแม้นโกวเนี้ยนางนี้เป็นกงจู้ไฟเย็นชิชอแจ้ แสดงว่าซีคงเถี่ยวยังไม่ตาย..."

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า

"ท่านยังคงมอบยาขจัดออกมา ข้าพเจ้าจะไม่ทำร้ายเฮียตี่ท่านแม้สักขุมขนหนึ่ง"

ซีคงถ่อมีสีหน้าลังเล เหลียวหน้าไปยังสตรีแต่งกายโบราณนั้นเป็นเชิงถามไถ่

สตรีแต่งกายโบราณแย้มยิ้มแล้ว แย้มยิ้มอย่างเหนื่อยล้าอยู่บ้าง เห็นซึ้งถึงเรื่องราวทางโลกอยู่บ้าง จากนั้นกล่าวถามว่า

"อริยชนภูษาขาวปึงจิ้นไป๊?"

ปึงจิ้นไป๊ผงกศีรษะกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงการมายังมณฑลกุยจิวฮุ้นหน่ำครั้งนี้ จะได้พบหน้าซิโกวเนี้ย ซึ่งแทบเป็นบุคคลในเทพนิยาย น่าเสียดายทางด้านนั้นมีคนไข้ซึ่งพูดไม่ได้ รอคอยความเมตตาผ่อนผันจากกงจู้"

สตรีแต่งกายโบราณคือกงจู้ไฟเย็นซิซอแจ้ นางกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ทางด้านนี้ก็มีสหายที่ไม่อาจขยับศีรษะ ต้องการให้กงจื้อปล่อยมือ"

ปึงจิ้นไป๊คลายมือจากการคว้าจับเส้นผมของชีคงเถี่ยว ถอยปราดไปด้านข้าง

ชีคงเถี่ยวมีสีหน้าขุ่นข้องเคืองใจ ขณะจะลงมือกงจู้ไฟเย็นโบกมือวูบหนึ่ง ชีคงเถี่ยวพบว่าขวดยาขจัดในอกเสื้อของเขา ตกไปอยู่ในมือกงจู้ไฟเย็นแล้ว

กงจู้ไฟเย็นยิ้มเล็กน้อย ยื่นส่งยาขจัดให้แก่ปึงจิ้นไป๊ นิ้วมือของนางเรียวยาวขาวนวล คล้ายสลักจากหยกขาวก็มิปาน

ปึงจิ้นไป๊กล่าวขอบคุณ ยื่นมือรับขวดยามา ขณะจะให้ซิมไท่กงรับประทาน พลันเห็นเงาคนถลันวูบหนึ่ง กงจู้ไฟเย็นพลิ้วกายเข้ามาค่ันอยู่หว่างกลางของเขากับซิมไท่กง ปากกล่าวว่า

"ท่านปลดปล่อยชีคงเถี่ยว เรามอบยาขจัดให้แก่ท่าน แต่หาก

ท่านคิดป้อนตัวยาให้กงกงท่านนี้รับประทาน ต้องแสดงฝีมือออกมาแล้ว"

ปิงจิ้นไป๊มองดูสีหน้าของซิมไท่กง กล่าวว่า

"ช่วยคนสำคัญกว่า ล่วงเกินแล้ว"

พลางยื่นนิ้วหัวแม่มือ นิ้วชี้ นิ้วกลางข้างซ้ายบีบคางของซิมไท่กงจนซิมไท่กงอ้าปากขึ้น จากนั้นดีดนิ้วกลางข้างขวา ดีดพุ่งยาเม็ดใส่ปากซิมไท่กง

ทันใด นิ้วมือหยกดุจลำเทียนสองนิ้วยื่นปราดมา คีบจับยาเม็ดนั้นไว้ กงจู้ไฟเย็นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ได้รับการออมมือแล้ว..."

ไม่ทันกล่าวจบ ได้ยินเสียงซี่ ตัวยาเม็ดหนึ่งพุ่งเข้าปากของซิมไท่กง

ที่แท้ปิงจิ้นไป๊สับเปลี่ยนยาเม็ด ตัวยาที่ดีดพุ่งออกไปก่อน เป็นยาห้ามเลือดธรรมดา ฉวยโอกาสที่กงจู้ไฟเย็นสกัดช่วงชิงยาเม็ด ดีดพุ่งตัวยาอีกเม็ดหนึ่งตามติดออกไป

กงจู้ไฟเย็นหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ยกมือปิดปากกล่าวว่า

"ขออภัย ตัวยาที่ข้าพเจ้าให้แก่ท่าน เป็นยาเม็ดซิกซิมสั่งฮุ้นปุกไอ้ยตัง (ยาเม็ดสูญจิตสิ้นวิญญาณไม่คืนกลับ)"

ปิงจิ้นไป๊รับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป จี้นิ้วดุจประกายไฟ จี้สกัดจุดรอบปากและลำคอของซิมไท่กง ซิมไท่กงก็อาเจียนน้ำและเศษอาหารออกมา ในจำนวนนี้มียาเม็ดนั้นรวมอยู่ด้วย

ปิงจิ้นไป๊กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"ข้าพเจ้ามอบคนเป็นให้แก่ท่าน ท่านกลับจ่ายยาพิษ..."

กงจู้ไฟเย็นโบกแขนเสื้อ ม้วนรับยาเม็ดนั้นเอาไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยาเม็ดเป็นของจริง เป็นท่านหลงเชื่อคำพูดของเรา บังคับให้เขาคายยาเม็ดออกมา"

ปิงจิ้นไป๊พลันกล่าวคำ "ล่วงเกินแล้ว" ถลันวูบถึงเบื้องหน้ากงจู้-ไฟเย็น ยื่นมือหมายช่วงชิงยาเม็ดมา

กงจู้ไฟเย็นพลิ้วกายดุจเทพธิดาเหินฟ้า คล้ายนางอัปสรบนภาพวาดตุงฮ้วงสมัยโบราณ กรีดกรายอย่างชดช้อยงดงาม

ปิงจิ้นไป๊ช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก แต่ภายใต้ท่วงท่ากรีดกรายของนางคล้ายกับสภาวะจู่โจมของปิงจิ้นไป๊ ใช้ออกเพื่อสอดรับกับท่าร่ายรำของนางก็มิปาน

อั้วสีชุ้ยชมดูอยู่ครู่หนึ่ง สีหน้ากลับกลายเป็นเคร่งเครียดทีละน้อย

เท่าที่เขาทราบ ปิงจิ้นไป๊ไม่เคยพ่ายแพ้มาก่อน ไม่ว่าศัตรูมีฝีมือกล้าแข็งปานใด ปิงจิ้นไป๊ต้องมีหนทางพิชิตชัย

แต่สภาพเบื้องหน้าคล้ายผิดแผกแตกต่าง

การต่อสู้ครั้งนี้ดูไปไม่ตื่นเต้นระทึกขวัญ ปิงจิ้นไป๊ความจริงเป็นฝ่ายรุก แต่แล้วกลับกลายเป็นผู้ร่วมร่ายรำกับกงจู้ไฟเย็น แปรสภาพเป็นตัวประกอบคนหนึ่ง

คล้ายกับกงจู้ไฟเย็นเป็นผู้ร่ายรำ ปิงจิ้นไป๊เพียงเป็นชุดร่ายรำของนาง โบกกระพือพลิ้วตามท่วงท่าของผู้ร่ายรำ

ไฟสีเหลืองในห้องท้องเรือสั่นไหวเบาๆ ชุดสีขาวของปึงจิ้นไบ๊ยิ่งมายิ่งมืดหม่น เครื่องแต่งกายโบราณของกงจู้ไฟเย็นยิ่งเฉิดฉาย คล้ายธิดาวารีลอยขึ้นจากวังมังกรสมุทร ปรากฏแก่สายตามวลมนุษย์

ซีคงถ่อ ซีคงเถี่ยวสองพี่น้อง อึ้งโบ้ย บ๊วยโบ่ยเริ่มยิ้มออกทีละน้อย

หลังจากที่เจ้ายมโลกเสียชีวิต ตำแหน่งยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งกุยจิว ฮุ้นหนำ สมควรตกเป็นของกงจู้ไฟเย็น นางไม่ได้สร้างความผิดหวังแก่ผู้คนจริงๆ

ยามนั้น เงาคนที่ฉวัดเฉวียนกรีดกรายพลันเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น

ปึงจิ้นไบ๊พลันถอยปราดจากวง ก่อนที่ซีคงเถี่ยวจะมีปฏิกิริยาใดพิณในมือก็ถูกปึงจิ้นไบ๊ช่วงชิงไป

ซีคงเถี่ยวตวาดด้วยโทสะ ถาโถมไปเบื้องหน้า แต่ภายใต้เงาระบำของกงจู้ไฟเย็น คล้ายกับร่างแห่ไร้สภาพปากหนึ่งปิดกั้นเขาเอาไว้ไม่สามารถแทรกตัวเข้าไป

ปึงจิ้นไบ๊พอช่วงชิงพิณมา ก็กรีดนิ้วลงบนสายพิณ ดีดเป็นเสียงดังหลายครา

เสียงพิณเหล่านี้พอเข้าหูผู้อื่นยังพอทำเนา แต่พอกระทบโสตกงจู้ไฟเย็น ต้องสะท้านใจอย่างรุนแรง

ที่แท้ท่วงทำนองพิณที่ปึงจิ้นไบ๊ดีดบรรเลง เป็นบทเพลงซึ่งนางดัดแปลงท่าร่ายรำเป็นวิชาฝีมือ และหล่อหลอมเคล็ดวิชาฝีมืออยู่ในท่าร่ายรำ

หากแม้นดีดบรรเลงเป็นท่วงทำนองอื่น ย่อมไม่ส่งผลต่อกงจู้ไฟ-เย็น แต่ปิงจิ้นไป๊คำนวณท่าร่ายรำของนาง ดีดบรรเลงเป็นท่วงทำนองสอดรับ พร้อมกับถ่ายทอดพลังไปในเสียงพิณ ทำให้กงจู้ไฟเย็นต้องกรีดกรายร่ายรำตามอย่างลืมตัว

เสียงพิณเช่นสายน้ำ ดำเนินอยู่ครู่ใหญ่ ท่าร่ายรำของกงจู้ไฟ-เย็นเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดแจ้ง

ที่แท้ปิงจิ้นไป๊เปลี่ยนจังหวะเสียงพิณเล็กน้อย บางครั้งเร่งเร็วขึ้น บางครายืดท่วงทำนองออกไป เป็นเหตุให้ท่าร่ายรำของกงจู้ไฟเย็นผิดเพี้ยนตาม เผยช่องว่างจุดอ่อนออกมา

เมื่อถึงตอนท้าย ปิงจิ้นไป๊ไม่ชิงจู่โจมอีก เพียงขยับเคลื่อนกายบรรเลงเพลงพิณเพลงแล้วเพลงเล่า

กงจู้ไฟเย็นร่ายรำตามท่วงทำนองเพลงพิณ แต่ท่าร่ายรำไม่เป็นผลคุกคามต่อปิงจิ้นไป๊อีก หากทว่าอยู่ภายใต้การควบคุมของปิงจิ้นไป๊

เห็นท่าร่ายรำของกงจู้ไฟเย็นเร่งเร้าถึงขีดสุด ยืดเหยียดแขนก้าวย่างเท้า ประหนึ่งเหินข้ามขุนเขาคีรี หมุนตัวราวกับนางแอ่นโผบินเข้าพนา ร่ายรำจากแดนกังหน๋าถึงนครเซี่ยงอัน

แม้แต่ปิงจิ้นไป๊ก็ท่มเทสติสมาธิกับท่วงทำนองพิณ ดีดบรรเลงเป็นบทเพลงสุดยอดในแดนดิน

ในที่สุดบทเพลงสิ้นสุด ท่าร่ายระบำยุติลง

แสงจันทร์ส่องต้องผิวน้ำ เป็นระลอกเลื่อมพราย กระแสธารไหลหลั่งไม่สิ้นสุด

เนิ่นนานให้หลัง กงจู้ไฟเย็นค่อยกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ที่แท้กงจื้อมีวิชาพิณอันยอดเยี่ยม"

ปึงจิ้นไป๊กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทอดทิ้งวิชาพิณเป็นเวลานาน หากมิใช่ท่าร่ายรำของกงจู้ชักจูงข้าพเจ้าเข้าสู่ห้วงความเคลิบเคลิ้มลืมตน คงไม่ดีดบรรเลงแสดงความทุเรศออกมา"

กงจู้ไฟเย็นกล่าวอีกว่า

"ตอนที่เราร่ายรำ หากท่านคิดฆ่าเรา คงลงมือแต่แรกแล้ว"

ปึงจิ้นไป๊ยิ้มออกมากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องฆ่ากงจู้?"

กงจู้ไฟเย็นขบคิดแล้วกล่าว

"ผู้ที่สามารถดีดบรรเลงเพลงพิณที่อ่อนโยนราวสายลม ต้องมิใช่คนบังเกิดจิตคิดร้าย..."

เอ่ยถึงตอนนี้ เบือนหน้าไปยังซีคงถ่อ ถามว่า

"ซีคง นี่เป็นเรื่องราวใด?"

ซีคงถ่อยามกะทันหันไม่ทันตอบคำ กงจู้ไฟเย็นเหลียวหน้ากลับมากล่าวว่า

"ยาขจัดพิษของกงกงท่านนั้นอยู่ที่เรา ท่านรับไปป้อนให้เขา..."

พลางล้วงยาเม็ดจากในแขนเสื้อ คิดหมายยื่นส่งให้ แต่แล้วอุทานดังเอ๊ะออกมา

ปึงจิ้นไป๊ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยาเม็ดนี้เพียงเป็นยาสมานแผลธรรมดา ยาขจัดพิษที่แท้จริงได้ให้ซิมเหลารับประทานลงไปแล้ว"

กงจู้ไฟเย็นกวาดตามอง เห็นซิมไท่กงยืนอยู่อย่างเป็นปกติสุข ใบหน้าแดงระเรื่อกว่าเดิม จึงกล่าว

"ที่แท้ท่านกลัวเราขัดขวางมิให้ตัวยาออกฤทธิ์ ขจัดพิษของเขา จึงลงมือต่อเรา"

ปึงจิ้นไป๊ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ต่อให้เป็นยาขจัดที่มีประสิทธิผลกว่านี้ ก็ต้องใช้เวลาสักระยะหนึ่ง ตัวยาจึงออกฤทธิ์โดยสมบูรณ์"

กงจู้ไฟเย็นกะพริบตาคู่งาม ยกมือตกแต่งผมเผ้าที่จอนหู กล่าวว่า

"ท่านไม่กลัวเราหยิบยื่นยาพิษให้แก่สหายของท่าน?"

ปึงจิ้นไป๊กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"รับทราบมาว่ายอดฝีมือแดนกุยจิวฮุ้นหนำ ประกอบด้วยเจ้ายม-โลกซิมั่งซัว กงจู้ไฟเย็นซิชอแจ้ และหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเล้งหวยกี ต่อให้บุคคลเหล่านี้กระทำต่อผู้คน ก็ลงมืออย่างเปิดเผย"

เขาเอ่ยนามบุคคลเพียงสามคน ไม่ได้พูดถึงสามหนอนสามชี ชีคงท่อและชีคงเถี่ยวรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ซิมไท่กงถลึงมองกงจู้ไฟเย็นตลอดเวลา ยามนั้นพลันถามว่า

"ท่านคือกงจู้ไฟเย็นจริงๆ?"

กงจู้ไฟเย็นย้อนถามว่า

"ท่านผู้เฒ่าไม่เชื่อ?"

ซิมไท่กงพึมพำว่า

"กงจู้ไฟเย็นมิใช่เสียชีวิตแล้วหรือ?"

กงจู้ไฟเย็นทอดถอนใจ หาตอบคำไม่ หว่างคิ้วปรากฏแวววหม่น-หมองวูบหนึ่ง

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวเสริมว่า

"ทุกผู้คนล้วนมีตำนานเรื่องราวของตน ดูท่าความทุกข์ตรมของกงจู้ น้อยคนที่ล่วงรู้"

กงจู้ไฟเย็นกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"หากเป็นความปวดร้าวที่ผู้คนล่วงรู้ยังพอทำเนา แต่ความลับคับใจที่ไม่มีคนล่วงรู้ เป็นความขมขื่นที่สุด"

ปึงจิ้นไบ๊เลิกคิ้วข้างหนึ่งกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงมีผู้คนรับรู้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับจิตใจ...หากกงจู้มีความในใจ สมควรบอกออกมา มาตรว่าไม่สามารถแบ่งเบาความกังวลของกงจู้ แต่ก็ระบายความอัดอั้นตันใจในอกได้"

กงจู้ไฟเย็นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เรื่องเหล่านี้เราปิดบังมาหลายปี ไยต้องบ่งบอกในตอนนี้...เราเพียงต้องการทราบว่า กงจื้อเป็นศัตรูหรือสหายเท่านั้น"

อ้วสีซุ้ยสงบปากคำเป็นเวลานาน ยามนั้นพลันกล่าวว่า

"พวกเราช่วยเหลือพรรคอ่อนร้อน นั่นนับเป็นศัตรหรือสหาย?"

กงจู้ไฟเย็นยิ้มอย่างหดหู่ ย้อนถามว่า

"พวกท่านเข้าใจว่า...หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเล้งหวยกีสลัดทอดทิ้งเราเป็นเหตุให้เราต้องตาย?"

ซิมไท่กงชิงกล่าวว่า

"ทุกผู้คนล้วนกล่าวเช่นนี้"

กงจู้ไฟเย็นหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เล้งหวยกีก็ไม่ทราบเรายังมีชีวิตอยู่ หากแม้นเขาทราบ แม้ตายก็ไม่ทอดทิ้งเรา..."

รอยยิ้มของนางแฝงความเศร้าเสียใจอย่างบอกไม่ถูก แต่ก็เด็ดเดี่ยวยิ่ง นางกล่าวอีกว่า

"ในโลกนี้มีแต่เราห่วงใยเขาที่สุด เขาก็เอื้ออาทรเราที่สุด..."

นางแบมือต่อชีคงเถี่ยว ชีคงเถี่ยวก็ล้วงกล่องแพรออกมาใบหนึ่งประคองส่งต่อกงจู้ไฟเย็น

ชีคงถ่อมีสีหน้าเปลี่ยนแปรไม่แน่นอน สองตาคล้ายนกราตรีที่อาศัยอยู่ในหลุมฝังศพตัวหนึ่ง

กงจู้ไฟเย็นรับกล่องแพรมา สีหน้าทั้งหวนอาลัย ทั้งเศร้ารันทด กล่าวว่า

"นี่เป็นของที่เขามอบต่อเรา..."

กล่าวพลางเปิดฝากล่องออกอย่างแช่มช้า

เนื่องด้วยฝากล่องปิดบัง ดังนั้นปิงจิ้นไป๋ อั้วสีซุ้ยและชิมไท่กงไม่ทันเห็นชัดตาว่า ภายในกล่องบรรจุด้วยสิ่งของใด

เห็นวัตถุสิ่งหนึ่งพุ่งวาบดุจประกายไฟ กงจู้ไฟเย็นกรีดร้องออกมาคำหนึ่ง

นางล้มลงแล้ว กล่องแพรก็ตกหล่นลงสู่พื้น

ภายในกล่องมีนิ้วมือนิ้วหนึ่ง

เป็นนิ้วมือของบุรุษ...นิ้วกลางของบุรุษ

ภายในกล่องยังมีกระดาษแผ่นหนึ่ง เขียนข้อความว่า

"การเปลี่ยนแปรในภายหลังใครสามารถคาดคะเน
คำสาบานไม่แน่ว่ากระทำได้ทั้งสิ้น"

กงจู้ไฟเย็นล้มลงกับพื้น บริเวณทรวงอกถูกทะลวงเป็นรูๆหนึ่ง โลหิตกำลังไหลหลั่ง

หัวใจของปึงจิ้นไป๊ตกวูบลง

ทั้งนี้เพราะโลหิตที่ไหลหลั่งจากปากแผลนางเป็นสีดำ

ตำแหน่งปากแผลเป็นจุดชีวิต มิหนำซ้ำแฝงพิษร้ายแรง นอกจากพิษร้าย ยังมีหนอนคุณไสยฝังอยู่ในร่างกงจู้ไฟเย็น

ด้วยพลังฝีมือของกงจู้ไฟเย็น มาตรว่าถูกพิษ อาศัยพลังการฝึกปรือของนาง บวกกับการค้นคว้าวิชาหนอนคุณไสยอย่างยาวนาน ความจริงสะกดระงับได้ แต่หนอนคุณไสยที่ร้ายกาจยิ่งกว่าอีกชนิดหนึ่งได้ทำลายขีดความสามารถของนางไป

ริมฝีปากของกงจู้ไฟเย็นกลับกลายเป็นสีเทาซีด

ปึงจิ้นไป๊ยื่นมือประคองนาง กล่าวว่า

"ท่านคิดกล่าวอันใด?"

กงจู้ไฟเย็นมองดูกล่องแพร ชี้มือที่สั่นระริกไปกล่าวว่า

"นั่น...นั่นเป็นนิ้วมือของเขา"

ซิมไท่กงถามสอดขึ้น

"นิ้วมือของผู้ใด?"

กงจู้ไฟเย็นยิ้มอีกครา ยิ้มอย่างเหนื่อยล้าถึงเพียงนั้น กล่าวว่า

"นิ้วมือของหวยกี..."

อ้วสีซุ้ยขมวดคิ้วดกหนา กล่าวว่า

"นิ้วมือของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเล้งหวยกีทำร้ายท่าน?"

กงจู้ไฟเย็นส่ายหน้าอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"มิใช่..."

อ้วสีซุ้ยกำหมัดแนบแน่น กล่าวว่า

"มิใช่เขาเป็นผู้ใด?"

กงจู้ไฟเย็นกล่าวอย่างยากเย็นว่า

"เป็น..."

อ้วสีซุ้ยมองดูนาง กล่าวย้ำทีละคำว่า

"ไม่ว่าเป็นผู้ใด ข้าพเจ้าต้องล้างแค้นให้แก่ท่าน"

กงจู้ไฟเย็นตื่นตระหนกยิ่ง ยามนี้นางสติเลอะเลือน แต่สีหน้าและน้ำเสียงของอ้วสีซุ้ย สร้างความหวั่นไหวแก่นาง

ครั้งกระโน้นหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกุมมือนางกล่าวคำ "เราต้องตกแต่งท่านเป็นภรรยา" สีหน้าและน้ำเสียงนั้นเด็ดเดี่ยวมิแปรผัน แม้ตายยังไม่เปลี่ยนแปลง

ยามนี้น้ำเสียงเช่นนั้นไฉนเปล่งจากปากบุรุษหนุ่มที่เงียบขรึมไม่พูดจาคนหนึ่ง

...เขาเป็นใคร?

กงจู้ไฟเย็นครวญครางคำ "หวยกี..." ศีรษะแหงนหงายไปด้านหลังสิ้นใจตาย

อ้วสีซุ้ยจับจ้องมองช่วงคออันงามระหง ประหนึ่งคอของห่านฟ้ามองดูวงหน้าที่รับกันอย่างกลมกลืนนั้น เจ้าของใบหน้ากลับปราศจาก

ชีวิตแล้ว

อั้วสีซุ้ยแทบไม่ยอมเชื่อ คล้ายกับชีวิตของเขาก็ตายตามสตรีนางนั้นไป

...นับตั้งแต่เขาแอบมองนางร่ายรำในห้องหับของอารามเล้งอึ้งยี่ จิตใจของเขาก็ผูกพันกับท่วงท่าระบำอันเฉิดฉัน ไม่สามารถเหนี่ยวรั้งกลับมา

เขาห่วงหาอาทรนาง ไม่ว่านางถูกหรือผิดก็ตาม

ดังนั้นเมื่อครู่เขาไม่ได้ลงมือ

เขาไม่อาจหักใจลงมือ ลงมือไม่ได้

แต่ว่ากงจู้ไฟเย็นตายแล้ว ความงามทั้งหมดคล้ายโบยบินไปกับท่าร่ายรำ สะบั้นสิ้นสุดลง

หากทว่าเขายังมีชีวิตอยู่

เขามองดูชีวิตที่เคยกรีดกรายร่ายรำอย่างสวยงาม ต้องตกตายตำตา

ตากลมใหญ่ของอั้วสีซุ้ยเอ่อคลอด้วยน้ำตา แต่ไม่ได้ไหลหลั่งออกมา

ไม่ว่าบุรุษหรือสตรีอายุเยาว์ พลันเห็นคนรักตายจาก ความปวดร้าวรันทดนั้นคล้ายอัคคีบนน้ำแข็ง โลหิตบนคมอาวุธ ช่างร้อนแรงเป็นพิเศษ และแดงฉานเป็นพิเศษ

แต่กงจู้ไฟเย็นจวบจนตายยังไม่ทราบว่า มีบุรุษผู้หนึ่งบังเกิดจิตผูกพันต่อนาง หากแม้นนางมีชีวิตอยู่ในโลกแห่งลีลาศ โลกแห่งลีลาศ

ของนาง มีผู้รู้ใจที่ยอมมีชีวิตและยอมตายเพื่อนางแล้ว

น่าเสียดายนางคล้ายมีชีวิตอยู่ในโลกแห่งความฝัน

ซิมไท่กงตะกุกตะกักถามว่า

"นางตายอย่างไร?..."

ปึงจิ้นไป๊มองดูซากศพกงจู้ไฟเย็น ในดวงตาก็ทอแววเศร้าเสียดาย กล่าวว่า

"ในกล่องแพรนอกจากบรรจุนิ้วมือ ยังซ่อนอาวุธลับ เมื่อเปิดฝากล่อง อาวุธลับก็พุ่งออกมา"

เขาก้มกายลงเก็บกล่องแพรขึ้น กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ด้วยพลังฝีมือของกงจู้ไฟเย็น อาวุธลับธรรมดาย่อมไม่อาจยิงทำร้ายนาง แต่ผู้ที่วางแผนลอบสังหารครั้งนี้ คำนวณแน่ว่าขณะที่นางเปิดกล่องแพรมีจิตใจพลุ่งพล่านไม่ระแวงเป็นอื่น ทั้งมุ่งเป้าหมายมาที่จุดชีวิตของนาง มิหนำซ้ำอาวุธลับยังฉาบพิษร้ายแรง ทำลายหนอนคุณไสยคุ้มครองกายบนร่างของนางไป เมื่อเป็นเช่นนี้

เอ่ยถึงตอนนี้ถอนใจเบาๆ ไม่กล่าวสืบต่อ

ซีคงเถียวรวบมือกำเป็นหมัด แหงนหน้ารำพันว่า

"เป็นผู้ใดลอบทำร้ายกงจู้ด้วยอำมหิต?"

ซีคงถ่อก็ขบกรามกรอด ดวงตาทอประกายเขียวปัด กล่าวว่า

"หากเราหามันจนพบ จะสับร่างเป็นพันท่อน..."

ซีคงเถียวสะอึกสะอื้นไห้ออกมา รำพึงว่า

"กงจู้ เสียทีที่ท่านรักผูกพันต่อเล้งหวยกี..."

ชีคงถ่อกระโดดปราดขึ้น ด่าทอว่า

"เล้งหวยกี ลูกเต่าที่ไร้บุตรไร้หลาน ท่านทำร้ายกงจู้ยังไม่พออีกหรือ? ตอนนี้ถึงกับ..."

ยามนั้น บนผิวน้ำบังเกิดเสียงกรีดร้องด้วยความตระหนกดังมา

เป็นเสียงกรีดร้องของเชี่ยวเซาะ

7
หมัดเหล็กปลิดชีวัน

เชียวเซาะยังอยู่บนเรือข้ามฟาก

บนเรือข้ามฟากนอกจากนางแล้ว ยังมีนักฆ่านาวาเตียหึงชิ่วกับสองอสรพิษตระกูลมั่ว

ปึงจิ้นไป๋โถมมายังเรือใบสีดำ เพื่อช่วยเหลืออั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กง ไม่สะดวกกับการนำเชี่ยวเซาะมาด้วย จึงฝากให้นักฆ่านาวาดูแลเชี่ยว-เซาะ

แต่ยามนี้เรือข้ามฟากคล้ายติดปีกบิน พุ่งฝ่าผิวน้ำไปอย่างรวด-เร็ว

ซิมไท่กงหน้าแปรเปลี่ยนไป สะอึกถึงหัวเรือ คิดกระโดดข้ามไป ปึงจิ้นไป๋รีบยื่นมือฉุดรั้งเขาเอาไว้

...เรือข้ามฟากห่างจากเรือใบสีดำหลายสิบวา ซิมไท่กงไหนเลยกระโดดข้ามไปได้?

ชิมไท่กงกระทืบเท้าร้องว่า

"รีบเร่งรัดเจ้าของเรือไล่ตาม..."

ไม่ทันขาดคำ สองเท้าเสียหลักการทรงตัว ที่แท้เรือใบสีดำจมลงทีละน้อย

ปิงจิ้นไบ๊เหลียวหน้ามอง พบว่าซีคงถ่อ ซีคงเถี่ยวสองพี่น้องอึ้งโบ้ย บ๊วยโบ่ยล้วนหายสาบสูญไป

ได้ยินอั้วสีซุ้ยขู่คำรามว่า

"อยู่ที่นี้"

ที่ข้างเรือใบสีดำความจริงผูกเรือเล็กลำหนึ่ง ยามนี้เรือเล็กแล่นห่างจากเรือใบเจ็ดแปดวาแล้ว

...เรือใบสีดำกำลังจะจมลง ซีคงถ่อและพวกกลับนำเรือเล็กแล่นจากไปโดยไม่บอกกล่าว?

ซิมไท่กงขู่คำรามด้วยโทสะ ผมเผ้าหนวดเคราลุกชี้ชัน พุ่งตัวขึ้นราวกับปลาดาบตัวหนึ่ง กรีดร่างเป็นวงโค้ง ทิ้งตัวลงในน้ำ แหวกว่ายไล่ตามเรือน้อยไปราวกับฉลามขาวตัวหนึ่ง

เขาต้องไล่ตามเรือน้อยจนทัน ฟาดซีคงถ่อและพวกตกน้ำ ค่อยระบายความแค้นในอกได้ จากนั้นบังคับเรือน้อยกลับไปช่วยเหลือปิงจิ้นไบ๊กับอั้วสีซุ้ย

เขาเป็นเช่นเดียวกับอั้วสีซุ้ย ยามบันดาลโทสะ มาตรว่าบุกขึ้นฟ้าอาละวาดตำหนักสวรรค์ ชำแรกลงพสุธาถล่มตำหนักพญายม ล้วนกระทำได้ทั้งสิ้น

บุคคลเช่นนี้คิดมีชื่อเสียง ย่อมไม่ลำบาก แต่หากคิดมีชีวิตสืบไป

ต้องพึ่งพาโชควาสนาอยู่บ้าง

ชิมไท่กงว่ายน้ำตามไปครึ่งชั่วยาม จวบจนตามเรือน้อยทันกลับพบว่าบนเรือไม่มีผู้คนแม้สักคนเดียว

เขาด่าทออยู่ครู่หนึ่ง ค่อยฉุกคิดว่าก่อนที่ตัวเองจะกระโดดลงน้ำปึงจิ้นไป๋คล้ายร้องห้ามปรามเขา

ยามนี้เขาเพิ่งฉุกคิดว่า กระแสน้ำไหลเชี่ยว ปึงจิ้นไป๋ไม่รู้จักวิชาทางน้ำ อ้วสีซุ้ยยิ่งเป็นเป็ดดอน แต่เรือใบสีดำนั้นกำลังจมลง

ชิมไท่กงแหวกว่ายกลับไปในบัดดล

ค่ำคืนนี้ลมพัดแรง หากเป็นผู้อื่น ต่อให้วิชาทางน้ำสูงเยี่ยมกว่านี้ก็ยากจะประคองอยู่ท่ามกลางระลอกคลื่น แต่สำหรับชิมไท่กง คล้ายเป็นการเพิ่มเติมรสชาติให้แก่ตัวเอง

หากคิดภาวนาให้ชิมไท่กงจมน้ำตาย เฉกเช่นคนผู้หนึ่งตักน้ำถังหนึ่งคิดท่วมปลาจมน้ำตาย

แต่ชิมไท่กงหามีความรู้สึกรื่นรมย์ไม่ ทั้งนี้เพราะเขานึกถึงสหายทั้งสอง

ปึงจิ้นไป๋มีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม อ้วสีซุ้ยมีพลังชีวิตเข้มแข็ง ต่อให้วิหคบนท้องฟ้า ไม่แน่ว่าจะหนีรอดจากการติดตามของปึงจิ้นไป๋ แม้แต่ก้อนหินบนพื้นก็ไม่แข็งกว่าหมัดของอ้วสีซุ้ย แต่หากคิดท่วมผู้หาญกล้าทั้งสองนี้จมน้ำตาย เพียงใช้น้ำโอ่งเดียวก็พอ

ยังมีเชี่ยวเซาะ...เชี่ยวเซาะที่ไม่มีวิทยายุทธ์ติดตัว

เชี่ยวเซาะช่างคลับคล้ายเชี่ยวอั้งผู้เป็นหลานสาวของเขานัก

เชี่ยวเซาะส่งเสียงกรีดร้อง ไม่ทราบนางเป็นไรแล้ว

เมื่อซิมไท่กงว่ายกลับมา เรือใบสีดำจมลงแล้ว ระดับความเร็วของการจมลง คล้ายกับเรือลำนี้กลายเป็นถังน้ำไม่มีก้นลำหนึ่ง

ธงรูปหัวกะโหลกบนเสากระโดงเรือยังโบกพัดพลิ้วอยู่เหนือผิวน้ำ

ซิมไท่กงร้องเรียกว่า

"ปิงจิ้นไบ๊ อั้วสีซุ้ย"

เสียงร้องสะท้อนสะท้าน แต่หามีคนขานรับไม่

กระแสน้ำไหลเชี่ยวกราก หรือว่า...

ซิมไท่กงแตกตื่นลนลาน คิดดำลงใต้น้ำไปชมดูให้รู้แน่ แต่แล้วตลอดทั้งร่างกลับกลายเป็นเย็นเฉียบ คล้ายถูกแท่งน้ำแข็งนับพันเล่มทิ่มแทงใส่ร่าง ดังนั้นฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง

ที่หัวเรือของเรือใบสีดำ มีน้ำตายขังอยู่ ตอนนี้เรือจมแล้ว น้ำตายไยมิใช่ผสมกลมกลืนกับสายน้ำ

จากอาการของซิมไท่กง แสดงว่าตัวเองถูกหนอนคุณไสยแทรกซึม

เขาไม่ได้เคียดแค้น หากแต่เศร้าเสียดาย

ยอดฝีมือทางน้ำเช่นเขา ยังถูกหนอนคุณไสยในน้ำตายแทรกซึมปิงจิ้นไบ๊กับอั้วสีซุ้ยคิดลอยคออยู่เหนือน้ำยังทำไม่ได้ จะมีชีวิตรอดอย่างไร?

ยังมี เขาฝังสังขารอยู่ก้นแม่น้ำ จะให้ผู้ใดช่วยเหลือเชี่ยวเชาะ?

อย่างแช่มช้า ซิมไท่กงรู้สึกแขนขาอ่อนร่วนระทวย หนวดเคราคล้ายไม่เป็นของเขา มาตรว่ายังสูดลมหายใจเข้าเป็นปรกติ แต่ไม่อาจ

ผ่านเข้ามาถึงปอด คล้ายกับน้ำท่วมถึงปอดแล้ว

...เช่นนี้ก็ดี ปิงจิ้นไป๊ตายแล้ว อ้วสีซุ้ยตายแล้ว เขามีชีวิตอยู่ตามลำพัง ก็ไม่มีผู้ใดทะเลาะวิวาท ไม่มีผู้ใดร่วมก่อกวนหาเรื่อง มิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า

...น่าเสียดายแม้นว่าฝังสังขารในน้ำ คนทั้งสามไม่ได้ฝังสังขารร่วมกัน

ขณะที่ชิมไท่กงปล่อยให้น้ำท่วมเข้ามาทางจมูกปาก ตระเตรียมรอความตาย พลันปรากฏมือคู่หนึ่งฉุดดึงเขาขึ้นจากน้ำ พร้อมกับถามว่า

"ท่านดื่มน้ำพอแล้วหรือไม่?"

คนออกปากถามกลับเป็น "เป็ดดอน" ปิงจิ้นไป๊ เห็นชุดขาวของเขาโชยพัดพลิ้ว มิเพียงไม่แปดเปื้อนโลหิต มิหนำซ้ำยังไม่เปื้อนน้ำแม้สักหยดเดียว

ชิมไท่กงถึงกับขุ่นแค้นจนแทบสิ้นสติไป

ตอนที่ชิมไท่กงกระโดดลงน้ำ ไล่ตามเรือน้อยไป ปิงจิ้นไป๊พบว่าบนเรือน้อยไม่คล้ายมีคน

เมื่อบนเรือน้อยไม่มีคน แสดงว่าฝ่ายตรงข้ามเพียงคิดชักนำพวกเขาไล่ติดตามไป

ดังนั้นปิงจิ้นไป๊ชักชวนอ้วสีซุ้ยโยนแผ่นไม้ลงบนผิวน้ำสองแผ่น พร้อมกับแสร้งเป็นร้องทัดทานชิมไท่กง ให้ฝ่ายตรงข้ามเข้าใจว่า พวกเขาล้วนกระโดดลงน้ำไป

ยามนั้น เรือใบสีดำจมลงอย่างรวดเร็ว บ๊วยโบ่ยเคลื่อนย้ายแพไม้มาแพหนึ่ง ตระเตรียมปล่อยลงน้ำ อึ้งโบ้ยจึงกล่าว

"ไม่ต้องรีบร้อน ลูกเต่าทั้งสามนั้นไล่ตามเรือเปล่าไป ต้องไม่กลับมาโดยเร็ว"

ซีคงเถียวกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พวกเขาต้องกลับมา"

บ๊วยโบ่ยส่งเสียงดังอ้อ แสดงว่าไม่เชื่ออยู่บ้าง ซีคงเถี่ยวกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"พวกเขาพอติดตามเรือเปล่าทัน ทราบว่าหลงกลต้องย้อนกลับมาชมดู ตอนนั้นเรือใบจมลง น้ำตายที่หัวเรือก็แพร่กระจายไปตามสายน้ำ ขอเพียงพวกเขาแหวกว่ายเข้าใกล้ ต้องถูกหนอนคุณไสยแทรกซึมทำร้าย ฝังชีวิตอยู่ก้นแม่น้ำ"

บ๊วยโบ่ยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ภูษาขาวปึงจิ้นไบ๊ผู้เกริกไกร จอมยุทธ์อั้วสีซุ้ยอันยิ่งใหญ่ คันเบ็ดวิเศษไท้โอ้วอันใด ล้วนฝังสังขารอยู่ก้นแม่น้ำ กลายเป็นอาหารของเต่า"

อึ้งโบ้ยกลับกล่าวว่า

"หากแม้น...พวกเขาไม่ว่ายน้ำกลับมา หากแต่ขึ้นเรือเปล่า แจวเรือกลับมา น้ำตายที่แพร่กระจายก็ไม่บังเกิดผลอันใด"

ซีคงเถี่ยวเห็นพ้องด้วย ซีคงถ่อสอดคำขึ้น

"นี่ไม่ต้องวิตกกังวล หากพวกเขาขึ้นเรือน้อย จะตายเร็วกว่าเดิม เราฉาบพิษหนอนคุณไสยนั้งเท้าปวย (ศีรษะมนุษย์บิน) อยู่บนเรือ ขอ

เพียงพวกเขาขึ้นไป จะกลายเป็นซากศพที่ไม่เน่าเปื่อย แต่สมองขังเต็มไปด้วยหนอนคุณไสย”

ซีคงเถี่ยวชมเชยว่า

“แผนอันประเสริฐ กอกอคิดอ่านรอบคอบจริงๆ”

ซีคงถ่อแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“นี่ไม่นับเป็นความคิดอ่านรอบคอบอันใด เพียงแต่ตัดหญ้าต้องถอนราก ไร้พิษมิใช่ชายชาติต่างหาก”

ซีคงเถี่ยวกล่าวอีกว่า

“พวกเราดำเนินแผนก่อนกำหนด ฆ่ากงจู้ไฟเย็น พร้อมกับกำจัดสวะที่ยุ่งเกี่ยวเรื่องนอกกายทั้งสามไปแล้ว...ขั้นต่อไปควรทำอย่างไร?”

ซีคงถ่อย้อนถามว่า

“พรุ่งนี้เป็นวันอะไร?”

ซีคงเถี่ยวค่อยได้คิด กล่าวว่า

“พรุ่งนี้จะลงมือแล้ว?”

ซีคงถ่อหัวร่ออย่างเยือกเย็นกล่าวว่า

“พวกเรากลับไปพบกับตั่งจู้ (หัวหน้าถ้ำ) แล้วค่อยว่ากล่าว...”

จากนั้นสั่งอึ้งโบ้ยปล่อยแพไม้ลงน้ำ ขณะเดียวกัน น้ำในแม่น้ำใกล้ท่วมลำเรือ “น้ำตาย” เริ่มเอ่อล้นขึ้นบนดาดฟ้าเรือ

ซีคงถ่อพลันกล่าวว่า

“บ๊วยโบ่ย ท่านไปยังหัวเรือ หามศพกงจู้ไฟเย็นมา”

บ๊วยโบ่ยคล้ายลังเลเล็กน้อย ซีคงเถี่ยวถามว่า

"กงจู้ไฟเย็นเมื่อตายแล้ว ยังต้องการซากศพนางไปทำอะไร?"

ซีคงถ่อกล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า

"ท่านยังไม่ทราบ ในชีวิตหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนรักกงจู้ไฟเย็นที่สุด หากพวกเราไม่สามารถเผด็จศึก จะนำซากศพกงจู้ไฟเย็นมาข่มขู่ รับรองว่าประสบผล สุดท้ายเขาต้องตายแน่นอน"

ซีคงเถี่ยวชมเชยว่า

"กอกอมีความเห็นอันสูงส่ง..."

ซีคงถ่อชักชวนตี่ตี๋ลงแพ บ๊วยโบ่ยก็พุ่งปราดมาที่หัวเรือ เห็นซากศพกงจู้ไฟเย็นยังอยู่ที่เดิม

กงจู้ไฟเย็นมีบุคลิกงามสง่า ที่แล้วมาบ๊วยโบ่ยได้แต่ชื่นชมในระยะห่าง ยามนี้นางตายแล้ว สามารถสัมผัสกับเรือนร่างนาง นับเป็นเรื่องอันวาบหวามประการหนึ่ง

ทันใด มีคนตบไหล่ของเขาทางด้านหลัง บ๊วยโบ่ยหันขวับไปเห็นเป็นบุรุษหนุ่มชุดดำผู้หนึ่ง

บ๊วยโบ่ยชักกระบี่ อากัปกิริยาชักกระบี่ แทบกระทำพร้อมกับการเหลียวหน้าไป

ระดับความเร็วของการลงมือของนักฆ่าคนหนึ่ง เป็นเครื่องตัดสินความเป็นความตาย

ปฏิกิริยาของนักฆ่า คล้ายสีสันบนลำตัวจิ้งเหลน ลิ้นของคางคกแม่เบี้ยของงูพิษ แทบเป็นปฏิกิริยาตามสัญชาตญาณ

ทุนรอนสำคัญของนักฆ่าคนหนึ่ง อยู่ที่เขารวดเร็วหรือไม่

บ๊วยโบ่ยรวดเร็วพอ

แต่รวดเร็วพอที่ชักกระบี่เท่านั้น

เสียงโครมครามหนึ่ง กระบี่ของเขาถูกต่อยจนงอโค้ง ใบหน้าก็แหลกเละราวลูกพลับแตกเน่า ร่างปลิวลิ่วไปหกวา หล่นตูมลงใน "น้ำ-ตาย"

นักฆ่าบ๊วยโบ่ยถูกลบชื่อออกจากสารบบในลักษณะนี้

คนต่อยหมัดคืออั้วสีซุ้ย

อั้วสีซุ้ยรั้งหมัดกลับมาช้าๆ มองดู "น้ำตาย" กองนั้น พึมพำว่า "ข้าพเจ้าตบไหล่ท่านแล้ว ไม่อาจบอกว่าข้าพเจ้าไม่ได้แจ้งต่อท่าน"

ยามนั้นชีคงเถี่ยวที่ข้างเรือตื่นตัวขึ้น ตวาดถามว่า

"ผู้ใด?"

อึ้งโบ้ยก็ร้องว่า

"เล่าบ๊วย (คนแซ่บ๊วย) เรื่องอันใด..."

แต่แล้วซุ่มเสียงชะงักขาดหาย คาดว่าสองพี่น้องตระกูลชีคงพบว่าผิดท่า บอกใบ้ให้เขาสงบซุ่มเสียงไว้

ความจริงเป็นเช่นนั้น ชีคงถ่อโบกมือวูบ ชีคงเถี่ยวก็ลอยตัวขึ้นสะกิดเท้ากับประทนเรือ ดีดตัวขึ้นดจกระสนที่ถกยิง ขึ้นถึงบนเสากระ-โดงเรือ

เมื่อมองลงจากเบื้องสูง เห็นซากศพกงจู้ไฟเย็นอยู่ที่หัวเรือ บุรุษหนุ่มชุดดำผู้หนึ่งเฝ้าอยู่ข้างซากศพ ราวกับเทพเฝ้าสมบัติ

ชีคงเถี่ยวใจเต้นระทึกขึ้น...อั้วสีซุ้ยกลับมาแล้ว?

ยามนั้น ชีคงเถี่ยวเหลือบเห็นอึ้งโบ้ย เร้นกายเข้าหาอั้วสีซุ้ย

ดังนั้นล้วงอาวุธลับซึ่งฉาบพิษหนอนคุณไสยออกมากำไว้ในมือ ขอเพียงอึ้งโบ้ยลงมือต่ออั้วสีซุ้ย เขาก็จะชัดอาวุธลับออก

...อั้วสีซุ้ยต้องตายแน่นอน

อึ้งโบ้ยก็เป็นยอดนักฆ่า

คุณสมบัติของยอดนักฆ่าคือ นอกจากยามเคลื่อนไหวคล้ายอสรพิษ คล้ายเสือดาว คล้ายผึ้งต่อย แต่เวลาสงบนิ่ง ต้องสงบนิ่งราวกับแมวที่เตรียมตะปบมุสิก

...เนื่องด้วยรอได้ จึงสามารถเกาะกุมโอกาสจู่โจมสังหารอันประเสริฐ

แต่ว่าอึ้งโบ้ยไม่รออีก

เขาพบเห็นโอกาสอันประเสริฐแล้ว

...เขาเหลือบเห็นประกายในดวงตาอั้วสีซุ้ย

ดวงตาอั้วสีซุ้ยทอแววเศร้ารันทด และรักปฏิพัทธ์ เป็นอารมณ์ความรู้สึกอันสับสน แสดงว่าเจ้าของดวงตาถลำลึกลงไป ยากจะไถ่ถอนตัวออกมา

...อั้วสีซ้ยกำลังเหม่อมองซากสังขารซึ่งปราศจากลมหายใจของกางจู้ไฟเย็น

อึ้งโบ้ยมีประสบการณ์ในการฆ่าคน เขาฆ่าคนเมื่ออายุเก้าขวบ เขาแอบเห็นบิดาเลี้ยงหาความสุขกับชู้รัก ดังนั้นใช้ขวานผ่าฟืนจามใส่ต้นคอของบิดาเลี้ยง

อึ้งโบ้ยสามารถเกาะกุมโอกาสฆ่าคนที่สุด

เขาโถมออกไป จู่โจมกระบี่...ต่อให้เขาลงมือล้มเหลว ชีคงเถี่ยวบนเสากระโดงเรือต้องจู่โจมหนุนเสริม ที่ด้านหลังของเขายังมีชีคงถ่อคอยหนุนหลัง

กระบี่ของอึ้งโป้ยนี้ แฝงท่วงท่าอันสวยงามที่สุด

ชีคงเถี่ยวบนเสากระโดงเรือก็ลงมือจริงๆ

ชีคงเถี่ยวเหินร่างลงมา ปะทะชนใส่อึ้งโป้ยซึ่งโถมจู่โจมเข้าหา

อึ้งโป้ยคิดไม่ถึงว่า ชีคงเถี่ยวจะลงมือเช่นนี้

เขาความจริงเข้าใจว่า ชีคงเถี่ยวจะชัดอาวุธลับหนุนเสริม คิดไม่ถึงชีคงเถี่ยวแปรสภาพตัวเองเป็นอาวุธลับ พุ่งชนใส่เขา

เมื่อเป็นเช่นนี้ อึ้งโป้ยไม่อาจใช้กระบี่ทิ่มแทง ร่างที่พุ่งโถมออกไปก็ไม่สามารถรั้งกลับคืน ดังนั้นปะทะชนถูกอย่างถนัดถนี่

อ้ัวสีซุ้ยพลันสะท้านตื่นจากห้วงความเคลิบเคลิ้ม ขู่คำรามพลันต่อยหมัดออก

ร่างของอึ้งโป้ยพุ่งย้อนกลับไป ก่อนที่จะตกลงน้ำ เค้าใบหน้าเขาก็แหลกเละ

ชีคงถ่อซึ่งติดตามหลังอึ้งโป้ยพลันตื่นตัวขึ้น

เขาได้ยินซ่มเสียงผิดปรกติดังขึ้นที่ด้านหลัง ทราบว่ามีคนผู้หนึ่งทิ้งตัวจากเสากระโดงเรือลงบนแพไม้ ปิดสกัดหนทางถอยของเขาเอาไว้

คนผู้นี้สามารถสยบจุดของชีคงเถี่ยวโดยไร้เสียง เหวี่ยงคนลงหาอึ้งโป้ย ช่วยชีวิตอ้ัวสีซุ้ยไว้ แล้วค่อยปิดสกัดหนทางถอยของเขาไว้ นอกจากภูษาขาวปึงจิ้นไป๊แล้ว ยังมีผู้ใดอีก?

ชีคงถ่อฝืนยิ้ม กล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับไปว่า

"ดูท่าเราประเมินท่านต่ำทรามไป"

ปึงจิ้นไบ๊ยืนอยู่ด้านหลังของเขา ปากกล่าวว่า

"ท่านถึงกับไม่ได้มองดูข้าพเจ้า"

"ท่านต้องการให้เรามองดูท่าน?"

กล่าวพลางเหลียวหน้าไปช้าๆ ดวงตาทอประกายเขียวปัดชั่วร้ายชนิดหนึ่ง

ปึงจิ้นไบ๊มองดูเขา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฟังว่าดวงตาท่านทอประกายเขียวมรกต สามารถอาศัยพลังจิตทำลายศีรษะของศัตรูแตกสลาย ไม่ทราบมีเรื่องเช่นนี้หรือไม่?"

ชีคงถ่อกลาวอย่างเยือกเย็นว่า

"ดวงตาท่านคล้ายมองดูหน้าเรา ความจริงมองทะลุผ่านไปยังด้านหลังเรา หากท่านไม่เชื่อ ไยไม่กล้ามองดูดวงตาเรา?"

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่แมลงเม่า ทราบดีว่าเปลวเทียนลวกทำร้ายคน ยังจะสัมผัสถูก?"

ชีคงถ่อแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"หากท่านไม่จับจ้องคุมเชิงเรา เราสามารถจู่โจมสังหารต่อท่านได้ทุกเมื่อ..."

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เมื่อเผชิญหน้ากับยอดฝีมือเช่นท่าน ข้าพเจ้าย่อมไม่กล้าชะล่าใจ แต่ขณะที่ท่านมีศัตรูเข้มแข็งอยู่ทางด้านหลัง ท่านไหนเลยจู่โจมต่อ

ข้าพเจ้า โดยเปิดเผยแผ่นหลังต่อผู้อื่น?"

ดวงตาชีคงถ่อยิ่งเขียวปัดกว่าเดิม

อ้วสีซุ้ยอยู่ที่ด้านหลังของเขาเอง

อ้วสีซุ้ยซ้อนร่างของกงจู้ไฟเย็นขึ้นมาในวงแขน ปากกล่าวว่า

"ตี่ตี๋ท่านอยู่บนพื้นกระดานเรือ น้ำตายใกล้เอ่อล้นขึ้นมา หากในใจท่านยังมีตี่ตี๋ ให้ไปโอบอุ้มเขาขึ้น"

ชีคงถ่อกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"หากเราไม่ดำรงคงอยู่ ไหนเลยมีตี่ตี๋อันใด?"

ปึงจิ้นไป๊ถอนใจเบาๆ กล่าวเสริมว่า

"พวกเราก็ไม่คิดสร้างความลำบากแก่ท่าน เพียงต้องการทราบว่าพวกท่านวางแผนอันใด? นี่มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับกงจู้ไฟเย็นและหัวหน้าพรรคอุ่นร้อน? เรื่องนี้เกี่ยวพันกับเชี่ยวเซาะโกวเนี้ยอย่างไร?"

ชีคงถ่อพลันยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านไม่ทราบอันใดทั้งสิ้น"

ปึงจิ้นไป๊กล่าวว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้าต้องการให้ท่านบอกต่อข้าพเจ้า"

ชีคงถ่อกล่าวว่า

"ตอนนี้เราไม่จำเป็นต้องบอกต่อพวกท่านแล้ว"

อ้วสีซุ้ยตวาดด้วยโทสะว่า

"ท่านไม่ต้องการชีวิตของชีคงเถี่ยว หรือแม้แต่ชีวิตตัวเองก็ไม่ต้องการ?"

ชีคงถ่อหัวร่อเคี้ยกเคี้ยกออกมา กล่าวว่า

"เมื่อเราช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ เราไยต้องรับการข่มขู่จากผู้คน?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"พวกท่านทิ้งเด็กหญิงนางหนึ่งอยู่ในเรือข้ามฟาก ตอนนี้นางตกอยู่ในเงื้อมมือเรา หากเราไม่มีชีวิตรอดกลับไป นางจะมีสภาพอันอเนจอนาถกว่าตกตายอีกร้อยเท่า...อาศัยข้อนี้เราสามารถสั่งให้ท่านกลับขึ้นไปบนเรือ ไม่เช่นนั้น..."

ปิงจิ้นไป๋ได้แต่โผพุ่งกลับขึ้นไปบนเรือใบสีดำ ชีคงถ่อกล่าวสืบต่อ

"ในพวกท่านทั้งสามขาดไปคนหนึ่ง คาดว่าเฒ่าโสโครกนั้นคงไล่ตามเรือเปล่าไป เราแพร่หนอนคุณไสยอยู่บนเรือและกลางน้ำ ไม่ว่าอย่างไรเขาต้องถูกพิษหนอนคุณไสยแทรกซึม ตอนนี้เราจะมอบยาขจัดให้แก่พวกท่าน พวกท่านต้องเคลื่อนย้ายตี่ตี๋เราลงบนแพไม้ แต่ไม่อาจเล่นลวดลายใด ไม่เช่นนั้นเราโยนยาขจัดลงในน้ำ จะไม่มีผู้ใดขจัดพิษให้แก่สหายเฒ่าของพวกท่าน"

อั้วสีซุ้ยได้แต่โอบอุ้มชีคงเถี่ยว กระโดดลงบนแพไม้ชีคงเถี่ยวยังบอกให้อั้วสีซุ้ยตบคลายจุดให้แก่ตี่ตี๋ แล้วกลับขึ้นไปบนเรือใบสีดำจากนั้นชีคงถ่อค่อยชัดยาขจัดให้ กล่าวสำทับว่า

"งานวันเกิดของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนในวันพรุ่งนี้ ห้ามมิให้ท่านไป ขอเพียงพวกเราเห็นท่านปรากฏกาย ไม่ว่าท่านทำลายแผนการของพวกเราหรือไม่ พวกเราจะฆ่าเด็กหญิงนั้น..."

เขาสั่งให้ชีคงเถี่ยวล่องแพจากไป ปากกล่าวอีกว่า

"พวกเราทราบว่าสหายเฒ่าของพวกท่านรักเอ็นดูเด็กหญิงนั้น หลังจากเสร็จเรื่อง เราจะส่งนางคืนให้แก่พวกท่าน ดีหรือไม่?"

ขณะกล่าว แพไม้ล่องห่างไกลออกไปทีละน้อยเมื่อถึงตอนท้ายกลายเป็นเงาดำจุดหนึ่ง

ปิงจิ้นไป๊กับอั้วสีซุ้ยกริ่งเกรงใต้เท้ากระทบถูก "น้ำตาย" จึงกระโดดขึ้นบนห้องท้องเรือ แต่เรือใบสีดำจมลงแล้ว ปิงจิ้นไป๊พานรื้อห้องท้องเรือออกมา พลิกกลับหัวลอยอยู่บนน้ำ กลายเป็นเรือประหลาดลำหนึ่ง ใช้เสากระโดงเรือค้ำบังคับ วนเวียนอยู่รอบข้าง รอคอยซิมไท่กงกลับมา

ในที่สุดซิมไท่กงว่ายน้ำกลับมา และได้รับการช่วยเหลือจากปิงจิ้นไป๊

เมื่อซิมไท่กงฟื้นคืนสติมา พบว่าอยู่บนฝั่ง พิษหนอนคุณไสยก็ขจัดหมดสิ้นแล้ว

สหายของเขายังมีชีวิตเป็นปรกติสุข หาได้ตกตายไม่ ทั้งยังช่วยชีวิตของเขา

แต่ว่าเซียวเซาะเล่า?

ซิมไท่กงอดถามมิได้ว่า

"พวกเราจะปล่อยให้พวกเขาคร่ากุมเซี่ยวเซาะไปหรือ?"

ปิงจิ้นไป๊ขบคิดแล้วกล่าว

"ประหลาด เรื่องนี้ไฉนมีส่วนเกี่ยวข้องกับเซี่ยวเซาะโกวเนี้ย?"

อั้วสีซุ้ยกับซิมไท่กงย่อมไม่อาจตอบได้ อั้วสีซุ้ยเพียงถามว่า

"พวกเราจะไม่เข้าร่วมงานวันเกิดของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนจริงๆ?"

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวว่า

"หากพวกเราเข้าร่วม ไยมิใช่เป็นต้นเหตุทำร้ายเซี่ยวเซาะโกวเนี้ย?"

ซิมไท่กงชิงกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ปัญหาเฉพาะหน้าคือช่วยเหลือเซี่ยวเซาะกลับมา ค่อยมีปัญญายับยั้งแผนการร้ายของธงศีรษะมนุษย์"

อั้วสีซุ้ยกล่าวว่า

"คิดช่วยเหลือเซี่ยวเซาะ ต้องกระทำก่อนงานวันเกิดของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อน แต่งานวันเกิดจะเริ่มในวันพรุ่งนี้ หมายความว่า..."

เขาเงยหน้ามองดูเดือนเสี้ยวใกล้ลับฟ้า เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"เป็นวันนี้เอง"

ซิมไท่กงร้อนรุ่มใจจนกระทืบเท้า คล้ายชราภาพลงมากมาย ปากรำพึงว่า

"สมควรเสาะหานางจากที่ใด?..."

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวว่า

"ซิมเหลา พิษหนอนคณไสยภายในกายท่านยังขจัดไม่หมดสิ้นให้โคจรพลังรีดเร้นออกมาก่อน จะได้ไม่เป็นเภทภัยภายหลัง.."

ซิมไท่กงทอดถอนใจกล่าวว่า

"เอาเถอะ เราจะไปปลดทุกข์..."

ปึงจิ้นไบ๊ใช้สายตาส่งซิมไท่กงวิ่งเข้าพุ่มไม้ กล่าวเบาๆกับอั้วสีซุ้ยว่า

"ซิมเหลาคงนึกถึงเซี่ยวอั้งผู้เป็นหลานสาว..."

อั้วสีซุ้ยแม้เป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง ยังอดหดหู่ใจมิได้ กล่าวว่า

"หลานสาวของเขาถูกจับปุกช้วง (สิบบกพร่อง) ทำร้ายถึงแก่ชีวิต แต่เขายึดถือว่า เซี่ยวอั้งตายเพราะเขาเป็นต้นเหตุ..."

ปึงจิ้นไบ๊สั่นศีรษะ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เซี่ยวอั้งเป็นญาติเพียงหนึ่งเดียวของเขา...ตอนนี้เซี่ยวเซาะก็เกิดเรื่องขึ้น"

อั้วสีซุ้ยพลันถามว่า

"ท่านใช่มีเบาะแสในการสืบเสาะหาเซี่ยวเซาะหรือไม่?"

ปึงจิ้นไบ๊ไม่ตอบคำโดยตรง เพียงกล่าวว่า

"อย่าให้ซิมเหลาล่วงรู้ พิษหนอนคุณไสยในกายของเขายังขจัดไม่หมดสิ้น สมควรพักผ่อนฟื้นฟูเรี่ยวแรง ข้าพเจ้าจะลองไปเสาะหาดู"

อั้วสีซุ้ยผงกศีรษะกล่าวว่า

"เรื่องการช่วยคนรีบร้อนดุจดับไฟ มิสู้ให้ข้าพเจ้าพัวพันซิมเหลาท่านไปช่วยเหลือ หรือว่าท่านพัวพันเขา ข้าพเจ้าไปช่วยเหลือเอง"

ปึงจิ้นไบ๊ชิงกล่าวว่า

"อย่าเพิ่งเอ่ยถึงการช่วยเหลือ ข้าพเจ้ามิใช่เชียนวิเศษ ยังหารังของพวกเขาไม่พบ"

อั้วสีซุ้ยถามว่า

"อย่างนั้นวิธีของท่านคือ..."

"ข้าพเจ้าไม่มีวิธีอันใด แต่ก่อนเหินร่างขึ้นเรือใบสีดำ ฝากฝังให้

นักฆ่านาวาดูแลเชี่ยวเชาะ..."

อั้วสีซุ้ยตัดบทว่า

"นักฆ่านาวากับชีคงถ่อเป็นพวกเดียวกัน"

"มาตรแม้เป็นเช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าเห็นว่านักฆ่านาวา มิใช่ชาวยุทธจักรที่ไร้สัจจะ เขาอาจลอบสังหารข้าพเจ้า แต่ไม่ผิดคำมั่นสัญญาหรือลงมือต่อเด็กหญิงที่ไม่มีวิทยายุทธ์ติดตัวอย่างชั่วช้า....

อั้วสีซุ้ยเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าเลื่อมใสท่าน"

ปิงจิ้นไป๊งงงันวูบหนึ่ง จึงส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม อั้วสีซุ้ยกล่าวว่า

"ยากนักที่ท่านคลุกคลีในยุทธจักรนานปี ถูกหลอกลวงและเคี่ยวกรำหลายครั้งครา ยังให้ความเชื่อมั่นต่อธาตุแท้ใจคอผู้คน รวมทั้งศัตรูและสหาย"

ปิงจิ้นไป๊ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ศัตรูสหายล้วนเป็นคนบางครั้งศัตรูมีความจริงใจยิ่งกว่า"

อวสซุ้ยกลาวเสรมวา

"แต่ข้าพเจ้ายังรู้สึกโชคดีที่เป็นสหายกับท่าน"

"ผู้ใดไม่มีความรู้สึกโชคดีเช่นนี้? หากแม้นมีชาติหน้า ข้าพเจ้าก็มุ่งหวังให้ท่านกับซิมเหลาติดตามมาด่าว่าข้าพเจ้า"

อั้วสีซุ้ยแหงนหน้าหัวร่อ จากนั้นวกเข้าสู่หัวข้อสนทนาว่า

"เบาะแสของท่านคือนักฆ่านาวา?"

ปึงจิ้นไป๊ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่า นักฆ่านาวาความจริงคิดคร่ากุมเชี่ยวเซาะ หรือจู่โจมทำร้ายข้าพเจ้า แต่พอล้มเหลวก็คิดฆ่าตัวตาย แสดงว่าจิตเจตนาของเขาไม่เป็นเช่นนั้น...อาจบางทีเขามีคำว่ากล่าวสักครา"

อัวสีซุ้ยขบคิดแล้วกล่าว

"อย่างนั้นรอสักครู่ข้าพเจ้าพัวพันซิมเหลาไว้ ท่านจะปลีกตัวไปดูว่า หาตัวนักฆ่านาวาพบหรือไม่?"

ปึงจิ้นไป๊พลันอุทานดังเอ๊ะกล่าวว่า

"ซิมไท่กงพลันลากฝีเท้าเดินกลับมา พอกลับมาก็ถามว่า

"พวกท่านนึกหาวิธีการตามหาเชี่ยวเซาะได้แล้วหรือไม่?"

ปึงจิ้นไป๊กล่าวว่า

"โลกหล้ากว้างไพศาล มิใช่คิดตามหาก็หาพบ จะอย่างไรวันพรุ่งนี้เป็นวันอันเหนื่อยยาก ท่านยังคงพักผ่อนก่อน"

อั้วสีซุ้ยก็เกลี้ยกล่อมว่า

"ท่านร้อนใจก็ไม่มีประโยชน์ คาดว่าพวกเขาไม่ทำอย่างไรต่อเด็กหญิงนางหนึ่ง..."

ไม่ทันกล่าวจบ กวาดตาไปยังหลมฝังศพของกงจั้ไฟเย็น ซึ่งเขาเป็นคนก่อตั้ง อดสะทกสะท้อนมิได้

ซิมไท่กงส่งเสียงดังอืมม์ ดวงตาครึ่งหรี่ครึ่งลืมคล้ายคิดหลับ-ใหล ปึงจิ้นไป๊สังเกตเห็นเช่นนั้นค่อยคลายใจลง

แม้แต่ปึงจิ้นไป๊ก็หาล่วงรู้ไม่ว่า ซิมไท่กงได้ยินคำสนทนาของเขากับอั้วสีซุ้ย

ทั้งนี้เพราะซิมไท่กงไม่ได้ไปปลดทุกข์ เขาร้อนรุ่มใคร่เสาะหาเชี่ยวเซาะ กริ่งเกรงปิงจิ้นไป๊กับอั้วสีซุ้ยปกปิดร่องรอยของเชี่ยวเซาะ มิให้เขาล่วงรู้ จึงแสร้งเป็นปลีกตัวไป จากนั้นย้อนกลับมาแอบฟัง

ด้วยโสตประสาทของปิงจิ้นไป๊ หากใช้ความสังเกต จะพบเห็นร่องรอยของซิมไท่กง แต่ต่อให้เป็นคนเฉลียวฉลาดกว่านี้ ก็อาจถูกคนโง่เขลาตบตา มาตรว่าเป็นคนช่างสังเกต กลับถูกคนข้างกายปิดบังอำพราง

ดังนั้นความเชื่อมั่นมักเป็นสาเหตุแห่งความสำเร็จ และเป็นบ่อเกิดแห่งความล้มเหลว

ยามนั้น คนทั้งสามเหลือบเห็นกระแสคลื่นหอบพัดพาของสิ่งหนึ่งมาถึง

เป็นคนผู้หนึ่ง

อั้วสีซุ้ยร้องโพล่งว่า

“นักฆ่านาวา?”

ปิงจิ้นไป๊กับซิมไท่กงแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง โถมถึงริมแม่น้ำ

เป็นนักฆ่านาวาจริงๆ

มิหนำซ้ำเป็นนักฆ่านาวาที่ใกล้ตาย

ปิงจิ้นไป๊ประคองร่างนักฆ่านาวาที่เปียกชุ่มโชกขึ้นทาบฝ่ามือถ่ายทอดพลังเข้าสู่ร่าง อีกฝ่ายหนึ่ง

นักฆ่านาวาลืมตาช้าๆ ประกายตาของเขาแตกซ่าน ไม่เกรี้ยวกราดอีกต่อไป ปากกล่าวว่า

"นักฆ่าไม่อาจพ่ายแพ้ เมื่อพ่ายแพ้ต้องตาย"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ท่านโค่นเราพ่ายแพ้ แต่ไม่ได้ฆ่าเรา"

ปิงจิ้นไป๊กล่าวว่า

"เราท่านไม่มีความแค้นต่อกัน ไยต้องฆ่าท่าน?"

"ท่านยังไหว้วานเราดูแลเด็กหญิงที่เราความจริงคิดคร่ากุมไป"

"หากเปลี่ยนเป็นท่าน ในห้วงคับขันเช่นนั้น ก็อาจไหว้วานต่อข้าพเจ้า"

นักฆ่านาวา กล่าวอย่างยากลำบากว่า

"แต่ว่าเด็กหญิงนั้น..."

ชิมไท่กงชิงถามว่า

"นางเป็นไรแล้ว?"

เตียหึงชิ่วฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรา...เป็นที่ผิดหวังของท่าน"

ปิงจิ้นไป๊กล่าวว่า

"อย่าได้กล่าวเช่นนั้น....เด็กหญิงนั้นเป็นไรแล้ว?"

เขาพบเห็นรอยแผลของนักฆ่านาวา เป็นรอยแผลจางๆบริเวณลำคอสายหนึ่ง หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น คงสิ้นใจตายแต่แรกแล้ว

ยังมี บนร่างของนักฆ่านาวาผ่านการแช่น้ำ ซึ่งเจือปนด้วย "น้ำ-ตาย" หากมิใช่เขามีฉายานักฆ่านาวา ที่จัดเจนวิชาทางน้ำ คงขาดใจตายในน้ำแล้ว

แต่นักฆ่านาวาดิ้นรนมาถึงฝั่ง เขาต้องมีคำพูดคิดกล่าว

ปึงจิ้นไบ๊ซักถามว่า

“เป็นผู้ใดฆ่าท่าน?”

“คักอวงไง้”

“นักฆ่าอันดับหนึ่งในสังกัดธงศีรษะมนุษย์ นามคักอวงไง้?”

“เป็นศิษย์ของเจ้าของถ้ำเม้าซัวซีทู้คิ้ว”

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

“พวกท่านล้วนสังกัดธงศีรษะมนุษย์ เขาไฉนฆ่าท่าน?”

นักฆ่านาวากล่าวว่า

“เขาไม่เพียงฆ่าเรา ทั้งยังจัดการกับสองอสรพิษตระกูลมั่ว”

เขาฝืนยิ้มพลางกล่าวเสริมว่า

“ท่านกล่าวถูกต้องจู้ยิ้นอันประเสริฐที่คู่ควรให้รับใช้ด้วยชีวิต ไม่สมควรปล่อยให้บริวารสิ้นชีวิต...คักอวงไง้พลันขึ้นมายังเรือข้ามฟาก คิดคร่ากุมโกวเนี้ยน้อยนั้นไป ดังนั้นเราบอกว่า ‘เราได้รับไหว้วานจากผู้คน ต้องปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา ท่านคิดคร่ากุมนางไปก็รอจนปึงจิ้นไบ๊กลับมา’

คักอวงไง้ถามว่า ‘ท่านรับประทานข้าวปลาของผู้ใด?’

เราตอบว่า ‘นี่ไม่เกี่ยวข้องกับปัญหายืนอย่ฝ่ายใด หากแต่เป็นสัตยธรรมของบู๊ลิ้ม เรายินดีต่อสู้เสี่ยงตายกับปึงจิ้นไบ๊ และคร่ากุมโกวเนี้ยไปให้จงได้ แต่ไม่อาจลงมือขณะที่เขาไม่อยู่’

เขาคล้ายคล้อยตามเรา รับปากว่าจะรอคอย แต่แล้วพลันลงมือ...”

ปึงจิ้นไบ๊รับฟังถึงตอนนี้ พลันถามว่า

"คักอวงไง้ใช้อาวุธอันใด?"

นักฆ่านาวาล่วงรู้จิตเจตนาของปิงจิ้นไบ๊ ดังนั้นตอบว่า

"กระบี่"

ปิงจิ้นไบ๊ขมวดคิ้วทวนคำ "กระบี่" นักฆ่านาวากล่าวว่า

"ตอนนั้นกระบี่ของเรายังไม่ชักจากฝัก กระบี่คุ้มครองบริเวณลำคอของเราไว้ กระบี่ของเขากลับจู่โจมถูกโกร่งกระบี่ของเรา"

ปิงจิ้นไบ๊สามารถนึกวาดภาพเหตุการณ์นั้นออก

...บนเรือข้ามฟากกลางลำน้ำ คักอวงไง้พลันชักกระบี่จู่โจม นักฆ่านาวาไม่ทันชักกระบี่ กระบี่ของเขายังคงเสียบบนสายรัดเอว ปลายกระบี่ของคักอวงไง้ความจริงคิดแทงใส่คอหอย กลับแทงถูกโกร่งกระบี่พลังของปลายกระบี่ยังถ่ายทอดผ่านโกร่งกระบี่ จู่โจมถูกลำคอนักฆ่านาวาฝากรอยแผลจางๆสายหนึ่ง

...กระบี่ของคักอวงไง้ รวดเร็วจนนักฆ่านาวาซึ่งชักกระบี่รวดเร็วดุจสายฟ้า ไม่ทันชักกระบี่จากฝัก พลังที่แฝงมากับปลายกระบี่ก็หนักหน่วงถึงเพียงนี้ สมเป็นนักฆ่าเหนือชั้นกว่านักฆ่านาวาจริงๆ

ปิงจิ้นไบ๊ผนึกศีรษะรับ รู้สึกถึงเงาทะมึนของศัตรูเข้มแข็งผู้หนึ่งเข้ากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว ท่านวางใจเถอะ"

ในดวงตานักฆ่านาวา ปรากฏหมอกบางเบาขึ้นชั้นหนึ่ง

เขาเข้าใจความหมายของปิงจิ้นไบ๊

เขาดิ้นรนมาถึงที่นี้ ให้ปิงจิ้นไบ๊เห็นรอยแผลของเขา ปิงจิ้นไบ๊บอกให้เขาวางใจ เขาก็วางใจจริงๆ

...ทั้งนี้เพราะปึงจิ้นไบ๊ต้องทำให้เขาตายตาหลับ

นักฆ่านาวากล่าวอีกว่า

"คักอวงไง้คร่ากุมโกวเนี้ยน้อยไป เราทราบว่าเขาต้องนำตัวนางไปยังสำนักใหญ่ของธงศีรษะมนุษย์ หรือถ้ำเม้าซัว แต่เราจะอย่างไรเป็นบริวารของพวกเขา เราไม่อาจบอกต่อท่านว่าสถานที่นั้นอยู่ที่ใด ดังนั้นท่านไม่ต้องทำอะไรเพื่อเรา"

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวว่า

"ท่านไม่สมควรทรยศผู้อื่น และไม่ทำอะไรเพื่อท่าน แต่คักอวง-ไง้ลอบทำร้ายท่าน โดยน้ำใจและคุณธรรม ชาวยุทธจักรทุกคนสมควรยุ่งเกี่ยวสักครา"

นักฆ่านาวาหอบหายใจกล่าวว่า

"เราแม้ไม่อาจบอกต่อท่าน แต่ว่า..."

แววตาของเขาคล้ายมีคำพูดมากมายคิดใคร่กล่าว แต่แล้วหอบหายใจอย่างหนักหน่วง ยกมือข้างหนึ่งขึ้น คิดหมายกุมมือของปึงจิ้นไบ๊

ชิมไท่กงรีบแตะตรวจชีพจรข้อมือของอีกฝ่ายหนึ่ง สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป เหลียวหน้ามายังปึงจิ้นไบ๊ ปึงจิ้นไบ๊เข้าใจความหมายของชิมไท่กง กล่าวกับนักฆ่านาวาว่า

"ท่านมีคำสั่งเสียอันใด?"

นักฆ่านาวามองดูชิมไท่กง เหลียวดูปึงจิ้นไบ๊ ดวงตาทอแววปลาบปลื้มประโลมใจ ในที่สุดสิ้นใจตาย

อั้วสีชุ้ยเดินช้าๆเข้ามา กล่าวย้ำทีละคำว่า

"ช่างเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง"

ปิงจิ้นไป๊ทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดาย....พวกเรายังไม่ล่วงรู้ร่องรอยของเชี่ยวเซาะ"

กล่าวพลางชำเลืองมองไปยังซิมไท่กง ซิมไท่กงก็ทอดถอนใจแต่ไม่เอ่ยปากสอดคำ

หลังจากขุดหลุมบรรจุฝังซากศพของนักฆ่านาวา ปิงจิ้นไป๊กับอ้วสีซุ้ยและซิมไท่กง แยกย้ายกันเลือกต้นไม้ใหญ่สองต้น เอนร่างพิงกับลำต้นไม้นอนหลับพักผ่อน

ชาวยุทธจักรกรำน้ำค้างห่มลมหนาว ความจริงเป็นเรื่องปรกติธรรมดา

ปิงจิ้นไป๊ตั้งใจครุ่นคิดแผนการช่วยเหลือเชี่ยวเซาะและหาทางปะติดปะต่อเรื่องราวทั้งหมดเข้าด้วยกัน แต่พอถึงตอนท้ายยังม่อยหลับไป

ฟ้ารุ่งสางสว่างโดยเร็ว ปิงจิ้นไป๊ก็ตื่นขึ้นมาในบัดดล

อ้วสีซุ้ยยังหลับใหล ส่งเสียงกรนดังสนั่นหวั่นไหว ปลุกนกกาในละแวกใกล้เคียงบินหนีไปเกาะยังกิ่งไม้อื่น

จากนั้นปิงจิ้นไป๊พบว่า ซิมไท่กงหายสาบสูญไปแล้ว บนพื้นดินโคลนขีดเขียนข้อความว่า

"เราจะออกตามหาเชี่ยวเซาะ อย่าได้เป็นห่วง ไม่นานก็จะกลับมา"

ปิงจิ้นไป๊ได้แต่ฝืนยิ้ม ปลุกอ้วสีซุ้ยขึ้นมารับรู้เหตุการณ์

อ้วสีซุ้ยยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"เขาคิดไปตามหาเชี่ยวเซาะจากที่ใด?"

ปีงจิ้นไบ๊กล่าวว่า

"เขาล่วงรู้สถานที่แล้ว"

อ้วสีซุ้ยบังเกิดความตื่นตระหนก รอให้ปีงจิ้นไบ๊กล่าวสืบต่อ ปีงจิ้นไบ๊ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นักฆ่านาวาบอกแล้วว่า พวกเขาซ่อนตัวเชี่ยวเชาะไว้ที่ใด"

อ้วสีซุ้ยไม่ยอมเชื่อ กล่าวว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้าก็อยู่ในเหตุการณ์ ไฉนไม่ได้ยิน?"

ปีงจิ้นไบ๊ทอดถอนใจกล่าวว่า

"นักฆ่านาวาเป็นนักฆ่า มาตรว่าซีคงถ่อขายเขา เขายังไม่เปิดเผยรังของซีคงถ่อ ข้าพเจ้าความจริงไม่เข้าใจแววตาก่อนตายของเขา..."

"แววตา? แววตาก่อนตายนักฆ่านาวาคล้ายบอกว่า เขาสามารถจากไปอย่างวางใจ แต่ไม่ได้บ่งบอกอันใด"

ปีงจิ้นไบ๊ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เขาถ่ายทอดบอกที่ซ่อนของซีคงถ่อและพวกต่อซิมไท่กงแล้ว เขาเข้าใจว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างซิมไท่กงกับพวกเรา ซิมไท่กงต้องบอกต่อพวกเรา ดังนั้นจากไปอย่างวางใจ..."

อ้วสีซุ้ยกระซากเสียงว่า

"แต่เฒ่าโสโครกไม่บอกต่อพวกเรา ลอบรุดไปเพียงลำพัง"

"นั่นต้องโทษว่าพวกเราชะล่าใจ หากข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด ซิม-เหลาคงได้ยินคำสนทนาของพวกเราเมื่อคืนเขากริ่งเกรงพวกเราไม่ให้เขาร่วมทาง จึงล่วงหน้าไปก่อน"

อั้วสีซุ้ยกล่าวอย่างขุ่นเคืองไม่คลายว่า

"อย่างน้อยเขาสมควรบอกสถานที่ไป เพื่อให้พวกเราติดตามไป คักอวงไง้สามารถฆ่านักฆ่านาวา เขาไหนเลยรับมือได้ อย่าว่าแต่ยังมีชีคงถ่อสองพี่น้อง..."

ปึงจิ้นไบ๊ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ชีคงถ่อสองพี่น้องไม่เป็นที่น่าวิตก ในสามหนอนสามชี นับเจ้าของถ้ำเม้าซัวชีบ้อคิ้วมีวิชาหนอนคุณไสยร้ายกาจที่สุด ศักดิ์ฐานะลึกลับที่สุด คักอวงไง้เป็นศิษย์ของชีบ้อคิ้ว ระดับฝีมือของชีบ้อคิ้วเป็นที่คาดคำนวณได้"

อั้วสีซุ้ยกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ตอนนี้พวกเราควรทำอย่างไร?"

ปึงจิ้นไบ๊ขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว

"ท่านไปร่วมงานวันเกิดของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อน"

"ท่านเล่า?"

"ข้าพเจ้าจะเสาะหาชิมเหลา"

อั้วสีซุ้ยคิดโต้แย้ง ปึงจิ้นไบ๊ชิงกล่าวว่า

"พวกเราต้องแยกย้ายดำเนินการ ก่อนที่จะช่วยเหลือเซียวเซาะกลับมา และยังไม่ล่วงรู้ความปลอดภัยของชิมเหลา ข้าพเจ้าไม่อาจร่วมวันเกิดของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อน ทั้งนี้เพราะชีคงถ่อไม่อนุญาตข้าพเจ้าเข้าร่วม แต่ไม่ได้สั่งห้ามท่าน หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเป็นผู้นำบู๊ลิ้มแดนกุยจิวฮุ้นหนำ ระหว่างนี้เกิดเหตุร้ายติดต่อกัน ต้องมีแผนอุบายอันยิ่งใหญ่ ท่านจำต้องรุดไป เพื่อช่วยเหลือข้าพเจ้าอีกแรงหนึ่ง ส่วนข้าพเจ้า

จะฉวยโอกาสที่ความสนใจทั้งหมดมุ่งอยู่ที่งานวันเกิด หาทางช่วยเหลือเชี่ยวเซาะออกมา ติดต่อกับชิมเหลา แล้วค่อยสมทบกับท่าน"

อั้วสีชุ้ยเห็นว่ามีเรื่องสำคัญต้องกระทำ ดังนั้นรับคำ ทั้งสองสัมผัสมือคราหนึ่ง จากนั้นแยกย้ายออกเดินทาง

เมื่อสานกถึงภาระหน้าที่ ชาวยุทธจักรแม้ลวงรู้ว่ามีภยันตรายก็ต้องบุกบั่นสักครา

8
พลัดเข้าถ้ำเม้าซัว

ชิมไท่กงแยกจากสหายทั้งสองด้วยความอาลัยอาวรณ์

แต่เขากริ่งเกรงว่า หลังจากที่ปิงจิ้นไป๊กับอั้วสีซุ้ยตื่นขึ้นมา ไม่ยินยอมให้เขาร่วมทาง

...เขายังไม่ชรา

...เขาต้องช่วยเหลือเชี่ยวเชาะ

นักฆ่านาวาก่อนตาย ยื่นส่งภาพหนังแพะให้เขาใบหนึ่ง เขารับไว้โดยไม่บอกต่อปิงจิ้นไป๊

มาตรว่าเขาไม่เข้าใจว่า เหตุใดนักฆ่านาวาไม่ส่งมอบต่อปิงจิ้นไป๊ แต่ต่อให้นี่เป็นหลุมพรางเขาก็ต้องรุดไปช่วยเหลือเชี่ยวเชาะ

ชิมไท่กงเร่งรุดตามภาพวาดในหนังแพะ เดินทางระยะทางหนึ่งมาถึงหลังตึกใหญ่หลังหนึ่ง

สถานที่ควบคุมตัวเชี่ยวเชาะ อยู่ละแวกใกล้เคียงนี้เอง

ด้านหน้าของตึกบังเกิดเสียงม้าล่ออึกทึกวุ่นวาย บริเวณหลังตึกกลับเงียบสงัดงัน ประตูหลังปิดสนิทแนบแน่น

ชิมไท่กงขณะสืบเสาะเข้าไป พลันได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะลมดังขึ้นที่ด้านหลัง พอหันขวับไป ต้องยกคันเบ็ดขึ้นคุ้มครองตน

เห็นชายฉกรรจ์สองคนจูงสุนัขใหญ่สองตัวมาถึง สุนัขใหญ่ถูกล่ามโซ่ แต่ยังแยกเขี้ยวใส่ชิมไท่กง

ชิมไท่กงระงับสติแล้วกล่าว

"เราเพียงตกปลา ไม่ล่าสุนัข พวกท่านสามารถลากดึงสุนัขถอยห่างไปหรือไม่?"

ชายฉกรรจ์ทางซ้ายกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านตกปลาไม่ไปที่ริมแม่น้ำ มายังที่นี้ทำอะไร?"

ชิมไท่กงหยีตาลงกล่าวว่า

"ตึกรามใหญ่โตเช่นนี้ ไม่มีสวนดอกไม้หรือ? เมื่อมีสวนดอกไม้ก็ต้องมีสระบัว ฟังว่าภายในสระบัวของสวนดอกไม้ มีปลาหิมะตัวหนึ่ง คิดเข้าไปตกดู"

ชายฉกรรจ์ทางซ้ายเหลียวหน้าไปยังพวกพ้องทางขวามือ กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเฒ่าวิกลจริตผู้หนึ่ง"

ชายฉกรรจ์ทางขวากล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ไม่ สถานการณ์ในวันนี้พิเศษเฉพาะ ปังจู้ (หัวหน้าพรรค) มีคำสั่ง ให้เพิ่มการระวังป้องกัน..."

ไม่ทันกล่าวจบ พลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"ถังชิ้ว ถังคุ่ง พร่ำพิไรกับเขาไยกัน ยังมิรีบกระชากเขาไปอีก?"

ชายฉกรรจ์ทั้งสองรับคำ คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"วันนี้สถานที่นี้จัดงานมงคล ท่านรีบไปเถอะ"

กล่าวพลางยกมือผลักซิมไท่กง ซิมไท่กงแสร้งเป็นร้องโอย ชายฉกรรจ์ทั้งสองกริ่งเกรงเขาสะดุดล้มลง รีบยื่นมือประคองเขาเอาไว้

พริบตาดุจประกายไฟ ซิมไท่กงจี้สกัดจุดชายฉกรรจ์ทั้งสองไว้ วกอ้อมถึงด้านหลังพวกเขา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตกปลาไม่สำเร็จ ได้แต่เปลี่ยนเป็นจับปลาตอนน้ำขุ่นแล้ว"

ชายฉกรรจ์ทั้งสองถูกจี้สกัดจุดล้มลง ปากส่งเสียงขู่คำรามสุนัขดุทั้งสองตัวพากันพุ่งกระโจนใส่ซิมไท่กง ซิมไท่กงตาแหลมคมมือว่องไว ขวางคันเบ็ดต้านทานสภาวะจู่โจมของสุนัขดุไว้ ย่อตัวกระโดดปราด ก็ขึ้นไปบนกำแพงล้อม

ปลายเท้าเพิ่งแตะสัมผัสกับกำแพงล้อม ภายในตึกปรากฏอาวุธลับหลายสิบเล่ม ซัดจู่โจมใส่เบื้องหน้าซ้ายขวาของเขาอย่างเร่งร้อน

ซิมไท่กงหงายร่างตีลังกา ทิ้งตัวลงยังที่เดิม ได้ยินเสียงดังแอ๊ดประตูหลังถูกผลักเปิดออก ชายฉกรรจ์สิบสองสิบสามคนฮือออกมาสองในสิบสามเคลื่อนย้ายถังชิ้วกับถังคุ่งไป ที่หลงเหลือชักอาวุธรายล้อมซิมไท่กงไว้

ซิมไท่กงลอบตื่นเต้นสงสัย ต่อมาตรการป้องกันอันเข้มงวดของตึกใหญ่หลังนี้ พลอยปักใจเชื่อว่าเซี่ยวเซาะต้องถูกคุมตัวอยู่ภายใน ดังนั้นกล่าวว่า

"เราต้องตกปลาหิมะไปให้จงได้"

ชายฉกรรจ์ที่นำขบวนกระซากเสียงว่า

"ท่านกล้ามาอาละวาดถึงพรรคอุ่นร้อน"

พลางกราดฟาดฝ่ามือออก

ชิมไท่กงปะทะฝ่ามือด้วย ผลจากการปะทะทั้งสองล้วนส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง

ชิมไท่กงกราดฟาดฝ่ามือขวาออกบ้าง ชายฉกรรจ์ที่นำขบวนนั้นผลักสองมือเข้าปะทะ ชายฉกรรจ์ที่หลงเหลืออีกเก้าคนพากันกลุ้มรุมเข้ามา

ชิมไท่กงใช้คันเบ็ดในมือซ้าย ทั้งจี้ ทิ่ม กด กวาด ต้านทานสภาวะจู่โจมของคนทั้งเก้ากลับไป ขณะเดียวกัน ยังคงฟาดฝ่ามือใส่ชายฉกรรจ์ที่นำขบวนไม่หยุดยั้ง

หักล้างกันเจ็ดแปดฝ่ามือ เห็นแน่ชัดว่าชายฉกรรจ์ที่นำขบวนไม่อาจต้านทานรับได้ บนกำแพงล้อมพลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"เล่าชง (คนแซ่ชง) ให้เรารับมือเอง"

ตอนแรกที่กล่าววาจา คนยังอยู่บนกำแพงล้อม พอกล่าวจบคำก็ขวางอยู่เบื้องหน้าคนแซ่ชงนั้นรับฝ่ามือของชิมไท่กงไว้

เสียงฉาดคราหนึ่ง ทั้งสองล้วนงงงันวูบ ชิมไท่กงสูดลมหายใจคำหนึ่ง ค่อยจู่โจมออกอีกฝ่ามือ

คนผู้นั้นรับฝ่ามือชิมไท่กงไว้ ต้องถอยกายไปสามก้าว สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนกลับกลายถามว่า

"ท่านคือคันเบ็ดวิเศษไท้โอ้วชิมไท่กง?"

ชายฉกรรจ์ที่หลงเหลือพอฟังพวกพ้องร้องถาม พากันหยุดยั้งชะงักมือ ซิมไท่กงย้อนถามว่า

"ท่านเป็นผู้เยาว์สารทิศใด?"

คนผู้นั้นก้มศีรษะกล่าวว่า

"ผู้เยาว์เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กเอี๊ยบเพียงจิวแห่งพรรคอุ่นร้อนนับถือเลื่อมใสผู้อาวุโสแซ่ซิมมานาน เรื่องในวันนี้คงเกิดจากการเข้าใจผิด ขอผู้อาวุโสโปรดให้อภัย"

"เข้าใจผิด? อย่างนั้นส่งมอบแก่เรา เราจะจากไปในบัดดล"

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กงงงันวูบจึงกล่าว

"ส่งมอบอันใด?"

"ย่อมเป็นปลา"

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ปลาอันใด?"

ซิมไท่กงกระชากเสียงว่า

"อย่าได้แสร้งเป็นไขสือต่อหน้าเราผู้เฒ่า รีบส่งมอบออกมา ไม่เช่นนั้น..."

ไม่ทันขาดคำ ประตูแดงซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับประตูหลังของตึกใหญ่พลันเปิดออกดังแอ๊ด หญิงรับใช้นางหนึ่งชะโงกศีรษะออกมากล่าวเสียงสดใสว่า

"เล่าเอี๊ยจื้อ (นายผู้เฒ่า) ต้องการหาคน?"

ซิมไท่กงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"เกี่ยวข้องใดกับเจ้าด้วย?"

หญิงรับใช้นั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ย่อมมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย คนที่ท่านต้องการหาอยู่ที่นี้"

ชิมไท่กงไม่แยแสสนใจเหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กและพวกอีก พุ่งตัวถึงหน้าประตูสีแดง กล่าวว่า

"เจ้า...เจ้าทราบว่าเราต้องการหาผู้ใด?"

หญิงรับใช้นั้นกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว

"สิ่งที่เล่าเอี้ยจื้อต้องการหา มิใช่ปลาหิมะตัวหนึ่งหรอกหรือ?"

พลางกวักมือเร่งรัดว่า

"ต้องการหาก็รีบเข้ามา ไม่เช่นนั้นปลาถูกนึ่งสุก ก็ไม่มีหิมะแล้ว"

กล่าวพลางฉุดลากชิมไท่กงก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไป จากนั้นประตูสีแดงปิดลง

เหล่าชายฉกรรจ์ที่ประตูหลังของตึกใหญ่เหม่อมองชั่วขณะ เล่าชงนั้นค่อยถามว่า

"คนผู้นี้คือชิมไท่กง?"

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กยังจับจ้องมองประตูสีแดงบานนั้นปากกล่าวว่า

"ถูกต้อง"

เล่าชงนั้นถามอีกว่า

"สิ่งที่ชิมไท่กงต้องการหา เป็นคนหรือปลา?"

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กกล่าวว่า

"เราไม่ทราบ แต่ชิมไท่กงเข้าสู่ถ้ำเม้าซัว หาใช่เรื่องดีไม่"

เล่าชงนั้นยกมือเกาศีรษะถามอีกว่า

"เรื่องนี้ใช่จะรายงานต่อปังจู้หรือไม่?"

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กโบกมือกล่าวว่า

"วันนี้เป็นวันอะไร ไหนเลยรบกวนปังจู้อีก? พวกเราจะเพิ่มการระวังป้องกันเอง"

ชิมไท่กงย่อมไม่ทราบว่าตัวเองเข้าสู่ถ้ำเม้าซัวแล้ว

เพียงแต่เขาพบเห็นถ้ำแห่งหนึ่ง

พอผ่านเข้าประตูสีแดง เห็นกึ่งกลางของตัวตึกกลับเป็นถ้ำศิลาแห่งหนึ่ง

หญิงรับใช้นั้นมุดเข้าไปแล้ว ชิมไท่กงได้แต่เพิ่มความตื่นตัวติดตามเข้าไป

ภายในถ้ำมืดครึ้ม หญิงรับใช้นั้นยื่นมือออก ฉุดดึงมือของเขา ชิมไท่กงเพียงปล่อยให้นางยึดจับคันเบ็ดไว้

หญิงรับใช้นั้นงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านไม่คุ้นกับสถานที่ จึงยื่นมือประคอง"

ชิมไท่กงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เราต้องให้เจ้าประคองหรือ?"

หวนนึกถึงที่นี้ประหลาดพิกล มืดครึ้มวังเวง ภาพหนังแพะของนักฆ่านาวาก็ระบุว่าเป็นละแวกนี้ หรือว่าที่นี้เป็น...

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด พลันได้ยินเสียงร่ำไห้ดังมากระทบโสต

เป็นเสียงร่ำไห้ของเชี่ยวเซาะ

ชิมไท่กงใจสั่นสะท้าน ร้องเรียกว่า

"เซี่ยวเซาะ..."

พลันรู้สึกเย็นวาบที่ใจกลางฝ่ามือ รีบคลายมือจากการยึดถือคันเบ็ด พุ่งถอยไปด้านหลัง จนกลางหลังปะทะชนกับผนังถ้ำ

เขาพลิกฝ่ามือขึ้นดู พบว่าฝ่ามือปรากฏรอยสีเขียวจางๆสายหนึ่งในใจทั้งร้อนรุ่มทั้งขุ่นแค้นมาตรว่าระวังป้องกัน ยังถูกพิษหนอนคุณไสยแทรกซึมทำร้าย

ได้ยินเซี่ยวเซาะร้องถามว่า

"ใช่เป็นกงกงหรือไม่? ใช่เป็นกงกงหรือไม่?"

ซุ่มเสียงดังสะท้อนสะท้าน ชิมไท่กงอดขานรับมิได้ว่า

"เซี่ยวเซาะ..."

เซียวเซาะรีบร้องบอกว่า

"กงกง อย่าได้เข้ามา รีบไป ที่นี้มีแต่คนชั่วร้าย..."

ชิมไท่กงกล่าวว่า

"มีแต่คนชั่วร้ายจริง แต่เซี่ยวเซาะไม่ต้องกลัว เรามาช่วยเหลือเจ้าแล้ว"

หญิงรับใช้นั้นหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ท่านเฉกเช่นพระโพธิสัตว์ดินเผาข้ามแม่น้ำ ตัวเองยังเอาตัวไม่รอด กลับคิดช่วยเหลือนางอีก?"

ชิมไท่กงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เจ้า...เจ้าเป็นใคร?"

หญิงรับใช้นั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ซีบ้อคิ้วมีศิษย์คนหนึ่ง เรียกว่าคักอวงไง้ ท่านพบพานข้าพเจ้า

เพียงกลับกลายเป็นวิญญาณที่ตายด้วยความคับแค้นอีกดวงหนึ่งเท่านั้น"

ซิมไท่กงทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ร้องว่า

"เจ้า...เจ้าเป็นนักฆ่าคักอวงไง้?"

เขาเข้าใจว่าคักอวงไง้เป็นบุรุษ มิหนำซ้ำนักฆ่านาวาไม่ได้บ่งบอกว่าคักอวงไง้เป็นบุรุษหรือสตรี ย่อมไม่เฉลียวใจว่า "คักอวงไง้" แท้ที่จริงเป็นสตรีนางหนึ่ง

คักอวงไง้กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านเห็นว่าข้าพเจ้าไม่คล้าย ใช่ต้องให้ข้าพเจ้าเปลื้องเสื้อผ้าพิสูจน์ยืนยันหรือไม่?"

ซิมไท่กงเดือดดาลเป็นการใหญ่ พลันจู่โจมลงมือ

แต่เขาถูกพิษหนอนคุณไสย ดังนั้นไร้เรี่ยวแรง

คักอวงไง้พลันชักกระบี่จู่โจม ซิมไท่กงขวางคันเบ็ด คิดสลายสภาวะกระบี่ แต่กระบี่ฟันลงอย่างหักโหม ฟันคันเบ็ดหักเป็นสองท่อน

ซิมไท่กงถอยปราดไป สภาวะกระบี่ยังรุกไล่ตามติด ซิมไท่กงพลันย่อกายลง เปลื้องชุดยาวบนร่างออก ม้วนใส่สภาวะกระบี่

ชุดยาวห่อหุ้มคมกระบี่ไว้แต่แล้วถูกฟันขาดกระจุยกระจาย เสื้อผ้าเป็นของอ่อนนุ่ม พอปะทะกับพลังกระบี่ ก็ถูกทำลายไปสิ้น

ซิมไท่กงพานโอบอุ้มหินใหญ่ขนาดเท่าพื้นโต๊ะก้อนหนึ่งขึ้น กดทับใส่สภาวะกระบี่ เสียงปงเมื่อหินใหญ่ถูกพลังกระบี่บดทำลายเป็นผุยผง

กระบี่ของคักอวงไง้นี้ ตอนแรกฟันคันเบ็ด แล้วค่อยกรีดเสื้อผ้า

สุดท้ายบดทำลายหินใหญ่ สภาวะกระบี่ค่อยสิ้นสูญสลาย

คักอวงไง้รั้งกระบี่กลับ แค่หัวร่อกล่าวว่า

"ไหวพริบอันปราดเปรียวนัก ดูว่าท่านสามารถรับข้าพเจ้าอีกกระบี่หรือไม่?"

ขาดคำ เสือกแทงออกอีกกระบี

พิษหนอนคุณไสยที่แทรกซึมเข้าทางใจกลางฝ่ามือของซิมไท่กงแพร่กระจายไปครึ่งซีกร่างจนกลับกลายเป็นชาด้าน ไม่มีเรี่ยวแรงหลบเลี่ยงอีก

พลันได้ยินชุ่มเสียงหนึ่งร้องทัดทานว่า

"ช้าก่อน"

สภาวะกระบี่หยุดชะงักลง ห่างจากหว่างคิ้วซิมไท่กงเพียงสามนิ้ว

ซิมไท่กงรู้สึกที่กลางหลังถูกกระแทกใส่สามครา จุดเส้นถูกปิดสกัดไว้ ร่างล้มลงกับพื้น

ผนังถ้ำซึ่งเขายืนพิงอยู่ ปรากฏคนผู้หนึ่งขึ้นแทนที่ กลับเป็นเจ้าของธงศีรษะมนุษย์ชีคงถ่อ

คักอวงไง้กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"ข้าพเจ้าโค่นเขาพ่ายแพ้แล้ว ไฉนขัดขวางไม่ให้ข้าพเจ้าฆ่าเขา?"

ชีคงถ่อกล่าวว่า

"เขาถูกพิษหนอนคุณไสย ย่อมไม่อาจรอดพ้นจากคมกระบี่ของท่าน"

ดวงตาคักอวงไง้ทอประกายราวคมกระบี่กล่าวว่า

"ท่านหมายความว่า หากเขาไม่ได้ถูกพิษหนอนคุณไสย เราก็ไม่อาจโค่นเขาพ่ายแพ้?"

ชีคงถ่อยิ้มประจบกล่าวว่า

"ท่านสามารถฆ่านักฆ่านาวา เฆ่าผู้นี้ไหนเลยเป็นคู่มือของท่าน?"

ชิมไท่กงนอนทอดร่างกับพื้น แต่ยังไม่ยอมรับนับถือ กล่าวว่า

"นักฆ่านาวาไม่ได้พ่ายแพ้แก่ท่าน หากแต่ท่านจู่โจมโดยที่เขาไม่ทันระวัง"

คักอวงไง้กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านคิดใคร่ตายเร็วกว่าเดิม ใช่หรือไม่?"

ชีคงถ่อรีบกล่าวว่า

"คักโกวเนี้ย เราต้องการละเว้นชีวิตสุนัขของเขา เพื่อสร้างความกริ่งเกรงแก่ปิงจิ้นไบ๊ รอจนจัดการกับหัวหน้าพรรคอุ่นร้อน บู๊ลิ้มแดนฮุ้นหนำกลับคืนเป็นของสามหนอนสามชี ท่านต้องการฆ่าผู้ใด ก็ลงมือได้อย่างเต็มที่"

คักอวงไง้เงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"เราแม้เป็นนักฆ่าใต้ร่มธงของท่าน แต่ก็เป็นไปตามคำสั่งของซือแป๋ ภายใต้หลักการเพื่อบรรลุถึงภารกิจ มิใช่เรายอมรับนับถือท่านหรือว่าเกรงกลัวท่าน"

ชีคงถ่อฝืนหัวร่อพลางกล่าวว่า

"นั่นย่อมแน่นอน พวกเราล้วนแต่ถวายชีวิตรับใช้ซือแป๋ท่านจวบจนชีวิตจะหาไม่"

คักอวงไง้แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"คำพูดมิใช่กล่าวเช่นนี้ ท่านผลักดันแผนอุบาย เพื่อฟื้นฟูเกียรติภูมิของถ้ำเม้าซัวกับธงศีรษะมนุษย์ หวังกุมอำนาจอีกครั้ง จึงยินยอมร่วมงานกัน"

ซีคงถ่อยังคงอดทนอ่อนข้อให้ กล่าวว่า

"ไม่ว่าอย่างไรล้วนเป็นเช่นเดียวกัน"

คักอวงไง้จับจ้องมองเขาอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าจะไม่ฆ่าเฒ่าบัดซบนี้ชั่วคราว แต่สักวันหนึ่งข้าพเจ้ามิเพียงจะฆ่าเฒ่าบัดซบนี้กับมือ ยังจะฆ่าอ้วสีชุ้ย ฆ่าปึงจิ้นไบ๊ รวมทั้งฆ่า..."

นางพลันกล้ำกลืนคำพูดไว้ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ท่านก็ทราบว่าข้าพเจ้าคิดฆ่าผู้ใด"

กล่าวจบ สะบัดหน้าผละจากไป

ซีคงถ่อใช้สายตาส่งคักอวงไง้จากไป ดวงตาทอแววประหลาดชนิดหนึ่ง พึมพำว่า

"ผู้ใดฆ่าผู้ใด เมื่อถึงเวลาค่อยทราบได้"

จากนั้นกวักมือคราหนึ่ง ปรากฏแม่ชีชุดเทาสองนางสาวเท้าก้าวปราดมา ซีคงถ่อสั่งการว่า

"คุมขังเฒ่าผู้นี้รวมกับเด็กหญิงนั้น"

ชิมไท่กงพอฟังสบใจยิ่ง จุดประสงค์ที่เขาบุกเข้าถ้ำเสือ เพื่อต้องการพบกับเชี่ยวเชาะเอง

ดูจากสถานการณ์ ธงศีรษะมนุษย์ร่วมมือกับถ้ำเม้าซัวแต่แรก

ด้วยศักดิ์ฐานะและพลังฝีมือของเจ้าของถ้ำเม้าซัว ยังสูงล้ำกว่าเจ้าของธงศีรษะมนุษย์ เจ้าของถ้ำเม้าซัววางตัวศิษย์สตรีอยู่ในฝ่ายธงศีรษะมนุษย์ทางหนึ่งเพื่อจัดการกับหัวหน้าพรรคอุ่นร้อน ทางหนึ่งคอยควบคุมชีคง-ถ่อ

จุดประสงค์ที่ธงศีรษะมนุษย์กับถ้ำเม้าซัวร่วมมือกัน เพื่อโค่นพรรคอุ่นร้อน ปกครองบู๊ลิ้มแดนฮุ้นหน่ำ นับเป็นเรื่องใหญ่โตที่เกี่ยวพันถึงการช่วงชิงอำนาจกัน

น่าเสียดายชิมไท่กงตกเป็นเชลยของฝ่ายตรงข้าม ไม่สามารถส่งข่าวออกไป

แม่ชีชุดเทาทั้งสอง หนึ่งจิกผมชิมไท่กง หนึ่งดึงเคราของเขา ลากดึงชิมไท่กงไปในห้องขังหลังหนึ่ง

ชิมไท่กงจดจำออกว่า พวกนางเป็นสองในสี่แม่ชีที่ทำร้ายไหนไน่ของเชี่ยวเชาะ และลักพาตัวเชี่ยวเชาะมานั่นเอง

ยามนี้ชิมไท่กงค่อยทราบว่า แม่ชีทั้งสี่มิใช่คนของชีโค่วเชี่ยวเต่า หากแต่เป็นบริวารของชีบ้อคิ้ว

เสียงโครมครามหนึ่ง ชิมไท่กงถูกจับโยนเข้าคุก จากนั้นแม่ชีเหล่านั้นปิดประตูห้องขังลง

ชิมไท่กงรู้สึกเจ็บปวดไปทั่วสรรพางค์กาย ขณะจะร่ำร้องด่าทอออกมา พลันเห็นเงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งเคลื่อนกายมา เรียกหาว่า

“กงกง กงกง...”

ชิมไท่กงเห็นเป็นเชี่ยวเชาะ เพลิงโทสะก็สลายคลายไปกว่าครึ่ง

ถามว่า

"เชี่ยวเซาะ พวกเขาไม่ได้สร้างความลำบากแก่เจ้ากระมัง?"

เชี่ยวเซาะร่ำไห้พลางกล่าวว่า

"เชี่ยวเซาะไม่เป็นไร พวกเขาไม่ได้ทำร้ายกงกงกระมัง?"

ชิมไท่กงบังเกิดความอบอุ่นใจ เขาเมื่อวัยฉกรรจ์ มีอารมณ์ร้อนวู่วาม เป็นเหตุให้บุตรชายและบุตรสะใภ้ถูกศัตรูของเขาทำร้ายถึงแก่ชีวิต คงเหลือหลานสาวเชี่ยวอั้ง ภายหลังเชี่ยวอั้งพลอยตกตายไป ทอดทิ้งชิมไท่กงอยู่เดียวดาย ทั้งจมอยู่ในห้วงความสำนึกเสียใจไม่สิ้นสุด

นึกถึงตอนนี้ ชิมไท่กงกล่าวด้วยความสะทกสะท้อนว่า

"เจ้าช่างคลับคล้ายเชี่ยวอั้งจริงๆ"

เชี่ยวเซาะเบิกตาที่เอ่อคลอด้วยน้ำตา ถามว่า

"ผู้ใดเป็นเชี่ยวอั้ง?"

ชิมไท่กงทอดถอนใจกล่าวว่า

"เป็นเด็กอันประเสริฐคนหนึ่ง"

เชี่ยวเซาะหัวร่อทั้งน้ำตา กล่าวว่า

"กงกงบอกว่าข้าพเจ้าคลับคล้ายนาง อย่างนั้นเชี่ยวเซาะก็เป็นเด็กอันประเสริฐด้วย?"

ชิมไท่กงยกมือลูบคลำเรือนผมของนางกล่าวด้วยความรักถนอมว่า

"เจ้าย่อมเป็นเด็กอันประเสริฐ พวกเจ้าล้วนเป็นเด็กอันประเสริฐ"

เชี่ยวเซาะถามว่า

"ตอนนี้นางอยู่ที่ใด?"

"ผู้ใดหรือ?"

"ย่อมเป็นเซี่ยวอั้ง"

ซิมไท่กงงงงันวูบหนึ่ง จึงส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"นางไปยังสถานที่อันไกลโพ้น..."

ดวงตาเซี่ยวเซาะทอประกายบริสุทธิ์ ถามว่า

"นางไฉนไม่ร่วมทางกับกงกง?"

ซิมไท่กงกล่าวด้วยน้ำเสียงละห้อยหดหู่ว่า

"นางล่วงหน้าไปก่อน รอให้กงกงไปสมทบ"

"นางไปทำอะไร?"

"ไป...เล่นสนุกสนาน"

เซี่ยวเซาะปรบมือกล่าวว่า

"ที่นั้นคงน่าเล่นยิ่งกระมัง?"

ซิมไท่กงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"น่าเล่นยิ่ง...ไม่เช่นนั้นทุกผู้คนไยต้องไปทั้งสิ้น?"

เซี่ยวเซาะกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พวกเราเกี่ยวก้อยสัญญากัน"

กล่าวพลางยื่นนิ้วก้อยออก เกาะเกี่ยวกับนิ้วมือของซิมไท่กง

ซิมไท่กงไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ เซี่ยวเซาะจึงกล่าว

"เมื่อเกี่ยวก้อยสัญญา แสดงว่ากงกงรับปากว่า ภายหน้าจะนำเซี่ยวเซาะไปหาเซี่ยวอั้ง"

ซิมไท่กงใจหายวาบ ร้องโพล่งว่า

“ไม่ได้”

เชี่ยวเชาะมีสีหน้าแวววตาหม่นหมองลง ก้มศีรษะกล่าวว่า

“หรือว่ากงกงไม่ชมชอบเชี่ยวเชาะ...“

ชิมไท่กงทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

“กงกงไหนเลยไม่ชมชอบเชี่ยวเชาะได้...เพียงแต่กงกงถูกหนอน-คุณไสย ทั้งถูกจี้สกัดจุด ไม่อาจโคจรพลัง หลบหนีจากที่นี้ไม่ได้ ไหนเลยสามารถนำเจ้าไป?”

พลันบังเกิดซุ่มเสียงแหลมเล็กเสียงหนึ่งสอดขึ้น

“ท่านยังคิดนำนางไป?”

คนกล่าววาจาเป็นแม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชานั้น ที่ด้านหลังตามติดด้วยแม่ชีอีกสามนาง

ชิมไท่กงรีบบดบังอยู่เบื้องหน้าเชี่ยวเชาะ กล่าวว่า

“พวกท่านคิดฆ่าก็ฆ่าเรา ปลดปล่อยเด็กหญิงนางนี้ไป”

แม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชานั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“พวกเราจะคุมตัวสตรีนางนี้ไป ท่านรอความตายในที่นี้เถอะ”

ชิมไท่กงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ห้ามมิให้พวกท่านกระทบถกนาง...”

แม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชานั้นตวาดคำ “หาที่ตาย” ตวัดเท้าเตะใส่ชิมไท่กง

ชิมไท่กงอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง เขาถูกปิดสกัดจุด บวกกับถูกพิษหนอนคุณไสย ตลอดทั้งร่างชาด้าน ไม่มีปัญญาหลบหลีกท่าจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามได้

แม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชานั้นสั่งการว่า

"ดึงตัวเฒ่าโสโครกออก คุมตัวผู้เยาว์ไป"

แม่ชีอีกสามนางถลันวูบเข้ามา คิดดึงตัวชิมไท่กงออก แต่ชิมไท่กงยังขวางอยู่เบื้องหน้าเซี่ยวเซาะ โดยไม่คำนึงถึงชีวิตตัวเอง

แม่ชีนางหนึ่งบันดาลโทสะ ชักกระบี่ออกมาขณะจะแทงใส่ ที่หัวไหล่พลันถูกคว้าจับไว้ นางเหลียวหน้าไป เห็นเป็นแม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชานั้น

แม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชานั้นตวัดมือตบหน้านางฉาดหนึ่ง ตวาดว่า

"ยังไม่มีคำสั่งซีตั่งจู้ (เจ้าของถ้ำแซ่ซี) ท่านกล้าฆ่าคน?"

แม่ชีนางนั้นไม่กล้าโต้แย้ง ล่าถอยกลับไปแต่โดยดี

เซี่ยวเซาะเห็นแม่ชีนางหนึ่งชักกระบี่ กริ่งเกรงชิมไท่กงได้รับอันตรายยามร้อนรุ่มใจชิงมุดลอดซอกแขนของชิมไท่กงออกไป กอดเอวแม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชานั้น วิงวอนว่า

"วิงวอนท่านอย่าได้..."

แม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชานั้นประกบนิ้วจี้สกัดจุดนางไว้ ซุ่มเสียงของนางก็ชะงักขาดหาย แม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชานั้นตะปบคร่ากุมเซี่ยวเซาะ สะบัดหน้าจากไป

ชิมไท่กงขู่คำรามก้อง ล้มตัวลงยื่นมือกอดขาแม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชานั้น ร่ำร้องว่า

"ปล่อยนาง..."

แม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชานั้นถีบเท้ากลับหลัง ถีบจนชิมไท่กงสิ้นเ

สติไป แต่สองมือยังกอดขาของนางไม่ปล่อย

แม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชานั้นตวาดสั่งว่า

"ยังมิรีบแกะมือเฒ่าโสโครกนี้ออก ตั่งจู้สั่งให้นำคนไป หากชักช้าจะเอาผิดต่อพวกเจ้า"

แม่ชีอีกสามนางช่วยกันแกะมือซิมไท่กงออก แม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชานั้นกล่าวอีกว่า

"เราส่งมอบคนแล้วจะกลับมา พวกเจ้าเฝ้ารักษาอยู่ที่นี้ให้ดี"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนตกลงใจใช้วิชาเตี๊ยบเปี่ยงได้ฮวบ (วิชาผีเสื้อแปลง) เพื่อรักษาเด็กในครรภ์ของภรรยา

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กได้รับมอบหมายให้จัดเตรียมแท่นพิธี กลับคัดค้านว่า

"ปังจู้ (หัวหน้าพรรค) หากใช้วิชาผีเสื้อแปลงประกอบพิธี ต้องสิ้นเปลืองกำลัง อย่าว่าแต่ตอนที่ใช้ ต้องสลายพลังร้อนเย็นภายในกายไปก่อน เท่ากับปราศจากพลังเอี้ยงฮ้วยซิ้งกง (ลมปราณอัคคีร้อน) ชั่วคราว บริวารเห็นว่าไม่สมควร..."

"ไม่ได้ หากเราไม่ประกอบพิธี อาจรักษาเด็กในครรภ์เซ็งเอ็งไม่ได้..."

"แต่ต่อให้ปังจู้คิดประกอบพิธี ก็ไม่อาจเลือกวันนี้ ผู้ที่ฝึกวิชาหนอนคุณไสย ถือสาการเคลื่อนไหวในวันเกิด เพราะอาจถูกหนอนคุณไสยย้อนจู่โจม ขอให้เลื่อนวันออกไป..."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนสั่นศีรษะกล่าวว่า

"มีแต่เวลาวันเกิด การใช้วิชาผีเสื้อแปลงจึงเห็นผล เช็งเอ็งแทบไม่อาจประคองตนไว้ หากชะลอชักช้า อาจต้องเสียใจไปชั่วชีวิต"

"แต่วันนี้มีแขกเหรื่อมาพร้อมหน้า ในจำนวนนี้มีคนปราศจากกุศลจิต หากคิดลงมือ พวกเรา..."

"ท่านมิต้องเป็นห่วง ทุกประการลิขิตแน่นอน เราเพียงเสียใจต่อกงจู้ไฟเย็น อื่นๆ ปราศจากความละอาย หากจะเป็นจะตายก็แล้วแต่โชคชะตา"

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กกลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวว่า

"หากแม้น...หากแม้นตอนที่ปังจู้ใช้วิชาผีเสื้อแปลง สตรีที่จัดมาสังเวยเป็นศัตรูเล่า..."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนตบไหล่เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็ก ชมเชยว่า

"ท่านมีความคิดอ่านรอบคอบ มีความก้าวหน้ากว่าเดิม"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"นี่เป็นปัญหาน่าวิตก แต่สตรีสังเวยนี้บริสุทธิ์น่ารัก นับเป็นบุคคลที่เหมาะสม มีส่วนช่วยต่อพิธีกรรมอย่างมาก

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กยังกล่าวว่า

"แต่ว่า...แต่ว่าหากสตรีนั้น..."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนตัดบทว่า

"ท่านวิตกเกินกว่าเหตุแล้ว นางเป็นสตรีที่เช็งเอ็งคัดเลือกมา เชื่อว่าไม่ผิดพลาด ท่านยังคงรีบรุดไปเตรียมงานเถอะ"

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กคิดตอบคำ พลันได้ยินหัวหน้าพรรคอุ่น-ร้อนตวาดว่า

"ผู้ใด?"

พลางสะบัดฝ่ามือออก เสียงฉาดเมื่อต้นสนที่ห่างไปหนึ่งวาเกิดการสั่นไหวคราหนึ่ง แต่บนต้นสนหามีคนไม่

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนลอยตัวขึ้นบนลำต้นสน พบว่าตำแหน่งที่ตนฟาดฝ่ามือใส่ มีเศษผ้าสีขาวชิ้นเล็กๆ อยู่ชิ้นหนึ่ง แสดงว่าเมื่อครู่มีคนหมอบซุ่มอยู่ที่นี้จริงๆ

...พลังฝีมือของคนผู้นี้หาเป็นรองเขาไม่

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนพลิ้วร่างลงจากลำต้นสน ใจกลางฝ่ามือปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา

...นี่ที่แท้เป็นคนของเส้นทางใด?

9
พิธีกรรมน่าตื่นใจ

อั้วสีซุ้ยเผชิญปัญหาปวดเศียรข้อหนึ่ง...เขาไม่สามารถพิสูจน์ว่าตัวเองคืออั้วสีซุ้ย

งานวันเกิดของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อน มังกรตัวเดียวเล้งหวยกีวางมาตรการป้องกันอย่างเข้มงวด เมื่ออั้วสีซุ้ยมาถึง จึงถูกขวางกันไว้

ด้วยชื่อเสียงเกียรติภูมิของอั้วสีซุ้ย พวกพรรคอุ่นร้อนย่อมต้องให้การต้อนรับ แต่อั้วสีซุ้ยไม่รู้จักผู้ใด จะพิสูจน์ได้อย่างไรว่าเขาคืออวสซุย

หากเขาคิดบุกฝ่าเข้าไปอย่างหักโหม คงต้องเกิดเหตุวุ่นวายขึ้น

แต่เขานึกทบทวนดู นอกจากบุกฝ่าอย่างหักโหมแล้ว ไม่มีวิธีเข้าร่วมงานวันเกิดอื่นอีก

เขาพอตกลงใจก็กระทำ ขอเพียงไม่ละอายต่อมโนธรรม ไม่สนใจว่าตอแยความยุ่งยากอันใด

แต่คราครั้งนี้เขาไม่ได้ตอแยความยุ่งยากอันใด

ทั้งนี้เพราะปรากฏคนผู้หนึ่งยกมือปิดหน้าแสดงว่ารับบาดเจ็บเดินออกมากล่าวกับหน่วยยามรักษาการณ์ว่า

"เขาคืออั้วสีซุ้ย ให้เขาเข้าไป"

อั้วสีซุ้ยไม่ทราบว่าคนผู้นี้เป็นใคร แต่ได้ยินบริวารพรรคอุ่นร้อนเรียกหาเป็นฮิวตั้วจู้ (หัวหน้าตึกแซ่ฮิว)

เมื่อเขาเดินเข้าห้องโถงจัดงาน พบว่าตัวเองมาสายกว่าคนอื่นแล้ว

ภายในห้องโถงจัดตั้งกระถางธูป เครื่องดนตรีที่ใช้ประกอบพิธีธงผ้ายันต์ต่างๆ ดูไปไม่คล้ายเป็นงานวันเกิด หากแต่คล้ายกำลังประกอบพิธีกรรม

อั้วสีซุ้ยพอเข้าสู่ห้องโถง ก็ได้ยินผู้คนรอบข้างซุบซิบสนทนากัน

ภายในห้องโถงชุมนุมด้วยผู้คนสี่ห้าร้อยคน ล้วนสนทนาถึงหัวข้อเดียวกัน

...หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนใช้วิชาผีเสื้อแปลงเพื่อบำรุงรักษาครรภ์ของฮูหยิน

อั้วสีซุ้ยไม่ทราบว่า วิชาผีเสื้อแปลงเป็นอะไร และไม่สนใจ

เขาเพียงได้ยินผู้คนบอกว่า วิชาผีเสื้อแปลงนี้ มีแต่เจ้ายมโลกสามารถใช้ออก สิบกว่าปีมานี้ ไม่เคยมีคนใช้ออกอีก วันนี้จะได้เปิดหูเปิดตาแล้ว

ทั้งหมดคล้ายลิงโลดยินดีที่ได้เปิดหูเปิดตา ไม่ใส่ใจว่าวิชาผีเสื้อ-

แปลงสามารถช่วยคนหรือไม่ ดังนั้นอั้วสีซุ้ยไม่คิดรับฟังต่อไป

แต่เขาพบเห็นคนกลุ่มหนึ่ง

เป็นแม่ชีกลุ่มหนึ่ง

วิญญาณสามสิบนั่นเอง

อั้วสีซุ้ยถลึงตาใส่ ชีคงเชี่ยวเต่าแห่งวิญญาณสามสิบก็พบเห็นเขา ชม้ายชายตามองมา

อั้วสีซุ้ยไม่กล้าสบสายตากับนาง รีบเบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง ทั้งนี้เพราะเขาพบเห็นชีคงเถี่ยวปะปนอยู่ท่ามกลางกลุ่มคน

ชีคงเถี่ยวอยู่ที่นี้ ชีคงถ่อเล่า?

จากนั้นอั้วสีซุ้ยพบเห็นชีคงถ่อด้วย

แต่ผู้ที่สะกิดความกระตือรือร้นสนใจขออั้วสีซุ้ย กลับเป็นชาย-ฉกรรจ์สองคน

ชายฉกรรจ์ทั้งสองหน้าตาฟกช้ำดำเขียว คล้ายล้มฟาดตีลังกาสามสิบแปดทอด และคล้ายถูกอันธพาลสิบสามสิบสี่คนกลุ้มรุมทุบต่อยจนมีสภาพเช่นนี้

อั้วสีซุ้ยมีความสนใจเรื่องการต่อยตีมากกว่าประการอื่น

ประจวบกับชายฉกรรจ์ทั้งสองกำลังสนทนากัน อั้วสีซุ้ยยื่นหน้าเข้าไปเล็กน้อย ก็ได้ยินคนทั้งสองกล่าวว่า

"มารดามันเถอะ เต่าชรานั้นร้ายกาจนัก ฟาดเราล้มกลิ้งไป..."

"คิดไม่ถึงคันเบ็ดของเขาพลิกแพลงถึงเพียงนั้น คนก็ลื่นราวปลาไหล ยากกระทบถูกได้..."

"เขาถูกคนที่ประตูแดงล่อลวงเข้าไป ดูว่ายังจะก่อการร้ายได้อีก

หรือไม่?"

"เฮอะ เขาเมื่อเข้าสู่ถ้ำเม้าซัว ต้องไม่มีชีวิตรอดกลับออกมาแล้ว"

อั้วสีซุ้ยฉุกใจคิด "เฒ่าชรา" ที่ใช้คันเบ็ดนั้น มิใช่ซิมไท่กงยังจะเป็นผู้ใดได้?

เขาลังเลเล็กน้อย จึงหันกายออกจากห้องโถง บริวารพรรคอุ่น-ร้อนเห็นงานเลี้ยงไม่ทันเริ่มขึ้น อั้วสีซุ้ยก็จากไป ย่อมประหลาดใจ แต่ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้บุกรุกกลับล่าถอย จึงไม่สะดวกกับการขัดขวาง

อั้วสีซุ้ยออกจากประตูใหญ่ เดินเลียบกำแพงตึก อ้อมถึงประตูหลัง เห็นด้านตรงข้ามมีประตูสีแดงบานหนึ่งจริงๆ

อั้วสีซุ้ยไม่เคาะประตู ก็กระโดดเข้าไปอย่างหักโหม

เพิ่งกระโดดข้ามกำแพงตึกเข้าไป ไม่ทันทิ้งตัวลงสัมผัสพื้น ได้ยินซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านตายเถอะ"

อั้วสีซุ้ยย่อมมิใช่ "อาคันตุกะ" เขากระโดดข้ามกำแพงตึกเข้าไปต่อให้เป็นอาคันตุกะ ได้แต่บอกว่าเป็น "อาคันตุกะไม่รับเชิญ"

แต่ไม่ว่าผู้ใดเพิ่งกระโดดข้ามกำแพงตึกเข้าไป ก็ได้ยินคำนี้ย่อมอดใจหายวาบมิได้

ต่อให้ผู้มามีขวัญกล้าเทียมฟ้า ขอเพียงบังเกิดความตื่นตระหนกเล็กน้อย ลมหายใจสับสนอยู่บ้าง ชั่วพริบตานี้ ก็เพียงพอให้นักฆ่า-ดักอวงไง้ลงมือฆ่าคนแล้ว

แต่ว่าอั้วสีซุ้ยหาตื่นตระหนกไม่

เขาฝึกวิทยายุทธ์ตั้งแต่เล็ก พอมีอายุสิบขวบ ก็ไม่แตกตื่นลนลานต่อการลอบทำร้ายใดๆ พอย่างเข้าวัยหนุ่ม มือหนึ่งคีบเนื้อเป็ดชิ้นหนึ่งส่งเข้าปาก อีกมือหนึ่งจู่โจมศัตรูที่ลอบทำร้ายเขาสามคน

มาตรว่าเขามิใช่นักฆ่า แต่ฝึกฝนตัวเองอย่างเข้มงวดกว่านักฆ่าอีก

เมื่อคักอวงไง้ส่งเสียงร้องออกมา เขาคล้ายเห็นท้องฟ้ามีปุยเมฆ ทะเลเป็นสีคราม แม่ไก่ต้องออกไข่ ปราศจากความตื่นเต้นสงสัยแต่อย่างไร

ดังนั้นเขารับท่ากระบี่อันเกรี้ยวกราดนั้นไว้ได้

อั้วสีซุ้ยไม่เคยพกพาอาวุธ

เขารับท่ากระบี่ด้วยมือเปล่า

น้อยคนที่รับท่ากระบี่ของคักอวงไง้ได้ อย่าว่าแต่ใช้มือเปล่า

อั้วสีซุ้ยลอยตัวอยู่กลางอากาศ เผชิญการจู่โจมทำร้ายอย่างกะทันหัน ย่อมตกเป็นเบี้ยล่าง มาตรว่าเขาคว้าจับตัวกระบี่ไว้ได้ ตัวกระบี่ยังแผ่พุ่งมา จู่โจมใส่ทรวงอกของเขา กระแทกกระดูกซี่โครงของเขาหักไปหนึ่งซี่

เขาทิ้งตัวลงสู่พื้น กระบี่เล่มนั้นห่างจากทรวงอกของเขาเพียงหนึ่งเชียะ

ผู้ที่ตื่นตระหนกกลับเป็นคักอวงไง้

นักฆ่าผู้หนึ่งตัดสินความเป็นความตายในชั่วพริบตา ดังนั้นนักฆ่ามีการตัดสินใจอย่างเฉียบพลัน

นางเห็นอั้วสีซุ้ยกระโดดข้ามกำแพงตึกเข้ามา ก็ลงความเห็นว่า

นั่นเป็นโอกาสฆ่าคนอันประเสริฐ

แต่นางคาดคิดไม่ถึงว่า บุรุษหนุ่มผู้นี้มีมือที่คล้ายหล่อหลอมจากเหล็ก กลับรับกระบี่ของนางไว้ มิหนำซ้ำยังคว้าจับกระบี่ของนางแนบแน่น ทำให้นางไม่สามารถใช้กระบี่ที่สองออกได้

หากมิใช่นางใช้กระบี่ลอบทำร้าย นางอาจอาศัยเปลือกนอกของนางให้เป็นประโยชน์ ไม่แน่ว่าจะมีโอกาสฆ่าอ้วสีซุ้ยที่ดีกว่านี้ แต่นางเมื่อลงมือ เท่ากับเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงออกไปแล้ว

ยามนี้อ้วสีซุ้ยค่อยพบว่า เจ้าของกระบี่อันเกรี้ยวกราด กลับเป็นหญิงสาวแต่งกายคล้ายหญิงรับใช้นางหนึ่ง

เขารู้สึกโชคดี หากมิใช่ฝ่ายตรงข้ามลอบทำร้ายเขาก่อน เขาคงไม่ทันระวังป้องกันหญิงรับใช้เช่นนี้ ยามนั้นเขาถามว่า

“คักอวงไง้?”

คักอวงไง้ยิ้มแล้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า

“อ้วสีซุ้ย?”

นางทุ่มเทกำลัง คิดรั้งกระบี่กลับมา แต่กระบี่คล้ายกลับกลายเป็นภูเขาลูกหนึ่ง ทำให้ไม่มีปัญญาโอบภูเขาลูกหนึ่งกลับมา

อ้วสีซุ้ยถลึงตาใส่นาง กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ชมชอบลงมือต่อสตรี”

คักอวงไง้ยิ้มพลางกล่าวว่า

“อย่างนั้นท่านปล่อยมือ”

อ้วสีซุ้ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“หากปล่อยให้กระบี่ของนักฆ่าชั้นหนึ่งหลุดจากมือ เท่ากับจับ

งูพิษที่ยังไม่ได้ถอนเขี้ยวพิษออกตัวหนึ่งหย่อนลงในกางเกง"

คักอวงไง้ส่งเสียงหยาดเยิ้มว่า

"เปรียบเปรยจนระคายหูนัก ท่านหนีบกระบี่ของข้าพเจ้าไว้ มิใช่กลับตาลปัตรหรอกหรือ?"

อั้วสีซุ้ยรับฟังไม่เข้าใจ ถามว่า

"กลับตาลปัตรอันใด?"

คักอวงไง้หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"หน้าโง่ ความจริงสมควรให้ข้าพเจ้าใช้เท้าทั้งสองหนีบ...ของท่าน"

อั้วสีซุ้ยตวาดคำ "หุบปาก" คักอวงไง้แสร้งร้องโอยกล่าวว่า

"ช่างหน้าบางนัก ไม่ทราบยังเป็นชายหนุ่มบริสุทธิ์หรือไม่?"

อั้วสีซุ้ยตวาดว่า

"คักอวงไง้ ท่านแม้เป็นสตรี แต่ท่านไม่สมควรฆ่าเตียหึงชิ่ว"

คักอวงไง้เชิดหน้ากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าฆ่าเขาแล้วจะเป็นไร? ท่านคิดล้างแค้นให้แก่เขาหรือ?"

อั้วสีซุ้ยบันดาลโทสะ ร้องว่า

"ท่าน..."

คักอวงไง้รู้สึกว่า กระบี่ของนางคุกคามเข้าใกล้ทรวงอกอั้วสีซุ้ยอีกครึ่งเชียะ ต้องลอบยินดีที่แผนอุบายสัมฤทธิผล ปากกล่าวว่า

"หากท่านคิดล้างแค้น อย่าลืมผนวกสหายของท่านอีกคนหนึ่งซึ่งถูกข้าพเจ้าฆ่าทิ้งไปด้วย"

อั้วสีซุ้ยบังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้น ถามว่า

"ผู้ใด?"

คักอวงไง้ชำเลืองมองเขาแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านไม่ทราบหรือ? อย่างนั้นข้าพเจ้าบอกต่อท่าน..."

พลางเสือกส่งกระบี่ออกไปอีกสามนิ้ว แล้วค่อยกล่าวว่า

"คือเฒ่าโสโครกพิษซิมไท่กง"

พริบตานั้นนางเสือกแทงกระบี่ใส่ทรวงอกอั้วสีซุ้ยอย่างสุดกำลัง

คักอวงไง้คำนวณอั้วสีซุ้ยผิดพลาดไปอย่างมหันต์

อั้วสีซุ้ยเป็นคนหุนหันวู่วามจริง คักอวงไง้กล่าวอย่างไร เขาก็เชื่อเช่นนั้น

น่าเสียดายคักอวงไง้ไม่ทราบว่า ยามใดที่อั้วสีซุ้ยเชื่อว่าซิมไท่กงตายใต้เงื้อมมือนาง นางก็ไม่อาจรอดพ้นจากชะตากรรม

นางความจริงเข้าใจว่า หากกระตุ้นโทสะของอั้วสีซุ้ย จะเป็นโอกาสให้นางฉกฉวยได้ หาทราบไม่ว่าอั้วสีซุ้ยยิ่งเดือดดาล ยิ่งเร่งเร้าพลังฝีมือขึ้นถึงขีดสุด

ถึงกับมีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าปกติเท่าตัว

สำหรับกับอั้วสีซุ้ย ไม่มีเรื่องใดสร้างความพลุ่งพล่านใจแก่เขายิ่งกว่าข่าวการตายของซิมไท่กง

ยามนั้นเขาพิโรธเดือดดาลแล้ว

หากแม้นคักอวงไง้เป็นขุนเขา เขาจะทลายขุนเขา หากแม้นคักอวงไง้เป็นกระบี่ เขาจะบดกระบี่เป็นผุยผง

กระบี่ของคักอวงไง้พลันหักสลายสิ้นสูญ

กระบี่ของนางแทงใส่ทรวงอกอั้วสีซุ้ย แต่กระบี่หักสลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ย่อมไม่อาจแทงทะลุทรวงอกที่แข็งแกร่งประดุจเหล็กของเขาเข้าไป

นางทุ่มเทพลังฝีมือทั้งมวลโถมแทงออก เมื่อข้อมือเบาหวิว ร่างก็โถมไปเบื้องหน้า

อั้วสีซุ้ยใช้มือเขาบีบเค้นกระบี่ของนางหักสลาย พร้อมกับต่อยหมัดซ้ายออก

พลังฝีมือของคักอวงไง้อยู่ที่กระบี่ อื่นๆ มีแต่วิชาหนอนคุณไสย

นางได้แต่ใช้มือที่หลงเหลืออีกข้างหนึ่ง รับหมัดของอั้วสีซุ้ยไว้

ท่ากระบี่อันเกรี้ยวกราดของนาง ถูกอั้วสีซุ้ยใช้มือเปล่ารับไว้ แต่เมื่อนางใช้มือเปล่า ก็ไม่อาจต้านทานรับหมัดเหล็กของอั้วสีซุ้ยได้

หมัดของอั้วสีซุ้ยกระแทกใส่ใจกลางฝ่ามือของนางกระแทกข้อแขนของนางหดรั้งกลับ กระดูกข้อแขนปักใส่ตำแหน่งหัวใจ ยุติชีวิตของนางไป

อั้วสีซุ้ยกลับต่อยคักอวงไง้ตายในหมัดเดียว

จากนั้นอั้วสีซุ้ยรู้สึกว่า ใจกลางฝ่ามือเย็นวาบคราหนึ่ง

แสดงแน่ชัด เขาถูกหนอนคุณไสยทำร้าย

มาตรว่าเป็นอาการเพียงเล็กน้อย แต่ขณะที่กำเริบ เพียงพอกับการคร่าชีวิต

อั้วสีซุ้ยกำหมัดแนบแน่น กู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านไฉนฆ่าซิมไท่กง? ท่านไฉนฆ่าซิมไท่กง..."

ยามนั้นภายในถ้ำเม้าซัวปรากฏผู้คนสี่คนดาหน้าออกมา

เป็นแม่ชีสี่นาง

พวกนางเป็นคนที่ทำร้ายไหนไน่ของเชี่ยวเซาะ พวกนางกับคัก-อวงไง้เฝ้ารักษาถ้ำเม้าซัว พลันได้ยินบุรุษผู้หนึ่งร่ำร้องคำราม พอเร่งรุดออกมา เห็นคักอวงไง้ทอดร่างกลายเป็นซากศพแล้ว

อั้วสีซุ้ยพลันหันขวับไป

เขาจดจำพวกนางทั้งสี่ออก ดังนั้นขู่คำรามว่า

“ต้องเป็นพวกท่าน พวกท่านเป็นคนฆ่าซิมไท่กง...”

พลางโถมเข้าหา ต่อยหมัดออกไป

แม่ชีทั้งสี่ชักอาวุธ ยังไม่ทันลงมือ แม่ชีนางหนึ่งถูกหมัดต่อยใส่ท้องน้อย อวัยวะภายในคลาดเคลื่อนจากตำแหน่ง ร่างปลิวลิ่วไปไกลโข

แม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชาที่เป็นหัวหน้าขบวนเห็นผิดท่า ร้องเสียงแหลมเล็กว่า

“ช้าก่อน...”

อั้วสีซุ้ยยังขู่คำรามว่า

“ท่านไฉนฆ่าซิมไท่กง...”

จากนั้นเป็นเสียงกร๊อบ แม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชาพลันพบว่านางมองเห็นกระดูกสันหลังของตัวเอง

มีบ้างบางคนไม่เคยเห็นกระดูกสันหลังของตัวเอง แต่แม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชากลับเห็นถนัดชัดตา

นางส่งเสียงกรีดร้องด้วยความประหวั่นพรั่นพรึงออกมา ทั้งนี้

เพราะนางทราบว่า ลำคอตัวเองถูกอั้วสีซุ้ยบิดหมุนรอบหนึ่ง

นางลืมเลือนความรู้สึกอันสมใจ เมื่อตอนทำร้ายไหนไน่ของเชี่ยวเชาะ เปรียบกับความรู้สึกก่อนตายของนางตอนนี้ ช่างแตกต่างกันถึงเพียงไหน

อั้วสีซุ้ยก็ถูกฟันใส่กระบี่หนึ่ง

แต่แม่ชีที่ฟันกระบี่ใส่เขา กลับหนีหน้าไปด้วยความตระหนก

อั้วสีซุ้ยชิงรวบร่างของนางไว้ คาดคั้นถามว่า

"พวกท่านไฉนฆ่าซิมไท่กง..."

ทางหนึ่งคาดคั้นถาม ทางหนึ่งโยกคลอนร่างนาง จากนั้นค่อยพบว่า แม่ชีในวงแขนร่างระทดระทวย กลับถูกเขาโอบรัดจนกระดูกหักหมดสิ้น

อั้วสีซุ้ยหันขวับไป พบว่ายังมีแม่ชีอีกนางหนึ่ง

แม่ชีนางนั้นมือถือกระบี่ แต่ลืมเลือนลงมือ มาตรว่ามีเท้าสองข้าง กลับลืมเลือนวิ่งหนี

นางถูกอั้วสีซุ้ยขู่ขวัญกระเจิดกระเจิง ยืนตัวแข็งทื่อกับที่

อั้วสีซุ้ยสืบเท้าเข้าหานางทีละก้าว ปากกล่าวว่า

"พวกท่านไฉนฆ่าซิมไท่กง พวกท่านไฉน..."

แม่ชีนางนั้นพลันสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ คล้ายกวางน้อยใต้อุ้งเล็บราชสีห์ ส่งเสียงร้องราวครวญคร่ำว่า

"ท่านผู้กล้าไว้ชีวิต... ซิมไท่กงยังไม่ตาย..."

อั้วสีซุ้ยชะงักงันวูบหนึ่ง แม่ชีนางนั้นกล่าวเสียงสั่นระรัวว่า

"เขา...ยังไม่ตาย ท่านผู้เฒ่าถูกคัก...คักอวงไง้สยบไว้ คุมขังอยู่หลังถ้ำ..."

อั้วสีซุ้ยบังเกิดความปีติยินดี ถามย้ำว่า

"เป็นความจริง?"

แม่ชีนางนั้นรับคำ ชักนำอั้วสีซุ้ยไปที่ห้องคุมขังซิมไท่กง แต่เมื่อไปถึง ก็แตกตื่นจนล้มระทวยลง

ทั้งนี้เพราะในห้องคุมขังไร้ผู้คน

ซิมไท่กงไปที่ใดแล้ว?

แต่อั้วสีซุ้ยแน่ใจว่า แม่ชีนางนี้ไม่ได้หลอกลวงเขา

ทั้งนี้เพราะในช่วงเวลาเช่นนี้ ไม่มีผู้ใดกล้าหลอกลวงเขา

เขาเพียงซักถามรายละเอียดจากแม่ชีนางนั้น แม่ชีนางนั้นมีหนทางรอด ไหนเลยกล้าปิดบังอำพราง บอกเล่าเรื่องราวที่ล่วงรู้ให้ทราบจนหมดสิ้น

อั้วสีซุ้ยถามอีกว่า

"ข้าพเจ้าถูกหนอนคุณไสยทำร้าย ใช้กำลังภายในสะกดไว้ ท่านมียาขจัดหรือไม่?"

แม่ชีนางนั้นถามเสียงสั่นสะท้านว่า

"ขอถามไต้เฮียบ ท่านถูกหนอนคุณไสยของผู้ใดทำร้าย?"

"ของคักอวงไง้"

แม่ชีนางนั้นถามอีกว่า

"ถูก...ถูกทำร้ายในสภาพอย่างไร?"

"ในสภาพประฝ่ามือกับคักอวงไง้"

"อย่างนั้นเป็น...บ้วนชี้กู้ (หนอนคุณไสยหมื่นมรณะ) มีความร้ายกาจยิ่ง อาศัยเรา...ไม่มีปัญญาช่วยเหลือได้เฮียบ"

อ้วสีซุ้ยถามว่า

"อย่างนั้นผู้ใดจึงสามารถจัดหนอนคุณไสยชนิดนี้?"

"นอกจากเป็นตังจู้ (เจ้าของถ่ำ)..หรือว่าชีคงพัวตัวจู้ (เจ้าของ-ธงแซ่ชีคง) จึงมียาขจัด..."

อ้วสีซุ้ยซักถามว่า

"ตั่งจู้พวกท่านเป็นใคร?"

"เป็นชีบ้อคิ้ว"

"ชีบ้อคิ้วเป็นใคร?"

ในที่สุดแม่ชีนางนั้นบอกออกมาว่า ชีบ้อคิ้วเป็นใคร

อ้วสีซุ้ยรับฟังจนกระโดดปราดขึ้นมา

พิธีกรรมเริ่มขึ้นแล้ว

หญิงสาวบริสุทธิ์ที่ฮูหยินพรรคอุ่นร้อนลิ้มเชิงเอ็งเลือกตัวให้เป็นสตรีสังเวย กลับเป็นเชี่ยวเชาะ

เชียวเชาะถูกสตรีนามเชียวลู่ คุมตัวเข้าห้องของฮูหยิน

ในขั้นตอนของการใช้วิชาผีเสื้อแปลง ฮูหยินจะกรีดเลือดของนางหยดหนึ่ง เข้าสู่ร่างของหญิงสาวบริสุทธิ์ หลังจากนั้นผู้ใช้วิชาผีเสื้อ-แปลง ค่อยดึงดูดพลังบริสุทธิ์ของหญิงสาวนั้นเข้าสู่จุดชีพจรของคนไข้ ชะล้างโรคาพยาธิ ขจัดคุณไสยชั่วร้ายทั้งมวล

ความสำเร็จหรือล้มเหลวของการดำเนินการ ขึ้นอยู่กับพลังการ

ฝีกปรือของผู้ใช้วิชาผีเสื้อแปลง และหญิงสาวที่ถูกนำตัวมาสังเวย ต้องบริสุทธิ์ไร้ราคีคาวใดๆ

ไม่เช่นนั้นหากปรากฏกลิ่นอายชั่วร้ายสักเล็กน้อย ชำแรกเข้าสู่ร่างของคนไข้ ก็ไม่มีทางรักษาเยียวยาได้

ขณะเดียวกัน หญิงสาวที่ถูกนำตัวมาสังเวย หากมีจิตคิดร้ายบังคับพลังย้อนกลับไป ผู้ใช้วิชาผีเสื้อแปลงจะกลับกลายเป็นคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนเสียชีวิต

ด้วยความบริสุทธิ์ของเชี่ยวเชาะ ย่อมปราศจากราคีคาวใดๆ ด้วยพลังฝีมือของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อน ก็สามารถรับสถานการณ์ได้

เพียงแต่ระหว่างที่ใช้วิชาผีเสื้อแปลง ไม่อาจเกิดการเปลี่ยนแปลงและรับการเปลี่ยนแปลงไม่ได้

นี่เฉกเช่นดักแด้เปลี่ยนเป็นผีเสื้อ หากเปลี่ยนแปลงไม่สำเร็จดักแด้ยังเป็นดักแด้ ถึงกับกลายเป็นตัวหนอน

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเห็นเชี่ยวเชาะแล้ว เขาย่อมไม่ทราบว่าเชี่ยวเชาะถูกปิดสกัดจุด ถูกบังคับขืนใจมา

เขาดูจากลักษณะภายนอกของเชี่ยวเชาะ เห็นว่าหญิงสาวนี้เป็นสตรีสังเวยที่เหมาะสม นอกจากนั้นในใจบังเกิดความเวทนาอยู่บ้าง

...นี่เป็นหญิงสาวที่น่ารักนัก

น่าเสียดายเมื่อเชี่ยวเชาะถูกนำตัวออกจากห้องของฮูหยิน แววตาเปลี่ยนเป็นเหม่อลอย หากพิจารณาให้ดีลูกตาที่สุกใสของนาง คล้ายมีเยื่อบางๆอยู่ชั้นหนึ่ง สะท้อนประกายสีเขียวจางๆ

เชี่ยวเชาะผู้นี้กลับกลายเป็นเชี่ยวเชาะที่ไร้วิญญาณแล้ว

พิธีกรรมดำเนินถึงครึ่งทางแล้ว

ผู้คนที่ชมดูทั้งหลายร้อยคน ล้วนถูกกันอยู่ห่างหนึ่งวา

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกลับใช้วิชาผีเสื้อแปลง ต่อหน้าบุคคลภายนอกจำนวนมาก ถือเป็นความกล้าหาญ และเปิดเผยจุดอ่อนของตัวเองออกมา

แต่หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนทราบว่า เขานอกจากอาศัยพิธีกรรมครั้งนี้ช่วยชีวิตของภรรยาและทารกในครรภ์แล้ว ยังต้องอาศัยพิธีกรรมกอบกู้ชื่อเสียงที่เสื่อมทรุดลงของตัวเองกลับคืนมา

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนใช้นิ้วมือข้างซ้ายสี่นิ้ว แตะกับหน้าผากของฮูหยินพรรคอุ่นร้อนลิ้มเซ็งเอ็ง ใช้นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ข้างขวาแตะกับเหนือควซ้ายของเชียวเซาะ นิ้วนางกับนิ้วก้อยแตะกับเหนือควขวา ส่วนนิ้วกลางจ่อกับจุดอิ่นตั้งที่หว่างคิ้วของเซี่ยวเซาะ

ภายในห้องเกิดลมพายุขึ้น เป็นเหตุให้เปลวเทียนของเทียนไขบนโต๊ะบูชาสั่นไหวขึ้นมา

สีหน้าของเซี่ยวเซาะขาวซีด สีหน้าของลิ้มเซ็งเอ็งเขียวเข้ม ส่วนสีหน้าของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนแดงฉาน

พลันได้ยินเสียงกร๊อบหน้าต่างสั่นไหวดังเกรียวกราว ที่เบื้องนอกปรากฏดินทรายปลิวคละคลุ้ง บนหน้าต่างกระดาษปรากฏเงาผีเสื้อนับร้อยนับพันตัวขึ้น คล้ายกับจะบินเข้ามาภายในห้อง

แต่หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนสั่งให้บริวารปิดช่องถ่ายเทอากาศทุกแห่งไว้แต่แรก อย่าว่าแต่ผีเสื้อ ต่อให้ยุงสักตัวยังไม่อาจโบยบินเข้ามา

สำหรับกับทุกผู้คน นี่เป็นเรื่องประหลาดที่ไม่เคยพบพานมา

ก่อน หรือว่าในโลกมีพลังอันลี้ลับ ทำให้ฟ้าดินเปลี่ยนสี คนก็มีมนต์ขลัง สามารถเรียกลมเรียกฝนได้?

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนทราบว่าถึงเวลาแล้ว

เขาต้องใช้พลังลมปราณอัคคีร้อนภายในกายเร่งเร้าธาตุบริสุทธิ์ของหญิงสาวนางนี้ ใช้ขจัดโรคาพยาธิและคุณไสยชั่วร้ายภายในกายลิ้มเซ็งเอ็ง เพื่อบำรุงครรภ์ของนาง

แต่แล้วหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนพลันพบว่าไม่ถูกต้อง

ทั้งนี้เพราะลิ้มเซ็งเอ็ง ซึ่งความจริงมีสภาพร่างกายอ่อนแอ พลันบังเกิดพลังดึงดูดอันมหาศาล ดูดรั้งพลังลมปราณของเขาไปไม่หยุดยั้ง

เมื่อเขารู้สึกตัวก็สายเกินการณ์

นอกจากฝ่ายตรงข้ามหยุดการดึงดูดพลัง ไม่เช่นนั้นพลังลมปราณของเขาต้องถูกดึงดูดไปจนหมดสิ้น รวมทั้งเชี่ยวเซาะก็กลับกลายเป็นคนปัญญาอ่อนผู้หนึ่ง

ความตื่นตระหนกของเขาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก พลันลืมตาขึ้นเห็นลิ้มเซ็งเอ็งก็ลืมตา ในลูกตาก็มีเยื่อสีเทาอ่อนชั้นหนึ่ง มุมปากปรากฏรอยยิ้มอันเหี้ยมเกรียมวูบหนึ่ง

พริบตานั้นหัวหน้าพรรคอ่อนร้อนเข้าใจเรื่องมากหลาย แต่ก็มีเรื่องราวมากหลายที่เขาไม่เข้าใจ

เพียงแต่เขาเข้าใจสายเกินการณ์ เรื่องที่ไม่เข้าใจดูท่าไม่มีโอกาสถามไถ่แล้ว

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนหลั่งเหงื่อดุจห่าฝน กล้ามเนื้อใบหน้าสั่นกระตุก ส่วนเชี่ยวเซาะแววตาแตกซ่าน รอยยิ้มของลิ้มเซ็งเอ็งยิ่งชั่ว

ร้ายกว่าเดิม

ทุกผู้คนเห็นเช่นนั้น พากันส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์ เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กไม่อาจนิ่งดูดายสืบไป สะอึกเข้ามากล่าวกับหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนว่า

"ปังจู้ วันนี้เป็นวันเกิดของท่าน บริวารเห็นว่าท่านพักผ่อนสักครู่แล้วค่อยดำเนินต่อไป"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนก็คิดตอบคำ แต่พลังลมปราณรั่วไหลออกทางดวงตา จมูก ลำคอ และรูขุมขน หากแม้นอ้าปากขึ้น พลังลมปราณทั่วร่างจะสูญสลายสิ้น ไหนเลยส่งเสียงได้?

เชี่ยวลู่ที่เป็นหญิงรับใช้คู่ใจของลิ้มเซ็งเอ็ง พลันสะอึกเข้าหาเหยี่ยววิเศษหน้าเหล็ก กล่าวว่า

"เอี๊ยบตั้วจู้ (หัวหน้าตึกแซ่เอี๊ยบ) โปรดอย่าได้ขัดขวางการดำเนินการของปังจู้ รีบล่าถอยกลับไป"

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กเอี๊ยบเพียงจิว เป็นหนึ่งในสี่หัวหน้าตึกพรรคอุ่นร้อน หลังจากที่คำเทียนชังกับถังจับโหงวเสียชีวิต ตำแหน่งของเขายิ่งโดดเด่น บวกกับนักศึกษาเก้าชีวิตรับบาดเจ็บสาหัส ฐานะของเขาเพียงรองจากหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนคนเดียว

เขาติดตามหัวหน้าพรรคอุ่นร้อน บุกบั่นฝ่าความตายสิบกว่าปี วันนี้กลับถูกหญิงรับใช้ที่ปรนนิบัติฮูหยินนางหนึ่ง บงการออกคำสั่ง จะทนทานรับได้อย่างไร ดังนั้นกล่าวว่า

"เจ้าไม่เห็นสภาพของปังจู้หรอกหรือ? หลีกไป"

เชี่ยวลู่ยังยืนหยัดกับที่ กล่าวว่า

"นี่เป็นอาการที่สืบเนื่องจากใช้วิชาผีเสื้อแปลง เอี๊ยบตั้วจู้ไม่เข้าใจหรอกหรือ?"

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กเห็นร่างหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเริ่มสั่นระริกขึ้นมา สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง ร้องว่า

"หรือว่าเอียเท้าเจ้าเข้าใจด้วย?"

เซี่ยวลู่แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ฮูหยินเคยสั่งไว้ ไม่ว่าผู้ใดห้ามไม่ให้รบกวนพิธีกรรม ไม่เช่นนั้นพลังลมปราณจู่โจมย้อนกลับ มิเพียงทำร้ายปังจู้ ทำร้ายฮูหยิน ยังส่งผลกระทบถึงเด็กในครรภ์ เอี๊ยบตั้วจู้รับผิดชอบได้หรือ?"

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กถูกย้อนถามจนหลั่งเหงื่อโชมหน้า เขาไม่สามารถรับผิดชอบได้จริงๆ

ทุกผู้คนก็เห็นสีหน้าท่าทีของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนผิดท่าไป แต่ผู้คนส่วนใหญ่เป็นคนนอก ไม่สะดวกกับการเอ่ยปาก

พลันได้ยินเสียงโครม ผนังกำแพงด้านหนึ่งถูกกระแทกทลายเป็นช่อง บุรุษหนุ่มหน้าเขียวคล้ำผู้หนึ่งโถมเข้ามาทางช่องแตก ขู่คำรามว่า

"คร่ากุมนางไว้ เล้งฮูหยิน (ภรรยาของคนแซ่เล้ง) คือซีบ้อคิ้ว" ผู้มากลับเป็นอ้วสีซุ้ย

ผู้คนในห้องโถงปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา เซี่ยวลู่กระชากเสียงว่า

"เป็นคนเถื่อนจากที่ใด กลับกล้าลบหลู่ฮูหยิน?"

ซีคงถ่อร้องสอดขึ้น

"ล้วนเป็นวาจาเหลวไหล"

ซีคงเถี่ยวก็กระโดดเข้ามาภายในวง ร้องว่า

"เพื่อคุ้มครองปังจู้กับซ้อฮูหยิน ผู้ใดคิดเข้ามาต้องผ่านเราซีคง-เถี่ยวก่อน"

เหยียวิเศษหน้าเหล็กเห็นซีคงเถี่ยวสอดแทรกเข้ามาจึงกล่าว

"ที่นี้เป็นสำนักใหญ่พรรคอุ่นร้อน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถบงการออกคำสั่งแทนพวกเรา"

ซีคงเถี่ยวส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกลกล่าวว่า

"อย่างนั้นเอี๊ยบตั้วจู้ออกมาสั่งการเถอะ"

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กหันหน้าหาผู้มา ร้องถามว่า

"ผู้มาเป็นใคร?"

อั้วสีซุ้ยส่งเสียงหอบหายใจแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าคืออั้วสีซุ้ย ท่านไหนเลยเคยได้ยินว่า อั้วสีซุ้ยกล่าวโคมลอยมาก่อน?"

ซีคงเถี่ยวแค่นหัวร่อสอดคำขึ้น

"รับทราบมาว่าจอมยุทธ์อั้วสีซุ้ยเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง วันนี้ไฉนมีตัวปลอมที่คล้ายแมวป่วยผดโผล่มาคนหนึ่ง?

อั้วสีซุ้ยตวาดคำ "ข้าพเจ้า..." แต่ตอนนี้พิษหนอนคุณไสยภายในกายของเขากำเริบขึ้น คล้ายมีฝูงมดกัดกร่อนอวัยวะภายในสร้างความเจ็บปวดทรมานนัก ไหนเลยลงมือได้?

ซีคงถ่อที่ด้านข้างกล่าวเสริมขึ้น

"เอี๊ยบตั้วจู้ ท่านเป็นผู้รับผิดชอบแทนปังจู้ ตอนนี้มีผู้คนบุกรุก

สถานที่ กล่าวลบหลู่ฮูหยินพวกท่าน ท่านยังไม่คร่ากุมคนไว้ จะรักษาเกียรติภูมิพรรคอุ่นร้อนได้อย่างไร?"

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กจับต้นชนปลายไม่ถูก ได้แต่ออกคำสั่งว่า

"พวกเราคร่ากุม..."

นักศึกษาเก้าชีวิตซึ่งรับบาดเจ็บสาหัส ยกมือปิดหน้าตลอดเวลาพลันร้องว่า

"คร่ากุมเซี่ยวลู่ไว้"

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กงงงันวูบ ร้องว่า

"ฮิวตั้วจู้ (หัวหน้าตึกแซ่ฮิว) ท่าน..."

นักศึกษาเก้าชีวิตทียกมือปิดหน้าพลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่ฮิวตั้วจู้"

ขาดคำลอยตัวขึ้น โถมปราดมายังกึ่งกลางวง

ชีคงถ่อทั้งร้อนรุ่มทั้งเดือดดาล ตวาดว่า

"ผู้ใดปลอมตัวปะปนเข้ามา?"

พลางกางนิ้วทั้งสิบตะกุยจู่โจมใส่

แต่ตำแหน่งทิศทางของคนผู้นั้นพลันเปลี่ยนไป ตอนแรกเขาพุ่งปราดไปยังกรอบหน้าต่าง ผู้คนในห้องโถงยังเข้าใจว่าเขาคิดหลบหนี เขาก็ชิงลอยตัวขึ้นบนขื่อห้อง ชีคงถ่อคาดคิดว่าฝ่ายตรงข้ามคิดจู่โจมจากเบื้องสูง คนผู้นั้นกลับโฉบร่างลง เหินข้ามศีรษะของเหยี่ยววิเศษ-หน้าเหล็ก ยังไม่ทันที่ชีคงเถี่ยวจะลงมือ เขาก็มาถึงข้างกายหัวหน้า-พรรคอุ่นร้อน ลิ้มเซ็งเอ็งและเซี่ยวเซาะ

ผู้คนในห้องโถงชมดูจนใจเต้นระทึกแทบกระดอนจากปาก มีแต่อั๊วสีซุ้ยโห่ร้องว่า

"ปึงจิ้นไบ๊"

"นักศึกษาเก้าชีวิต" ที่ยกมือปิดหน้าตลอดเวลา กลับเป็นภูษาขาวปึงจิ้นไบ๊

10
คนตายแค้นดับสูญ

ปึงจิ้นไป๊มาถึงข้างกายลิ้มเซ็งเอ็ง กล่าวสั้นๆว่า

"ซีตั่งจู้ (เจ้าของถ้ำแซ่ซี) สร้างกุศลได้ขึ้นสวรรค์ แม้นก่อกรรมรังแต่พินาศย่อยยับ โปรดปล่อยปละละเว้นเถอะ"

ปึงจิ้นไป๊กระโดดขึ้นลงติดต่อกัน มาถึงข้างกายหัวหน้าพรรค-อุ่นร้อนและลิ้มเซ็งเอ็ง ผู้คนในห้องโถงล้วนหยุดการเคลื่อนไหว จับจ้องมองมายังปึงจิ้นไป๊เป็นจุดเดียว

ลิ้มเซ็งเอ็งหลับตาลง ผ่านไปครู่หนึ่ง อาการสั่นสะท้านของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนค่อยสงบลง ในที่สุดสามารถชักมือกลับจากหน้าผากของลิ้มเซ็งเอ็ง

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนลืมตาขึ้นช้าๆ แววตาเหนื่อยล้าถึงเพียงนั้น ปากกล่าวว่า

"เราแต่งงานกับท่านมาสามปี ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าท่านคือ..."

ลิ้มเซ็งเอ็งสอดคำเสียงเย็นชาว่า

"ข้าพเจ้าคือเจ้าของถ้ำเม้าซัวซีบ้อคิ้ว ซึ่งไม่เคยเผยโฉมเป็นเวลาสิบปี"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนสูดลมหายใจลึกๆคำหนึ่งแล้วกล่าว

"แต่ว่า...สามซีสามหนอนในสังกัดเจ้ายมโลก มีนามกระเดื่องเลื่องลือตั้งแต่ยี่สิบปีก่อน..."

ลิ้มเซ็งเอ็งซึ่งความจริงหรือหัวหน้าถ้ำเม้าซัวซีบ้อคิ้วกล่าวว่า

"หัวหน้าถ้ำเม้าซัวเมื่อยี่สิบปีก่อน คือบิดาผู้ล่วงลับซีฮกปวย แต่เมื่อสิบปีก่อนบิดาเราเสียชีวิต ข้าพเจ้าจึงรับตำแหน่งสืบแทน ข้าพเจ้าไม่เผยโฉม เพราะต้องการแต่งให้แก่ท่าน เป็นฮูหยินของท่าน.."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวด้วยความปวดร้าวว่า

"ท่าน...ท่านไฉนทำเช่นนี้?"

ซีคงคิ้วกล่าวว่า

"พวกเราสามซีสามหนอน ติดตามรับใช้เจ้ายมโลกนานปี โดยเฉพาะถ้ำเม้าซัวเรา ไม่ทราบหลั่งโลหิตให้แก่เขาเท่าใด สูญเสียผู้คนไปมากน้อยเพียงไหน หลังจากที่เขาตกตาย ความจริงสมควรสืบทอดอำนาจให้แก่พวกเรา มิคาดโจรเฒ่าก่อนตายได้สำนึก เห็นว่าก่อกรรมทำเข็ญมากเกินไป กลับมอบอำนาจและคลังสมบัติ รวมทั้งยกธิดาโทนให้แก่ท่าน ให้พรรคอุ่นร้อนสร้างบุญกุศล ไถ่บาปแทนเขา ข้าพเจ้าทราบว่าไม่อาจช่วงชิงกับท่าน ท่านมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ได้รับการสนับสนุนจากผู้คน ข้าพเจ้าจำต้องแต่งกับท่าน จึงสามารถช่วงชิง

อำนาจจากท่าน สุดท้ายค่อยฆ่าท่าน"

ปึงจิ้นไป๊ที่ด้านข้างสอดคำขึ้น

"ดังนั้นระหว่างนี้แดนฮุนหนำเกิดเหตุร้ายติดต่อกัน ล้วนเป็นฝีมือของท่านแล้ว?"

ซีบ้อคิ้วยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากไม่ทำเช่นนี้ ไหนเลยทำลายความเคารพรักที่ผู้คนมีต่อหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนได้? แต่หากไม่ได้รับการช่วยเหลือจากสองพี่น้องซีคง และนักฆ่าในสังกัดธงศีรษะมนุษย์ ข้าพเจ้าก็ไม่อาจกระทำเรื่องราวมากมายปานนั้น"

ปึงจิ้นไป๊กล่าวว่า

"พวกท่านจงใจสร้างสถานการณ์ให้ผู้คนไปนมัสการที่อารามเล้งอึ้งยี่ ก็จะอยู่รอดปลอดภัย ทำให้คนของพรรคอุ่นร้อนเกิดความเคลือบแคลงต่อซีโค่วเซี่ยวเต่าแห่งวิญญาณสามสิบ จนกลายเป็นศัตรูคู่แค้นกัน.."

ซีบ้อคิ้วกล่าวว่า

"ท่านคาดเดาไม่ผิด ในสามซีสามหนอนนับซีโค่วเซี่ยวเต่าเทิดทูนบูชาเล้งหวยกีท่านที่สุด ข้าพเจ้าต้องการให้พวกท่านแตกหักกัน"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวเบาๆว่า

"เอ็งยี้ ท่านไม่จำเป็นต้องยอมรับ..."

เขาคล้ายยังคิดอ่านแทนภรรยา หากซีบ้อคิ้วยอมรับความผิดต่อหน้าผู้คน ได้แต่ใช้โลหิตเข้าชำระล้างแล้ว

ซีบ้อคิ้วสะบัดหน้ากล่าวว่า

"ในเมื่อแผนการถูกเปิดโปง ข้าพเจ้ามีอันใดไม่กล้ายอมรับ..ซึ่งความจริงกงจู้ไฟเย็นยังไม่ตาย จวบกระทั่งเมื่อวานค่อยตายใต้แผนอุบายที่ข้าพเจ้าวางไว้ เรื่องนี้เกรงว่าท่านยังไม่ทราบกระมัง?"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนพอฟัง กระดูกทั่วร่างลั่นเกรียวกราวขึ้นมา ยกมือชี้หน้านางกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านว่ากระไร?"

หากมิใช่เขาเข้าใจว่ากงจู้ไฟเย็นตายแล้ว เขาคงไม่แต่งงานใหม่กับชีบ้อคิ้ว ซึ่งปลอมชื่อเป็นลิ้มเซ็งเอ็ง

หากมิใช่เขาแต่งงานใหม่ ชีบ้อคิ้วก็ไม่อาจดำเนินแผนทำลายชื่อเสียงของเขาได้

ปึงจิ้นไบ๊ชิงกล่าวว่า

"มิผิด เมื่อวานพวกเรายังพบพานกงจู้ไฟเย็นที่ลำน้ำอิงปอ-กัง..."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

"เป็นความจริง ท่านพบเห็นนางจริงๆ?"

ปึงจิ้นไบ๊ทอดถอนใจรับคำ หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนถามอีกว่า

"เช้าวันนี้ผู้ที่เร้นกายบนกิ่งสนบริเวณตึกหลัง จากไปโดยไร้ร่องรอยคือปึงเสียวเฮียบแล้ว?"

ปึงจิ้นไบ้กล่าวว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่สะดวกกับการเปิดเผยศักดิ์ศรี เมื่อปังจู้ตวาดถาม ข้าพเจ้าได้แต่ผละจากไป ข้าพเจ้าได้รับความไว้วางใจจากฮิวตั้วจู้ (หัวหน้าตึกแซ่ฮิว) ของพรรคท่าน ยินยอมให้ข้าพเจ้าสวมรอย

เป็นเขา ปรากฏกายในงานเลี้ยงวันเกิด ยังไม่ได้ขอขมาต่อปังจู้"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวว่า

"ปึงเสียวเฮียบอย่าได้กล่าวเช่นนี้ วันนี้หากปราศจากท่าน เราคงจบชีวิตแต่แรกแล้ว เพียงแต่...ตอนนั้นเสียวเฮียบไยไม่ทิ้งข้อความแจ้งเรื่องราวต่อเราก่อน?"

ปึงจิ้นไบ๊กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่สะดวกกับการเผยโฉม เพราะในตอนนั้นสหายของข้าพเจ้าผู้หนึ่ง ยังตกอยู่ในเงื้อมมือฮูหยินท่าน"

ซีบ้อคิ้วกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ตอนนี้ท่านกล้าเผยโฉม แสดงว่าท่านช่วยเหลือเฒ่าโสโครกนั้นออกมาแล้ว?"

ปึงจิ้นไบ๊ผงกศีรษะรับ

อั้วสีซุ้ยซึ่งได้รับการประคับประคองจากนักศึกษาเก้าชีวิตตัวจริงพลันกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านช่วยเหลือซิมไท่กงออกมาแล้ว"

ซีบ้อคิ้วแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวกับหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนว่า

"ตอนนั้นปึงจิ้นไบ๊ไม่กล้าเปิดเผยเรื่องนี้ต่อท่าน เพราะเขายังไม่แน่ใจว่าข้าพเจ้าคือซีบ้อคิ้ว ยังมีวันนี้เป็นวันเกิดของท่าน หากแจ้งต่อท่านว่ากงจู้ไฟเย็นเพิ่งตกตาย จะบังเกิดปฏิกิริยาต่อท่านเป็นพิเศษ"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านอำมหิตนัก"

ซีบ้อคิ้วกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ข้าพเจ้าคิดแต่งกับท่าน ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก? เมื่อสิบปีก่อน ท่านกับกงจู้ไฟเย็นรักใคร่ดูดดื่ม ผู้ใดสามารถแยกพวกท่านจากกัน มีแต่ข้าพเจ้าสามารถ ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าเป็นลิ้มเซ็งเอ็ง ซึ่งเป็นงี่ม่วย (น้องสาวบุญธรรม) ของกงจู้ไฟเย็น นางเองก็ไม่ทราบว่าข้าพเจ้าคือซีบ้อคิ้ว พวกท่านมีพลังฝีมือสูงล้ำสุดยอด โดยเฉพาะกงจู้ไฟเย็นได้รับถ่ายทอดยอดวิชาจากเจ้ายมโลก นางต้องการส่งเสริมท่านอยู่เหนือคนทั้งมวล ไม่เสียดายกับการถ่ายเทพลังอิมจุ้ยจินกง (พลังสายน้ำเย็น) ซึ่งร่ำเรียนจากเจ้ายมโลกเข้าสู่ร่างท่าน..."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวอย่างปวดร้าวว่า

"แต่เราไม่ทราบว่า นางถ่ายเทพลังสายน้ำเย็นเข้าสู่จุดศูนย์ที่ท้องน้อยเรา..."

ซีบ้อคิ้วแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"แน่นอน ด้วยความรักผูกพันของพวกท่าน ย่อมไม่ยอมรับการเสียสละของอีกฝ่ายหนึ่ง แต่ตอนนั้นกงจู้ไฟเย็นมีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าท่าน ย่อมมีวิธีถ่ายเทพลังสายน้ำเย็นให้ โดยที่ท่านไม่อาจแข็งขืน เพียงแต่หลังการถ่ายเทพลัง กงจู้ไฟเย็นจะมีสภาพอ่อนล้าระโหย..."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวด้วยความเสียใจว่า

"ดังนั้น...ดังนั้นในวันรุ่งขึ้น เราเข้าใจว่านางตายแล้ว"

ซีบ้อคิ้วกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"นี่ความจริงเป็นแผนของข้าพเจ้า...กงจู้ไฟเย็นแม้เสื่อมสูญพลังฝีมือมากหลาย แต่นางดัดแปลงท่าร่ายรำเป็นกระบวนเพลง

ยุทธ์ ข้าพเจ้ายังมิใช่คู่มือของนาง ข้าพเจ้าได้แต่แยกพวกท่านออกจากกัน

"ดังนั้นข้าพเจ้าบอกต่อนางว่า 'กงจู้เมื่อถ่ายทอดพลังสายน้ำเย็นแก่ปังจู้ สมควรให้ปังจู้ปรับพลังความเย็นที่ได้รับ หลอมรวมเข้ากับลมปราณอัคคีร้อนของเขา ส่วนท่านก็ฉวยโอกาสนี้ฟื้นฟูพลังลมปราณทางที่ดีให้หลบหน้าไปก่อน แล้วค่อยกลับมาหาปังจู้"

"กงจู้ไฟเย็นบอกว่า 'ไม่ได้ หากให้เราฟื้นฟูพลังลมปราณ ต้องใช้เวลาห้าปี'"

"ข้าพเจ้าบอกว่า 'หากกงจู้ไม่อาจหักใจพรากจากชั่วคราว ความคิดสนับสนุนส่งเสริมปังจู้ อาจกลายเป็นทำร้ายเขาแล้ว'"

"กงจู้ไฟเย็นครุ่นคิดเล็กน้อย ดวงตาเริ่มเปียกชุ่มขึ้นมา บอกว่า 'ใช่แล้ว เขาพอทราบว่าข้าพเจ้าถ่ายเทพลังสายน้ำเย็นให้แก่เขา ย่อมต้องสำนึกขอบคุณข้าพเจ้า และดีต่อข้าพเจ้า หากทำเช่นนั้น พลังความเย็นจะถ่ายเทกลับเข้าสู่ร่างข้าพเจ้า อย่างนั้นก็ไม่ดีแล้ว'

"ข้าพเจ้าฉวยโอกาสบอกว่า 'กงจู้ใคร่ครวญให้ดีเถอะ คำพังเพยว่าไว้ แยกจากกันชั่วคราว เมื่อพบกันเฉกเช่นแต่งงานใหม่ อีกประการการแยกจากกันห้าปี จะได้พิสจน์ว่าปังจู้มีความจริงใจต่อท่านหรือไม่?'

"กงจู้ไฟเย็นพึมพำว่า 'เขาต้องไม่เปลี่ยนใจแน่นอน'"

"ตอนนั้นข้าพเจ้าครุ่นคิด ข้าพเจ้าจะให้เขาเปลี่ยนใจ ท่านเข้าใจว่าเมื่อถือกำเนิดเป็นกงจู้ จะมีความสุขกว่าผู้อื่นหรือ? ข้าพเจ้านึกไปนึกไป พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ บอกว่า 'กงจู้ หากท่านไปจากเขาในลักษณะนี้ เขาคงต้องออกตามหาท่าน ความตั้งใจของท่านอาจสูญเปล่า'

กงจู้ไฟเย็นเห็นพ้องด้วย บอกว่า 'ใช่แล้ว เขาต้องออกตามหาข้าพเจ้า ไม่มีกะใจฝึกฝีมือ ม่วยม่วย (น้องสาว) อันประเสริฐ ท่านมีวิธีอันใด?'"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเพิ่งล่วงรู้ข้อเท็จจริงเหล่านี้เป็นครั้งแรก พอฟังถึงตอนนี้ ต้องกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"ท่านบอกให้นางแสร้งตาย"

ซีบ้อคิ้วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าให้นางแสร้งตาย ท่านจะได้ตัดใจจากนาง กงจู้-ไฟเย็นครุ่นคิดเป็นเวลานานแล้วบอกว่า 'ดูท่าได้แต่ทำเช่นนี้...'

"ข้าพเจ้าจงใจบอกว่า 'ท่านต้องซ่อนตัวไว้ อย่าให้เขาพบเห็นไม่เช่นนั้นความพยายามที่แล้วมาล้วนสูญเปล่า'"

กงจู้ไฟเย็นบอกว่า 'ใช่แล้ว เพียงไม่ทราบซ่อนตัวอยู่ที่ใดดี?'

"ข้าพเจ้าบอกว่า 'ถ้ำเม้าซัวเรากับธงศีรษะมนุษย์ของสองพี่น้อง-ซีคง ยินดีรับใช้กงจู้"

"กงจู้ไฟเย็นผงกศีรษะกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าจะอาศัยช่วงเวลานี้ทบทวนวิชาร่ายระบำ'

"ข้าพเจ้าเสนอแนะว่า 'ซีคงเถียวเชียวชาญวิชาพิณสามารถดีดบรรเลงผสมผสานกับท่าร่ายรำของท่าน'

"จิตเจตนาของข้าพเจ้า คิดยืมมือซีคงเถี่ยวพิชิตหัวใจกงจู้ไฟ-เย็น แต่สุดท้ายไม่อาจโยกคลอนจิตใจนาง ไม่ว่าอย่างไรซีคงเถี่ยวทำหน้าที่เฝ้าควบคุมนาง"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนถลึงตาใส่ซีคงเถี่ยวซึ่งอยู่ห่างไป กล่าว

อย่างขุ่นแค้นว่า

"พวกท่านเหล่าคนต่ำช้า"

ซีบ้อคิ้วแค่นเสียงอย่างเย็นชา ทวนคำว่า

"คนต่ำช้า? ยังมีคนต่ำช้ากว่านี้ ตอนนั้นข้าพเจ้าแสร้งลังเลเล็กน้อย กงจู้ไฟเย็นจึงถามว่า 'ม่วยม่วยมีเรื่องใด?'

"ข้าพเจ้าแสร้งกล่าวอย่างลำบากใจว่า 'กงจู้ บุรุษช่างเปลี่ยนผันท่านจากไปห้าปี ไม่ทราบปังจู้จะแต่งงานใหม่หรือไม่?'"

"กงจู้ไฟเย็นยิ้มพลางบอกว่า 'ไม่หรอก เขาต้องไม่เปลี่ยนผันเวลาห้าปีไม่ยาวนาน...ต่อให้เขาแต่งงานใหม่ ข้าพเจ้าก็ไม่โทษว่าเขา'"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนฉุกใจคิด ถามโพล่งว่า

"ต่อมานางกระโดดหน้าผาฆ่าตัวตาย ก่อนตายเขียนจดหมายให้เราแต่งกับท่าน หรือว่า..."

ซีบ้อคิ้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ เป็นข้าพเจ้าปลอมแปลงลายมือของนางเขียนจดหมายขึ้น"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนร่างสั่นระริกอีกครา ซีบ้อคิ้วกล่าวสืบต่อ

"กงจู้ไฟเย็นพอทราบว่าท่านแต่งกับข้าพเจ้า บังเกิดความผิดหวังเสียใจยิ่ง ไม่มาหาข้าพเจ้าอีก แต่จากคำบอกเล่าของสองพี่น้องซีคงข้าพเจ้ายังคงล่วงรู้ข่าวคราวของนาง"

ปิงจิ้นไบ๊ที่ด้านข้างสอดคำขึ้น

"ผลแห่งความผิดหวังเสียใจ กงจู้ไฟเย็นพลอยไม่สนใจเล้งปังจู้เพียงดื่มด่ำอยู่กับท่าร่ายระบำ ฆ่าวันเวลาอันเปลี่ยวเหงา"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนพลันรวบมือกำเป็นหมัด ร้องถามว่า

"นาง...นางอยู่ที่ใด? นางอยู่ที่ใด?"

ซีบ้อคิ้วกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ข้าพเจ้าบอกแล้วว่า นางตกตายตั้งแต่เมื่อวาน"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนขู่คำรามว่า

"นางตายอย่างไร?"

ซีบ้อคิ้วย้อนถามว่า

"ท่านจำได้หรือไม่ว่า ครั้งกระโน้นท่านตบแต่งนาง สาบานว่าจะไม่ทรยศนาง ยอมตัดนิ้วตัวเองข้างหนึ่ง พร้อมกับเขียนกระดาษข้อความ บรรจุใส่กล่องแพร?"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

"นาง...นางยังพกติดตัว?"

ซีบ้อคิ้วกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"เนื่องด้วยนางพกติดตัวตลอดเวลา ไม่เช่นนั้นอาศัยกระบวนท่าเพลงซึ่งนางดัดแปลงจากท่าร่ายรำของนาง พวกเรายังไม่อาจจัดการนางได้ ทุกครั้งที่นางล้วงกล่องแพรออกมาชมดู ล้วนไม่อาจหักห้ามใจได้ ดังนั้น..."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านที่แท้ทำอย่างไร?"

ซีบ้อคิ้วกล่าวย้ำทีละคำว่า

"ข้าพเจ้าให้ซีคงเถี่ยวบรรจุหนอนคุณไสยปวยทั้งกู้ (หนอนคุณไสยบิน) อยู่ในกล่องแพร"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนขู่คำรามว่า

"ท่าน...ท่านไฉนอำมหิตถึงเพียงนี้ กลับคิดทำร้ายนางให้จงได้?"

ซีบ้อคิ้วกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ข้าพเจ้าความจริงไม่คิดทำร้าย ตอนแรกที่นางแสร้งกระโดดหน้าผาฆ่าตัวตาย ข้าพเจ้าเพียงปล่อยข่าวว่า ท่านบีบบังคับกงจู้ไฟเย็นอัตวินิบาตกรรม แต่ท่านรีรอไม่ยอมแต่งกับข้าพเจ้า จวบกระทั่งสามปีก่อน ท่านค่อยทำตามคำสั่งเสียของนาง ตบแต่งข้าพเจ้าเป็นภรรยา แต่ว่าจิตใจท่านยังคิดถึงนางตลอดเวลา ดังนั้นข้าพเจ้าแค้นนาง ต้องการให้นางตาย บวกกับนางเริ่มได้ยินข่าวลือทางเบื้องนอก มีความคิดเสนอหน้าออกมาแก้ต่างให้แก่ท่าน ในงานวันเกิดของท่าน ส่วนปิงจิ้นไป๊และพวกที่ชมชอบยุ่งเกี่ยวเรื่องไร้สาระ ก็เข้ามาเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้ ข้าพเจ้ากริ่งเกรงเรื่องราวถูกเปิดโปง จำต้องฆ่านาง"

อั้วสีซุ้ยที่ด้านข้างร้องว่า

"นางปีศาจ ข้าพเจ้าได้ยินกับหูว่า ซีคงเถี่ยวคอยกระตุ้นยุยงกงจู้ไฟเย็น ให้นางเกิดความคิดเข่นฆ่าหัวหน้าพรรคอุ่นร้อน..."

ซีบ้อคิ้วฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"น่าเสียดายกระต้นไม่สำเร็จ"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนรับฟังถึงตอนนี้ พลันเรียกหาว่า

"ซีบ้อคิ้ว"

ซีบ้อคิ้วรู้สึกว่า คำเรียกหานี้เปล่งจากความรู้สึกที่พยายามหักห้ามอารมณ์ไว้ อดสะท้านใจมิได้

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"อย่างนั้นมายาภาพที่ท่านกับเซี่ยวลู่มองเห็น ล้วนเป็นความเท็จแล้ว?"

ซีบ้อคิ้วกล่าวว่า

"นี่ยังต้องกล่าวอีก? เซี่ยวลู่เป็นมือดีของถ้ำเม้าซัวเรา ย่อมต้องพูดตรงกับข้าพเจ้า หากไม่ปั้นเรื่องราวขึ้นมา ไหนเลยหลอกลวงให้ท่านใช้วิชาผีเสื้อแปลง เปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าดึงดูดพลังฝีมือของท่านมาได้"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนถามว่า

"ซึ่งความจริง ท่านล่วงรู้แต่แรกว่าพลังฝีมือเราเกิดจากการหลอมรวมของลมปราณร้อนเย็น ความสัมพันธ์ฉันบุรุษสตรีหาได้ส่งผลกระทบกระเทือนไม่?"

ซีบ้อคิ้วแย้มยิ้มหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามองบุรุษด้วยประสบการณ์ ไม่คล้ายกับกงจู้ไฟเย็นที่ครำ่าครึงมงาย"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ซีบ้อคิ้ว ท่านก่อกรรมทำเข็ญถึงเพียงนี้ ใช่นึกถึงเด็กที่จะลืมตาออกมาดูโลกของพวกเราหรือไม่?"

ซีบ้อคิ้วส่งเสียงหัวร่อ ทวนคำ "เด็กของพวกเรา" เห็นร่างของนางเกิดการสั่นกระเพื่อม จากนั้นท้องที่อุ้ยอ้ายของนางกลับเหี่ยวแฟบลงอย่างรวดเร็ว ปากกล่าวว่า

"ท่านโง่เขลาเกินไปแล้ว เมื่อมายาภาพไม่เป็นความจริง การตั้งครรภ์ไหนเลยปลอมแปลงขึ้นไม่ได้?"

นางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"คนของถ้ำเม้าซัวศึกษาวิชาเม้าซัว มีเรื่องใดที่ทำไม่ได้"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวย้ำทีละคำว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐ ประเสริฐ"

ปิงจิ้นไป๊บังเกิดความนับถือเลื่อมใส ทั้งนี้เพราะหัวหน้าพรรค-อุ่นร้อนความจริงพลุ่งพล่านดาลเดือด แต่แล้วสงบเยือกเย็นลงโดยเร็ว

แม้แต่คำ "ประเสริฐ" ของเขา คำแรกกล่าวด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวใจ คำที่สองเปลี่ยนเป็นปวดใจ เมื่อกล่าวถึงคำที่สาม จิตใจกลับกลายเป็นตายด้านแล้ว

เมื่อเผชิญหน้าศัตรู หากอารมณ์ไม่สงบ พลุ่งพล่านดาลเดือดหรือปวดร้าวรันทดเกินไป จะกลายเป็นความประมาทเลินเล่อ

ระหว่างการต่อสู้ ความประมาทเลินเล่อแม้สักเล็กน้อย เพียงพอกับการคร่าชีวิตไป

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ย่อมล่วงรู้เรื่องเหล่านี้เป็นอย่างดี

ที่ปิงจินไป๊นับถือเลื่อมใสคือ เขาคาดคิดไม่ถึงว่า หัวหน้าพรรค-อุ่นร้อนยามปวดร้าวรันทด สามารถสงบเยือกเย็นลงได้

หากเปลี่ยนเป็นเขา ไม่แน่ว่าจะกระทำได้

ปิงจิ้นไป๊ย่อมไม่ทราบว่า หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว

...เขาเสียใจต่อกงจู้ไฟเย็น

....เขายอมตายเพื่อลุแก่โทษ

....แต่ก่อนที่เขาจะตกตาย เขาต้องฆ่าผู้ที่ทำร้ายกงจู้ไฟเย็น

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เช่นนี้ก็ดี เราจะได้ไม่มีข้อกริ่งเกรงอันใด"

เมื่อชีบ้อคิ้วไม่ได้ตั้งครรภ์ เขาก็ไม่ต้องยั้งมือไว้ไมตรีอีกต่อไป

ปิงจิ้นไบ๊พลันกล่าวว่า

"ชีตั่งจู้ (เจ้าของถ้ำแซ่ชี)"

ชีบ้อคิ้วกล่าวว่า

"ท่านมีคำถามอันใด?"

ปิงจิ้นไบ๊กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงในสภาพเช่นนี้ ชีตั่งจู้ได้รับการสนับสนุนจากสองพี่น้องชีคง สามารถเปิดฉากต่อสู้แตกหัก ไม่ทราบชีตั่งจู้ไยต้องเปิดเผยเรื่องราวคราวหนหลัง กระตุ้นความคิดเสี่ยงชีวิตของเล้งปังจู้ขึ้น?"

ชีบ้อคิ้วกวาดมองปิงจิ้นไบ๊แวบหนึ่ง กล่าวว่า

"สายตาอันหลักแหลมนัก ปิงจิ้นไบ๊สมเป็นอริยชนภูษาขาวจริงๆ"

ปิงจิ้นไบ๊ยิ้มเล็กน้อย ชีบ้อคิ้วกล่าวสืบต่อ

"ทั้งนี้เพราะวันนี้ฝ่ายเราจะพิชิตชัย ดังนั้นข้าพเจ้าต้องการให้พวกท่านก่อนตาย ได้เข้าใจเรื่องราวหนหลัง จากนั้นตายด้วยความคับแค้น"

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กกระซากเสียงว่า

"ท่านเข้าใจว่าอาศัยท่านกับสองพี่น้องชีคง สามารถสังหารผู้เล้า

ในที่นี้จนหมดสิ้น"

ชีบ้อคิ้วกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เพียงอาศัยพวกเรา ย่อมทำไม่ได้"

กล่าวพลางชำเลืองไปยังเชี่ยวลู่ เชี่ยวลู่กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งฮูหยิน ใช้ให้เม้าชัวจับชาบู่ (สิบสามแม่มด-เม้าชัว) ฝังดินระเบิดที่สามารถระเบิดทำลายตึกใหญ่หลังนี้"

ชีคงเถี่ยวกล่าวเสริมขึ้น

"เรายังแพร่กระจายหนอนคุณไสยไว้ ขอเพียงเกิดการระเบิดขึ้น พิษหนอนคุณไสยจะแผ่ขยายเป็นบริเวณกว้าง ภายในสิบปี ที่นี้ไม่มีต้นหญ้างอกเงย อย่าว่าแต่ผู้คนที่อยู่ภายในตึก"

ทุกผู้คนตื่นตระหนกยิ่ง หันไปมองหน้ากัน นักศึกษาเก้าชีวิตร้องว่า

"หากที่นี้เกิดการระเบิด พิษหนอนคุณไสยแผ่กระจาย พวกท่านไยมิใช่ต้องจบชีวิตพร้อมกับพวกเรา"

ชีบ้อคิ้วกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"พวกเรารับประทานยาขจัดพิษหนอนคุณไสยไว้ก่อน ข้าพเจ้ายังพักอาศัยอยู่ที่นี้ระยะหนึ่ง ย่อมมีหนทางรอดได้"

ทุกผู้คนหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นมา ไม่ว่าผู้ใดก็มีเพียงชีวิตเดียว ย่อมหวงแหนชีวิต ยังมีผู้ใดคิดเสี่ยงตาย

พลันบังเกิดซุ่มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"ชีบ้อคิ้ว ท่านไม่สมควรลืมเลือนเรา"

ชีบ้อคิ้วหันขวับไปตามเสียง สีหน้าต้องแปรเปลี่ยนเล็กน้อย

เรียกหาว่า

"ซีโค่วเซี่ยวเต่า"

สตรีนางนั้นคือซีโค่วเซี่ยวเต่าเอง นางทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านไม่สมควรลืมเลือนเรากับวิญญาณสามสิบของเรา"

ซีบ้อคิ้วพลันห่อปากกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก เสียงกู่ดังติดต่อกันสามคราเชี่ยวลู่รับฟังจนสีหน้าแปรเปลี่ยนไป ซีโค่วเซี่ยวเต่ากล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ท่านคงประหลาดใจ เหตุใดสิบสามแม่มดเม้าซัวไม่ได้ขานรับทั้งนี้เพราะวิญญาณสามสิบจัดการกับพวกนางแล้ว"

คราครั้งนี้ถึงรอบซีบ้อคิ้วขุ่นแค้นจนร่างสั่นระริกชี้หน้าร้องว่า

"ซีโค่วเซี่ยวเต่า ท่านไฉนตั้งตัวเป็นศัตรูกับข้าพเจ้า?"

ซีโค่วเซี่ยวเต่ากล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ความยุติธรรมอยู่ที่ใจคน เจ้ายมโลกก่อการร้ายมาชั่วชีวิต เขามอบรากฐานให้แก่หัวหน้าพรรคอุ่นร้อน เพื่อสร้างกุศลไถ่บาป เราก็ให้การสนับสนุน แต่พวกท่านคิดช่วงชิงอำนาจ ลงมือต่อกงจู้ไฟเย็น ซึ่งเป็นทายาทของเจ้ายมโลก ทั้งยังป้ายความผิดแก่เรา ใช้บริวารปลอมเป็นนางซีเที่ยวทำร้ายคน เพื่อให้เล้งปังจู้ระแวงสงสัยเรา แผนการนี้ออกจะชั่วช้าไปแล้ว"

ซีคงถ่อกับซีคงเถี่ยวสองพี่น้องเห็นผิดท่า พลันถอยปราดไปยังประตูห้องโถง คิดหลบหนีไป

ซีโค่วเซี่ยวเต่าปากกล่าววาจา แต่ที่กลางหลังคล้ายมีดวงตางอกเงย

พลันหงายร่างตีลังกา สกัดขวางทางชีคงถ่อไว้

วิญญาณสามสิบที่ร่วมทางกับนาง พลันก่อตั้งขบวนค่ายกลขึ้น ล้อมกักชีคงเถี่ยวเอาไว้

เชี่ยวลู่ก็เคลื่อนไหว นางก็ดูออกว่าผิดท่า มาตรว่าชีบ้อคิ้วไม่หลบหนี นางกลับคิดหนีเอาตัวรอดก่อน

แต่เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กปิดสกัดหนทางไปของนางเอาไว้

ชีบ้อคิ้วสังเกตการณ์ถึงตอนนี้ ค่อยกล่าวกับหัวหน้าพรรคอุ่น-ร้อนว่า

"ท่านยังไม่ลงมือ?"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกลับคืนสู่บุคลิกภาพของปังจู้พรรคหนึ่ง กล่าววา

"ถึงรอบของพวกเราแล้ว"

ที่เบื้องนอกพลันบังเกิดเสียงโห่ร้องวุ่นวาย ที่แท้คนของธง-ศีรษะมนุษย์ และบริวารถ้ำเม้าซั่วคิดบุกเข้ามา หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนโบกมือคราหนึ่ง นักศึกษาเก้าชีวิตก็นำกำลังออกไปรับศึก

ผู้กล้าที่มาร่วมงาน พอรับรู้พฤติการณ์อันต่ำช้าสามานย์ของชีบ้อคิ้ว ล้วนโอนเอนมาทางหัวหน้าพรรคอ่อนร้อน บวกกับชีบ้อคิ้วฝังดินระเบิด เตรียมแพร่พิษหนอนคุณไสยทำร้ายคน ดังนั้นทุกผู้คนมีเป้าหมายศัตรูเดียวกัน ช่วยเหลือพรรคอุ่นร้อนต่อสู้กับคนของธงศีรษะ-มนุษย์และบริวารถ้ำเม้าซั่ว

ชีบ้อคิ้วเห็นเช่นนั้นจึงกล่าว

"ผลแพ้ชนะคล้ายปรากฏชัดแจ้งแล้ว"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวว่า

"ท่านทราบก็ประเสริฐ"

ซีบ้อคิ้วกล่าวสืบต่อ

"แต่ผู้ตายยังคงเป็นท่านตาย"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนถามว่า

"หรือว่าท่านมีฝีมือสูงล้ำกว่าเรา?"

ซีบ้อคิ้วกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"วิจารณ์ตามพลังฝีมือ ข้าพเจ้ายังสู้ท่านไม่ได้ แต่เมื่อครู่ท่านใช้วิชาผีเสื้อแปลง พลังลมปราณยังไม่ฟื้นฟู มิหนำซ้ำเราเขียนชะตาวันเกิดของท่าน ติดลงบนหุ่นไม้ ใช้เข็มแทงจุดชีวิตทั้งเก้า ดังนั้นท่านไม่มีชีวิตรอดผ่านวันเกิดของท่าน"

แก้วตาของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนหดเล็กลงถามว่า

"ยังมีเล่า?"

ซีบ้อคิ้วกล่าวย้ำทีละคำว่า

"ศัตรูของท่านไม่เพียงข้าพเจ้า"

คำ "ข้าพเจ้า" พอกล่าว ดวงตานางพลันทอประกายเขียวปัดในลำคอส่งเสียงร้องประหลาดพิกลดจแมวร้องหาค่ออกมา

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนพลันรู้สึกมีพลังความเย็นสายหนึ่งจู่โจมถึงกลางหลัง อดใจหายวาบมิได้

ซึ่งความจริง ผู้ที่ตื่นตระหนกยิ่งกว่าคือปิงจิ้นไป๊

ทั้งนี้เพราะผู้ที่จู่โจมทำร้ายหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนจากทางด้านหลัง

มิใช่ใครอื่น กลับเป็นเชี่ยวเชาะ

เท่าที่ปิงจิ้นไป๊ทราบ เชี่ยวเชาะไม่มีวิทยายุทธ์ติดตัวชัดๆ

ปิงจิ้นไป๊แม้ตื่นเต้นตระหนก แต่ยังลงมือขัดขวาง ฟาดฝ่ามือแผ่พุ่งพลังอ่อนละมุนสายหนึ่ง สลายสภาวะจู่โจมเชี่ยวเชาะ

เชี่ยวเชาะพอลอบทำร้ายล้มเหลว มีดสั้นสีเขียวเข้มในมือเปลี่ยนเป็นทิ่มแทงใส่ปิงจิ้นไป๊

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนไม่ได้หันกลับไป แต่ก็รู้สึกว่าพลังเยียบเย็นที่ด้านข้างถูกคลี่คลายสลาย

ปิงจิ้นไป๊ที่คล้ายสายลมอ่อนละมุน จึงมีความสามารถระดับนี้

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนยังไม่หันกลับไป ทั้งนี้เพราะเขาทั้งไม่เปิดโอกาสให้ซีบ้อคิ้วฆ่าเขา และไม่ปล่อยให้นางหลบหนี เพียงบอกต่อปิงจิ้นไป๊ว่า

"ขณะที่เราใช้วิชาผีเสื้อแปลง โกวเนี้ยน้อยนั้นถูกซีบ้อคิ้วใช้วิชาเม้าซัวครอบงำชีวิตจิตใจ เป็นเหตุให้สูญเสียความยั้งคิด ขณะเดียวกันก็มีพลังฝีมือเพิ่มพูน ขออย่าได้ทำร้ายนาง"

ปิงจิ้นไป๊ย่อมไม่ทำร้ายเชี่ยวเชาะ แต่เนื่องด้วยไม่อาจทำร้ายเชี่ยวเชาะ ดังนั้นยากรับมือได้

เชี่ยวเชาะตกอยู่ภายใต้การควบคุมของซีบ้อคิ้ว ได้รับพลังสาย-น้ำเย็นกับลมปราณอัคคีร้อน ซึ่งหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนถ่ายทอดผ่านมาให้ บวกกับถูกวิชาเม้าซัวครอบงำ จึงสูญเสียชีวิตจิตใจ จ้วงแทงมีดสั้นใส่ปิงจิ้นไป๊เป็นพัลวัน

ที่สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่ปิงจิ้นไป๊คือ เชี่ยวเชาะไม่

ได้ฝึกปรือวิทยายุทธ์ จึงลงมือโดยไร้กระบวนท่า เพียงจู่โจมตามใจนึก ดังนั้นไม่อาจใช้วิชาฝีมือสยบเชี่ยวเซาะได้

ปิงจิ้นไป๊เห็นเชี่ยวเซาะแววตาแตกซ่าน บนใบหน้าเคลือบคลุมด้วยสีเขียวชั้นหนึ่ง ทราบแต่แรกว่านางถูกผู้คนควบคุมจิตใจไว้ พอได้ยินหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวเช่นนี้ ก็เข้าใจกระจ่าง

ปิงจิ้นไป๊หลบซ้ายเลี่ยงขวา หลบหลีกท่าจู่โจมของเชี่ยวเซาะทางหนึ่งกล่าวว่า

"เล้งปังจู้ ท่านคร่ากุมซีตั่งจู้ไว้ก่อน เชี่ยวเซาะก็ฟื้นฟูสติสัมปชัญญะแล้ว"

ซีบ้อคิ้วแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้พลังสมาธิควบคุมจิตใจของนาง หากแต่หยิบยืมพลังฝีมือของเล้งหวยกี ถ่ายทอดวิชาเม้าซัวเข้าทางสายเลือดของนาง ต่อให้ข้าพเจ้าถูกพวกท่านฆ่าตาย นางยังคงโถมจู่โจมราวคลุ้มคลั่งจวบจนตายค่อยยุติ"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป คำรามด้วยโทสะ ลงมือในบัดดล

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนพอลงมือ ซีบ้อควักลอยตัวขึ้น ตำแหน่งที่นางยืนอยู่ พลันปรากฏเปลวอัคคีกลุ่มหนึ่งลุกพรึบขึ้น

นี่คือลมปราณอัคคีร้อนของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อน อานุภาพของพลังลมปราณนี้ เป็นที่น่าตระหนัก

ซีบ้อคิ้วเพิ่งลอยตัวขึ้น หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนก็ทะยานเข้าสกัดทั้งสองปะทะฝ่ามือกลางอากาศฉาดหนึ่ง

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนรู้สึกใจกลางฝ่ามือเกิดอาการคันชา ทราบว่าถูกวิชาเม้าซัวทำร้าย พลันแหย่มือไปในกองไฟ

ซีบ้อคิ้วความจริงมีสีหน้ายินดี พอเห็นเช่นนั้นสีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป

นางแฝงหนอนคุณไสยอยู่ในวิชาเม้าซัวบนฝ่ามือ กลับถูกหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนใช้อัคคีเผาทำลาย

นางกู่ร้องด้วยโทสะ พุ่งโถมเข้าหา สะบัดฟาดฝ่ามือทั้งสองออก

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนหันขวับมา ผลักสองมือออกเช่นกัน ทั้งสองปะทะกันอีกฝ่ามือ

หลังการปะทะ ทั้งสองชะงักงันวูบ ซอกนิ้วของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา เสื้อผ้าบนร่างของซีบ้อคิ้ว กลับลุกพรึบเป็นอัคคีกลุ่มหนึ่ง

ซีบ้อคิ้วกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก อ้าปากค้างไว้ ส่วนท้องของนางพลันเบ่งพองขึ้น ในปากพ่นสีน้ำเข้มออกมา

หยดน้ำสีเข้มพอพุ่งใส่เสื้อผ้า เปลวไฟก็มอดดับไป สีน้ำเข้มที่หลงเหลือยังฉีดพุ่งใส่หัวหน้าพรรคอุ่นร้อน

หัวหน้าพรรคอ่นร้อนไม่ได้หลบหลีก น้ำสีเข้มขณะห่างจากร่างครึ่งเชียะ ก็ระเหยเป็นควันสีคราม กระจายหายสิ้น

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนลงมือเป็นคำรบสาม ยังคงกราดฟาดสองมือออก

ซีบ้อคิ้วกัดฟันกรอด ผลักดันสองมือเข้าปะทะเช่นกัน

ทั้งสองปะทะฝ่ามือเป็นครั้งที่สาม ได้ยินเสียงกร๊อบคราหนึ่ง

ซีบ้อคิ้วถอยกายไปสามก้าว

เมื่อนางเริ่มถอยกายไป บนร่างก็ปกคลุมด้วยน้ำแข็งบางชั้นหนึ่ง พอถอยถึงก้าวที่สอง ผิวน้ำแข็งบนร่างเริ่มปริแตก ครั้นเมื่อถอยถึงก้าวที่สาม สะเก็ดน้ำแข็งบนร่างร่วงพรั่งพรูลงสู่พื้น

ขณะที่หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนปะทะฝ่ามือกับนางเป็นครั้งแรก เพียงใช้พลังฝีมือธรรมดา จึงถูกวิชาเม้าซัวของซีบ้อคิ้วทำร้าย ดีที่ใช้ลมปราณอัคคีร้อน เผาทำลายพิษหนอนคุณไสยบนฝ่ามือ พอปะทะฝ่ามือกับนางเป็นครั้งที่สอง ก็แผ่พุ่งลมปราณอัคคีร้อน ทำให้ร่างของนางลุกไหม้ ซีบ้อคิ้วรีบใช้เม้าซัวฮ้วยโหว (ฝนโลหิตเม้าซัว) ดับเปลวอัคคี พอถึงฝ่ามือที่สาม หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเปลี่ยนเป็นใช้พลังสายน้ำเย็นผนึกร่างซีบ้อคิ้วเป็นน้ำแข็ง แต่ซีบ้อคิ้วมีการระวังป้องกันอยู่ก่อน ใช้วิชาเม้าซัวคุ้มครองชีพจรหัวใจไว้ ใช้ท่าเท้าพิสดารทำลายผิวน้ำแข็งไป

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ร้องโพล่งว่า

"ท่าน...รู้จักวิชาจี้จุ้ยซิ้งกง (ลมปราณน้ำตาย)"

ซีบ้อคิ้วส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกลกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าใช้ลมปราณน้ำตาย กำจัดฆ่าบริวารของท่านมากมายสุดคณานับ รวมทั้งคำเทียนชังกับถังจับโหงว ท่านเองก็..."

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนตวาดก้องร้องขึ้น พริบตานั้นสองมือผนึกด้วยน้ำแข็งชั้นหนึ่ง

เขาผนึกพลังน้ำแข็งเย็น สะกดมิให้พิษลมปราณน้ำตายแผ่ซ่านขึ้นมา

ชีบ้อคิ้วไหนเลยปล่อยให้อีกฝ่ายหนึ่งมีโอกาสรักษาตัว พลันกู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราด ผลักสองมือออกเป็นคำรบสี่

แต่แล้วยามนั้นนางได้ยินเสียงกรีดร้องคำหนึ่ง

เสียงกรีดร้องเปล่งจากปากเซี่ยวลู่

ทางถ้ำเม้าชัว หลังจากที่หัวหน้าถ้ำชีฮกปวยเสียชีวิต ถือชีบ้อ-คิ้วกุมอำนาจสูงสุด คนสนิทของนางคือเซี่ยวลู่ ศิษย์ที่รับช่วงฝีมือคือคักอวงไง้ นอกจากนี้ยังมีสามองครักษ์ใหญ่ ซึ่งสวมรอยเป็นแม่ชีทั้งสาม แม่ชีสีหน้ากระด้างเย็นชานั้นเป็นหัวหน้าองครักษ์

เซี่ยวลู่มีฝีมือมิใช่ชั่ว แต่พอเปรียบกับเหยี่ยววิเศษหน้าเหล็ก ก็มีข้อแตกต่างประการหนึ่ง

ข้อแตกต่างคือ เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กพอลงมือก็เสียงชีวิต เซี่ยวลู่กลับคิดหนีเอาชีวิตรอด

เซี่ยวลู่ตัดสินใจต้านรับเหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กหนึ่งฝ่ามือ หยิบยืมพลังลอยตัวไป ฉวยโอกาสคิดหลบหนี

แต่เงาร่างสูงใหญ่สายหนึ่งสกัดขวางหน้านางไว้

คนผู้นั้นคืออั้วสีซุ้ย

อั้วสีซ้ยถกพิษหนอนคณไสยทำร้าย มีสภาพเฉกเช่นลกเกา-ทัณฑ์ยิงจนสุดล้า เซี่ยวลู่มั่นใจว่าสามารถฆ่าเขาในเจ็ดกระบวนท่า

นางใช้ตาขอทองคู่หนึ่งเป็นอาวุธ ดังนั้นตวัดตาขอขึ้น กลับเกี่ยวใส่ลำคอตัวเอง

...แขนของนางไฉนไม่เชื่อฟังคำสั่งของนาง?

นางแม้รับฝ่ามือของเหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กไว้ แต่มีเจตนาหยิบ

ยืมพลังลอยตัวออกไป ตามเหตุผลต้องไม่รับบาดเจ็บสาหัส นอกจากเหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กล่วงรู้จิตเจตนาของนาง ฉวยโอกาสเพาะเชื้อพิษหนอนคุณไสยใส่ร่างนาง

นึกถึงตอนนี้ เซี่ยวลู่ต้องกรีดร้องออกมาคำหนึ่ง

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กพลันโถมถึงด้านหลังนาง รวบจับสองมือของนาง กระชากคราหนึ่ง

ซีบ้อคิ้วพอได้ยินเสียงร้องของเซี่ยวลู่ ก็ทราบว่าคนสนิทของนางจบสิ้นแล้ว

แต่นางยังฟาดฝ่ามือออกเป็นคำรบสี่

...หากคิดกอบกู้สถานการณ์ ต้องโค่นหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนลง

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนทอดถอนใจ ยกสองมือที่ผนึกด้วยน้ำแข็งขึ้นปิดป้อง

แต่สองฝ่ามือของซีบ้อคิ้วนี้ทุ่มเทใช้อย่างสุดกำลัง

มิคาดยามนั้น นางได้ยินเสียงขู่คำรามดังขึ้นอีกครา

เสียงขู่คำรามดังจากปากซีคงเถี่ยว

ซีคงเถี่ยวเผชิญการกลุ้มรุมจากวิญญาณสามสิบอาวุธของเขาเป็นแคนเต้าหนึ่ง

แคนเป็นเครื่องดนตรีประเภทหนึ่ง ประกอบด้วยปล้องไม้ไผ่ยาวสั้นไม่เท่ากัน สามารถเป่าเป็นเสียงดนตรีต่างๆ แต่แคนในมือซีคง-เถี่ยว สามารถยิงอาวุธลับออกไป

อาวุธลับของเขาคือหนอนคุณไสยบิน

วิญญาณสามสิบรายล้อมชีคงเถี่ยวไว้ ลงมือครั้งละหลายคน คุกคามชีคงเถี่ยวกระโดดหลบไปมา แต่เขาพอพ่นหนอนคุณไสยออกจากแคน วิญญาณสามสิบต้องปิดป้องเป็นพัลวัน

ดังนั้นทั้งสองฝ่ายมีสภาพคู่คี่ก้ำกึ่งกัน แต่ชีคงเถี่ยวก็มีความคิดเช่นเดียวกับเชียวลู่ นันคือหลบหนี

คนต้องดิ้นรนเอาตัวรอด อย่าว่าแต่ชีคงเถี่ยวดูจากสถานการณ์เห็นว่าผิดท่า คิดหนีเอาชีวิตรอดถ่ายเดียว

ชีคงเถี่ยวหลบหนี

ขณะที่ชีคงเถี่ยวหลบหนี ดูไปจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ฝ่ายวิญญาณสามสิบสังเกตออก พากันระบายลมจากปาก ส่งเสียงร่ำร้อง ใช้กระบี่ออก

สภาวะกระบี่เกิดจากการรวมพลังของผู้คนสามสิบคน ย่อมมีอานุภาพเกรี้ยวกราดรุนแรงสุดเปรียบปาน

ชีคงเถี่ยวกระโดดหลบหลีก ยังคงถูกกระบี่หนึ่งแทงทะลุขาไปฝีเท้าต้องซวนเซเสียหลัก กระบี่อีกสามเล่มก็โถมแทงมายังทรวงอกชายโครงและท้องน้อยของเขา

วิญญาณสามสิบยินดียิ่ง เข้าใจว่าลงมือประสบผล

พริบตานั้น ชีคงเถี่ยวถลันวูบออกไป สะบัดมือกลับหลัง ซัดขว้างแคนออก

แคนเต้านั้นแตกระเบิดออก หนอนคุณไสยบินเวียนว่อน ในวิญญาณสามสิบมีแม่ชีห้านางถูกหนอนคุณไสยพุ่งใส่ร่างชักกระตุกล้มลงเสียชีวิต

แม่ชีในวิญญาณสามสิบที่หลงเหลือค่อยทราบว่า เมื่อครู่ชีคงเถี่ยวใช้ออกด้วยวิชาพรางตาของธงศีรษะมนุษย์ หลอกล่อให้พวกนางเข้าใจว่าแทงกระบี่ถูกเป้าหมาย จากนั้นชีคงเถี่ยวฉวยโอกาสหลบหนีออกไป

ชีคงเถี่ยวยามลอยอยู่กลางอากาศ พลันบังเกิดเสียงขวับ ขอเกี่ยวสายเบ็ดเส้นหนึ่งพุ่งฝ่าอากาศมา ยึดเกี่ยวปกเสื้อของเขาไว้

ชีคงเถี่ยวทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล เห็นชายชราผมขาว มุมปากประดับด้วยคราบโลหิตผู้หนึ่งยืนอยู่ที่ห่างไป กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ชีคงเถี่ยว (กระโดด) เราผู้เฒ่าเฝ้าอยู่ที่นี้ เพื่อรอให้ท่านกระโดดมา"

คนผู้นี้ย่อมเป็นซิมไท่กง

ชีคงเถี่ยวไม่ทันใช้วิชาหลบหนีของธงศีรษะมนุษย์ แม่ชีในวิญญาณสามสิบจำนวนเจ็ดนางก็ไล่ติดตามมาถึง โถมแทงกระบี่ออกปรากฏกระบี่ห้าเล่มแทงถูกเขา

ชีคงเถี่ยวนอกจากขู่คำรามออกมาครึ่งเสียง ยังจะทำอย่างไรได้?

ชีบ้อคิ้วพอได้ยินเสียงคำรามก่อนตายของชีคงเถี่ยว ต้องใจหายวูบ แต่ยังคงฟาดสองมือออก

...ต้องฆ่าหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนให้จงได้

ฝ่ามือทั้งสี่ข้างพอปะทะ คราบน้ำแข็งบนมือซ้ายของหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนปริแตกออก กลับกลายเป็นสีแดงเลือด มือขวายังคงฟาดออก

เป็นน้ำแข็ง

ชีบ้อคิ้วส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ร่างปลิวลิ่วออกไป

ขณะที่ร่างของนางปลิวลิ่วออกไป ร่างซีกซ้ายผนึกเป็นลูกเห็บ-น้ำแข็ง ร่างซีกขวากลับปรากฏเปลวไฟลุกไหม้ขึ้น

นางปลิวลิ่วไปสามวา ค่อยร่วงฟาดลงกับพื้น กรีดร้องว่า

"ท่าน...วิชา...ผีเสื้อแปลง..."

ชีบ้อคิ้วความจริงเข้าใจว่า หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนใช้วิชาผีเสื้อแปลงเพื่อรักษา "เด็กในครรภ์" ของนาง ต้องสูญเสียพลังฝีมือมากหลายบวกกับพลุ่งพล่านดาลใจ กระทบกระเทือนถึงพลังการฝึกปรือ ดังนั้นคิดใช้ลมปราณน้ำตาย โค่นหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนล้มลง พลิกสถาน-การณ์กลับคืนมา

นางคาดคิดไม่ถึงว่า ในเวลาเช่นนี้ หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนยังสามารถใช้วิชาผีเสื้อแปลงออกได้

วิชาผีเสื้อแปลงเป็นวิชาฝีมือที่สิ้นเปลืองกำลัง มิหนำซ้ำยังเป็นวิชาช่วยคน หาใช่ใช้ฆ่าคนไม่

พริบตานั้น หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนผนึกวิชาผีเสื้อแปลงใส่สองมือช่วยตัวเองหลุดพ้นจากลมปราณน้ำตาย จากนั้นมือซ้ายใส่ลมปราณ-อัคคีร้อน มือขวาใช้พลังสายน้ำเย็น รับฝ่ามือของชีบ้อคิ้วไว้

ภายใต้น้ำอัคคีรุมเร้า กลับทำลายลมปราณน้ำตายของชีบ้อคิ้วพร้อมกับแช่ร่างครึ่งซีกของนางแข็งทื่อ เผาผลาญอีกครึ่งซีกร่างของนางลุกไหม้ขึ้น

เห็นนางกรีดร้องพลางเกลือกกลิ้งร่างพลาง ชั่วพริบตาก็ถูกเผา

ไหม้เป็นเถ้าถ่าน

แต่ร่างซีกซ้ายของนางยังถูกแช่แข็ง มีแต่ร่างซีกขวาที่ถูกเผาเป็นเถ้าถ่าน

ปิงจิ้นไป๋ได้เห็นยอดวิชาของผู้นำชายแดนใต้ อดทอดถอนชมเชยมิได้ ขณะเดียวกันก็ถูกเชี่ยวเชาะรุกไล่จนศีรษะพองโต

ขอเพียงเชี่ยวเชาะหยุดชะงักชั่ววูบ เขาอาจมีวิธีรักษาเยียวยาช่วยให้นางมีสติแจ่มใส่ขึ้นมา แต่จนบัดนี้เชี่ยวเชาะยังจู่โจมไม่หยุดยั้ง หากเป็นเช่นนี้สืบไป นางคงต้องเหน็ดเหนื่อยจนขาดใจตาย

...เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ได้แต่ทดสอบเสี่ยงอันตรายแล้ว

ปิงจิ้นไป๋ลอบตกลงใจ แต่แล้วได้ยินซุ่มเสียงชราภาพเสียงหนึ่งร้องว่า

“เชี่ยวเชาะ...ที่แท้เจ้าอยู่ที่นี่”

คนร่ำร้องย่อมเป็นซิมไท่กง

เขาพุ่งตัวเข้าหาเชี่ยวเชาะ ปากกล่าวว่า

“เจ้าไม่เป็นไร กงกงก็ไม่เป็นไรเช่นกัน...”

ไม่ทันขาดคำ เชี่ยวเชาะจ้วงแทงมีดสั้นใส่เขาแล้ว

ซิมไท่กงยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ แทบไม่อาจหลบรอดจากมีดนี้ สร้างความแตกตื่นแก่เขาจนร้องว่า

“เชี่ยวเชาะ เจ้าทำอะไร...”

เชี่ยวเชาะคล้ายเสียสติ ควงมีสั้นแทงใส่คนทั้งสองไม่เลิกรา...

ซิมไท่กงทางหนึ่งหลบหลีก ทางหนึ่งยื่นมือคิดหมายช่วงชิงมีดสั้นจากมือเชี่ยวเชาะ กลับเผชิญพลังประหลาดชนิดหนึ่ง ถูกกระแทก

จนข้อมือเบี่ยงเบนไป

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตอนนี้ภายในร่างนางสะสมลมปราณอัคคีร้อนพลังสายน้ำเย็นและลมปราณน้ำตาย จนทรงพลังมหาศาล ไม่เอาเข้าใกล้ตัวนาง"

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง

วันนี้เขาใช้วิชาผีเสื้อแปลงติดต่อกันสองครั้งครา มาตรว่าปลิดชีวิตชีบ้อคิ้วได้ แต่ตัวเองถูกพิษหนอนคุณไสยของชีบ้อคิ้วทำร้าย พลังฝีมือสูญเสียไปเจ็ดแปดส่วน บวกกับรับบาดเจ็บสาหัส ดังนั้นไม่อาจช่วยเหลือเชี่ยวเซาะอย่างไรได้

ชิมไท่กงวางมือลงบนหัวไหล่ปิงจิ้นไป๊ ร้องดังๆ ว่า

"ท่านไม่อาจทำร้ายนาง..."

เชี่ยวเซาะพลันจ้วงแทงมีดมา ชิมไท่กงยกแขนปิดป้อง กลับปะทะกับพลังมหาศาลสายหนึ่ง ถูกกระแทกล้มลงกับพื้น

เชี่ยวเซาะสยายผมเผ้า ใบหน้าขาวซีดราวพอกแป้ง แทงซ้ำใส่ชิมไท่กงอีกมีดหนึ่ง ชิมไท่กงต้องร้องว่า

"เชี่ยวเซาะ..."

เชี่ยวเซาะคล้ายมีสติแจ่มใสวูบหนึ่ง ชิมไท่กงร่ำร้องอีกว่า

"เราคือกงกง..."

ปิงจิ้นไป๊พลันถอดถอนใจลงมือ จี้นิ้วใส่หว่างคิ้วเชี่ยวเซาะ

ชิมไท่กงแตกตื่นตะลึงลาน ชะงักเสียงร้องเอาไว้

เชี่ยวเซาะก็หยุดชะงักลง หยุดชะงักอย่างสิ้นเชิง

แม้แต่ปิงจิ้นไป๊ก็ไม่ทราบว่า ดรรชนีนี้ประสบผลหรือไม่

พลันบังเกิดเสียงพรืบ เปลวไฟพวยพุ่งขึ้นฟ้า ที่แท้บริวารพรรค-อุ่นร้อนจุดไฟขึ้นกองหนึ่ง เร่งมือจู่โจมใส่คนของธงศีรษะมนุษย์กับถ้ำเม้าซัว

พรรคอุ่นร้อนพึ่งพาอัคคีเป็นพลังหนุนส่ง พอก่อไฟขึ้น ทุกผู้คนห้าวหาญดุดัน คึกคักเข้มแข็งดุจมังกรพยัคฆ์ เร่งกวาดล้างศัตรูคู่ต่อสู้

ชีคงถ่อเห็นเช่นนั้น ยิ่งไม่กล้าสู้พัวพันสืบไป

เขาต่อสู้กับชี่โควเชี่ยวเต่า ภายใต้การรุกไล่ของชีโค่วเชี่ยวเต่า คิดล่าถอยหลบหนีกลับไม่ง่ายนัก

ชีคงถ่อมีชื่อคำเดียวว่า “ถ่อ” (ถอย) ฝีมือเชิงรุกของเขาเป็นอย่างไร ไม่อาจทราบได้ แต่ความลำบากในการล่าถอยจัดอยู่ขั้นแนวหน้า

เขาพลันหมุนคว้างละลิ่วร่าง ใช้กระบี่มรกตในมือตัดศีรษะบนบ่าตัวเองลงมา

ชีโค่วเชี่ยวขณะต่อสู้กับเขา กลับไม่สบสายตากับเขาแม้สักครา เดียว ขณะเดียวกัน ชีคงถ่อก็ไม่กล้ามองดูนาง ทั้งนี้เพราะชีคงถ่อถนัดจัดเจนวิชาเพ็กฮ้วยชิ้งงั่ง (ตาทิพย์ไฟมรกต) ชีโค่วเชี่ยวเต่าก็ฝึกปรือวิชาง้งกู้ (เนตรหนอนคุณไสย)

ทั้งสองนึกครั่นคร้ามต่อประกายตาของอีกฝ่ายหนึ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่แน่ใจว่าสะกดจิตฝ่ายตรงข้ามได้

จวบกระทั่งชีคงถ่อมีความเคลื่อนไหวผิดปกติ ชีโค่วเชี่ยวเต่าค่อยช้อนตามอง เห็นชีคงถ่อกลับกลายเป็นคนปราศจากศีรษะ ศีรษะ

หัวนั้นพุ่งชนใส่นาง

ซีโค่วเซี่ยวเต่าได้แต่โบกแส้ปัดในมือเข้าปิดป้องปะทะ

ผลการปิดป้องปะทะ รู้สึกนิ้วทั้งห้าสะท้านขึ้นคราหนึ่ง คล้ายมีไส้เดือนเย็นเฉียบห้าตัว ชอนไชผ่านปลายนิ้วเข้ามา

ซีโค่วเซี่ยวเต่ารีบโยนแส้ปัดทิ้ง โคจรพลังปิดสกัดพิษหนอนคุณไสยที่แทรกซึมเข้ามา ใช้มือซ้ายชักกระบี่ ฟันข้อมือขวาตัวเองขาดสะบั้น

ซีคงถ่อหัวร่อฮาฮาออกมา ซีโค่วเซี่ยวเต่ากล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"นั่งเท้ากู้ (ศีรษะมนุษย์หนอนคุณไสย)?"

ศีรษะของซีคงถ่อยังอยู่บนบ่าของเขา เมื่อครู่เขาใช้วิชาพรางตาฟันศีรษะของบริวารทางด้านหลังคนหนึ่งลงมา แพร่หนอนคุณไสยเข้าไปชัดจู่โจมใส่ซีโค่วเซี่ยวเต่า

ซีคงถ่อพอลงมือประสบผล ต้องกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"ท่านทราบในตอนนี้ ก็สายเกินการณ์แล้ว"

ซีโค่วเซี่ยวเต่ากล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"เราความจริงประหลาดใจ ท่านไฉนตั้งชื่อสำนักว่าธงศีรษะมนษย์ที่แท้..."

ซีคงถ่อกล่าวเสริมว่า

"ที่แท้เราแพร่หนอนคุณไสยใส่ศีรษะมนุษย์..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันกล้ำกลืนคำพูดไว้

...ซีโค่วเซี่ยวเต่าข้อมือขาดรับบาดเจ็บ ไม่มีเหตุผลที่กล่าววาจา

ไร้สาระกับเขา นอกจากมีจุดประสงค์อื่นเคลือบแฝง

ซีคงถ่อล่วงรู้รวดเร็ว แต่ยังรู้สึกคล้ายมือมนุษย์สองตนยกเท้ากระทืบใส่ตำแหน่งหัวใจของเขา

หัวใจของเขายิ่งเต้นยิ่งถี่เร็ว เร่งรัวราวเภรี ทั้งเจ็บปวดรวดร้าวราวถูกฉีกกระชาก ต้องขู่คำรามว่า

"วิชาข่าชิมซุก (วิชาคล้องใจ)"

ก่อนหน้านี้ซีโค่วเชี่ยวเต่าเคยใช้วิชาคล้องใจ คร่าชีวิตชิมไท่กงกับอั้วสีซุ้ยและเชี่ยวเซาะ ดีที่ปิงจิ้นไป๊รุดไปทันท่วงที ยามนี้ซีคงถ่อไม่ทันระวัง ยามชะล่าใจกลับตกอยู่ใต้มนต์มารของวิชาคล้องใจ

ซีคงถ่อพอเอ่ยปากกล่าววาจา ก็กระอักโลหิตคำหนึ่ง พลันตวัดกระบี่มรกตในมือ ซัดขว้างใส่ซีโค่วเชี่ยวเต่าราวมังกรร้ายตัวหนึ่ง

ซีโค่วเชี่ยวเต่าถลันหลบเลี่ยง จากนั้นสีหน้านางปรากฏแววประหลาดพิสดารชนิดหนึ่งขึ้น

เห็นใบหน้าซีกซ้ายของนางอาบอิ่มด้วยแววปีติยินดี ใบหน้าซีกขวากลับปกคลุมด้วยแววเศร้าโศกโศกี กลับกลายเป็นสภาพหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้

ซีคงถ่อพอซัดกระบี่ออก ความจริงคิดลาถอยหลบหน พอเห็นเช่นนั้นตลอดทั้งร่างคล้ายอ่อนระทวย ร้องคร่ำครวญว่า

"วิชาปุยฮี้เจาะนั้งฮ้วง (โศกโสมนัสคลุมดินแดน)...เชี่ยวเต่าโปรดไว้ชีวิต"

ที่แท้ซีโค่วเชี่ยวเต่าใช้ออกด้วยวิชาโศกโสมนัสคลุมแดนดิน ซีคงถ่อยามบาดเจ็บบอบช้ำ สำนึกตัวว่าไม่อาจต้านทานรับได้

อั้วสีซุ้ยความจริงชมดูการต่อสู้อยู่ด้านข้าง จากนั้นเห็นซิมไท่กงปรากฏกาย ค่อยคลายใจลง พอเหลียวหน้ามา ก็เหลือบเห็นสีหน้าที่ตัดกันของซีโค่วเซี่ยวเต่า

อั้วสีซุ้ยเห็นอย่างไรก็บอกกล่าวเช่นนั้น พลันร้องว่า

"มิน่าเล่าข้าพเจ้าคล้ายเคยเห็นท่านมาก่อน ทีแท้ท่าน..ถอดแบบมาจากจี่แซเนี่ยเนี้ย (พระมารดาสงเคราะห์ชีวิต)...

ครานั้นเขาลอบเข้าอารามเล้งอึ้งยี่ยามวิกาล เห็นเทวรูปสตรีองค์หนึ่ง พระพักตร์ซีกซ้ายโศกศัลย์ พระพักตร์ซีกขวายินดี จากนั้นเผชิญหน้ากับซีโค่วเซี่ยวเต่า มีความรู้สึกคุ้นหน้า แต่นึกไม่ออกว่าเคยเห็นหน้าจากที่ใด ยามนี้ค่อยเข้าใจกระจ่าง

อั้วสีซุ้ยหาทราบไม่ว่า วิญญาณสามสิบเป็นค่ายสำนักที่ฝึกปรืออวิชชา พึ่งพาหนอนคุณไสย ตัวเองร่ำเรียนอวิชชาแนวทางใด ก็จะหล่อหลอมเทวรูปตามนั้น

ยามนี้ซีโค่วเซี่ยวเต่ากำลังผนึกพลังใช้อวิชชา พอถูกอั้วสีซุ้ยกล่าวเปิดโปง พลังสมาธิล้วนเสื่อมคลาย ไม่อาจใช้วิชาโศกโสมนัสคลุม-แดนดินออกได้

ชีคงถ่อเห็นเป็นโอกาสเหมาะ ไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้น ยื่นมือจิกผมของซีโค่วเซี่ยวเต่า อีกมือหนึ่งทาบกับจุดเทียนเล้งบนขม่อมของนาง

ยามนั้นปิงจิ้นไบ๊เพิ่งรั้งนิ้วกลางในมือขวากลับมาอย่างแช่มช้า

เซี่ยวเซาะความจริงหลับตาพริ้ม ค่อยลืมตาขึ้นช้าๆ ใบหน้าขาวซีดเริ่มมีสีเลือดทีละน้อย

ปึงจิ้นไป๊ใช้ออกด้วยวิชาดรรชนีชี้บุคคล ซึ่งเป็นยอดวิชาชั้นสูงแทบเนรมิตศิลาเป็นทองคำ

ซิมไท่กงเห็นสีหน้าเชี่ยวเชาะกลับคืนสู่ชีวิตชีวา สร้างความยินดียิ่ง เรียกเบาๆว่า

"เชียวเชาะ เชียวเชาะ"

เชี่ยวเชาะงงงันวูบหนึ่ง จึงโถมเข้าอ้อมอกซิมไท่กง ร่ำไห้เรียกหาว่า

"กงกง กงกง..."

ปึงจิ้นไป๊ระบายลมจากปากคำหนึ่ง เขาใช้พลังดรรชนีชี้บุคคลถ่ายทอดพลังบริสุทธิ์เข้าสู่จุดไป๊ซิมที่หว่างคิ้วของเชี่ยวเชาะ ในที่สุดควบคุมลมปราณอัคคีร้อน พลังสายน้ำเย็น และลมปราณน้ำตายภายในกายนางเอาไว้ หล่อหลอมพลังลมปราณทั้งหมดเข้ากับสายเลือดของนาง

ดังนั้นเชี่ยวเชาะมีพลังลมปราณที่ผิดแผกแตกต่างรวมสี่ชนิดมาตรว่าเป็นเพียงส่วนน้อย แต่ก็ส่งเสริมให้นางมีกำลังภายในขึ้นมา

มาตรว่าจนบัดนี้ นางยังไม่รู้จักวิทยายุทธ์ก็ตาม

เชี่ยวเชาะสวมกอดซิมไท่กงไว้ บังเกิดความยินดีสุดเปรียบปาน

ทางด้านชีคงถ่อสยบซีโค่วเชี่ยวเต่าไว้ ร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"พวกท่านเข้ามาแม้สักก้าวเดียว เราจะฆ่านางในบัดดล"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนยืดกายขึ้น ร้องบอกว่า

"ทั้งหมดถอยห่างไป"

เหล่านักสู้พอฟัง ค่อยเปิดทางออกเป็นช่อง

ชีคงถ่อหอบหายใจกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก ผู้แซ่เล้ง วันนี้เราผู้แซ่ชีคงประสบความพ่ายแพ้ ผู้แซ่ชีก็ตายใต้เงื้อมมือท่าน คงเหลือผู้แซ่ชีโค่ว นางจะเป็นจะตาย ขึ้นอยู่กับคำพูดของท่าน"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนถามว่า

"ท่านต้องการคำพูดใด?"

ชีคงถ่อกล่าวว่า

"ท่านมีคำพูดล้ำค่ากว่าตำลึงทอง หากท่านรับปากปลดปล่อยเรา พวกเขาต้องไม่กล้าขัดขวางเรา"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวว่า

"เราปลดปล่อยท่าน ท่านปล่อยตัวชีโค่วเชี่ยวเต่าก่อน"

ชีคงถ่อกล่าวย้ำว่า

"เล้งปังจู้ป่าวประกาศก่อน เราจึงกล้าปล่อยคน"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าว

"ชีโค่วเชี่ยวเต่าเคยรับใช้ท้องถิ่นไม่น้อย วันนี้ก็ลงมือเพื่อคุณ-ธรรมบู๊ลิ้ม ทั้งมีบุญคุณต่อพรรคเรา เชื่อว่าหากชีคงถ่อปล่อยตัวนาง พี่น้องพรรคเราก็จะปล่อยปละละเว้นชีคงถ่อ แต่เหตุการณ์ในวันนี้เกิดจาการทุ่มเทของสหายร่วมแนว ไม่ทราบผู้อาวุโสทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร?"

เหล่านักสู้ผู้กล้าหันไปมองหน้ากัน ชาวยุทธจักรที่มีศักดิ์ฐานะสูงส่งเจ็ดแปดคนพากันกล่าวว่า

"พวกเราแล้วแต่เล้งปังจู้"

จากนั้นมีผู้คนอีกสองสามคนบอกว่า

"เล้งปังจู้บอกให้ปลดปล่อย พวกเราก็ไม่กล้าขัดขวาง"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนเหลียวหน้าไปยังซีคงถ่อ กล่าวว่า

"ท่านได้ยินคำพูดของเหล่าสหายร่วมแนวแล้วกระมัง?"

ซีคงถ่อช้อนตามองปึงจิ้นไบ๊และพวกแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"แต่ที่นี้ยังมีผู้คนจากถิ่นอื่น"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวว่า

"ท่านไยไม่สอบถามพวกเขาเอง?"

ซีคงถ่อจับจ้องมองปึงจิ้นไบ๊ กล่าวว่า

"สหายของท่านถูกพิษหนอนคุณไสย ซีบ้อคิ้วก็ตายแล้ว ตอนนี้มีแต่เราสามารถขจัดพิษให้แก่เขา หากท่านบอกว่าปลดปล่อยเรา สหายท่านคงไม่ขัดขวางเรา"

ปึงจิ้นไบ๊ไม่กล่าวกระไร เพียงยื่นมือออกไป

อ้วสีซุ้ยร้องดังๆว่า

"อย่าได้รับฟังคำข่มขู่ของเขา ข้าพเจ้ายินยอม..."

ซีคงถ่อกริ่งเกรงปึงจิ้นไบ๊เปลี่ยนใจ มือหนึ่งยังคงทาบกับขม่อมซีโค่วเชี่ยวเต่า อีกมือหนึ่งล้วงยาขจัดพิษหนอนคุณไสย วางลงบนใจกลางฝ่ามือปึงจิ้นไบ๊

ปึงจิ้นไบ๊พลันขยับนิ้วกลางจี้ปราดออก ซีงคงถ่อพลันสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ ร่างปลิวลิ่วไปสามวา ร่างร่วงฟาดลงกับพื้นดังป้าบใหญ่

เหล่านักสู้ผู้กล้าหลายสิบคนฮือเข้าไป รายล้อมซีคงถ่อเอาไว้ ซีคงถ่อรู้สึกกระดูกทั่วร่างคล้ายหลุดสลายจากกัน กระทั่งคิดต่อสู้ขัดขืนยังทำไม่ได้ ต้องกล่าวด้วยความตระหนกว่า

"ท่าน...ท่าน..."

ปิงจิ้นไป๊หยิบยื่นยาขจัดพิษหนอนคุณไสยให้อั้วสีซุ้ยรับประทานลงไป จากนั้นเดินเข้าหาซีคงถ่อ กล่าวว่า

"เล้งปังจู้เมื่อรับปากแล้ว ย่อมต้องปลดปล่อยท่านไป ข้าพเจ้าเพียงคิดบอกต่อท่านว่า พวกเราไม่คุ้นกับการยอมรับเงื่อนไขภายใต้คำข่มขู่ของผู้คน"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ท่านไปเถอะ"

ซีคงถ่อลุกขึ้นอย่างทุลักทุเลและลำบากยากเย็น อั้วสีซุ้ยพอรับ-ประทานยาขจัดพิษลงไป ก็ขจัดพิษหนอนคุณไสยภายในกายได้ พลันเดินถึงเบื้องหน้าซีคงถ่อ กล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านรับบาดเจ็บสาหัส บวกกับเล้งปังจู้กับปิงตั่วกอรับปากอยู่ก่อน ข้าพเจ้าจะไม่ฆ่าท่าน แต่ข้าพเจ้าตั้งสัตย์ปฏิภาณต่อกงจู้-ไฟเย็นแล้วว่า จะไม่ปล่อยปละละเว้นนางซีบ้อคิ้วตายแล้ว ซีคงเถี่ยวผู้เป็นตี่ตี๋ท่านก็ตายแล้ว คงเหลือแต่ท่านเท่านั้น ท่านหนีเถอะ ต่อให้ท่านหนีเตลิดถึงสุดขอบฟ้า ข้าพเจ้าก็จะตามล่าสังหารท่าน เพื่อปลอบประโลมวิญญาณของกงจู้ไฟเย็น"

ซีคงถ่อถามโพล่งว่า

"ท่านกับกงจู้ไฟเย็น...มีความสัมพันธ์อันใด?"

อั้วสีซุ้ยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ไม่มีความสัมพันธ์ใด ข้าพเจ้ากับกงจู้ไฟเย็นพบหน้าเพียงสองครั้ง ครั้งหนึ่งตอนที่นางร่ายรำ อีกครั้งหนึ่งเป็นตอนที่นางลงมือ"

กล่าวถึงตอนนี้เงยหน้าขึ้น กล่าวอีกว่า

"สำหรับกับข้าพเจ้า เพียงสองครั้งนี้ก็พอแล้ว"

ชีคงถ่อพอฟัง ต้องก้มศีรษะต่ำลง

พลันได้ยินเสียงคร่างหนักๆดังขึ้น ทุกผู้คนเหลียวหน้าไปตามเสียง เห็นหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนใช้มีดสั้นซึ่งซีบ้อคิ้วมอบให้แก่เซี่ยวเซาะปักใส่ทรวงอกตัวเอง

ปิงจิ้นไบ๊รีบยื่นมือประคองหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนไว้ กล่าวว่า

"ท่านไยต้องทำเช่นนี้..."

เหยี่ยววิเศษหน้าเหล็กและบริวารพรรคอุ่นร้อนก็ฮือเข้าไปเรียกหาว่า

"ปังจู้"

หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"จั่งสือ (ผู้เข้มแข็ง) ท่านนี้เอ่ยถึงฆาตกรที่ทำร้ายกงจู้ไฟเย็นลืมพูดถึงเรา เราจึงเป็นต้นเหตุให้กงจู้ไฟเย็นต้องตาย เราได้แต่อัต-วินิบาตกรรมเพื่อลแก่โทษ"

ปิงจิ้นไบ๊เพ่งตามอง พบว่ามีดสั้นของซีบ้อคิ้วเล่มนี้ฉาบพิษร้ายแรง ดูท่าไม่อาจช่วยชีวิตหัวหน้าพรรคอุ่นร้อนไว้ หัวหน้าพรรคอุ่นร้อนกล่าวอย่างยากลำบากอีกว่า

"...หลังจากที่เราตายแล้ว ให้ซีโค่วเซี่ยวเต่าดูแลบู๊ลิ้มแดนกุยจิว-ฮุ้นหนำสืบแทน นางสูงด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิ เป็นบุคคลอันเหมาะสม

เรา..."

เขาทอดถอนใจ รำพึงว่า

"ชอแจ้ เราเสียใจต่อท่าน..."

ซุ่มเสียงแผ่วล้าลงทุกขณะ จวบกระทั่งไม่ได้ยินอีก

บริวารพรรคอุ่นร้อนบังเกิดความเศร้าโศกเสียใจ มีบ้างบางคนถึงกับร่ำไห้ออกมา

เหล่านักสู้ผู้กล้าหวนนึกถึงคุณงามความดีของพรรคอุ่นร้อน บวกกับระหว่างนี้ผู้คนทั่วไปบังเกิดความเข้าใจผิดต่อเขา อดบังเกิดความละอายเสียใจมิได้

ซีคงถ่อฉวยโอกาสที่ชุลมุนวุ่นวาย หลบลี้หนีหน้าไป

เชียวเชาะถูกชีบ้อคิ้วสะกดจิตวิญญาณ มีสติเลอะเลือน ไม่ล่วงรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ยามนี้ฟื้นฟูสติสัมปชัญญะ เห็นซากศพคนตายเกลื่อนพสุธา ต้องแตกตื่นตะลึงลาน

ปิงจิ้นไป๊สังเกตเห็นเช่นนั้น กล่าวเบาๆกับซิมไท่กงว่า

"ยุทธจักรอันโชกเลือดนี้ ยังคงอย่าได้แปดเปื้อนจิตใจเด็กหญิงนางหนึ่ง..."

ซิมไท่กงผงกศีรษะเห็นพ้อง

ภารกิจที่ชายแดนใต้ของปิงจิ้นไป๊เสร็จสิ้นลงแล้ว

แต่ชีวิตบนเส้นทางยุทธจักรของปิงจิ้นไป๊ยังทอดยาว ยังมีบทบาทความเคลื่อนไหวอีกนานเท่านาน

จบตอนหิมะน้อยชายแดนใต้

คำตาม

ภูษาขาวปิงจิ้นไป๊เป็นยอดยุทธ์ที่ข้าพเจ้าต้องการเขียน เขาสวมใส่อาภรณ์ขาวราวหิมะ ชุดสีขาวไม่เปื้อนโลหิต เนื่องด้วยเขาไม่เคยแก้ปัญหาด้วยการใช้กำลัง

บทบู๊และคาวเลือดในนิยายกำลังภายใน ถือเป็นลักษณะพิเศษหากแต่มิใช่จุดเด่น ถึงแม้ชวนให้ผู้อ่านตื่นเต้นเร้าใจ แต่ขณะเดียวกันก็เขียนเกินเลยจากสภาพความจริง เน้นความรุนแรงเกินไป ภูษาขาว-ปิงจิ้นไป๊จึงทดลองใช้รูปแบบที่แตกต่างเข้าคลี่คลายกรณีพิพาท ยุติการต่อสู้ช่วงชิง

เมื่อปี ค.ศ.1973 ข้าพเจ้าเริ่มเขียนนิยายกำลังภายในเรื่องแรก ชื่อ มังกรผงาดพยัคฆ์ผยอง น่าเสียดายทำต้นฉบับหล่นหาย ข้าพเจ้าผู้นี้มีนิสัยดื้อดึง ผูกใจนึกถึงตลอดเวลา พอถึงปลายปี ค.ศ. 1974 จึงเขียนจากความทรงจำขึ้นมาใหม่

ปี ค.ศ.1975 ข้าพเจ้าเขียนตอนที่สอง ศึกสะท้านเชี่ยงอัน คิดหวังใช้หลักเมตตาคุณธรรม สลายมรสุมโลหิต ปีค.ศ.1976 เขียนตอนธวัชใหญ่เลือดเหล็ก สะท้อนถึงจิตสำนึกที่ข้าพเจ้ามีต่อประชาชาติ และ

ความหลงใหลที่มีต่อบทกวีลี้แป๊ะ ลำนำของซิงคี่จิบ และเนื้อหาในบันทึกประวัติศาสตร์

หลังจากนั้นดูเหมือนข้าพเจ้าห่างเหินจากปิงจิ้นไป๊ชั่วคราว เฝ้าเขียนชุดกระบี่ท่องยุทธจักร ชุดนักสู้คะนองศึก ชุด 4 มือปราบพญายมไม่มีโอกาสเขียนถึงภูษาขาวปิงจิ้นไป๊อีก

วันเวลาที่พ้นผ่าน ชุดสีขาวเริ่มแปดเปื้อนผงธุลี ชุดสีขาวของหญิงสาวที่ข้าพเจ้าหลงรัก ตลอดจนชุดสีขาวในนิยาย เป็นเพื่อนข้าพเจ้าผ่านความรุ่งเรืองและเสื่อมโทรม ระเหเร่ร่อนตามดินแดนฝันสลายไม่น้อย

จวบกระทั่งปี ค.ศ.1981 ข้าพเจ้าย้ายถิ่นฐานมายังฮ่องกง เริ่มเขียนภูษาขาวปิงจิ้นไป๊ตอนใหม่...หิมะน้อยชายแดนใต้ ที่น่าเสียดายคือ สถานะของข้าพเจ้ามีอยู่ช่วงหนึ่งไม่สมหวัง หิมะน้อยชายแดนใต้วางพล็อตเรื่องไว้ไม่เลว ต่อมาถูกจำกัดความยาว จำต้องยุติลงอย่างลวกๆ

ปิงจิ้นไป๊ผู้นี้น่าสนใจยิ่ง เขามีฝีมือสูงเยี่ยม แต่น้อยครั้งจะลงมือ มากรักแต่ไม่รักพร่ำเพรื่อ เที่ยงธรรมแต่ไม่คร่ำครึ จริงใจแต่ไม่ไร้เดียงสา เชื่อมั่นแต่ไม่ถือดี...

ที่น่าสนใจยิ่งกว่าคือ เขามีสหายหลายคน ประกอบด้วยนักสู้ผู้เข้มแข็งอั้วสีซุ้ย ผู้ชมชอบตอแยแส่หาเรื่องซิมไท่กง หญิงสาวเยาว์วัยและรู้ใจผู้คนเชี่ยวเชาะ...นิสัยใจคอของคนเหล่านี้ถอดแบบมาจากสหายของข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าสหายบางคนจะทำร้ายจิตใจข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่ได้จดจำ เพียงนึกว่าพวกเขาเคยเป็นสหายข้าพเจ้า เห็นว่า

พวกเขาเป็นสหายสนิทของข้าพเจ้า

มิใช่หรอกหรือ บนเส้นทางของชีวิต หากปราศจากหนังสือและสหาย ความรักและการรำลึกถึง ไม่ทราบเปลี่ยวเหงาสุดทนทานถึงเพียงไหน ดังนั้นปิงจิ้นไป๋ที่สุภาพนุ่มนวล จึงเต้นเร่าที่เบื้องหน้าอีกครั้ง

อุนสุยอัน

ยอดยุทธ์ผู้ฮึกเหิมเป็นพฤติการณ์ตอนใหม่ของอริยชนภูษาขาวปึงจิ้นไบ๊ ซึ่งเขียนสืบต่อจาก**ผู้หาญกล้าภูษาขาว**เป็นเรื่องราวอิงประวัติศาสตร์ราชวงศ์ซ้องราชบุตรไต้กิมนำยอดฝีมือรุกเข้าแดนตงง้วน ภูษาขาวปึงจิ้นไบ๊ไม่อาจนิ่งเฉยดดายผนึกกำลังชาวยุทธ์ต่อต้านอย่างสุดกำลัง

ดินแดนตอนใต้แฝงความลี้ลับน่ากลัวใช้หนอนแมลงคุณไสยทำร้ายผู้คน ภูษาขาวปึงจิ้นไบ๊กับเหล่าสหายคู่ใจ ถูกม้วนพัดพาเข้าสู่เหตุการณ์สยองขวัญ พวกเขาจะพาตัวหลุดพ้นอย่างไร ค้นหาคำตอบได้จาก **ยอดยุทธ์ผู้ฮึกเหิม**